DANIEL Silva

virtual-project.eu

FATA CEA NOUĂ

DANIEL SILVA

FATA CEA NOUĂ

Original: *The New Girl* (2016)

Traducere din limba engleză:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

2020

Ce s-a făcut, făcut
rămâne.[1]

Macbeth (1606), actul V, scena 1

CUVÂNT-ÎNAINTE

În august 2018 am început lucrul la un roman despre un tânăr prinț arab pornit într-o cruciadă, care dorea să-și modernizeze țara lipsită de toleranță religioasă, aducând o schimbare impetuoasă în Orientul Mijlociu și în întreaga lume islamică. Și totuși, după două luni am lăsat deoparte manuscrisul, când modelul după care a fost creat acel personaj, Mohammed bin Salman din Arabia Saudită, a fost implicat în uciderea odioasă a lui Jamal Khashoggi, disident saudit și editorialist la *Washington Post.* Unele elemente din *Fata cea nouă* sunt, evident, inspirate din evenimentele legate de moartea lui Khashoggi. Restul acțiunii se petrece doar în lumea imaginară în care trăiesc Gabriel Allon, prietenii și dușmanii săi.

PARTEA ÎNTÂI

RĂPIREA

1.

GENEVA

Beatrice Kenton a fost prima care a pus sub semnul întrebării identitatea nou-venitei. A făcut asta în cancelarie, la trei și un sfert după-amiaza, într-o vineri de la sfârșitul lui noiembrie. Atmosfera era sărbătorească și un pic rebelă, cum se întâmpla în cele mai multe după-amiezi de vineri. Este un truism că nicio profesie nu așteaptă cu mai multă nerăbdare decât profesorii sfârșitul săptămânii de lucru – chiar și profesorii de la instituțiile de elită, cum era International School din Geneva. Pălăvrăgeau despre planurile de weekend. Beatrice s-a abținut, pentru că nu avea niciunul, fapt pe care nu dorea să-l împărtășească cu colegii. Avea cincizeci și doi de ani, era nemăritată și nu avea rude despre care să vorbească, în afară de o mătușă bătrână și bogată care îi oferea refugiu în fiecare vară pe moșia sa din Norfolk. Programul obișnuit al săptămânii însemna un drum la Migros și o plimbare pe malul lacului, de dragul siluetei, care, la fel ca universul, se extindea tot timpul. Prima oră din ziua de luni era o oază într-un deșert[2] de singurătate.

Geneva International, fondată de o organizație a multilateralismului demult răposată, se ocupa de copiii comunității diplomatice din oraș. Școala medie, la care Beatrice preda citirea și compunerea, educa elevi din peste o sută de țări. Corpul didactic era o echipă la fel de eteroclită. Directorul se străduia din răsputeri să încurajeze crearea de legături între angajați – cocktailuri, cine

amicale, ieșiri în natură –, însă în cancelarie tindeau să se reafirme vechile legături tribale. Germanii stăteau cu germanii, francezii cu francezii, spaniolii cu spaniolii. În acea după-amiază, domnișoara Kenton era singura britanică prezentă, în afară de Cecelia Halifax, de la catedra de istorie. Cecelia avea păr negru zburlit și vederi politice previzibile, pe care ținea morțiș să le împartă cu domnișoara Kenton cu fiecare ocazie. De asemenea, Cecelia îi destăinuia domnișoarei Kenton amănunte despre relația sexuală fierbinte pe care o avea cu Kurt Schroder, geniul matematicii din Hamburg, care purta sandale cu talpă de plută și renunțase la o carieră inginerească profitabilă pentru a preda înmulțirea și împărțirea unor copii de unsprezece ani.

Cancelaria era la parterul castelului din secolul al XVIII-lea care adăpostea clădirea administrativă. Ferestrele cu ochiuri plumbuite dădeau spre curtea din față, unde în acel moment tinerii elevi privilegiați din Geneva International urcau pe bancheta din spate a automobilelor luxoase de fabricație germană cu plăcuțe de înmatriculare diplomatice. Vorbăreața Cecelia Halifax se proțăpise lângă Beatrice. Sporovăia despre un scandal din Londra, ceva care implica MI6 și un spion rus. Lui Beatrice îi intra pe o ureche și îi ieșea pe cealaltă. O urmărea cu privirea pe fata cea nouă.

Ca de obicei, ea era la coada exodului zilnic, o copilă subțirică de doisprezece ani, deja frumoasă, cu ochi căprui de căprioară și părul de culoarea aripii de corb. Spre marea nemulțumire a lui Beatrice, școala nu avea uniforme, doar un cod vestimentar, de care câțiva dintre elevii cu vederi mai largi nu țineau cont, fără să primească vreo sancțiune oficială. Însă nu și fata cea nouă. Era acoperită din creștet până în tălpi cu țesături de lână cadrilate scumpe, genul de lucruri pe care le vedeai în magazinul Burberry din Harrods. Purta

un ghiozdan din piele, nu rucsac de nailon. Balerinii ei de lac erau sclipitori. Era corect îmbrăcată, fata cea nouă, pudică. Dar mai avea ceva, și-a zis Beatrice. Era croită din alt material. Era regească. Da, acesta era cuvântul. *Regească…*

Venise după două săptămâni de la începerea trimestrului de toamnă – nu era situația ideală, dar nu era fără precedent la o instituție ca Geneva International, unde părinții veneau și plecau ca apele Ronului. David Millar, directorul, o înghesuise în a treia oră a lui Beatrice, care avea deja cu doi elevi mai mult decât ar fi trebuit. Copia dosarului de înscriere pe care i-a dat-o era tare subțire, chiar și după standardele școlii. Scria acolo că numele fetei este Jihan Tantawi, că este de naționalitate egipteană și că tatăl ei este om de afaceri, nu diplomat. Situația ei școlară nu era excepțională. Era considerată inteligentă, dar în niciun caz talentată. „O pasăre gata să-și ia zborul” a scris David într-o notă marginală optimistă. Într-adevăr, singurul paragraf demn de atenție din dosar era cel rezervat „nevoilor speciale” ale elevei. Se părea că discreția era foarte importantă pentru familia Tantawi. Securitatea, scria David, are un grad înalt de prioritate.

Ceea ce explica prezența în curte în acea după-amiază – și, de fapt, în fiecare după-amiază – a lui Lucien Villard, competentul șef al securității școlii. Lucien era francez, veteran al Service de la Protection, unitatea din Poliția Națională care răspundea de paza demnitarilor străini aflați în vizită și a oficialilor francezi de rang înalt. Ultimul lui post fusese la Palatul Élysée, unde făcuse parte din garda personală a președintelui Republicii. David Miller folosea CV-ul impresionant al lui Lucien ca dovadă că școala punea mare preț pe siguranță. Jihan Tantawi nu era singura dintre elevi pentru care să fie importantă siguranța.

Însă nimeni nu venea și pleca de la Geneva International ca fata cea nouă. Limuzina Mercedes

neagră în care se urca era potrivită pentru un șef de stat sau pentru un potentat. Beatrice nu se pricepea la automobile, însă i se părea că avea caroserie blindată și geamuri antiglonț. În spate era al doilea vehicul, un Range Rover, cu patru brute care nu zâmbeau, îmbrăcate în vestoane negre.

— Cine crezi că e? s-a întrebat Beatrice, privind cele două mașini care ieșeau în stradă.

Cecelia Halifax era uluită.

— Spionul rus?

— Fata cea *nouă,* a zis rar Beatrice. Apoi a adăugat, cu îndoială: Jihan.

— Se spune că tatăl ei posedă jumătate din Cairo.

— Cine spune asta?

— Veronica.

Veronica Alvarez era o spanioloaică focoasă de la catedra de artă și una dintre cele mai puțin demne de încredere surse de bârfă din școală, pe care n-o întrecea decât Cecelia însăși.

— Zice că mama ei e înrudită cu președintele egiptean. Nepoata lui. Sau poate verișoara.

Beatrice s-a uitat după Lucien Villard, care traversa curtea.

— Știi ce cred?

— Ce?

— Cred că cineva minte.

•

Și așa se face că Beatrice Kenton, o veterană hârșită în războaie prin câteva școli publice britanice mai puțin importante, care venise la Geneva în căutare de relații romantice și aventură, și nu găsise nimic din toate astea, a pornit o anchetă personală pentru a afla identitatea reală a fetei celei noi. A început prin a scrie JIHAN TANTAWI în fereastra motorului de căutare pe internet. I-au apărut pe ecran câteva mii de rezultate, niciunul corespunzător cu fata cea frumoasă de doisprezece ani care intra în sala ei de

clasă la începutul celei de-a treia ore, fără să întârzie măcar un minut.

Apoi Beatrice a cercetat diferite site-uri de socializare, dar tot n-a dat de vreo urmă a elevei sale. Se părea că fata cea nouă era singurul copil de doisprezece ani de pe pământul cel înverzit al lui Dumnezeu care nu ducea o viață paralelă în cyberspațiu. Lui Beatrice acest lucru i s-a părut lăudabil, pentru că fusese martoră nemijlocită a consecințelor distructive în planul emoțional și în cel al dezvoltării pe care le au necontenitele mesaje pe telefon și pe Twitter și distribuirea de fotografii. Din păcate, acest comportament nu se limita la copii. Cecelia Halifax aproape că nu putea să meargă nici la toaletă fără să posteze pe Instagram un *selfie* retușat.

Tatăl, pe nume Adnan Tantawi, era la fel de anonim în cyberspațiu. Beatrice a găsit câteva trimiteri la o Tantawi Construction și o Tantawi Holdings și o Tantawi Development, dar absolut nimic despre omul însuși. Dosarul de înscriere al lui Jihan conținea o adresă șic pe Route de Lausanne. Beatrice a trecut pe acolo într-o după-amiază de sâmbătă. Se afla la câteva numere mai departe de casa celebrului industriaș elvețian Martin Landesmann. La fel ca toate proprietățile din acea parte a Lacului Geneva, era înconjurată de ziduri înalte și supravegheată de camere video. Beatrice s-a uitat printre barele porții și a zărit o pajiște îngrijită care se întindea până la porticul unei vile magnifice în stil italian. Pe dată s-a năpustit pe alee spre ea un bărbat, una dintre brutele din Range Rover, fără îndoială. N-a făcut niciun efort ca să ascundă faptul că avea un pistol sub veston.

— *Propriété privée!* a strigat, cu un accent francez greoi.

— *Excusez-moi,* a șoptit Beatrice și a plecat repede.

A doua fază a anchetei a demarat în următoarea dimineață de luni, când a început, pentru trei zile, să o observe îndeaproape pe eleva cea nouă și misterioasă. A remarcat că, atunci când i se adresa lui Jihan în timpul orei, aceasta era uneori cam înceată. A mai remarcat și că Jihan nu se împrietenise cu nimeni de când venise la școală, și nici nu făcuse vreo încercare de acest fel. Beatrice și-a dat, de asemenea, seama în vreme ce se arăta încântată de o compunere de-a ei lipsită de strălucire, că Jihan nu cunoștea decât foarte superficial Egiptul. Știa că orașul Cairo este mare și că prin el curge un fluviu, dar cam atât. Tatăl său, spunea ea, era foarte bogat. Construia blocuri-turn și turnuri de birouri. Dar fiindcă era prieten cu președintele egiptean, Frăția Musulmană[3] nu-l plăcea, de aceea locuiau la Geneva.

— Mie îmi sună perfect rezonabil, a zis Cecelia.

— Sună, a răspuns Beatrice, a ceva născocit. Mă îndoiesc că a pus vreodată piciorul în Cairo. De fapt, nu sunt sigură nici măcar că e egipteană.

După aceea, Beatrice s-a concentrat asupra mamei. O văzuse mai ales prin geamul fumuriu și blindat al limuzinei, sau în acele rare ocazii când cobora de pe bancheta din spate ca s-o întâmpine pe Jihan în curte. Avea pielea și părul mai deschise la culoare decât Jihan – era destul de atrăgătoare, credea Beatrice, dar nu se compara cu Jihan. De fapt, lui Beatrice îi era greu să găsească vreo asemănare cât de mică între ele. Exista o răceală evidentă în relația lor fizică. N-a văzut niciodată o sărutare sau o îmbrățișare călduroasă. De asemenea, a detectat un clar dezechilibru al puterii. Jihan, nu mama, era cea care domina.

Noiembrie a trecut și a venit decembrie, se apropia vacanța de iarnă, și Beatrice a pus la cale o întâlnire cu mama cea distantă a misterioasei sale eleve. Pretextul a fost rezultatul obținut de Jihan la un test de ortografie și vocabular ale limbii engleze – în ultima treime a clasei, dar mult mai bine decât

Callahan, fiul unui diplomat american și presupus vorbitor nativ al limbii. Beatrice a redactat un e-mail în care cerea o consultare cu doamna Tantawi, oricând dorește ea, și l-a trimis la adresa pe care a găsit-o în dosarul de înscriere. După ce au trecut câteva zile fără răspuns, l-a trimis din nou. Moment în care s-a ales cu o mustrare blândă din partea lui David Miller, directorul. Se părea că doamna Tantawi nu dorea să aibă contact direct cu profesorii lui Jihan. Beatrice trebuia să-și exprime îngrijorarea într-un e-mail trimis lui David, iar David avea să se ocupe de problemă împreună cu doamna Tantawi. Beatrice bănuia că el cunoștea adevărata identitate a lui Jihan, dar nu s-a încumetat să atingă acest subiect, nici măcar indirect. Era mai ușor să smulgi secrete de la un bancher elvețian decât de la discretul director al școlii Geneva International.

Ceea ce lăsa doar varianta Lucien Villard, șeful născut în Franța al securității școlii. Beatrice l-a căutat într-o vineri după-amiaza, în timpul orei ei libere. Biroul lui se afla la subsolul castelului, lângă debaraua ocupată de rusul mărunțel și șmecher care făcea computerele să meargă. Lucien era suplu și puternic și arăta mai tânăr decât cei patruzeci de ani ai săi. Jumătate dintre angajate îl doreau, printre care și Cecelia Halifax, care făcuse fără succes o încercare de a-l seduce, înainte să se cupleze cu geniul matematic teuton cu sandale.

— Mă întrebam, a zis Beatrice, rezemându-se cu prefăcută nonșalanță de tocul ușii deschise a lui Lucien, dacă am putea vorbi un pic despre fata cea nouă.

Lucien a privit-o cu răceală peste birou.

— Jihan? De ce?

— Pentru că îmi fac griji pentru ea.

Lucien a pus un teanc de hârtii peste telefonul mobil, așezat pe sugativă. Beatrice nu era sigură, dar i s-a părut că e alt model decât cel pe care îl avea la el de obicei.

— E treaba mea să-mi fac griji pentru Jihan, domnișoară Kenton. Nu a dumneavoastră.

— Nu este numele ei adevărat, nu-i așa?

— De unde v-a venit această idee?

— Sunt profesoara ei. Profesorii văd unele lucruri.

— Poate că nu ați citit nota din dosarul lui Jihan despre vorbele necugetate și bârfe. V-aș sfătui să urmați acele instrucțiuni. Altfel, voi fi silit să aduc această chestiune în atenția domnului Millar.

— Îmi cer scuze, n-a fost intenția mea să…

Lucien a ridicat o mână.

— Nu vă faceți griji, domnișoară Kenton. Este *entre nous*[4].

După două ore, când puișorii elitei planetare a diplomației traversau curtea castelului, Beatrice privea de la fereastra cu ochiuri plumbuite a cancelariei. Ca de obicei, Jihan era printre ultimii care plecau. Nu, și-a zis Beatrice, nu Jihan. *Fata cea nouă…* Mergea cu pas săltat pe pietrele cubice și își legăna geanta de școală, părând să ignore prezența lui Lucien Villard alături de ea. Femeia aștepta lângă portiera deschisă a limuzinei. Fata cea nouă a trecut de ea fără să-i arunce nicio privire și s-a lăsat să cadă pe bancheta din spate. A fost ultima dată când a văzut-o Beatrice.

1.

NEW YORK

Sarah Bancroft și-a dat seama că făcuse o greșeală groaznică în clipa în care Brady Boswell a comandat al doilea martini Belvedere. Cinau la Casa Lever, un restaurant de lux de pe Park Avenue, decorat cu o mică parte din colecția de gravuri Warhol a proprietarului. Brady Boswell îl alesese. Era directorul unui muzeu modest, dar foarte apreciat, din St. Louis și venea la New York de două ori pe an ca să participe la principalele

licitații și să guste din deliciile gastronomice ale orașului, de obicei pe cheltuiala altora. Sarah era victima perfectă. Patruzeci și trei de ani, blondă, cu ochi albaștri, sclipitoare și necăsătorită. Lucru și mai important, toată incestuoasa lume artistică din New York știa că ea are acces la o vistierie fără fund.

— Ești sigură că nu vrei să mi te alături? a întrebat Boswell, ridicând noul pahar la buzele umede. Avea paloarea somonului prăjit nici prea puțin, nici prea mult, și părul cărunt dintr-o parte pieptănat meticulos peste chelie. Papionul îi era strâmb, ca și ochelarii cu ramă de baga. În spatele lor clipea o pereche de ochi apoși. Zău că detest să beau singur.

— E ora unu după-amiaza.

— Nu bei la prânz?

Nu mai bea, dar era tare ispitită să renunțe la legământul de abstinență în timpul zilei.

— Mă duc la Londra, a spus brusc Boswell.

— Da? Când?

— Mâine-seară.

Nu destul de curând, și-a zis Sarah.

— Acolo ai studiat, nu?

— La Courtauld, a zis Sarah și a încuviințat cu prudență din cap.

N-avea chef să-și petreacă prânzul trecându-și în revistă CV-ul. Era, la fel ca mărimea contului ei de cheltuieli, bine cunoscut în lumea artei din New York. Cel puțin, o parte din el.

Sarah Bancroft, absolventă a Dartmouth College, studiase istoria artei la faimosul Courtauld Institute of Art din Londra, înainte să-și ia doctoratul la Harvard. Educația costisitoare, finanțată exclusiv de tatăl său, un bancher de investiții din Citigroup, îi adusese o poziție de curator la Phillips Collection din New York, pentru care era plătită cu o sumă derizorie. Plecase de la Phillips în condiții neclare și, la fel ca un Picasso achiziționat la licitație de un cumpărător japonez

misterios, dispăruse din ochii publicului. În acea perioadă lucrase pentru Agenția Centrală de Informații și participase la două misiuni sub acoperire primejdioase în echipa unui agent israelian legendar pe nume Gabriel Allon. Acum era angajată oficial la Muzeul de Artă Modernă, unde avea în grijă principala atracție a muzeului – o uluitoare colecție de lucrări moderne și impresioniste, în valoare de cinci miliarde de dolari, din moștenirea răposatei Nadia al-Bakari, fiica lui Zizi al-Bakari, investitorul saudit fabulos de bogat.

Ceea ce, mai întâi de toate, explica întrucâtva faptul că Sarah lua prânzul cu cineva precum Brady Boswell. De curând, Sarah acceptase să împrumute câteva lucrări mai puțin importante din colecție Muzeului de Artă al orașului Los Angeles. Brady Boswell voia să fie următorul la rând. Nu avea șanse, și Boswell o știa. Muzeul său nu avea importanța și pedigriul necesare. Și așa, după ce au comandat în cele din urmă mâncarea, el a amânat inevitabila respingere vorbind despre câte-n lună și-n stele. Sarah se simțea ușurată. Nu-i plăceau confruntările. Avusese parte de așa ceva destul de mult ca să-i ajungă pentru o viață. Pentru două vieți, de fapt.

— Am auzit mai deunăzi un zvon șocant despre tine.

— Numai unul?

Boswell a zâmbit.

— Și care era subiectul acestui zvon?

— Că ai face un pic de muncă neoficială.

Sarah, antrenată în arta înșelăciunii, și-a ascuns cu ușurință neplăcerea.

— Nu, zău? Și ce soi de muncă neoficială?

Boswell s-a aplecat în față și și-a coborât vocea până la șoaptă.

— Că ești consultanta secretă a lui KBM în materie de artă. KBM erau inițialele recunoscute universal ale viitorului rege al Arabiei Saudite. Că

tu ești cea care l-a lăsat să cheltuiască o jumătate de miliard de dolari pe acel Leonardo dubios.

— Nu e un Leonardo *dubios*.

— Așadar, e adevărat!

— Nu fi ridicol, Brady.

— O negare care nu neagă, a răspuns el, cu îndreptățită suspiciune.

Sarah a ridicat mâna dreaptă, ca și când ar fi făcut un jurământ solemn.

— Nu sunt acum și nici n-am fost vreodată consultanta în artă a lui Khalid bin Mohammed.

Era limpede că Boswell nu credea asta. La *antipasti* a atacat, în cele din urmă, subiectul împrumutului. Sarah s-a prefăcut imparțială înainte să-l informeze pe Boswell că în niciun caz nu i-ar împrumuta vreun tablou din colecția al-Bakari.

— Ce-ai zice de un Monet sau două? Sau de un Cézanne?

— Îmi pare rău, dar iese din discuție.

— Un Rothko? Ai atâtea, n-o să-i simți lipsa.

— Brady, te rog.

Și-au terminat prânzul în mod agreabil și s-au despărțit pe trotuarul de pe Park Avenue. Sarah a hotărât să se întoarcă la muzeu pe jos. Iarna venise, în sfârșit, în Manhattan, după una dintre cele mai calde toamne de care își amintea lumea. Doar Dumnezeu știa ce o să aducă noul an. Planeta părea că se împleticește între extreme. La fel și Sarah. Într-o zi soldat de taină în războiul global împotriva terorismului, în următoarea, curatorul uneia dintre cele mai mari colecții de artă din lume. Nu exista cale de mijloc în viața ei.

Însă când a cotit pe East Fifty-Third Street, Sarah și-a dat seama din senin că era îngrozitor de plictisită. Lumea muzeelor o invidia, ce-i drept. Însă colecția Nadia al-Bakari, cu tot fastul și euforia de la deschidere, în cea mai mare parte își purta singură de grijă. Sarah era doar ceva mai mult decât atrăgătoarea ei față publică. În ultima

vreme luase de prea multe ori prânzul cu bărbați ca Brady Boswell.

Între timp, viața ei particulară lâncezise. Cumva, în ciuda unui program plin de evenimente pentru strângere de fonduri și recepții, nu izbutise să întâlnească un bărbat potrivit din punctul de vedere al vârstei sau al realizărilor profesionale. Oh, întâlnise mulți bărbați de patruzeci de ani, însă nu erau interesați de o relație de lungă durată – Dumnezeule, cum ura expresia – cu o femeie de aceeași vârstă. Bărbații de patruzeci și ceva de ani își doreau o fâșneață nubilă de douăzeci și trei, una dintre acele făpturi languroase care se fâțâiau prin Manhattan în egări și cu salteluțe de yoga. Sarah se temea că intră pe tărâmul celei de-a doua soții. În cele mai negre momente se vedea la brațul unui bărbat bogat de șaizeci și trei de ani care își cănea părul și făcea regulat injecții cu Botox și testosteron. Copiii din prima lui căsătorie ar considera-o pe Sarah stricătoare de case și ar disprețui-o. După tratamente de fertilitate prelungite, ea ar reuși să facă împreună cu soțul care îmbătrânea un singur copil, pe care Sarah, după moartea tragică a soțului pe când încerca pentru a patra oară să urce pe Everest, avea să-l crească singură.

Zumzetul mulțimii din holul Muzeului de Artă Modernă a îmbunătățit pe moment starea de spirit a lui Sarah. Colecția Nadia al-Bakari era la etajul întâi; biroul lui Sarah, la etajul trei. Telefonul îi semnala douăsprezece convorbiri nepreluate. Erau chestiile obișnuite – întrebări din partea presei, invitații la cocktailuri și vernisaje, un reporter de la o fițuică de scandal în căutare de bârfe.

Ultimul mesaj era de la cineva pe nume Alistair Macmillan. Se părea că domnul Macmillan dorea un tur privat al colecției după orele de program. Nu lăsase nicio informație de contact. N-avea importanță; Sarah era una dintre puținele persoane din lume care avea numărul lui personal. A șovăit

înainte să-l formeze. Nu mai vorbiseră de la Istanbul încoace.

— Mă temeam că n-o să mă suni.

Accentul era o combinație dintre Arabia și Oxford. Tonul era calm, cu o umbră de oboseală.

— Eram la prânz, a zis Sarah neutru.

— La un restaurant italian de pe Park Avenue, cu o creatură pe nume Brady Boswell.

— De unde știi?

— Doi dintre oamenii mei stăteau la câteva mese distanță.

Sarah nu-i observase. Evident, capacitatea sa de detectare a supravegherii se deteriorase în cei opt ani scurși de la plecarea din CIA.

— Poți să aranjezi asta?

— Ce anume?

— Un tur privat al colecției al-Bakari, desigur.

— Proastă idee, Khalid.

— Tot asta mi-a spus și tata când i-am spus că vreau să le dau femeilor din țara mea dreptul să șofeze.

— Muzeul se închide la cinci și jumătate.

— În acest caz, a zis el, așteaptă-mă la șase.

3.

NEW YORK

Tranquillity, al doilea iaht ca mărime din lume, după cum se spunea, a fost ceea ce i-a pus pe gânduri chiar și pe cei mai aprigi apărători ai lui din Occident. Viitorul rege l-a văzut pentru prima dată, sau, cel puțin, așa umbla vorba, de pe terasa vilei de vacanță a tatălui său din Mallorca. Fermecat de liniile suple ale vasului și de luminile de poziție distinctive, neon albastru, a trimis pe dată un emisar ca să se intereseze de disponibilitatea lui. Proprietarul, un oligarh rus

miliardar, pe nume Konstantin Dragunov, recunoștea o ocazie atunci când o vedea, și a cerut cinci sute de milioane de euro. Viitorul rege a acceptat, cu condiția ca rusul și numeroșii lui însoțitori să plece imediat de pe iaht. Au făcut asta cu elicopterul vasului, care era inclus în prețul de vânzare. Viitorul rege, el însuși un om de afaceri necruțător, l-a taxat pe rus cu un preț exorbitant pentru combustibil.

Viitorul rege sperase, poate în mod naiv, că achiziția iahtului avea să rămână privată până când găsea cuvintele potrivite cu care să i-o explice tatălui său. Dar la numai patruzeci și opt de ore de când intrase în posesia ambarcațiunii, un tabloid londonez publicase o relatare remarcabil de corectă a afacerii, probabil cu ajutorul nimănui altcuiva decât oligarhului rus. Presa oficială din țara viitorului rege, care era Arabia Saudită, s-a prefăcut că nu vede articolul, însă acesta a incendiat rețelele sociale și blogosfera clandestină. Din pricina unei scăderi a prețului mondial al petrolului, viitorul rege le impusese măsuri de austeritate dure supușilor săi răsfățați, care le reduseseră brusc standardul de viață, odinioară confortabil. Până și în Arabia Saudită, în care lăcomia regală era o trăsătură permanentă a vieții naționale, avariția viitorului rege nu făcea impresie bună.

Numele lui complet era Khalid bin Mohammed bin Abdulaziz Al Saud. Crescut într-un palat somptuos de mărimea unui cvartal, a urmat o școală rezervată membrilor de sex masculin ai familiei regale și apoi s-a dus la Oxford, unde a studiat economia, a umblat după femei occidentale și a băut din belșug alcoolul interzis. Dorința lui era să rămână în Occident. Însă atunci când tatăl său a urcat pe tron, s-a întors în Arabia Saudită și a devenit ministrul apărării, o realizare remarcabilă pentru cineva care nu purtase niciodată uniformă și nu pusese mâna pe vreo armă, în afară de șoimi.

Tânărul prinț a lansat rapid un război devastator și costisitor împotriva facțiunii susținute de Iran în Yemenul vecin și a impus o blocadă Qatarului insolent, care a aruncat în criză regiunea Golfului, în principal, a complotat și a clocit intrigi în interiorul Curții Regale pentru a-și slăbi rivalii, totul cu binecuvântarea tatălui său, regele. Bătrân și suferind de diabet, regele știa că domnia sa n-avea să fie lungă. Era un lucru obișnuit în Casa Regală Saud ca fratele să fie succesorul fratelui. Însă regele a schimbat tradiția, desemnându-și propriul fiu ca prinț moștenitor și, prin urmare, succesorul la tron. La doar treizeci și trei de ani, a devenit cârmuitorul *de facto* al Arabiei Saudite și conducătorul unei familii a cărei avere netă depășea un trilion de dolari.

Însă viitorul rege știa că bogăția țării sale era în mare parte un miraj; că familia sa aruncase un munte de bani pe palate și fleacuri; că în douăzeci de ani, când trecerea de la combustibilii fosili la surse de energie regenerabilă va fi completă, petrolul din subsolul Arabiei Saudite va fi la fel de lipsit de valoare ca nisipul care îl acoperă. Lăsat de capul său, regatul avea să redevină ceea ce fusese odată, o țară aridă de războinici nomazi ai deșertului.

Pentru a-și salva țara de la acel viitor catastrofal, s-a hotărât s-o smulgă din secolul șapte și s-o târască în secolul douăzeci și unu. Cu ajutorul unei firme americane de consultanță, a creat un plan economic căruia i-a dat numele măreț de *Calea de urmat.* Preconiza o economie saudită modernă, bazată pe inovații, investiții străine și antreprenoriat. Cetățenii ei răsfățați nu vor mai putea să se bazeze pe slujbe guvernamentale și beneficii din leagăn până în mormânt. În loc de asta, vor trebui să-și câștige singuri pâinea cea de toate zilele și să studieze altceva decât Coranul.

Prințul moștenitor știa că forța de muncă a acestei noi Arabii Saudite nu putea să fie alcătuită

doar din bărbați. Va fi nevoie și de femei, ceea ce însemna că va trebui să fie slăbite lanțurile religioase care le țineau într-o stare apropiată de sclavie. Le-a dat dreptul, multă vreme interzis, de a șofa și le-a permis să participe la evenimente sportive la care erau prezenți bărbați.

Însă nu era mulțumit cu reformele religioase mici. Voia să reformeze religia însăși. Și-a luat angajamentul să închidă conducta cu bani care alimenta răspândirea globală a wahhabismului, versiunea puritană a islamului sunnit din Arabia Saudită, și să suprime sprijinul saudit privat acordat grupărilor teroriste jihadiste, ca al-Qaeda și ISIS. Când un important editorialist al *New York Times* a scris un portret măgulitor al tânărului prinț și al ambițiilor sale, clerul saudit, *ulama,* a clocotit de furie sfântă.

Prințul moștenitor a trimis la închisoare câțiva dintre clericii înfierbântați și, în mod neînțelept, câțiva dintre moderați. De asemenea, a trimis la închisoare suporteri ai democrației și ai drepturilor femeilor, precum și pe oricine destul de prost ca să-l critice. Ba chiar a adunat peste o sută de membri ai familiei regale și ai elitei oamenilor de afaceri din Arabia Saudită și i-a pus la popreală în hotelul Ritz-Carlton. Acolo, în încăperi fără ferestre, au fost supuși unor interogatorii dure, uneori făcute de prințul moștenitor însuși. Cu toții au fost eliberați în cele din urmă, dar numai după ce au renunțat la peste 100 de miliarde de dolari. Viitorul rege a susținut că banii fuseseră obținuți de aceștia din mită și mișculații financiare. Vechiul mod de a face afaceri în regat, a declarat el, a încetat.

În afară, desigur, de viitorul rege însuși. Acumula avere personală într-un ritm amețitor și o risipea cu amândouă mâinile. Cumpăra tot ce poftea, și ce nu putea să cumpere pur și simplu lua. Cei care refuzau să se supună voinței lui primeau

un plic care conținea un singur glonț de calibrul .45.

Ceea ce a declanșat, în special în Occident, o importantă reevaluare. Era KBM cu adevărat un reformator, se întrebau factorii de decizie politică și experții în Orientul Mijlociu, sau nu era decât un alt șeic din deșert înnebunit după putere, care își azvârlea potrivnicii în închisoare și se îmbogățea pe spinarea poporului? Avea cu adevărat intenția să refacă economia saudită? Să pună capăt sprijinului pe care regatul îl dădea fanatismului islamic și terorismului? Sau nu făcea decât să încerce să impresioneze înalta societate din Georgetown și Aspen?

Din motive pe care Sarah nu le putea explica prietenilor și colegilor să-i din lumea artei, ea se numărase inițial printre sceptici. Așa că e de înțeles reticența ei atunci când Khalid, în timpul unei vizite la New York, a cerut s-o vadă. Sarah a acceptat, în cele din urmă, însă numai după ce a luat legătura cu departamentul securității din Langley, care o supraveghea de la distanță.

S-au întâlnit într-un apartament din hotelul Four Seasons, fără să fie de față vreun asistent sau bodyguard. Sarah citise în *Times* multe articole care îl lăudau pe KBM și văzuse fotografii cu el îmbrăcat în veșminte tradiționale saudite. Însă în costumul englezesc făcut la comandă era un personaj mult mai impresionant – elocvent, cult, sofisticat, radiind încredere în sine și forță. Și bani, desigur. Neînchipuit de mulți bani. Avea de gând să folosească o mică parte din ei, i-a explicat, ca să achiziționeze o colecție de tablouri de mare valoare. Și dorea ca Sarah să-i fie consultantă.

— Ce vreți să faceți cu aceste tablouri?

— Să le așez într-un muzeu pe care îl voi construi în Riad. Va fi, a zis el cu măreție, Luvrul Orientului Mijlociu.

— Și cine va vizita acel Luvru al dumneavoastră?

— Aceiași oameni care vizitează Luvrul din Paris.

— Turiști?

— Da, desigur.

— În Arabia Saudită?

— De ce nu?

— Pentru că singurii turiști pe care îi primiți sunt pelerinii musulmani care merg la Meca și Medina.

— Deocamdată, a spus el apăsat.

— De ce eu?

— Nu ești curatorul colecției Nadia al-Bakari?

— Nadia a fost o reformatoare.

— Așa sunt și eu.

— Îmi pare rău, a zis ea. Nu mă interesează.

Un bărbat precum Khalid bin Mohammed nu era obișnuit să fie respins. A urmărit-o pe Sarah fără oprire – cu telefoane, flori și cadouri scumpe –, iar ea nu a acceptat nimic din toate astea. Când s-a înduplecat, în cele din urmă, a insistat ca munca ei să fie *pro bono.* Cu toate că bărbatul căruia i se spunea KBM îi trezise curiozitatea, trecutul său nu i-ar fi permis să accepte nici măcar un rial din partea Casei Regale Saud. În plus, pentru binele amândurora, relația lor avea să fie strict confidențială.

— Cum să-ți zic?

— Alteța Voastră ar fi minunat.

— Mai încearcă.

— Ce zici de Khalid?

— E mult mai bine.

Au achiziționat repede și agresiv, la licitație și prin vânzări private: artiști postbelici, impresioniști, vechi maeștri. Nu negociau prea mult. Sarah spunea prețul, și unul dintre curtenii lui Khalid se ocupa de plată și de expediere. Și-au desfășurat febra cumpărăturilor cât mai discret posibil și cu subterfugiul spionilor. Și totuși, n-a trecut mult până când lumea artei și-a dat seama că exista printre ei un jucător important, în special

după ce Khalid a plătit cu bani gheață o jumătate de miliard în cap pentru *Salvator Mundi* al lui Leonardo. Sarah l-a sfătuit să nu-l cumpere. Niciun tablou, a argumentat ea, în afară de M*ona Lisa,* poate, nu merita atâția bani.

În timp ce alcătuia colecția a petrecut multe ore singură cu Khalid. El i-a vorbit despre planurile sale pentru Arabia Saudită, folosind-o uneori pe Sarah ca să-și verifice ideile. Treptat, scepticismul ei s-a evaporat. Khalid, și-a spus, era o făptură imperfectă, însă, dacă reușea să aducă schimbări reale și durabile în Arabia Saudită, Orientul Mijlociu și lumea arabă n-aveau să mai fie niciodată aceleași.

Totul s-a schimbat după Omar Nawwaf.

Nawwaf fusese un jurnalist saudit de frunte și disident, care se refugiase la Berlin. Era un critic al Casei Regale Saud și avea o părere foarte proastă despre Khalid, considerându-l un șarlatan care șoptește nimicuri dulci la urechile occidentalilor naivi, în vreme ce se îmbogățește și își aruncă în închisoare criticii. Cu două luni înainte, Nawwaf fusese ucis în mod brutal în consulatul Arabiei Saudite din Istanbul, iar cadavrul îi fusese dezmembrat și făcut să dispară.

Sarah Bancroft, indignată, s-a numărat printre cei care au rupt legătura cu tânărul prinț cândva promițător cunoscut sub inițialele KBM. „Ești exact ca toți ceilalți", i-a spus lui Khalid într-un mesaj vocal. „Și, apropo, Alteța Voastră, sper să putreziți în iad".

4.

NEW YORK

Primul anunț a fost la cinci și câteva minute după-amiază. Pe un ton politicos, vizitatorii erau

anunțați că muzeul se închide în curând și erau rugați să se îndrepte spre ieșire. La 17.25 toți se conformaseră, în afară de o femeie care părea zăpăcită și nu se putea smulge din fața *Nopții înstelate* a lui Van Gogh. Paznicii au condus-o cu amabilitate afară, în după-amiaza târzie, înainte să cerceteze cu grijă sălile muzeului, ca să se asigure că nu era pe acolo niciun hoț de artă iscusit.

Anunțul „nu mai e nimeni” a apărut la 17.45. Până atunci plecaseră cei mai mulți din personalul administrativ. Prin urmare, n-a asistat nimeni la sosirea pe West Fifty-Third Street a unei caravane alcătuite din trei SUV-uri cu plăcuțe de înmatriculare diplomatice. Khalid, în costum și pardesiu negru, a ieșit din al doilea și s-a dus repede spre intrare. Sarah, după o clipă de șovăială, i-a deschis ușa. S-au uitat unul la altul în penumbra din hol, apoi Khalid i-a întins mâna. Sarah nu i-a strâns-o.

— Sunt surprinsă că ți-au dat voie să intri în țară. Chiar n-ar trebui să fiu văzută cu tine, Khalid.

Mâna lui a zăbovit în aer. A zis încet:

— Nu sunt răspunzător de moartea lui Omar Nawwaf. Trebuie să mă crezi.

— A fost odată ca niciodată când te-am crezut. La fel ca mulți oameni din această țară. Oameni importanți. Oameni inteligenți. Voiam să credem că ești cumva altfel, că vei schimba țara ta și Orientul Mijlociu. Și ne-ai făcut de râs pe toți.

Khalid și-a retras mâna.

— Ce s-a făcut făcut rămâne.

— Și atunci, de ce ești aici?

— Am crezut că am arătat limpede asta când am vorbit la telefon.

— Iar eu am crezut că am arătat limpede că nu trebuie să mă mai suni.

— A, da, îmi amintesc.

Și-a scos telefonul din buzunarul pardesiului și a derulat ultimul mesaj al lui Sarah:

Și, apropo, Alteța Voastră, sper să putreziți în iad…

— Cu siguranță, a zis Sarah, n-am fost singura care a lăsat un astfel de mesaj.

— N-ai fost. Khalid și-a pus telefonul în buzunar. Dar al tău m-a durut cel mai tare.

Sarah era nedumerită.

— De ce?

— Pentru că aveam încredere în tine. Și pentru că am crezut că înțelegi cât de greu avea să fie să-mi schimb țara fără s-o arunc în haos politic și religios.

— Asta nu-ți dă dreptul să omori pe cineva pentru că te-a criticat.

— Nu-i așa de simplu.

— Nu?

El n-a răspuns. Sarah își dădea seama că îl supără ceva, ceva mai mult decât umilința pe care trebuie s-o fi simțit la brusca sa cădere în dizgrație.

— Pot s-o văd? a întrebat el.

— Colecția? Chiar acesta este motivul pentru care ești aici?

El a părut un pic jignit.

— Da, desigur.

Ea l-a condus pe scări în sus spre aripa al-Bakari. Portretul Nadiei, pictat la puțin timp după moartea ei în deșertul din Arabia Saudită, era pe peretele de lângă intrare.

— Ea a fost adevărată, a zis Sarah. Nu o impostoare ca tine.

Khalid a fulgerat-o cu privirea înainte să-și ridice ochii spre portret. Nadia ședea la capătul unei canapele lungi, învăluită în alb, cu un șirag de perle la gât și cu degetele împodobite cu diamante și aur. Cadranul unui ceas lumina ca luna dincolo de umărul ei. La picioarele ei desculțe zăceau orhidee. Stilul era un amestec abil de contemporan și clasic. Tehnica de execuție și compoziția erau impecabile.

Khalid s-a apropiat cu un pas și a cercetat colțul din dreapta jos al pânzei.

— N-are semnătură.

— Pictorul nu-și semnează niciodată lucrările.

Khalid a arătat spre placa cu informații de lângă tablou.

— Nu este menționat nici aici.

— A dorit să rămână anonim ca să nu umbrească subiectul.

— Este celebru?

— În anumite cercuri.

— Îl cunoști?

— Da, firește.

Ochii lui Khalid s-au întors la tablou.

— Ea i-a pozat?

— De fapt, a pictat-o cu totul din memorie.

— Nici măcar o fotografie?

Sarah a clătinat din cap.

— Remarcabil. Trebuie s-o fi admirat ca să picteze ceva atât de frumos. Din păcate, n-am avut plăcerea s-o întâlnesc. A fost celebră în tinerețe.

— S-a schimbat mult după moartea tatălui său.

— Zizi al-Bakari n-a *murit.* A fost omorât cu sânge rece în Portul Vechi din Cannes de către un asasin israelian pe nume Gabriel Allon. Khalid s-a uitat o clipă drept în ochii lui Sarah, după care a intrat în prima sală a aripii, una dintre cele patru dedicate impresionismului. S-a apropiat de un Renoir și l-a privit cu invidie. Aceste tablouri aparțin Riadului.

— Nadia le-a încredințat permanent Muzeului de Artă Modernă și m-a numit custode. Ele rămân exact acolo unde se află.

— Poate că o să mă lași să le cumpăr.

— Nu sunt de vânzare.

— Totul este de vânzare, Sarah. Pe fața lui a fulgerat un zâmbet. Era un efort, ea își dădea seama de asta. El s-a oprit înainte de următorul tablou, un peisaj de Monet, și apoi s-a uitat prin sală. Nimic de Van Gogh?

— Nimic.

— Cam ciudat, nu crezi?

— Ce anume?

— Ca o astfel de colecție să aibă o lacună atât de bătătoare la ochi.

— Un Van Gogh de calitate este greu de găsit.

— Nu asta îmi spun sursele mele. De fapt, știu de la cea mai autorizată persoană că Zizi a deținut pentru scurt timp un tablou puțin cunoscut al lui Van Gogh, numit M*arguerite Gachet la măsuța de toaletă.* L-a cumpărat de la o galerie din Londra. Khalid s-a uitat atent la Sarah. Să continui?

Sarah n-a spus nimic.

— Proprietarul galeriei este un bărbat pe nume Julian Isherwood. În momentul vânzării, o americancă lucra acolo. Se pare că Zizi era îndrăgostit până peste urechi de ea. A invitat-o să i se alăture în croaziera lui anuală, iarna, în Caraibe. Iahtul lui era mult mai mic decât al meu. Se numea…

— *Alexandra,* a zis Sarah, tăindu-i vorba. Apoi a întrebat: De câtă vreme știi?

— Că sfătuitoarea mea în materie de artă este agent CIA?

— *A fost.* Nu mai lucrez pentru Agenție. Și nu mai lucrez pentru tine.

— Cum rămâne cu israelienii? a zis zâmbind. Chiar crezi că ți-aș fi îngăduit să ajungi în apropierea mea fără să-ți cercetez mai întâi antecedentele?

— Și totuși, ai insistat.

— Într-adevăr.

— De ce?

— Pentru că știam că într-o bună zi vei putea să mă ajuți cu mai mult decât colecția de artă. Khalid a trecut pe lângă Sarah fără să mai spună nimic și s-a oprit în fața portretului Nadiei. Știi cum să dai de el?

— De cine?

— De bărbatul care a făcut acest tablou fără să folosească măcar o fotografie. Khalid a arătat spre colțul din dreapta jos al pânzei. Bărbatul al cărui nume ar trebui să fie chiar aici.

— Ești prințul moștenitor al Arabiei Saudite. De ce ai nevoie să-l contactez eu pe șeful serviciului secret israelian?

— Fiica mea, a răspuns el. Cineva mi-a răpit fiica.

5.

ASHTARA, AZERBAIDJAN

Gabriel Allon nu i-a răspuns lui Sarah Bancroft la telefon în seara aceea, după cum se întâmpla deseori când era pe teren. Dat fiind caracterul confidențial al misiunii sale, doar prim-ministrul și câțiva dintre agenții de rang înalt în care avea cea mai mare încredere știau unde se afla – o vilă de dimensiuni medii cu ziduri ocru, chiar pe țărmul Mării Caspice. În spatele vilei, terenuri dreptunghiulare cultivate se întindeau spre dealurile de la poalele Munților Caucaz. Pe un deal era o mică moschee. De cinci ori pe zi difuzorul care pârâia, aflat în minaret, îi chema pe drept-credincioși la rugăciune. Lăsând deoparte îndelungata sa dispută cu forțele islamismului radical, lui Gabriel îi părea liniștitor sunetul vocii muezinului. În acel moment, nu avea vreun prieten mai bun pe lume decât cetățenii musulmani din Azerbaidjan.

Proprietarul vilei era, oficial, o companie imobiliară cu sediul în Baku. Însă adevăratul proprietar era departamentul administrativ al Serviciului Secret israelian, care procura și întreținea casele conspirative. Aranjamentele fuseseră binecuvântate în taină de șeful Serviciului Secret azer, cu care Gabriel întreținea o relație neobișnuit de strânsă. Vecinul din sud al

Azerbaidjanului era Republica Islamică Iran. De fapt, granița iraniană se afla la doar cinci kilometri de vilă, ceea ce explica de ce, de când sosise, Gabriel nu pusese piciorul afară. În cazul în care Garda Revoluționară Iraniană ar fi știut de prezența lui, nu încape îndoială că ar fi încercat să-l asasineze sau să-l răpească. Gabriel nu-i învinuia că îl urau. Astea erau regulile jocului într-o vecinătate dură. Și apoi, dacă ar fi avut prilejul să-l ucidă pe șeful Gărzii Revoluționare, ar fi apăsat el însuși bucuros pe trăgaci.

Vila din apropierea mării nu era singurul atu logistic de care dispunea Gabriel în Azerbaidjan. Serviciul său – cei care lucrau acolo îi ziceau „Biroul” și atât – mai deținea și o mică flotă de bărci de pescuit, cargouri și vedete rapide, toate înregistrate cum se cuvine în Azerbaidjan. Vasele făceau regulat naveta între porturile azere și coasta iraniană, unde introduceau agenți și echipe operative ale Biroului și adunau agenți iranieni valoroși care acceptau să se supună ordinelor Israelului.

Cu un an în urmă, unul dintre acei agenți, un bărbat care lucra pentru programul iranian secret de arme nucleare, fusese adus cu o ambarcațiune în vila Biroului din Ashtara. Acolo îi spusese lui Gabriel despre un depozit dintr-un district comercial mohorât din Teheran. Depozitul conținea treizeci și două de seifuri de fabricație iraniană. În ele se aflau sute de CD-uri și milioane de pagini de documente. Sursa afirmase că materialul dovedește în mod concludent ceea ce Iranul nega de multă vreme, faptul că lucrase metodic și neobosit la construirea unui dispozitiv nuclear de implozie și la atașarea lui la un sistem de transport capabil să ajungă până în Israel și dincolo de el.

În cea mai mare parte a anului trecut, Biroul supraveghease depozitul cu ajutorul unor spioni și al unor camere video miniaturale. Au aflat că

primul schimb al paznicilor sosea în fiecare dimineață la ora șapte. Au aflat și că în fiecare noapte, timp de câteva ore, de pe la ora zece, depozitul era apărat doar de încuietorile ușilor și de gardul împrejmuitor. Gabriel și Yaakov Rossman, șeful operațiunilor speciale, au căzut de acord ca echipa să stea înăuntru până nu mai târziu de cinci dimineața. Sursa le spusese ce seifuri să deschidă și pe care să le ignore. Din cauza metodei de intrare – aparate de tăiere care funcționau la 1980 de grade Celsius –, nu aveau cum să ascundă operațiunea. Prin urmare, Gabriel a ordonat echipei să nu copieze materialele relevante, ci să le fure, pur și simplu. Copiile puteau fi negate cu ușurință. Originalele erau mai greu de explicat. În plus, neobrăzarea de a fura arhivele nucleare ale Iranului și de a le scoate din țară avea să umilească regimul în fața poporului său neliniștit. Lui Gabriel nu-i plăcea nimic pe lume mai mult decât să-i pună pe iranieni într-o situație jenantă.

Însă furtul documentelor originale creștea exponențial riscurile operațiunii. Copiile codificate puteau fi scoase din țară pe două USB-uri de mare capacitate. Originalele aveau să fie mult mai greu de deplasat și de ascuns. Un agent iranian al Biroului cumpărase un camion Volvo. Dacă paznicii depozitului respectau programul normal, echipa avea un avans de două ore. Traseul lor avea să-i ducă pe la marginea Teheranului și peste munții Elburz, până pe țărmul Mării Caspice. Punctul de exfiltrare era o plajă din apropierea orașului Babolsar. Întăririle se aflau la câțiva kilometri spre est, la Khazar Abad. Toți cei șaisprezece membri ai echipei plănuiau să plece împreună. Cei mai mulți erau evrei iranieni care vorbeau farsi și puteau trece cu ușurință drept persani. Însă conducătorul echipei era Mihail Abramov, un agent născut la Moscova, care îndeplinise numeroase misiuni primejdioase ale Biroului, printre care și asasinarea unui important

savant iranian în domeniul nuclear în centrul Teheranului. Mihail era elementul-problemă din operațiune. Din experiența lui Gabriel, fiecare operațiune avea nevoie de unul.

Cândva, nu încăpea îndoială că Gabriel Allon ar fi făcut parte dintr-o astfel de echipă. Se născuse în Valea Jezreel, terenul fertil care produsese mulți dintre cei mai buni războinici și spioni ai Israelului, și în septembrie 1972 studia pictura la Academia de Artă și Design Bezalel din Ierusalim, când un bărbat pe nume Ari Shamron a venit la el. Cu câteva zile înainte, o grupare teroristă numită Septembrie Negru, o fațadă pentru Organizația de Eliberare a Palestinei, omorâse unsprezece sportivi și antrenori israelieni la Jocurile Olimpice din München. Prim-ministrul Golda Meir îi ordonase lui Shamron și Biroului să „trimită băieții" să-i vâneze și să-i ucidă pe cei răspunzători. Sharon voia ca Gabriel, care vorbea fluent germana, cu accent berlinez, și putea să pozeze în mod convingător în pictor, să fie instrumentul răzbunării sale. Gabriel, cu sfidarea tinereții, îi spusese lui Shamron să găsească pe altcineva. Și Shamron, nu pentru ultima dată, îl făcuse pe Gabriel să i se supună.

Operațiunea a primit numele de cod Mânia lui Dumnezeu. Timp de trei ani, Gabriel și o mică echipă de agenți de teren și-au urmărit prada prin Europa Occidentală și Orientul Mijlociu, omorând noaptea și la lumina zilei, trăind cu spaima că în orice clipă pot să fie arestați de autoritățile locale și acuzați de crimă. În total, au murit de mâna lor doisprezece membri ai lui Septembrie Negru. Gabriel i-a ucis el însuși pe șase dintre teroriști cu un pistol Beretta de calibrul .22. Ori de câte ori a fost posibil, și-a împușcat victima de unsprezece ori, câte un glonț pentru fiecare evreu ucis. Când s-a întors, în sfârșit, în Israel, avea tâmplele încărunțite de stres și epuizare. Shamron le-a numit „dâre de cenușă pe prințul focului".

Gabriel intenționase să-și reia cariera de pictor, dar de fiecare dată când se așeza în fața unei pânze vedea doar chipurile celor pe care îi omorâse. Așa că s-a dus la Veneția ca italian expatriat pe nume Mario Delvecchio, pentru a studia meșteșugul restaurării. Când și-a desăvârșit ucenicia, s-a întors la Birou și în brațele larg deschise ale lui Ari Shamron. Pozând în restaurator talentat de opere de artă, cam taciturn, i-a eliminat pe unii dintre cei mai periculoși dușmani ai Israelului și a executat unele dintre cele mai celebre operațiuni din istoria Biroului. Cea din această seară avea să se numere printre cele mai bune. Dar numai dacă reușea. *Și dacă eșua?* Șaisprezece agenți foarte bine antrenați ai Biroului aveau să fie arestați, torturați și, după toate probabilitățile, executați public. Lui Gabriel nu i-ar rămâne decât să-și dea demisia, un sfârșit nedemn pentru o carieră cu care aveau să fie comparate toate celelalte. Ba chiar era posibil să-l târască după sine și pe prim-ministru.

Deocamdată, Gabriel nu putea să facă nimic altceva decât să aștepte și să se dea de ceasul morții de îngrijorare. Echipa intrase în Republica Islamică cu o seară în urmă și ajunsese la o rețea de case conspirative din Teheran. La 22.15, ora Teheranului, Gabriel a primit un mesaj de la Serviciul Operațiuni din bulevardul Regele Saul, pe linia securizată, în care era informat că ultimul schimb al paznicilor a părăsit depozitul. Gabriel a dat ordin echipei sale să intre, și la 22.31 era înăuntru. Asta le lăsa șase ore și douăzeci și nouă de minute ca să pătrundă în seifurile vizate și să ia arhivele nucleare. Era cu un minut mai puțin decât sperase Gabriel că vor avea, un mic impediment. Știa din experiență că fiecare secundă contează.

Gabriel era înzestrat din fire cu răbdare, o trăsătură care îl slujise bine atât ca restaurator, cât și ca agent secret. Însă în noaptea aceea, pe țărmul Mării Caspice, îl părăsise toată stăpânirea de sine. Umbla de colo colo prin încăperile pe jumătate

mobilate ale vilei, mormăia în barbă, le spunea aiureli celor doi bodyguarzi încercați ai săi. În principal, se gândea la toate motivele pentru care șaisprezece dintre cei mai buni oameni ai săi n-aveau să iasă vii din Iran. Era sigur doar de un lucru: dacă se confrunta cu forțele iraniene, echipa n-avea să se predea în liniște. Gabriel i-a dat lui Mihail, care făcuse parte din comandoul Sayeret Matkal, latitudinea să lupte, la nevoie, pentru a ieși din țară. Dacă iranienii interveneau, mulți dintre ei aveau să moară.

În cele din urmă, la 4.45, ora Teheranului, a primit un mesaj pe linia securizată. Echipa plecase din depozit cu dosarele și CD-urile și fugea. Următorul mesaj a sosit la 5.39, când echipa ajunsese la munții Elburz. Spunea că unul dintre paznici venise devreme la depozit. După treizeci de minute, Gabriel a aflat că NAJA, poliția națională iraniană, a dat o alertă națională și bloca drumurile din toată țara.

S-a furișat afară din vilă și, în lumina slabă a răsăritului, s-a dus până pe malul lacului. Pe dealurile joase din spatele său, muezinul îi chema la rugăciune pe drept-credincioși. „Rugăciunea e mai bună decât somnul…” În acel moment, Gabriel era întru totul de acord.

6.

TEL AVIV

Când Sarah Bancroft n-a primit răspuns la apelul telefonic sau la mesaje, a tras concluzia că n-are încotro, trebuie să părăsească New York-ul și să zboare în Israel. Khalid a făcut aranjamentele necesare pentru călătorie. Prin urmare, a călătorit cu un avion particular și într-un lux considerabil, singurul inconvenient fiind o scurtă escală în Irlanda, pentru alimentare cu combustibil. Cum îi era interzis să folosească vreuna dintre vechile

identități de la CIA, a trecut de controlul pașapoartelor din aeroportul Ben Gurion cu numele său real – un nume bine-cunoscut serviciilor de informații și securitate ale statului Israel – și a mers cu o limuzină la Hilton Tel Aviv. Khalid rezervase cel mai mare apartament din hotel.

De acolo, Sarah a trimis încă un SMS pe telefonul personal al lui Gabriel, anunțându-l că venise la Tel Aviv din proprie inițiativă ca să discute o chestiune foarte urgentă. Mesajul, la fel ca toate celelalte, a rămas fără răspuns. Nu era stilul lui Gabriel s-o ignore. Era posibil să-și fi schimbat numărul sau să fi fost silit să renunțe la telefonul personal. De asemenea, se putea să fie, pur și simplu, prea ocupat ca să se vadă cu ea. La urma urmei, el era directorul general al serviciului israelian de informații, ceea ce însemna că era unul dintre cei mai puternici și influenți oameni din țară.

Însă Sarah avea să se gândească întotdeauna la Gabriel Allon ca la bărbatul rece, inabordabil, pe care-l întâlnise prima dată într-o vilă grațioasă din cărămidă aflată pe N Street din Georgetown. Iscodise prin fiecare încăpere închisă cu lacătul din trecutul ei înainte s-o întrebe dacă ar vrea să lucreze pentru Jihad Incorporated, așa cum îi spunea el lui Zizi al-Bakari, omul care finanța și facilita terorismul islamic. Sarah avusese noroc să supraviețuiască operațiunii care urmase și petrecuse, ca să-și revină, câteva luni într-o casă conspirativă a CIA din ținutul plin cu ferme de cai, Virginia de Nord. Însă atunci când Gabriel avusese nevoie de o piesă finală într-o operațiune împotriva unui oligarh rus, pe nume Ivan Harkov, Sarah se grăbise să profite de ocazie ca să lucreze din nou cu el.

La un moment dat, reușise și să se îndrăgostească de-a binelea de el. Și când descoperise că nu era liber, începuse o aventură

nepotrivită cu un agent de teren al Biroului, pe nume Mihail Abramov. Încă de la început, relația a fost sortită eșecului; amândoi aveau, practic, interdicția de a avea o relație cu agenți din alte servicii. Chiar și Sarah, când analizase sincer situația, recunoscuse că aventura era o încercare transparentă de a-l pedepsi pe Gabriel pentru că o respinsese. În mod previzibil, se terminase rău. De atunci, Sarah nu-l mai văzuse pe Mihail decât o dată, la petrecerea pentru promovarea lui Gabriel în funcția de director general. La brațul lui era o doctoriță frumușică, evreică din Franța. Sarah îi întinsese cu răceală mâna, nu obrazul.

Când a mai trecut o oră fără niciun răspuns de la Gabriel, Sarah a coborât ca să se plimbe pe promenadă. Vremea era frumoasă, blândă, și câțiva nori albi pluteau ca niște dirijabile pe cerul levantin albastru. A luat-o spre nord, pe lângă cafenelele la modă de pe plajă, printre cei bronzați și înveșmântați în Spandex. Cu părul blond și trăsăturile anglo-saxone, nu arăta decât un pic nelalocul său. Atmosfera era laică și sud-californiană, Santa Monica de pe malul Mediteranei. Era greu de imaginat că haosul și războiul civil din Siria erau imediat peste graniță. Sau că la mai puțin de șaisprezece kilometri spre vest, pe o spinare de dealuri golașe, erau unele dintre cele mai agitate sate palestiniene din Cisiordania. Sau că Fâșia Gaza, o panglică de suferință omenească și resentimente, se afla la mai puțin de o oră de mers cu mașina spre sud. În Tel Avivul cel sofisticat, și-a zis Sarah, israelienii pot fi iertați dacă își închipuie că visul sionismului a fost pus în fapt fără sacrificii.

S-a întors dinspre mare și a rătăcit pe străzi, aparent fără scop sau destinație. În realitate, verifica dacă e urmărită, folosind tehnicile învățate atât de la Agenție, cât și de la Birou. Pe strada Dizengoff, pe când ieșea dintr-o farmacie cu un flacon de șampon de care nu avea nevoie, a tras

concluzia că este urmărită. Nu era nimic specific, doar o senzație sâcâitoare că o privește cineva.

S-a plimbat prin umbra răcoroasă a arbuștilor de liliac indian. Trotuarele erau pline de cumpărătorii de la jumătatea dimineții. *Strada Dizengoff*... Numele îi suna cunoscut. Ceva îngrozitor se petrecuse pe strada Dizengoff, Sarah era sigură de asta. Și apoi și-a amintit. Strada Dizengoff fusese ținta unui sinucigaș cu bombă Hamas care, în octombrie 1994, omorâse douăzeci și doi de oameni.

Sarah cunoștea pe cineva care fusese rănit, o analistă a Biroului care lucra în domeniul terorismului, pe nume Dina Sarid. Îi povestise odată lui Sarah despre atac. Bomba conținea peste douăzeci de kilograme de TNT de uz militar și cuie înmuiate în otravă pentru șobolani. S-a declanșat la ora nouă dimineața în autobuzul numărul 5. Forța exploziei a azvârlit membre omenești în cafenelele din preajmă. Mult timp după aceea, sângele picura de pe frunzele liliacului indian.

„A plouat cu sânge în acea dimineață pe strada Dizengoff, Sarah…”

Dar unde exact se întâmplase? Autobuzul tocmai luase câțiva pasageri din Piața Dizengoff și se îndrepta spre nord. Sarah și-a verificat poziția actuală pe iPhone. Apoi a traversat strada și și-a continuat drumul spre sud, până ce a ajuns la o mică placă comemorativă cenușie, la poalele unui liliac indian. Copăcelul era mult mai scund decât ceilalți de pe stradă, și mai tânăr.

Sarah s-a apropiat de placă și s-a uitat la numele victimelor. Erau scrise în ebraică.

— Poți să citești?

Surprinsă, s-a răsucit și a văzut un bărbat care stătea pe trotuar, în lumina care se strecura prin frunziș. Era înalt, cu membre lungi, cu părul blond și pielea palidă, lipsită de sânge. Niște ochelari de soare îi ascundeau ochii.

— Nu, a răspuns Sarah în cele din urmă. Nu pot.

— Nu vorbești ebraica?

Engleza bărbatului avea inconfundabila urmă de accent rusesc.

— Am învățat-o o vreme, apoi am renunțat.

— De ce?

— E o poveste lungă.

Bărbatul s-a lăsat pe vine lângă placă.

— Aici sunt numele pe care le cauți. Sarid, Sarid, Sarid. A înălțat privirea spre Sarah. Mama Dinei și două dintre surorile ei.

S-a ridicat și și-a scos ochelarii, dezvăluindu-și ochii. Erau cenușii-albăstrui și translucizi – ca gheața, și-a zis Sarah. Întotdeauna îi plăcuseră ochii lui Mihail.

— De când mă urmărești?

— De când ai plecat de la hotel.

— De ce?

— Ca să văd dacă te urmărește *altcineva.*

— Contrasupraveghere.

— Noi îi zicem altfel.

— Da, a zis Sarah. Îmi amintesc.

Pe dată, un SUV negru a tras la bordură. Un tânăr cu haină kaki a coborât de pe scaunul pasagerului și a deschis portiera din spate.

— Urcă, a zis Mihail.

— Unde mergem?

Mihail n-a zis nimic. Sarah s-a așezat pe banchetă și s-a uitat la un autobuz numărul 5 care aluneca pe lângă geamul fumuriu. N-avea importanță unde mergeau, și-a zis. Urma să fie o călătorie foarte lungă.

7.

TEL AVIV – NETANYA

— Gabriel n-a putut să găsească pe altcineva care să mă ducă?

— Eu m-am oferit.

— De ce?

— Voiam să evit altă scenă jenantă.

Sarah s-a uitat pe geamul de lângă ea. Treceau prin centrul versiunii israeliene a lui Silicon Valley. Clădiri de birouri noi-nouțe se înșirau pe amândouă părțile autostrăzii impecabile. În răstimp de câțiva ani, Israelul renunțase la trecutul socialist în favoarea unei economii dinamice, antrenate de sectorul tehnologic. O mare parte din inovații mergeau direct la serviciile militare și de securitate, dându-i Israelului un avantaj clar asupra adversarilor lui din Orientul Mijlociu. Până și foștii colegi ai lui Sarah, din Centrul de Contraterorism al CIA, se minunau de miracolele tehnologiei de vârf ale Biroului și Unității de Informații 8200, serviciul de ascultare electronică și război cibernetic.

— Așadar, zvonul malițios este adevărat, la urma urmei.

— Care zvon malițios?

— Că te-ai însurat cu franțuzoaica aia frumușică. Scuză-mă, dar îmi scapă numele ei.

— Natalie.

— Ce drăguț, a zis Sarah.

— Este.

— Încă mai practică medicina?

— Nu tocmai.

— Cu ce se ocupă acum?

Prin tăcerea sa, Mihail a confirmat bănuiala lui Sarah că frumușica doctoriță franțuzoaică era folosită de Birou. Amintirea pe care Sarah o avea despre Natalie, chiar dacă încețoșată de gelozie, era a unei femei cu înfățișare exotică, brunetă, care ar fi putut cu ușurință să fie luată drept arăboaică.

— Presupun că astfel sunt mai puține complicații. E mult mai ușor când soțul și soția sunt în același serviciu.

— Nu-i singurul motiv pentru care noi…

— Hai s-o lăsăm baltă, Mihail. Nu m-am mai gândit de mult timp la asta.

— De cât de mult timp?

— De cel puțin o săptămână.

Au alunecat pe sub Autostrada 5, drumul securizat care lega Câmpia de Coastă de Ariel, colonia evreiască aflată adânc în Cisiordania. Răscrucea era cunoscută sub numele Glilot Interchange. Dincolo de ea era un centru comercial cu un cinematograf multiplex. De asemenea, exista alt complex de birouri nou, parțial ascuns de copaci deși. Sarah presupunea că era sediul cine știe cărui titan israelian al tehnologiei.

S-a uitat la mâna stângă a lui Mihail.

— Ai rătăcit-o deja?

— Ce anume?

— Verigheta.

Mihail a părut surprins de lipsa ei.

— Am scos-o înainte să ies pe teren. Ne-am întors târziu noaptea trecută.

— Unde ai fost?

Mihail a privit-o fără nicio expresie.

— Haide, dragă. Avem un trecut comun eu și cu tine.

— Trecutul este trecut, Sarah. Acum ești cineva din afară. Și apoi, vei afla destul de curând.

— Cel puțin spune-mi unde s-a întâmplat.

— Nu m-ai crede.

— Oriunde o fi fost, trebuie să fi fost îngrozitor. Arăți ca naiba.

— Sfârșitul a fost urât.

— A fost rănit cineva?

— Numai tipii răi.

— Câți?

— O mulțime.

— Însă operațiunea a avut succes?

— De pus în manuale, a zis Mihail.

Blocurile de birouri pentru înaltă tehnologie au lăsat locul bogatei suburbii Herzliya, din nordul

Tel Avivului. Mihail citea ceva pe telefonul său. Părea plictisit, expresia sa implicită.

— Nu uita să-i transmiți complimentele mele, a zis Sarah cu viclenie.

Mihail și-a pus telefonul la loc în buzunar.

— Spune-mi ceva, Mihail. Care este motivul real pentru care te-ai oferit să mă aduci?

— Voiam să discut cu tine între patru ochi.

— De ce?

— Ca să-ți pot cere iertare pentru întorsătura pe care au luat-o lucrurile între noi.

— Întorsătura?

— Pentru felul în care te-am tratat la sfârșit. M-am purtat urât. Dacă ai fi atât de bună să…

— Gabriel a fost cel care ți-a spus să termini?

Mihail a părut sincer surprins.

— De unde ți-o fi venit o astfel de idee?

— M-am întrebat întotdeauna, asta-i tot.

— Gabriel mi-a spus să mă duc în America și să-mi petrec restul vieții cu tine.

— De ce nu i-ai urmat sfatul?

— Pentru că asta e casa mea. Mihail s-a uitat la terenurile agricole de dincolo de geam. Israelul și Biroul. N-aș fi putut să trăiesc în America, chiar dacă tu erai acolo.

— Aș fi putut să vin eu aici.

— Viața nu-i chiar așa de ușoară.

— Mai bine decât alternativă. Și-a regretat pe dată vorbele. Însă trecutul este trecut – nu așa ai zis?

El a încuviințat din cap încetișor.

— Ți-a părut rău vreodată?

— Că te-am părăsit?

— Da, tontule.

— Sigur că da.

— Și acum ești fericit?

— Foarte.

A surprins-o cât de rănită s-a simțit auzind răspunsul lui.

— Poate că ar trebui să schimbăm subiectul, a propus Mihail.

— Da, așa e. Despre ce să vorbim?

— Motivul pentru care te afli aici.

— Scuze, dar nu-l pot discuta cu nimeni, în afară de Gabriel. Și apoi, a zis Sarah, jucăușă, se pare că vei afla destul de curând.

Au ajuns la marginea nordică a orașului Netanya. Blocurile de locuințe înalte, albe, care străjuiau plaja îi aminteau lui Sarah de Cannes. Mihail i-a spus ceva în ebraică șoferului. După o clipă au oprit la marginea unei esplanade largi.

Mihail a arătat spre un hotel părăginit.

— Acolo s-a petrecut masacrul de Pesah, în 2002. Treizeci de morți, o sută patruzeci și cinci de răniți.

— Există vreun loc în țara asta în care să *nu* fi explodat o bombă?

— Ți-am spus, viața nu-i ușoară aici. Mihail a făcut semn cu capul spre esplanadă. Fă o plimbare. Ne ocupăm noi de restul.

Sarah a coborât din mașină și a luat-o de-a curmezișul pieței. „Trecutul este trecut…” Pentru o clipă, aproape crezuse că e adevărat.

8.

NETANYA

În centrul esplanadei era un bazin care reflecta albastrul cerului și în jurul căruia câțiva băieți credincioși, cu *payess*[51] fluturând, jucau leapșa zgomotos. Nu vorbeau în ebraică, ci în franceză. La fel și mamele lor cu peruci și cei doi hipsteri cu cămăși negre care o măsurau aprobator cu privirea pe Sarah de la o masă dintr-o braserie numită Chez Claude. Într-adevăr, dacă n-ar fi fost clădirile zugrăvite într-un kaki decolorat și lumina orbitoare

a soarelui din Orientul Mijlociu, Sarah și-ar fi putut închipui că traversează o piață din arondismentul XX din Paris.

Dintr-odată, și-a dat seama că o strigă cineva, cu accentul pe a doua silabă, nu pe prima. Răsucindu-se, a zărit o femeie minionă, cu părul negru, care îi făcea semn cu mâna din partea cealaltă a pieței. Femeia s-a apropiat șchiopătând ușor.

Sarid, Sarid, Sarid…

Dina a sărutat-o pe Sarah pe amândoi obrajii.

— Bine ai venit pe Riviera israeliană.

— Toți cei de aici sunt francezi?

— Nu toți, dar vin tot mai mulți pe zi ce trece. Dina a arătat spre capătul îndepărtat al pieței. Acolo e un mic local numit La Brioche. Îți recomand *pain au chocolat.* Sunt cele mai bune din Israel. Comandă pentru două persoane.

Sarah s-a dus la cafenea. A pălăvrăgit câteva clipe în franceză cu femeia de după tejghea înainte să comande produsele de patiserie și două cafele, o *café crème* și un espresso.

— Așezați-vă oriunde doriți. Cineva o să vă aducă imediat comanda.

Sarah a ieșit. La capătul pieței erau înșirate câteva mese. La una dintre ele ședea Mihail. A prins privirea lui Sarah și a făcut semn cu capul spre bărbatul de vârstă mijlocie care ședea singur. Purta un costum gri-închis și cămașă albă. Avea fața lungă și bărbia îngustă, cu pomeți proeminenți și un nas subțire care părea să fi fost sculptat din lemn. Părul negru era tuns scurt și presărat cu cenușiu la tâmple. Ochii lui aveau o nuanță nefirească de verde.

S-a ridicat și i-a întins mâna, oficial, de parcă o întâlnea pe Sarah pentru prima oară. Ea i-a reținut-o un pic prea mult.

— Sunt surprinsă să te văd într-un astfel de loc.

— Ies tot timpul în public. Și apoi, a adăugat aruncând o privire spre Mihail, îl am pe el.

— Bărbatul care mi-a frânt inima. S-a așezat. E singur?

Gabriel a clătinat din cap.

— Câți?

Ochii lui verzi au cercetat piața.

— Opt, cred.

— Un mic batalion. Pe cine ai reușit să calci pe bătături de data asta?

— Îmi imaginez că iranienii sunt un pic bosumflați din pricina mea. La fel și vechiul meu prieten de la Kremlin.

— Am citit acum vreo două luni în ziare ceva despre tine și ruși.

— Zău?

— Numele tău a apărut în timpul acelui scandal de spionaj din Washington. Ziceau că erai la bordul avionului particular care a dus-o pe Rebecca Manning de pe aeroportul Dulles la Londra.

Rebecca Manning era fosta șefă a filialei din Washington a MI6. Acum se ducea la muncă în fiecare dimineață la Centrala din Moscova, cartierul general al SVR, Serviciul de Informații Externe al Rusiei.

— Se pomenea, a continuat Sarah, și de faptul că tu i-ai omorât pe cei trei agenți ruși pe care i-au găsit lângă Canalul C&O din Maryland.

A apărut un ospătar cu comanda lor. A așezat ceșcuța cu espresso în fața lui Gabriel cu neobișnuit de mare atenție.

— Cum e să fii cel mai celebru om din Israel? a întrebat Sarah.

— Situația are neajunsurile ei.

— Cu siguranță, nu-i chiar așa de rău. Cine știe? Dacă îți joci cărțile cum trebuie, într-o bună zi ai putea chiar să ajungi prim-ministru. L-a tras ușor de mâneca hainei. Trebuie să spun că arăți ca unul. Însă cred că-mi place mai mult vechiul Gabriel Allon.

— Care Gabriel Allon este acela?

— Cel care purta blugi și geacă de piele.

— Cu toții trebuie să ne schimbăm.

— Știu. Însă uneori mi-aș dori să pot da timpul înapoi.

— Unde te-ai duce?

Ea a reflectat puțin.

— Seara în care am cinat împreună în localul acela mic din Copenhaga. Am stat afară, în frigul crâncen. Ți-am spus un secret mare, întunecat, pe care ar fi trebuit să-l țin pentru mine.

— Nu mi-l amintesc.

Sarah a luat o *pain au chocolat* din coșuleț.

— Nu vrei și tu?

Gabriel a ridicat o mână.

— Poate că nu te-ai schimbat, la urma urmei. În toți acești ani de când te cunosc, nu cred că te-am văzut vreodată mâncând ceva în timpul zilei.

— Îmi iau revanșa după apusul soarelui.

— Nu te-ai îngrășat cu un gram de când te-am văzut ultima dată. Mi-ar plăcea să pot spune același lucru.

— Arăți minunat, Sarah.

— Pentru o femeie de patruzeci și trei de ani? a zis și și-a pus în cafea un pliculeț cu îndulcitor. Începusem să cred că ți-ai schimbat numărul de telefon.

— Nu puteam fi contactat când ai sunat.

— Am *sunat* de câteva ori. Ți-am lăsat și vreo duzină de mesaje.

— A trebuit să-mi iau anumite măsuri de precauție înainte de a răspunde.

— Cu mine? De ce?

Gabriel i-a zâmbit prudent.

— Din cauza relației tale cu un anumit membru de frunte al familiei regale saudite.

— Khalid?

— Nu mi-am dat seama că voi doi vă tutuiți.

— Eu am ținut s-o facem.

Gabriel n-a spus nimic.

— Evident, dezaprobi asta.

— Doar în cazul unora dintre achizițiile tale recente. Mai ales una dintre ele.

— Acel Leonardo?

— Dacă zici tu.

— Te îndoiești în privința autorului?

— Aș fi putut să pictez un Leonardo mai bun decât acela. A privit-o cu seriozitate. Ar fi trebuit să vii la mine când te-a abordat cerându-ți să lucrezi pentru el.

— Și ce mi-ai fi spus?

— Că interesul lui față de tine nu este întâmplător. Că e foarte conștient de legătura ta cu CIA. Gabriel a făcut o mică pauză. Și cu mine.

— Ai fi avut dreptate.

— De obicei am.

Sarah a ciugulit din *pain.*

— Ce crezi despre el?

— Așa cum îți poți imagina, Biroul este foarte interesat de prințul moștenitor Khalid bin Mohammed.

— Nu întreb Biroul, te întreb pe tine.

— CIA și Biroul au fost mult mai puțin impresionate de Khalid decât Casa Albă și prim-ministrul meu. Îngrijorarea noastră a fost confirmată când a fost ucis Omar Nawwaf.

— Khalid a ordonat uciderea lui?

— Oamenii aflați în poziția lui Khalid nu dau un ordin direct.

— „N-o să mă scape nimeni de preotul ăsta băgăcios?”

Gabriel a încuviințat din cap, gânditor.

— Un exemplu perfect de tiran care își arată extrem de limpede dorințele. Henric a rostit vorbele, și peste câteva săptămâni Becket era mort.

— Ar trebui să fie scos Khalid din succesiunea la tron?

— Dacă este, probabil că îi va lua locul cineva și mai rău. Cineva care va elimina micile reforme sociale și religioase pe care le-a făcut el.

— Și dacă ai afla de o amenințare la adresa lui Khalid? Ce ai face?

— Auzim tot timpul câte ceva. Multe chiar din gura prințului moștenitor.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că clientul tău este ținta unei strângeri agresive de informații de către Birou și Unitatea 8200. Nu demult, am reușit să piratăm telefonul presupus sigur pe care îl deține. De atunci i-am ascultat apelurile și i-am citit SMS-urile și e-mailurile. De asemenea, Unitatea a reușit să activeze camera video și microfonul telefonului, astfel încât am putut să-i ascultăm și multe dintre discuțiile între patru ochi. Gabriel a zâmbit. N-ai de ce să pari surprinsă, Sarah. Ca fost agent CIA, ar fi trebuit să-ți dai seama că, odată ce te-ai apucat să lucrezi pentru un om precum Khalid, nu te mai poți aștepta să ai vreo zonă de intimitate.

— Cât de mult știi?

— Știm că acum șase zile prințul moștenitor a dat mai multe telefoane urgente Poliției Naționale Franceze în legătură cu un incident care s-a produs în Haute-Savoie, nu departe de granița elvețiană. Știm că mai târziu, în aceeași seară, prințul moștenitor a fost escortat de poliție până la Paris, unde s-a întâlnit cu câteva oficialități franceze de rang înalt, printre care ministrul de interne și președintele. A rămas la Paris șaptezeci și două de ore, apoi a plecat la New York. Acolo a avut o singură întâlnire.

Gabriel a scos un BlackBerry din buzunarul de la piept și a atins de două ori ecranul. Câteva secunde mai târziu, Sarah a auzit o discuție între două persoane. Una era viitorul rege al Arabiei Saudite. Cealaltă era directoarea colecției Nadia al-Bakari de la Muzeul de Artă Modernă din New York.

— *Știi cum să dai de el?*

— *De cine?*

— De bărbatul care a făcut acest tablou fără să folosească măcar o fotografie. Bărbatul al cărui nume ar trebui să fie chiar aici.

Gabriel a atins tasta PAUZĂ.

— În această dimineață am luat micul dejun cu prim-ministrul meu și i-am spus răspicat că nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

— Și ce-a zis prim-ministrul tău?

— Mi-a cerut să mă răzgândesc. Gabriel și-a pus BlackBerry-ul la loc în buzunar. Trimite-i un mesaj prietenului tău, Sarah. Alege-ți cu grijă vorbele ca să-mi protejezi identitatea.

Sarah și-a scos telefonul din poșetă și a tastat mesajul. Peste o clipă s-a auzit un semnal.

— Ei bine?

— Khalid vrea să ne vedem în seara asta.

— Unde?

Sarah a pus întrebarea. Când a venit răspunsul, i-a dat telefonul lui Gabriel.

El s-a uitat mohorât la ecran.

— Mă temeam că o să spună asta.

9.

NEJD, ARABIA SAUDITĂ

Avionul care o adusese pe Sarah Bancroft în Israel era un Gulfstream G550, un avion lung de treizeci și doi de metri, cu o viteză de croazieră de 905 kilometri/oră. Gabriel a înlocuit piloții cu doi piloți de luptă care fuseseră în Forțele Aviatice Israeliene și stewarzii cu patru bodyguarzi ai Biroului. Au decolat de pe aeroportul Ben Gurion puțin după șapte seara și au trecut peste Golful Aqaba cu transponderul închis. La dreapta, învâlvorată de lumina portocalie incandescentă a soarelui în asfințit, se afla Peninsula Sinai, practic adăpostul câtorva grupări militare islamice

violente, printre care și o ramură a ISIS. La stânga lor era Arabia Saudită.

Au traversat coasta saudită la Sharma și s-au îndreptat către est, peste munții Hejaz, spre Nejd. Acolo, la începutul secolului al XVIII-lea, un predicator mărunt din deșert, pe nume Muhammad Abdul Wahhab, a ajuns să creadă că islamul s-a abătut în mod primejdios de la căile Profetului și ale *al salaf al salib,* primele generații de musulmani. În timpul călătoriilor sale prin toată Arabia a fost oripilat să vadă musulmani care fumau, beau și dansau îmbrăcați în veșminte bogate. Și mai rău era faptul că venerau copaci și bolovani și peșteri legate de oameni sfinți, o practică pe care Wahhab o condamna ca fiind politeism, sau *shirk.*

Wahhab și grupul său de adepți fanatici, *muwahhidoon,* a lansat o campanie violentă de purificare a Nejdului de tot ce nu era aprobat de Coran. A găsit un aliat important într-un trib din Nejd numit Al Saud. Pactul pe care l-au făcut în 1744 a devenit baza statului saudit modern. Al Saud dețineau puterea pământeană, însă chestiunile legate de credință le-au lăsat în mâinile descendenților doctrinari ai lui Muhammad Abdul Wahhab – bărbați care disprețuiau Occidentul, creștinismul, pe evreii și musulmanii șiiți, pe care îi considerau apostați și eretici. Osama bin Laden și al-Qaeda le împărtășeau viziunea. La fel și talibanii și războinicii sfinți din ISIS și toate grupările teroriste jihadiste sunnite. Zgârie-norii dărâmați din Manhattan, bombele din gările Europei Occidentale, decapitările și pietele spulberate din Bagdad; originea tuturor putea fi găsită în legământul care s-a făcut cu mai bine de două secole și jumătate înainte în Nejd.

Orașul Ha'il era capitala regiunii. Avea câteva palate, un muzeu, centre comerciale, parcuri publice și o bază a Forțelor Aviatice Regale Saudite, pe care Gulfstreamul a aterizat puțin după

ora opt. Pilotul a dus avionul spre patru Range Roveruri negre care așteptau la marginea pistei. În jurul vehiculelor erau paznici în uniformă, toți cu arme automate.

— Poate că n-a fost o idee chiar atât de bună, la urma urmei, a murmurat Gabriel.

— Khalid m-a asigurat că vei fi în siguranță, a răspuns Sarah.

— Zău? Și dacă unul dintre drăgălașii ăia de paznici saudiți este loial altei facțiuni a familiei regale? Sau, și mai bine, dacă este membru secret al al-Qaeda?

Telefonul lui Sarah a dat semnalul de primire a unui mesaj.

— De la cine e?

— Tu ce crezi?

— Este în vreunul dintre acele Range Roveruri?

— Nu.

— Atunci cine sunt *ei?*

— Cei care ne conduc, se pare. Khalid spune că unul dintre ei este un vechi prieten de-ai tăi.

— N-am niciun prieten saudit, a zis Gabriel. Nu mai am.

— Poate că ar trebui să merg eu prima.

— O americancă blondă cu capul descoperit? Ar putea să trimită un mesaj greșit.

Ușa cabinei din față a Gulfstreamului avea o scară încorporată. Gabriel a coborât-o și, urmat de cei patru bodyguarzi, a sărit pe pistă. Peste câteva secunde portiera unui Range Rover s-a deschis și din el a ieșit un singur bărbat. Era înalt și colțuros, îmbrăcat într-o uniformă simplă, de culoare oliv mohorât, avea ochii mici și negri și un nas acvilin care îi dădea înfățișarea unei păsări de pradă. Gabriel l-a recunoscut. Bărbatul lucra pentru Mabahith, unitatea de poliție secretă din cadrul Ministerului de Interne saudit. Cândva, Gabriel petrecuse o lună în centrul de interogatorii al Mabahith, în Riad. Bărbatul cu înfățișare de pasăre

de pradă se ocupase de interogatoriu. Nu era prieten, dar nici dușman.

— Bine ați venit în Arabia Saudită, domnule director Allon. Sau ar trebui să zic bine ați revenit? Arătați mult mai bine decât atunci când v-am văzut ultima dată. A strâns puternic mâna lui Gabriel. Sper că rana s-a vindecat bine.

— Nu doare decât când râd.

— Văd că nu v-ați pierdut simțul umorului.

— Un om în poziția mea trebuie să aibă așa ceva.

— Și în a mea. Treburile merg destul de bine, după cum vă puteți închipui. Sauditul s-a uitat la bodyguarzii lui Gabriel. Sunt înarmați?

— Până-n dinți.

— Vă rog să le spuneți să se întoarcă în avion. Nu vă faceți griji, domnule director Allon. Oamenii mei vor avea foarte mare grijă de dumneavoastră.

— De asta mă tem.

Bodyguarzii s-au supus fără tragere de inimă ordinului lui Gabriel. Un moment mai târziu, în ușa cabinei a apărut Sarah, cu părul blond fluturând în vântul deșertului.

Sauditul s-a încruntat.

— Presupun că are un văl de pus pe cap.

— L-a lăsat la New York.

— Nicio problemă. Am adus noi unul, pentru orice eventualitate.

•

Autostrada era netedă ca sticla și neagră ca o placă de patefon. Gabriel nu avea decât o idee vagă despre direcția în care mergeau; telefonul ieftin pe care și-l strecurase în buzunar înainte de a pleca din Tel Aviv arăta NU ESTE SEMNAL. După ce au plecat de la baza aeriană au traversat kilometri întregi de lanuri de grâu – Ha'il fusese grânarul Arabiei Saudite. Acum pământul era aspru și neîndurător, la fel ca genul de islamism practicat de Wahhab și adepții săi intoleranți. Cu

siguranță, și-a zis Gabriel, nu era un accident. Cruzimea deșertului influențase credința.

Din locul său de pe bancheta din spate a Range Roverului vedea vitezometrul. Mergeau cu peste o sută șaizeci de kilometri pe oră. Șoferul era din Mabahith, la fel ca bărbatul așezat lângă el. Un Range Rover era în fața lor, celelalte două în urmă. Trecuse mult timp de când Gabriel nu mai văzuse alt automobil sau camion. Presupunea că drumul fusese închis.

— Nu pot să respir. De fapt, cred că o să-mi pierd cunoștința.

Gabriel s-a uitat spre capătul celălalt al banchetei, la mormanul negru care era Sarah Bancroft. Era înveșmântată în *abaya* neagră grea pe care bărbatul de rang superior din Mabahith i-o aruncase la câteva secunde după ce păși pe pământul saudit.

— Ultima dată când am purtat o chestie dintr-asta a fost în seara în care a eșuat operațiunea Zizi. Îți amintești, Gabriel?

— De parcă ar fi fost ieri.

— Nu știu cum poartă femeile saudite chestiile astea când sunt 49 de grade la umbră. Își făcea vânt. Khalid mi-a arătat odată o fotografie din anii ’60 cu femei cu capul descoperit, umblând prin Riad în fustă.

— Așa a fost în toată lumea arabă. Totul s-a schimbat după 1979.

— Este exact ce spune Khalid.

— E adevărat?

— Sovieticii au invadat Afganistanul și Khomeini a pus mâna pe putere în Iran. Și apoi a fost Meca. Un grup de militanți saudiți a luat cu asalt Marea Moschee și a cerut ca Al Saud să renunțe la putere. A fost nevoie să aducă un comando francez ca să pună capăt asediului.

— Da, îmi amintesc.

— Casa Al Saud s-a simțit amenințată, a zis Sarah, așa că a cotit-o în mod corespunzător. A

promovat răspândirea wahhabismului pentru a contracara influența iranienilor șiiți și a permis aripii dure de acasă să-și întărească la maximum edictele religioase.

— Este o viziune destul de îngăduitoare, nu crezi?

— Khalid este primul care recunoaște că s-au făcut greșeli.

— Ce mărinimos din partea lui!

Range Roverurile au virat pe un drum nepavat și l-au urmat prin deșert. În cele din urmă au ajuns la un post de control, prin care au trecut fără să încetinească. Tabăra a apărut numaidecât, câteva corturi mari ridicate la poalele unei formațiuni stâncoase.

Sarah și-a aranjat cu un gest reflex *abaya* când Range Roverul s-a oprit.

— Cum arăt?

— Mai bine ca oricând.

— Încearcă, te rog, să-ți ții în frâu sarcasmul ăla israelian. Khalid nu apreciază ironia.

— La fel ca majoritatea saudiților.

— Și, orice ar fi, nu te contrazice cu el. Nu-i place să fie înfruntat.

— Uiți un lucru, Sarah.

— Ce anume?

— El este cel care are nevoie de ajutorul meu, nu invers.

Sarah a oftat.

— Poate că ai dreptate. Poate că n-a fost o idee chiar atât de bună, la urma urmei.

10.

NEJD, ARABIA SAUDITĂ

În interviurile din presa occidentală, prințul Khalid bin Mohammed vorbea adesea despre

venerația sa față de deșert. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să se furișeze neștiut de nimeni din palatul său din Riad și să se aventureze singur în sălbăticia arabă. Acolo își făcea o tabără rudimentară și petrecea câteva zile cu șoimii, postind și rugându-se. De asemenea, cugeta la viitorul regatului care purta numele familiei sale. În timpul unui astfel de sejur în munții Sarawat a conceput *Calea de urmat,* planul său ambițios de a reface economia saudită pentru epoca post-petrolieră. Susținea că i-a venit ideea să le dea femeilor dreptul de a șofa în vreme ce era în tabăra din deșert. Singur, printre dunele mereu schimbătoare, și-a adus aminte că nimic nu e permanent, că până și într-o țară ca Arabia Saudită schimbarea este inevitabilă.

Adevărul despre timpul petrecut în deșert de KBM era foarte diferit. Cortul în care Gabriel și Sarah au fost invitați să intre nu prea semăna cu adăposturile din păr de cămilă în care locuiau strămoșii beduini ai lui Khalid. Era mai degrabă ca un pavilion temporar. Pe jos erau așternute covoare scumpe, iar deasupra ardeau candelabre de cristal. Știrile puteau fi urmărite pe câteva televizoare mari – CNN International, BBC, CNBC și, desigur, Al Jazeera, rețeaua cu baza în Qatar pe care Khalid se străduia cât putea de mult s-o distrugă.

Gabriel se așteptase la o întâlnire privată cu Alteța Sa, însă cortul era ocupat de suita lui KBM – asistenți, funcționari, oameni buni la toate, suporteri, tipi care se învârteau și ei pe acolo și care îl însoțeau peste tot pe viitorul rege. Toți erau îmbrăcați la fel, *thobe* albă și *ghutra* în carouri alb cu roșu, fixată pe cap cu un *agal* negru. Mai erau și câțiva ofițeri în uniformă, o amintire a faptului că tânărul prinț, încă nepus la încercare, ducea război de cealaltă parte a munților Sarawat, în Yemen.

Însă nici urmă de prințul moștenitor. Unul dintre oamenii buni la toate i-a condus pe Gabriel și Sarah într-o zonă de așteptare. Era mobilată cu canapele și fotolii cu perne umflate, ca holul unui hotel de lux. Gabriel a refuzat ceaiul și dulciurile oferite, însă Sarah a încercat să mănânce o prăjitură arăbească înecată în miere în timp ce purta încă *abaya.*

— Ele cum se descurcă?

— Nu se descurcă. Mănâncă împreună cu alte femei.

— Sunt singura, ai observat? Nu mai este altă femeie în acest cort.

— Sunt prea ocupat să-mi fac griji care dintre ei plănuiește să mă omoare. Gabriel s-a uitat la ceasul de la încheietură. Unde naiba e?

— Bun venit la ora locală KBM. E cu o oră și douăzeci de minute mai târziu față de restul lumii.

— Nu-mi place să fiu lăsat să aștept.

— Te pune la încercare.

— N-ar trebui s-o facă.

— Ce-o să faci? O să pleci?

Gabriel a mângâiat țesătura mătăsoasă a canapelei.

— Nu-i chiar așa de rudimentar, nu?

— N-ai crezut cu adevărat totul?

— Firește că nu. Mă întreb doar de ce și-a dat osteneala să o spună.

— De ce e important?

— Pentru că oamenii care spun o minciună obișnuiesc să spună și altele.

Printre curtenii în robe albe s-a stârnit brusc agitație, când prințul moștenitor Khalid bin Mohammed a intrat în cort. Era înveșmântat tradițional, în *thobe* și *ghutra,* însă, spre deosebire de ceilalți bărbați, purta și *bisht, o* mantie de ceremonie cafenie tivită cu aur. O ținea închisă cu mâna stângă. Cu dreapta își apăsa pe ureche un telefon. Același telefon, a presupus Gabriel, pe care îl piratase Unitatea 8200. Nu putea decât să se

întrebe cine altcineva ar mai fi putut să asculte – americanii și partenerii lor din Grupul Celor Cinci, poate chiar rușii sau iranienii.

Khalid a încheiat convorbirea și s-a uitat lung la Gabriel, ca și cum ar fi fost uluit să-l vadă pe îngerul răzbunător al Israelului în țara Profetului. După o clipă, a traversat cu prudență podeaua acoperită cu covoare scumpe. La fel au făcut și patru bodyguarzi înarmați până-n dinți. Chiar și atunci când era înconjurat de cei mai apropiați asistenți, și-a zis Gabriel, KBM se temea să nu-și piardă viața.

— Domnule director Allon. Sauditul n-a întins mâna, în care ținea încă telefonul. Ați fost foarte amabil să veniți, cu toate că ați fost anunțat cu atât de puțin timp înainte.

Gabriel a încuviințat scurt din cap, dar n-a spus nimic.

Khalid s-a uitat la Sarah.

— Sunteți pe undeva, pe acolo, domnișoară Bancroft?

Mormanul negru s-a mișcat a aprobare.

— Vă rog să vă scoateți *abaya.*

Sarah și-a ridicat vălul de pe față și l-a pus pe cap ca pe o eșarfă, lăsând la vedere o parte din păr.

— E mult mai bine.

Era limpede că bodyguarzii lui Khalid nu erau de acord. Și-au întors iute ochii și i-au fixat cu răceală asupra lui Gabriel.

— Trebuie să-i iertați pe oamenii mei, domnule director Allon. Nu sunt obișnuiți să vadă israelieni pe pământul saudit, în special pe cineva cu reputația dumneavoastră.

— Și care e aceea?

Zâmbetul lui Khalid a fost scurt și nesincer.

— Sper că zborul a fost agreabil.

— Foarte.

— Și drumul cu mașina n-a fost prea obositor?

— Deloc.

— Ceva de mâncat sau de băut? Trebuie să fiți lihniți.

— De fapt, aș prefera să…

— Și eu, domnule director Allon. Dar sunt silit de tradițiile deșertului să-i arăt ospitalitate celui care vine în tabăra mea. Chiar dacă mi-a fost cândva dușman.

— Uneori, a zis Gabriel, singura persoană în care poți avea încredere este dușmanul tău.

— Pot să am încredere în tine?

— Nu prea cred că ai de ales. Gabriel s-a uitat la bodyguarzi. Spune-le să plece la plimbare, mă irită. Și dă-le telefonul ăla. Nu se știe niciodată cine ar putea să asculte.

— Experții mei spun că e perfect sigur.

— Fă-mi pe plac, Khalid.

Prințul moștenitor i-a dat telefonul unuia dintre bodyguarzi, și toți patru s-au retras.

— Presupun că Sarah ți-a spus de ce vreau să te văd.

— N-a fost nevoie s-o facă.

— Știai?

Gabriel a încuviințat din cap.

— Răpitorii au luat legătura cu tine?

— Mă tem că da.

— Cât cer?

— Măcar de-ar fi așa simplu. Casa Regală Saud are în jur de un trilion și jumătate de dolari. Banii nu sunt o problemă.

— Dacă nu bani, atunci ce vor?

— Ceva ce nu le pot da. De aceea am nevoie de tine ca s-o găsești.

11.

NEJD, ARABIA SAUDITĂ

Biletul de răscumpărare avea șapte rânduri și era scris în engleză. Ortografia și punctuația erau corecte, fără niciuna dintre formulările stângace asociate cu softul de traducere. Scria în el că Alteța Sa prințul Khalid bin Mohammed are la dispoziție zece zile ca să abdice și să renunțe, astfel, la tronul Arabiei Saudite. Dacă nu, fiica sa, prințesa Reema, va fi omorâtă. În bilet nu era precizată modalitatea execuției sau dacă va fi conformă cu legea islamică. De fapt, nu exista nicio referire la religie, și niciuna dintre înfloriturile de limbaj obișnuite în comunicatele grupărilor teroriste. Per total, și-a zis Gabriel, tonul era mai degrabă de afaceri.

— Când l-ai primit?

— La trei zile după ce Reema a fost răpită. Destul de mult ca răul să fie făcut. Spre deosebire de tatăl și de frații mei, nu am decât o soție. Din păcate, nu poate avea alt copil. N-o avem decât pe Reema.

— L-ai arătat francezilor?

— Nu. Te-am chemat pe tine.

Plecaseră din tabără și mergeau pe firul unui ued, cu Sarah între ei și bodyguarzii în urmă. Stelele ardeau puternic, luna lumina ca o torță. Khalid își făcea de lucru cu bishtul, un obicei al bărbaților saudiți. În veșmintele sale tradiționale, arăta la locul său în pustiul deșertului. Lui Gabriel, costumul occidental și pantofii cu șireturi îi dădeau aerul unui intrus.

— Cum a fost trimis biletul?

— Prin curier.

— Unde?

Khalid a șovăit.

— La consulatul nostru din Istanbul.

Ochii lui Gabriel erau ațintiți la pământul plin de pietre. A ridicat brusc privirea.

— Istanbul?

Khalid a încuviințat din cap.

— Am impresia că răpitorii încercau să-ți transmită un mesaj.

— Ce fel de mesaj?

— Poate că încearcă să te pedepsească pentru că l-ai omorât pe Omar Nawwaf și l-ai ciopârțit ca să încapă într-o valiză.

— E destul de ironic, nu ți se pare? Marele Gabriel Allon ținând predici despre un mic asasinat.

— Noi desfășurăm misiuni de asasinat țintite împotriva unor teroriști cunoscuți și a altor amenințări la securitatea națională, multe dintre ele fiind finanțate și sprijinite de elemente din țara ta. Dar nu omorâm oamenii care scriu lucruri urâte despre premierul nostru. Dacă așa ar sta lucrurile, n-am mai face nimic altceva.

— Omar Nawwaf nu-i treaba ta.

— Și nici fiica ta. Dar mi-ai cerut s-o găsesc, și trebuie să știu dacă ar putea să existe o legătură între dispariția ei și asasinarea lui Nawwaf.

Khalid a părut să chibzuiască bine.

— Mă îndoiesc. Comunitatea disidenților saudiți nu are capacitatea de a îndeplini așa ceva.

— Serviciile tale de informații ar trebui să aibă un suspect.

— Iranienii sunt primii pe lista lor.

Poziția saudită implicită, și-a zis Gabriel. Să dea vina pentru orice pe ereticii șiiți din Iran. Și totuși, n-a eliminat pe loc teoria. Iranienii îl considerau pe Khalid principala amenințare la ambițiile lor regionale, depășită doar de Gabriel însuși.

— Cine altcineva? a întrebat.

— Qatarienii. Nu mă pot suferi.

— Pe bună dreptate.

— Și jihadiștii, a zis Khalid. Durii din comunitatea religioasă saudită sunt furioși pe mine pentru lucrurile pe care le-am spus despre islamismul radical și Frăția Musulmană. De asemenea, nu le pică bine că le-am dat femeilor dreptul să șofeze și să participe la evenimente sportive. Nivelul amenințării la adresa mea în interiorul regatului este foarte ridicat.

— Mă îndoiesc că biletul acela de răscumpărare a fost scris de un jihadist.

— Pe moment, aceștia sunt singurii noștri suspecți.

— Iranienii, qatarienii, *ulama?* Zău așa, Khalid. Poți face mai mult decât atât. Cum rămâne cu rudele pe care le-ai dat deoparte ca să devii prinț moștenitor? Sau cu cei o sută de saudiți de vază și membri ai familiei regale pe care i-ai sechestrat în Ritz-Carlton? Amintește-mi, te rog, cât de mult ai izbutit să storci de la ei înainte să le dai drumul. Cifra mi-a zburat din minte.

— O sută de miliarde de dolari.

— Și câți dintre ei au ajuns în buzunarul tău?

— Banii au fost depuși în trezorerie.

— Care este buzunarul tău, cu alt nume.

— „L'état, c'est moi", a zis Khalid. Statul sunt eu.

— Dar unii dintre bărbații pe care i-ai jecmănit sunt încă foarte bogați. Destul de bogați ca să angajeze o echipă de profesioniști care să-ți răpească fiica. Știu că nu pot să ajungă la tine, nu când ești înconjurat zi și noapte de o armată de bodyguarzi. Însă cu Reema era altă poveste. Cum n-a primit răspuns, Gabriel a întrebat: Am uitat pe cineva?

— A doua soție a tatălui meu. S-a împotrivit schimbării succesiunii la tron. Am pus-o în arest la domiciliu.

— Visul fiecărui băiat evreu. Dintr-odată, s-a făcut foarte rece. Gabriel și-a ridicat gulerul hainei. De ce ai trimis-o pe Reema la școală în Elveția? De ce nu în Anglia, unde ai studiat tu?

— Trebuie să recunosc că Marea Britanie a fost prima mea alegere, însă directorul general al MI5 n-a putut să garanteze siguranța Reemei. Elvețienii au fost mai primitori. Directorul școlii a fost de acord să protejeze identitatea Reemei, iar serviciul de securitate elvețian o supraveghea de departe.

— A fost foarte generos din partea lor.

— Generozitatea n-are nimic de-a face cu asta. Am plătit guvernului o mulțime de bani pentru a acoperi costurile suplimentare ale securității Reemei. Elvețienii sunt hotelieri buni. Și discreți. Din experiența mea, pentru ei e ceva firesc.

— Și francezii? Știau că Reema își petrece weekendurile în castelul acela ridicol pe care îl ai în Haute Savoie? Gabriel și-a ridicat o clipă privirea spre stele. Nu-mi mai amintesc cât ai dat pentru locul ăla. Aproape la fel de mult cât ai plătit pentru acel Leonardo.

Khalid a ignorat remarca.

— Poate că i-am spus președintelui, dar n-am cerut guvernului francez măsuri de securitate. După ce convoiul de mașini al Reemei trecea granița, bodyguarzii mei răspundeau de protecția ei.

— A fost o greșeală din partea ta.

— Privind retrospectiv, a fost de acord Khalid. Oamenii care mi-au răpit fiica erau profesioniști. Întrebarea este pentru cine lucrau?

— Ai reușit să-ți faci o droaie de dușmani într-un timp scurt.

— Avem asta în comun tu și cu mine.

— Dușmanii mei sunt la Moscova și Teheran. Ai tăi sunt mult mai aproape. Iată de ce nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Arată-le biletul de răscumpărare francezilor, dă-le tot ce ai. Sunt pricepuți, a zis Gabriel. Știu bine asta. Mulțumită ideologiei saudite și banilor saudiți, am fost silit să lucrez îndeaproape cu ei la mai multe operațiuni antiterorism.

Khalid a zâmbit.

— Te simți mai bine?

— Pe aproape.

— Nu pot să schimb trecutul, doar viitorul. Putem s-o facem împreună tu și cu mine. Putem face istorie. Dar numai dacă îmi găsești fiica.

Gabriel s-a oprit și s-a uitat la silueta înaltă, în robă, care stătea în fața sa în lumina stelelor.

— Cine ești tu, Khalid? Ești ceea ce are poporul nevoie sau Omar Nawwaf a avut dreptate în privința ta? Ești sau nu doar un alt șeic înnebunit după putere, care s-a nimerit să aibă un bun strateg în relații publice?

— Sunt cel mai aproape de ceea ce ar îngădui Arabia Saudită în acest moment. Și dacă sunt silit să renunț la pretenția la tron, vor fi consecințe cumplite pentru Israel și pentru Occident.

— Cred asta. Cât despre restul… Gabriel a lăsat ideea neterminată. Nu trebuie să spui nimănui despre implicarea mea. Asta-i include pe americani.

Prin expresia sa, Khalid a arătat limpede că nu-i place să primească ordine de la oamenii de rând. Expirând zgomotos, și-a potrivit puțin *ghutra.*

— Mă surprinzi.

— Cum așa?

— Ai fost de acord să mă ajuți. Și totuși, n-ai cerut nimic în schimb.

— Într-o bună zi o voi face, a zis Gabriel. Și o să-mi dai ceea ce vreau.

— Pari foarte sigur pe tine.

— Asta pentru că sunt.

12.

IERUSALIM

Escorta lui Gabriel aștepta pe pista aeroportului Ben Gurion când Gulfstreamul a aterizat, la câteva minute după miezul nopții. Sarah l-a însoțit până la Ierusalim. A lăsat-o la intrarea în hotelul King David.

— Camera este una dintre ale noastre, i-a explicat. Nu-ți face probleme, am debranșat camerele video și microfoanele.

— Cumva, mă îndoiesc de asta, a zâmbit ea. Ce planuri ai?

— Chiar dacă știu că n-ar trebui, o să fac o căutare rapidă a fiicei Alteței Sale prințul Khalid bin Mohammed.

— De unde ai de gând să începi?

— De vreme ce a fost răpită în Franța, mi-am zis că ar putea să fie o idee bună să încep acolo.

Sarah s-a încruntat.

— Trebuie să plec, a fost o zi lungă.

— Vorbesc franceza foarte bine, știi.

— Și eu.

— Și am învățat la International School din Geneva când tata lucra în Elveția.

— Îmi amintesc, Sarah. Dar acum te duci acasă, la New York.

— Prefer să merg în Franța cu tine.

— Nu se poate.

— De ce?

— Pentru că de multă vreme ai trecut din lumea secretă în cea la vedere.

— Dar lumea secretă e cu mult mai interesantă. S-a uitat la ceas. Dumnezeule, e târziu. Când pleci la Paris?

— Cu cursa El Al de la ora zece spre Charles de Gaulle. În ultima vreme se pare că am o rezervare permanentă la ea. Vin să te iau la opt și te duc înapoi la aeroport.

— De fapt, cred că mai zăbovesc o zi sau două la Ierusalim.

— Nu-ți trece prin minte să faci ceva necugetat, nu?

— Cum ar fi?

— Să iei legătura cu Mihail?

— Nici vorbă. Și apoi, Mihail mi-a spus cum nu se poate mai clar că e foarte fericit cu femeia aia, cum o fi chemând-o.

— Natalie.

— A, da, îmi tot iese din minte. L-a sărutat pe Gabriel pe obraz. Îmi pare rău că te-am târât în toate astea. Nu ezita să mă suni dacă mai e ceva ce pot face.

A coborât din SUV fără să mai spună nimic și a dispărut pe ușa hotelului. Gabriel a sunat la Biroul Operațiuni din clădirea de pe bulevardul Regele Saul și l-a informat pe agentul de serviciu că are de gând să meargă la Paris în acea dimineață.

— Altceva, șefule?

— Activează aparatura din camera 435 de la Regele David. Doar audio.

Gabriel a închis și și-a rezemat, ostenit, capul de geam. Ea avea dreptate în privința unui lucru, și-a zis. Lumea secretă e mult mai interesantă.

*

Era un drum de cinci minute cu mașina de la hotelul Regele David până pe strada Narkiss, aleea liniștită, cu mulți copaci, din cartierul istoric Nachlaot din Ierusalim unde Gabriel Allon, în ciuda obiecțiilor departamentului de securitate și ale multora dintre vecinii săi, continua să locuiască. Exista un punct de control la fiecare capăt al străzii și un paznic în fața vechiului bloc de locuințe din calcar de la numărul 16. Când Gabriel a coborât de pe bancheta din spate a SUV-ului, aerul mirosea a eucalipt și, ușor, a tutun turcesc. Sursa nu era niciun mister. Noua limuzină țipătoare a lui Ari Shamron era oprită la bordură, în spațiul rezervat coloanei de mașini a lui Gabriel.

— A venit pe la miezul nopții, a explicat paznicul. A zis că îl așteptați.

— Și l-ai crezut?

— Ce-ar fi trebuit să fac? El e *Memuneh.*

Gabriel a clătinat alene din cap. Era deja de doi ani director general, și totuși chiar și cei din echipa sa de pază se refereau la Shamron ca la „cel aflat la conducere”.

A străbătut aleea din grădină, a intrat în hol și a urcat scările bine luminate până la etajul doi. Chiara, în egări negri și un pulover negru asortat, aștepta în ușa deschisă a apartamentului. L-a măsurat cu răceală o clipă pe Gabriel, apoi l-a cuprins pe după gât.

— Ar trebui să merg mai des în Arabia Saudită.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Chiar acum. A urmat-o pe Chiara înăuntru. Pe măsuța de cafea din living erau împrăștiate cești de cafea, pahare și farfurii pe jumătate pline cu mâncare, dovada unei veghi încordate până târziu în noapte. Televizorul, dat pe CNN International, mergea fără sonor. Am ajuns la știrile de seară?

Chiara l-a fulgerat cu privirea, dar n-a zis nimic.

— Cum ai aflat?

— Cum crezi? A aruncat o privire spre terasă, unde Shamron le asculta, fără îndoială, fiecare cuvânt. El era chiar mai îngrijorat decât mine.

— Nu, zău? Mi-e greu s-o cred.

— A ordonat Comandamentului Apărării Aeriene să-ți urmărească avionul. Turnul de pe Ben Gurion ne-a anunțat când ai aterizat. Te așteptam mai devreme, dar se pare că ai făcut un mic ocol în drum spre casă. Chiara a adunat farfuriile de pe măsuță. Întotdeauna deretica atunci când era iritată. Sunt sigură că te-ai bucurat s-o revezi pe Sarah. Întotdeauna a ținut la tine.

— Asta a fost acum mult timp.

— Nu *chiar atât* de mult.

— Știi că niciodată n-am avut sentimente pentru ea.

— Ar fi fost cu totul de înțeles dacă ai fi avut. E foarte frumoasă.

— Nu la fel de frumoasă ca tine, Chiara. Nici pe departe.

Era adevărat. Frumusețea Chiarei era atemporală. Pe chipul ei, Gabriel vedea urme ale Arabiei și Africii de Nord și ale tuturor celorlalte țări prin care trecuseră strămoșii ei înainte să se trezească în spatele porților încuiate ale vechiului ghetou venețian. Părul ei era negru și rebel și împestrițat de șuvițe roșcate-aurii și castanii. Ochii ei erau mari și căprui, cu picățele aurii. Nu, și-a spus el, nicio femeie n-ar putea să intervină vreodată între ei doi. Gabriel nu se temea decât că

într-o zi Chiara o să-și dea seama că era mult prea tânără și frumoasă ca să fie măritată cu un prăpădit ca el.

A ieșit pe terasă. Acolo erau două scaune din fier forjat și o măsuță cu farfuria rechiziționată de Shamron pe post de scrumieră. Șase mucuri de țigară zăceau alături, ca niște cartușe golite. Shamron tocmai aprindea a șaptea țigară cu vechea sa brichetă Zippo, când Gabriel i-a smuls-o dintre buze.

Shamron s-a încruntat.

— Încă una n-o să mă omoare.

— Ar putea.

— Știi câte de-astea am fumat la viața mea?

— Cât toate stelele de pe cer și firele de nisip de pe plajă.

— N-ar trebui să împrumuți din Geneză când discuți despre un viciu precum fumatul. E karma rea.

— Evreii nu cred în karma.

— De unde ți-o fi venit o idee ca asta?

Shamron a scos altă țigară din pachet cu o mână tremurătoare și plină de pete hepatice. Era îmbrăcat, ca de obicei, cu o pereche de pantaloni de bumbac călcați, o cămașă de pânză albă cu nasturi și cu o geacă de piele cu o ruptură nereparată la umărul stâng. Își stricase haina în noaptea în care o căpetenie teroristă palestiniană pe nume Tariq al-Hourani plantase o bombă sub mașina lui Gabriel, la Viena. Daniel, fiul lui Gabriel, a fost ucis de explozie. Leah, prima lui soție, a suferit arsuri catastrofale. Acum trăia într-un spital psihiatric de pe muntele Herzi, prinsă în capcana amintirilor și a trupului devastat de foc. Iar Gabriel locuia aici, pe strada Narkiss, împreună cu frumoasa lui soție născută în Italia și cu doi copii mici. Își ascundea de ei tristețea nesfârșită. Dar nu și de Shamron. Moartea îi unise la început. Și moartea rămânea temelia relației lor.

Gabriel s-a așezat.

— Cine ți-a spus?

— Despre zborul tău în Arabia Saudită? Zâmbetul lui Shamron era poznaș. Cred că a fost Uzi.

Uzi Navot era fostul director general și, la fel ca Gabriel, unul dintre acoliții lui Shamron. Încălcând tradiția Biroului, acceptase să rămână în clădirea de pe bulevardul Regele Saul, îngăduindu-i astfel lui Gabriel să acționeze ca șef operativ.

— Cât de multe ai fost în stare să storci de la el?

— N-a fost nevoie de constrângere. Uzi era foarte îngrijorat că ai hotărât să te întorci în țara în care ai petrecut aproape o lună în captivitate. Nu mai e nevoie să spun, a zis Shamron, că îi împărtășeam părerea.

— Ai călătorit în secret în țări arabe când erai șef.

— Iordania, da. Maroc, desigur. Ba m-am dus și în Egipt după ce Sadat a fost la Ierusalim. Dar n-am pus niciodată piciorul în Arabia Saudită.

— Nu eram în primejdie.

— Nu-ți fie cu supărare, Gabriel, dar mă îndoiesc că așa au stat lucrurile. Ar fi trebuit să ai întâlnirea pe un teren neutru, într-un mediu controlat de Birou. Prințul moștenitor are un filon furtunos. Ai noroc că n-ai sfârșit ca jurnalistul acela pe care l-a omorât la Istanbul.

— Jurnaliștii mi-au părut întotdeauna mai folositori vii decât morți.

Shamron a zâmbit.

— Ai citit articolul pe care l-au scris despre Khalid în *New York Times*? Au zis că Primăvara Arabă a ajuns, în cele din urmă, în Arabia Saudită. Au zis că un băiat care n-a fost pus la încercare o să transforme o țară întemeiată pe o căsătorie sub amenințarea puștii între wahhabism și un trib al deșertului din Nejd. Shamron a clătinat din cap. N-am dat atunci crezare articolului și, cu siguranță, nu-i dau acum. Khalid bin Mohammed e interesat de două lucruri. Primul e puterea. Al doilea e

banul. Pentru Al Saud, ele sunt același lucru. Fără putere, nu există bani. Și fără bani, nu există putere.

— Dar se teme de iranieni la fel de mult ca noi. Fie și din acest unic motiv, poate să fie foarte folositor.

— De aceea ai fost de acord să-i găsești fiica. Shamron i-a aruncat lui Gabriel o privire piezișă. Acesta *este* motivul pentru care a vrut să te vadă, nu?

Gabriel i-a dat lui Shamron biletul de răscumpărare și el l-a citit la lumina pâlpâitoare a brichetei.

— S-ar zice că te-ai pomenit în mijlocul unei gâlcevi a familiei regale.

— Exact așa pare.

— Nu e lipsit de riscuri.

— Nimic care merită să fie făcut nu este.

— Sunt de acord. Shamron a stins bricheta cu o răsucire a încheieturii sale groase. Chiar dacă nu reușești s-o găsești, strădaniile tale vor aduce dividende la Curtea Regală din Riad. Iar dacă reușești… A ridicat din umeri. Prințul moștenitor îți va fi îndatorat pe vecie. Din toate punctele de vedere, va fi o resursă a Biroului.

— Așadar, ești de acord?

— Aș fi făcut exact același lucru. Shamron i-a înapoiat biletul. Dar de ce ți-a oferit Khalid această ocazie de a-l compromite? De ce s-a adresat Biroului? De ce n-a cerut ajutorul bunului său prieten de la Casa Albă?

— Poate că s-a gândit că m-aș dovedi mai eficient.

— Sau mai necruțător.

— Și asta.

— Ar trebui să te gândești la o posibilitate, a zis Shamron după o clipă.

— Care?

— Că el știe foarte bine cine i-a răpit fiica și te folosește ca să faci munca murdară.

— S-a dovedit mai mult decât dornic să-și facă partea sa.

— Și iată de ce n-ar trebui să mai faci vreo călătorie în Arabia Saudită. Shamron l-a privit grav pe Gabriel. Eram la Langley în noaptea aceea – îți amintești? Am urmărit toată întâmplarea prin camera video a acelei drone Predator. L-am văzut cum vă conduce pe tine și pe Nadia în deșert ca să fiți executați. Le-am cerut americanilor să arunce pe tine o rachetă Hellfire ca să te scutească de durerea cuțitului. Am avut multe nopți groaznice în viață, însă aceea se poate să fi fost cea mai rea. Dacă ea n-ar fi pășit în fața glonțului… Shamron s-a uitat la ceasul mare, din oțel inoxidabil, de la încheietura sa. Ar trebui să dormi un pic.

— Acum e prea târziu, a zis Gabriel. Stai cu mine, *abba*[6]. O să dorm în drum spre Paris.

— Credeam că nu poți să dormi în avion.

— Nu pot.

Shamron s-a uitat la eucalipții prin care trecea vântul.

— Nici eu n-am putut niciodată.

13.

Prințesa Reema bint Khalid Abdulaziz Al Saud a îndurat numeroasele înjosiri ale captivității cât se poate de grațios, însă găleata a fost picătura care a umplut paharul.

Era din plastic bleu, ceva ce niciun vlăstar al Casei Al Saud n-ar atinge-o în viața lui. O puseseră în celula Reemei după ce ea se purtase urât după o vizită la toaletă. După cum reieșea dintr-un bilet lipit cu scotch într-o parte, Reema trebuia s-o folosească până la noi ordine. De-abia când purtarea ei avea să revină la normal i se va oferi din nou privilegiul de a merge la toaletă. Reema a refuzat să se ușureze într-un mod atât de rușinos și

a folosit în schimb podeaua celulei. Moment în care răpitorii, iarăși în scris, au amenințat-o că nu va mai primi hrană și apă. „Foarte bine!” a zbierat Reema la personajul mascat care i-a adus biletul. Mai bine murea de foame decât să mai înghită o mâncare dezgustătoare, care părea să fi fost gătită direct în cutia de conserve. Mâncarea nu era bună nici pentru porci, darămite pentru fiica viitorului rege al Arabiei Saudite.

Celula era mică – mai mică, probabil, decât orice încăpere în care Reema intrase vreodată. Patul de campanie ocupa cea mai mare parte a spațiului. Pereții erau albi și netezi și reci, și o lumină ardea tot timpul pe tavan. Reema nu avea noțiunea timpului, nici măcar nu știa dacă e zi sau noapte. Dormea când era obosită, ceea ce se întâmpla adesea, și visa vechea sa viață. Luase totul ca de la sine înțeles, bogăția și luxul inimaginabile, și acum dispăruseră.

N-o înlănțuiseră de podea, așa cum făceau în filmele americane pe care tatăl ei îi dădea voie să le vadă. Nici nu-i puseseră căluș, nu-i legaseră mâinile și picioarele, nici n-o siliseră să poarte cagulă – doar câteva ore, în lunga călătorie cu mașina după ce o răpiseră. Odată ce a ajuns în siguranță în celulă, *ei* erau cei care își acopereau fețele. Erau patru cu toții. Reema îi deosebea după mărime și formă și culoarea ochilor. Erau trei bărbați și o femeie. Niciunul nu era arab.

Reema se străduia din răsputeri să nu-și arate teama, dar nu încerca deloc să-și ascundă plictiseala. A cerut un televizor, ca să se uite la emisiunile preferate. Răpitorii au refuzat-o, în scris. A cerut un computer ca să se joace, sau un iPod și căști ca să asculte muzică, însă din nou cererea i-a fost respinsă. În cele din urmă, a cerut un pix și un bloc de corespondență. Avea de gând să-și consemneze trăirile în scris, ceva ce să-i poată arăta domnișoarei Kenton după ce va fi eliberată. Femeia a părut să analizeze cu grijă

cererea, însă când a venit următoarea masă era acolo un bilet sec în care era refuzată. Reema a mâncat totuși hrana aceea groaznică, pentru că era prea flămândă ca să continue greva foamei. După aceea i-au îngăduit să folosească WC-ul, și când s-a întors în celulă găleata dispăruse. Părea că totul e în ordine în mica lume a Reemei.

Se gândea des la domnișoara Kenton. Reema îi păcălise pe toți – domnișoara Halifax, Herr Schroder, spanioloaica nebună care încerca s-o facă pe Reema să picteze ca Picasso dar nu și pe domnișoara Kenton. Stătea la fereastra cancelariei în după-amiaza în care Reema a plecat pentru ultima oară de la școală. Atacul s-a produs în Franța, pe drumul dintre Annecy și castelul tatălui său. Reema își amintea o dubă parcată la marginea drumului, un bărbat care schimba un cauciuc. O mașină s-a ciocnit de a lor, o explozie a deschis portierele. Salma, femeia bodyguard care se dădea drept mama Reemei, a fost împușcată. La fel și șoferul și toți ceilalți bodyguarzi din Range Rover. Pe Reema au urcat-o cu de-a sila în spatele dubei. I-au pus pe cap o cagulă și i-au făcut o injecție ca s-o adoarmă, iar când s-a trezit era în cămăruța albă. Cea mai mică încăpere pe care o văzuse în viața sa.

Dar de ce au răpit-o? În filme, răpitorii voiau întotdeauna bani. Tatăl Reemei avea toți banii din lume. Nu însemnau nimic pentru el. Avea să le dea răpitorilor ceea ce voiau și Reema avea să fie eliberată. Și apoi tatăl ei avea să trimită oameni să-i găsească pe răpitori și să-i omoare pe toți. Sau poate că tatăl ei avea să omoare cu mâna lui unul sau doi. Cu Reema era foarte blând, însă auzise câte ceva despre ce le făcea acelora care i se împotriveau. N-avea să aibă niciun strop de milă față de oamenii care i-au răpit unicul copil.

Și așa, prințesa Reema bint Khalid Abdulaziz Al Saud răbda multele umilințe ale captivității sale cu cât de multă bunăvoință posibil, sigură că va fi

eliberată în curând. Mânca fără să se plângă mâncarea lor groaznică și se purta frumos când o duceau pe coridorul întunecat spre W.C. După un astfel de drum, a găsit în celulă un pix și un carnet, puse pe podea, lângă patul de campanie. „Sunteți morți”, a scris pe prima pagină. „Morți, morți, morți…”

14.

IERUSALIM – PARIS

Chiar dacă prințesa Reema nu știa, tatăl ei angajase deja un bărbat periculos și, uneori, violent, ca s-o găsească. Acesta și-a petrecut restul nopții în tovărășia unui vechi prieten pentru care somnul nu mai era posibil. Și în zori, după ce și-a sărutat soția și copiii adormiți, a mers în automobilul cu escortă la aeroportul Ben Gurion, unde îl aștepta din nou un avion. Numele său nu apărea pe lista pasagerilor. Ca de obicei, a urcat ultimul. I se rezervase un loc la clasa întâi. Locul de alături, ca de obicei, era gol.

O stewardesă i-a oferit o băutură înainte de decolare. A dorit ceai. Apoi a cerut ca pasagera de la 22B să fie invitată să se așeze lângă el. În mod normal, stewardesa i-ar fi explicat că pasagerii de la clasa economică nu au dreptul să stea în cabina din față a avionului, dar ea n-a protestat. Stewardesa știa cine este bărbatul. Toată lumea din Israel știa.

Stewardesa s-a dus în spate și, când a revenit, era însoțită de o femeie de patruzeci și trei de ani, cu păr blond și ochi albaștri. În cabina de clasa întâi s-a stârnit rumoare când femeia s-a așezat pe locul de lângă bărbatul care urcase ultimul în avion.

— Chiar credeai că departamentul meu de securitate o să mă lase să urc într-un avion fără să verifice mai întâi fiecare nume de pe lista pasagerilor?

— Nu, a răspuns Sarah. Dar merita să încerc.

— M-ai tras pe sfoară. M-ai întrebat ce planuri de călătorie am, iar eu, ca prostul, ți-am spus adevărul.

— Am fost pregătită de cei mai buni.

— Cât de mult îți mai amintești?

— Totul.

Gabriel a zâmbit trist.

— Mă temeam că o să spui asta.

•

Era ora patru și câteva minute când avionul a aterizat la Paris. Gabriel și Sarah au trecut separat prin controlul pașapoartelor – Gabriel cu nume fals, Sarah cu numele ei adevărat – și s-au regăsit în sala plină de lume a Terminalului 2A. Acolo au fost întâmpinați de un curier de la filiala Paris, care i-a dat lui Gabriel cheile unei mașini. Îi aștepta la al doilea nivel al parcării pe termen scurt.

— Un Passat? Sarah s-a lăsat să cadă pe scaunul pasagerului. N-ar fi putut să ne dea ceva mai interesant?

— Nu vreau ceva interesant. Vreau ceva de nădejde și anonim. De asemenea, e destul de rapid.

— Care a fost ultima dată când ai condus o mașină?

— Pe la începutul acestui an, la Washington, când lucram la cazul Rebeccăi Manning.

— Ai omorât pe cineva?

— Nu cu mașina.

Gabriel a deschis torpedoul. Înăuntru era un pistol Beretta de 9 mm, cu patul din lemn de nuc.

— Preferatul tău, a observat Sarah.

— Cei de la Transport se gândesc la toate.

— Și bodyguarzii?

— Cu ei ar fi greu să acționez eficient.

— Nu e periculos să te afli la Paris fără escortă?

— Pentru asta e Beretta.

Gabriel a ieșit în marșarier din locul de parcare și a urmat rampa spre nivelul inferior. I-a plătit în numerar angajatului și a făcut tot ce i-a stat în putință să-și ferească fața de camerele video.

— Nu păcălești pe nimeni. Francezii își vor da seama că ești în țară.

— Nu francezii mă îngrijorează.

Gabriel a mers pe A1, prin amurgul care se lăsa, spre marginea de nord a Parisului. Când au ajuns, era deja noapte. Rue la Fayette i-a dus spre vest și podul Bir-Hakeim i-a trecut Sena spre arondismentul XV. Gabriel a virat pe strada Nélaton și a oprit în fața unei porți foarte solide, păzite de agenți bine înarmați ai Poliției Naționale. Dincolo de poartă era un bloc de birouri modern, deloc aspectuos. O placă mică avertiza că edificiul aparține Ministerului de Interne și este sub supraveghere video permanentă.

— Îmi amintește de Zona Verde din Bagdad.

— În zilele astea, a zis Gabriel, Zona Verde e mai sigură decât Parisul.

— Unde suntem?

— La sediul Grupului Alpha. Este o unitate antiteroristă de elită a DGSI. *Direction générale de la sécurité intérieure,* sau DGSI, era serviciul de securitate internă al Franței. Francezii au creat Grupul Alpha la puțin timp după ce ai plecat tu din Agenție. Era ascuns într-o clădire veche și frumoasă de pe Rue de Grenelle.

— Cea care a fost distrusă de un automobil-capcană al ISIS?

— Bomba era într-o dubă. Și eu eram în clădire când a explodat.

— Firește că erai.

— La fel și Paul Rousseau, șeful Grupului Alpha. I te-am prezentat la petrecerea mea de depunere a jurământului.

— Arăta mai curând a profesor decât a spion francez.

— De fapt, chiar a fost cândva. Este unul dintre cei mai mari exegeți ai lui Proust din Franța.

— Care este rolul Grupului Alpha?

— Penetrarea umană a rețelelor jihadiste. Însă Rousseau are acces la tot.

Un agent în uniformă s-a apropiat de mașină. Gabriel i-a dat două pseudonime, unul masculin, altul feminin, ambele inspirate din romanele lui Dumas, ceva în stilul lui Rousseau. Francezul aștepta în noul său bârlog de la ultimul etaj. Spre deosebire de celelalte birouri din clădire, al lui Rousseau era întunecat, lambrisat și plin de cărți și dosare. La fel ca Gabriel, le prefera în locul dosarelor digitale. Era îmbrăcat cu un sacou de tweed boțit și pantaloni de flanel gri. Nelipsita lui pipă scotea fum când i-a strâns mâna lui Gabriel.

— Bine ați venit în noua noastră Bastilie. Rousseau i-a întins mâna lui Sarah. Mă bucur mult să vă revăd, Madame Bancroft. Când ne-am cunoscut în Israel, mi-ați spus că sunteți custodele unui muzeu din New York. N-am crezut atunci, și, cu siguranță, nu cred nici acum.

— De fapt, e adevărat.

— Dar, evident, povestea este mai lungă. Așa se întâmplă de obicei când e implicat Monsieur Allon. Rousseau a dat drumul mâinii lui Sarah și s-a uitat la Gabriel pe deasupra ochelarilor de citit. Ai fost cam vag la telefon de dimineață. Presupun că nu e o vizită de curtoazie.

— Am auzit că ați avut de curând oarece neplăceri în Haute-Savoie. Gabriel a făcut o pauză, apoi a adăugat: La câțiva kilometri vest de Annecy.

Rousseau a înălțat o sprânceană.

— Ce altceva ai mai auzit?

— Că guvernul tău a ales să treacă sub tăcere incidentul, la cererea tatălui victimei, care se întâmplă să fie proprietarul unuia dintre cele mai mari castele din regiune. De asemenea, se întâmplă să fie…

— Viitorul rege al Arabiei Saudite. Rousseau și-a coborât vocea. Te rog spune-mi că n-ai avut nimic de-a face cu…

— Nu fi ridicol, Paul.

Francezul a morfolit îngândurat capătul pipei.

— Neplăcerea, cum îi zici, a fost categorisită rapid drept act criminal, nu terorist. Prin urmare, a ieșit din sfera noastră, a celor din Grupul Alpha. Nu avem nicio treabă cu ea.

— Dar trebuie să fi fost la masa discuțiilor în timpul primelor ore ale crizei.

— Sigur că da.

— De asemenea, ai acces la toate informațiile strânse de Poliția Națională și DGSI.

Rousseau l-a măsurat cu privirea o vreme pe Gabriel.

— De ce răpirea fiicei prințului moștenitor interesează statul Israel?

— Interesul nostru are o natură umanitară.

— O schimbare reconfortantă. În numele cui ai venit?

— Al viitorului rege al Arabiei Saudite.

— Dumnezeule mare, a zis Rousseau. Cum s-a mai schimbat lumea.

15.

PARIS

Curând, a devenit limpede că Paul Rousseau nu era de acord cu decizia guvernului francez de a trece sub tăcere răpirea prințesei Reema. Fusese ușor, a spus el, datorită locului izolat – întretăierea a doua drumuri de țară, D14 și D38, la vest de Annecy. S-a nimerit ca primul care a ajuns la locul faptei să fie un jandarm pensionat care locuia într-un sat din apropiere. Al doilea a fost prințul moștenitor însuși, cu alaiul obișnuit de bodyguarzi. Au înconjurat cele două vehicule din escorta prințesei și al treilea vehicul, abandonat de

răpitori. Celor care treceau pe acolo li se părea un accident de circulație grav în care au fost implicați bogătași din Orientul Mijlociu.

— Nu-i ceva neobișnuit în Franța, a zis Rousseau.

Jandarmul pensionat a fost pus să jure că nu va spune nimic, a continuat el, la fel și agenții care au participat la o căutare rapidă a prințesei prin toată țara. Rousseau a oferit ajutorul Grupului Alpha, însă a fost informat de șeful său și de ministrul său că serviciile sale nu sunt necesare.

— De ce nu?

— Pentru că Alteța Sa i-a spus ministrului meu că fiica sa n-a fost răpită de teroriști.

— Cum de a știut atât de repede?

— Va trebui să-l întrebi pe el. Însă explicația logică este…

— Că știa deja cine a acționat din umbră.

Erau adunați în jurul unui vraf de dosare de pe masa de conferințe a lui Rousseau. El a deschis unul și a scos o fotografie pe care a așezat-o între Gabriel și Sarah. Un Range Rover ciuruit de gloanțe, un Mercedes Maybach bușit, un Citroën break făcut armonică. Cadavrele bodyguarzilor saudiți fuseseră luate. Însă sângele lor era împroșcat prin Range Rover și Maybach. Era mult sânge, și-a zis Gabriel, în special pe bancheta din spate a limuzinei. Se întreba dacă o parte din el îi aparținea prințesei.

— A mai fost implicat cel puțin încă un vehicul, o dubă Ford Tranzit. Rousseau a arătat spre marginea cu iarbă a lui D14. A fost parcată chiar aici. Poate că șoferul se uita sub capotă sau se prefăcea că schimbă un cauciuc când s-a apropiat coloana de mașini. Sau poate că nu s-a ostenit s-o facă.

— De unde știi că a fost un Ford Tranzit?

— Un moment. Rousseau a arătat spre botul turtit al Citroënului. Nu au existat martori, însă urmele de cauciucuri și urmele lăsate de ciocnire

zugrăvesc un tablou exact al celor întâmplate. Convoiul mergea spre vest pe D14, spre castelul prințului moștenitor. Citroënul mergea spre nord pe D38. Evident, n-a oprit la intersecție. Pe baza urmelor de cauciucuri, șoferul Maybachului a tras de volan ca să evite impactul, însă Citroënul a izbit limuzina în dreptul șoferului cu o forță suficient de mare ca să-i distrugă blindajul și s-o scoată de pe carosabil. Șoferul Range Roverului a apăsat pe frâne și s-a oprit în spatele Maybachului. După toate probabilitățile, cei patru bodyguarzi au fost uciși pe loc. Analizele balistice și criminalistice arată că împușcăturile au venit atât din direcția Citroënului, cât și a Fordului Tranzit.

— Cum au scos fata dintr-o mașină blindată cu geamuri antiglonț?

Rousseau a extras din dosar altă fotografie. Arăta partea pasagerului din Maybach. Portierele blindate fuseseră deschise prin explozie – cu mare iscusință, și-a zis Gabriel. Biroul n-ar fi putut să o facă mai bine.

— Presupun că experții voștri criminaliști au analizat sângele din Maybach.

— Provenea de la două persoane, șoferul și femeia bodyguard. La fel ca cei patru bodyguarzi din Range Rover, au fost uciși cu gloanțe de 9 mm. Semnele de pe cartușe corespund unei HK MP5 sau uneia dintre variantele ei.

Rousseau a scos altă fotografie. Un Fort Tranzit gri-deschis. Fotografia fusese făcută noaptea. Blițul iluminase un petic de pământ arid, pietros. Nu era, și-a zis Gabriel, solul din nordul Franței.

— Unde l-au găsit?

— Pe un drum pustiu de lângă satul Vielle-Aure. Este…

— În Pirinei, la câțiva kilometri de granița spaniolă.

— Uneori uit cât de bine ne cunoști țara. Rousseau a arătat unul dintre cauciucurile dubei.

S-a potrivit perfect cu urmele găsite la locul răpirii.

Gabriel a examinat fotografia dubei.

— Presupun că era furată.

— Desigur. La fel și Citroënul.

— Era vreo urmă de sânge în compartimentul pentru marfă?

Rousseau a clătinat din cap.

— Dar de ADN?

— O mulțime.

— Aparține vreuna prințesei Reema?

— Am cerut o mostră și ni s-a spus deloc pe ocolite că nu putem primi.

— De către Khalid?

Rousseau a clătinat din cap.

— N-am avut contact direct cu prințul moștenitor după ce a plecat din Franța. Toate comunicațiile se desfășoară acum prin intermediul unui anume Monsieur al-Madani de la ambasada Arabiei Saudite din Paris.

Sarah a ridicat brusc privirea.

— Rafiq al-Madani?

— Îl cunoașteți?

Sarah n-a răspuns.

— Presupun, domnișoară Bancroft, că sunteți agentă sau fost agentă CIA. Nu-i nevoie să precizez că secretele dumneavoastră sunt în siguranță între aceste ziduri.

— Rafiq al-Madani a fost angajat al ambasadei Arabiei Saudite din Washington timp de câțiva ani, ca reprezentant al Ministerului Afacerilor Islamice. Este unul dintre canalele oficiale ale Casei Regale Saud de răspândire a wahhabismului pe tot globul.

Rousseau a zâmbit îngăduitor.

— Da, știu.

— FBI nu murea de dragul lui al-Madani, a zis Sarah. Și nici Centrul pentru Contraterorism din Langley. Nu ne plăceau cei cu care se întovărășise înainte să vină la Washington. Iar FBI-ului nu-i plăceau unele dintre proiectele pe care le finanța în

America. Departamentul de Stat a cerut discret Riadului să-i găsească de lucru altundeva. Și, spre marea noastră surprindere, saudiții au fost de acord.

— Din nefericire, a zis Rousseau, l-au trimis la Paris. Din clipa în care a sosit, direcționează bani saudiți și sprijin spre unele dintre cele mai radicale moschei din Franța. După părerea noastră, Rafiq al-Madani este un extremist și un fanatic religios. De asemenea, e destul de apropiat de Alteța Sa. Este un oaspete frecvent în castelul prințului, și vara trecută a petrecut câteva zile pe noul lui iaht.

— Înțeleg că al-Madani este supravegheat de DGSI, a zis Gabriel.

— Cu intermitențe.

— Presupui că știa că fiica lui Khalid merge la școală dincolo de graniță, în Geneva?

Rousseau a ridicat din umeri.

— E greu de spus. Prințul moștenitor n-a spus aproape nimănui, iar securitatea de la școală era foarte strictă. Se ocupă de ea un bărbat pe nume Lucien Villard. E francez, nu elvețian. A lucrat în Serviciul de Protecție.

— Cum se face că un veteran al unei unități de elită cum este SDLP se ocupă de securitate într-o școală din Geneva?

— Villard n-a părăsit serviciul în cele mai bune condiții. Se zvonea că a avut o aventură cu soția președintelui. Când președintele a aflat, a pus să fie dat afară. Se pare că lui Villard i-a picat foarte rău răpirea fetei. Și-a dat demisia după câteva zile.

— Unde este acum?

— Tot la Geneva, presupun. Îți pot găsi o adresă, dacă…

— Nu-i nevoie.

Gabriel a privit lung cele trei fotografii înșirate pe masă.

— La ce te gândești? a întrebat Rousseau.

— Mă întreb de cât de mulți agenți de teren a fost nevoie pentru o operațiune ca asta.

— Și?

— Opt sau zece pentru răpirea propriu-zisă, fără să punem la socoteală agenții de sprijin. Și totuși, cumva, DGSI-ului, care se confruntă cu cele mai grave amenințări teroriste din Occident, i-au scăpat toți.

Rousseau a scos din dosar a patra fotografie.

— Nu, prietene. Nu toți.

16.

PARIS

Braseria Saint-Maurice se afla în inima Annecyului medieval, la parterul unei clădiri vechi și șubrede, plină de ferestre nepotrivite între ele, obloane și balustrade. Câteva mese pătrate erau pe trotuar, adăpostite sub trei copertine moderne, retractabile. La una dintre ele, un bărbat bea cafea și se uita la un telefon mobil. Avea părul deschis la culoare, drept, îngrijit. La fel și fața. Purta un pardesiu de lână scurt, cu două rânduri de nasturi, o eșarfă de mătase înnodată elegant și ochelari de soare cu lentile semicurbate. Timpul din colțul din dreapta jos al fotografiei arăta 16:07:46. Data era treisprezece decembrie, ziua în care fusese răpită prințesa Reema.

— După cum vedeți din granulație, a zis Rousseau, imaginea a fost mărită. Iată originalul.

Rousseau a făcut altă fotografie să alunece peste masa de conferințe. Perspectiva era destul de largă ca să se vadă strada. Câteva mașini erau oprite la bordură. Privirea lui Gabriel a fost numaidecât atrasă spre un Citroën break.

— Sistemul nostru național de monitorizare a traficului nu este atât de orwellian ca al vostru sau al Marii Britanii, însă amenințarea terorismului ne-a silit să ne îmbunătățim mult capacitățile. N-a

durat mult până să găsim mașina. Sau pe bărbatul care o conducea.

— Cât de mult știi despre el?

— A închiriat o vilă de vacanță lângă Annecy cu două săptămâni înainte de răpire. A plătit în numerar pentru o ședere de o lună, iar agentul imobiliar și proprietarul vilei au fost mai mult decât bucuroși să accepte.

— Presupun că nu avea pașaport.

— De fapt, avea unul britanic. Agentul imobiliar a făcut o fotocopie.

Rousseau a făcut să alunece peste masă o foaie de hârtie. Era fotocopia unui pașaport, însă rezoluția era bună. Numele de pe pașaport era Ronald Burke. Scria că este născut la Manchester, în 1969. Fotografia semăna un pic cu bărbatul care ședea la Brasserie Saint-Maurice cu câteva ore înainte de răpirea prințesei Reema.

— I-ați întrebat pe britanici dacă pașaportul e real?

— Și ce ar trebui să le spunem britanicilor? Că este suspect într-o răpire care *n-a avut* loc?

Gabriel a examinat fața bărbatului. Avea pielea bine întinsă, fără riduri, și forma nefirească a ochilor sugera că trecuse de curând pe la un cabinet de chirurgie estetică. Irișii priveau neutru în obiectivul aparatului de fotografiat. Buzele nu zâmbeau.

— Ce accent avea?

— A vorbit cu agentul imobiliar într-o franceză cu accent britanic.

— Există vreo înregistrare a intrării lui în țară?

— Nu.

— A mai fost văzut după răpire?

Rousseau a clătinat din cap.

— Pare să fi dispărut cu totul. La fel ca prințesa Reema.

Gabriel a arătat spre fotografia mare a bărbatului care ședea la Brasserie Saint-Maurice.

— Presupun că este un cadru dintr-o înregistrare video.

Rousseau a deschis un laptop și a apăsat pe câteva taste, cu aerul unui om care încă nu e în largul său cu avantajele tehnologiei moderne. Apoi a răsucit computerul astfel încât Gabriel și Sarah să poată vedea ecranul și a apăsat pe REDĂ. Bărbatul se uita în telefonul lui. La fel și femeia care bea vin alb la masa de alături. Era îmbrăcată de birou, cu păr negru care-i încadra o față atrăgătoare. Și ea purta ochelari de soare, în ciuda faptului că în cafenea era umbră. Lentilele erau mari și dreptunghiulare. Genul de ochelari, și-a zis Gabriel, pe care îi poartă actrițele celebre când nu vor să fie recunoscute.

La 16:09:22, femeia a ridicat la ureche telefonul. Gabriel nu și-a dat seama dacă ea inițiase apelul sau îl primise. Însă după câteva secunde, la 16:09:48, a observat că și bărbatul vorbea la telefon.

Gabriel a apăsat pe PAUZĂ.

— Mare coincidență, nu crezi?

— Uită-te mai departe.

Gabriel a apăsat pe REDĂ și a urmărit cum cele două persoane din Brasserie Saint-Maurice își încheie convorbirile telefonice, mai întâi femeia, apoi, după douăzeci și șapte de secunde bărbatul, la 16:11:34. El a ieșit din local la 16:13:22 și a urcat în Citroënul break. Femeia a plecat trei minute mai târziu, pe jos.

— Acum poți să pui pe PAUZĂ.

Gabriel s-a conformat.

— N-am reușit să stabilim cu certitudine că cele două persoane din Brasserie Saint-Maurice purtau o conversație pe mobil sau pe internet la patru și unsprezece minute în acea după-amiază de vineri. Dacă ar fi să ghicesc…

— Telefoanele au fost un truc. Vorbeau direct unul cu celălalt în cafenea.

— Simplu, dar eficient.

— Unde s-a dus ea de acolo?

Rousseau a împins încă o fotografie peste masă. O femeie îmbrăcată de serviciu urca pe locul pasagerului dintr-un Ford Tranzit gri-deschis. Mâna înmănușată a femeii era pe mânerul portierei.

— Unde a fost făcută?

— Pe Avenue de Cran. Trece printr-o zonă muncitorească de la marginea vestică a orașului.

— L-ați văzut pe șofer?

Altă fotografie a alunecat peste masa de conferințe. Înfățișa un bărbat greoi cu fes de lână și, desigur, ochelari de soare. Gabriel a presupus că mai sunt câțiva alți agenți de teren în compartimentul din spatele lui, toți înarmați cu pistoale automate HK MP5. I-a înapoiat fotografia lui Rousseau, care era ocupat cu ritualul pregătirii pipei.

— Poate că acum ar fi momentul potrivit să explici implicarea ta în această chestiune.

— Alteța Sa mi-a solicitat ajutor.

— Guvernul Franței este mai mult decât capabil să o găsească pe prințesa Reema fără sprijinul serviciului secret israelian.

— Alteța Sa este de altă părere.

— Zău? Rousseau a aprins un chibrit și l-a dus la căușul pipei. A primit vreun mesaj de la răpitori?

Gabriel i-a înmânat scrisoarea de răscumpărare. Rousseau a citit-o prin ceața fumului.

— Mă întreb de ce Khalid nu ne-a spus nouă de asta. Nu pot decât să presupun că nu vrea să ne băgăm nasul într-o luptă internă pentru control în Casa Regală Saud. Dar de ce naiba are încredere în tine?

— M-am întrebat și eu același lucru.

— Și dacă nu ești în stare s-o găsești până la termen?

— Alteța Sa va avea de luat o hotărâre dificilă.

Rousseau s-a încruntat.

— Sunt surprins că un om ca tine își oferă serviciile unui om ca el.

— Nu ești de acord cu prințul moștenitor?

— Cred că pot afirma fără riscuri că cheltuiește mai mulți bani în țara mea decât în a ta. Ca ofițer superior în DGSI, am avut ocazia să-l observ de aproape. N-am crezut niciodată basmele despre cum o să schimbe el Arabia Saudită și Orientul Mijlociu. Și nici n-am fost surprins când a ordonat asasinarea unui jurnalist care a cutezat să-l critice.

— Dacă Franța a fost atât de scandalizată de uciderea lui Omar Nawwaf, de ce i-ați permis lui Khalid să intre în țară în fiecare weekend ca să-și petreacă timpul cu fiica sa?

— Pentru că Alteța Sa este de unul singur un program de stimulare economică. Și pentru că, ne place sau nu, o să fie conducătorul Arabiei Saudite multă vreme. Rousseau a adăugat încet: Dacă îi găsești fiica.

Gabriel n-a răspuns.

Camera se umplea de fum în vreme ce Rousseau își cântărea opțiunile.

— O spun ca să se știe, a zis, în cele din urmă, guvernul Franței nu va tolera implicarea ta în căutarea fiicei prințului Khalid. Acestea fiind spuse, participarea ta s-ar putea dovedi utilă pentru Grupul Alpha. Desigur, cu condiția să stabilim unele reguli de bază.

— Cum ar fi?

— Îmi vei împărtăși informațiile, așa cum ți le-am împărtășit și eu.

— De acord.

— Nu vei supraveghea, șantaja sau brutaliza niciun cetățean al Republicii.

— În afară de cazul în care merită.

— Și nu vei face nicio încercare de a o recupera pe prințesa Reema pe teritoriul francez. Dacă descoperi unde se află, îmi spui mie și unitățile noastre tactice o vor elibera.

— *Inshallah,* a mormăit Gabriel.

— Așadar, batem palma?

— Se pare că da. Eu o voi găsi pe prințesa Reema și tot meritul va fi al vostru.

Rousseau a zâmbit.

— După socotelile mele, acum ai aproximativ cinci zile până la termen. Cum ai de gând să procedezi?

Gabriel a arătat fotografia bărbatului care ședea la masă în Brasserie Saint-Maurice.

— O să-l găsesc pe el. Și apoi o să-l întreb unde o ține ascunsă pe prințesă.

— Ca partener clandestin al tău, aș vrea să-ți dau un sfat. Rousseau a arătat fotografia femeii care urca în dubă. Întreab-o mai bine pe ea.

17.

PARIS – ANNECY

Ambasada israeliană se afla pe malul opus al Senei, pe Rue Rabelais. Gabriel și Sarah au stat acolo aproape o oră – Gabriel în camera de comunicații securizată, Sarah în anticamera ambasadorului. La plecare au cumpărat sandvișuri și cafea de la un mic local de după colț, apoi au luat-o prin arondismentele sudice ale Parisului spre A6, Autoroute du Soleil[7]. Ora de vârf de seară trecuse de mult și drumul din fața lui Gabriel era aproape lipsit de trafic. A apăsat până la podea accelerația Passatului și a simțit un mic fior rebel de încântare când motorul a reacționat cu un zgomot asurzitor.

— Ai demonstrat ce voiai despre afurisita de mașină. Acum fii bun și încetinește. Sarah a despachetat unul dintre sandvișuri și a mușcat cu lăcomie. De ce totul are gust mai bun în Franța?

— De fapt, n-are. Sandvișul ăla o să aibă același gust când o să trecem granița în Elveția.

— Acolo ne ducem?

— În cele din urmă.

— Care e prima noastră oprire?

— Mi-am zis că ar trebui să aruncăm o privire la locul faptei.

Sarah a mai mușcat o dată din sandviș.

— Ești sigur că nu vrei și tu unul?

— Mai târziu, poate.

— A apus soarele, Gabriel. Ai voie să mănânci.

A aprins lampa de citit de deasupra sa și a deschis dosarul pe care Paul Rousseau îl strecurase în servieta diplomat a lui Gabriel când plecau de la sediul Grupului Alpha. Conținea o fotografie de supraveghere a lui Khalid și Rafiq al-Madani la bordul lui *Tranquillity.* Gabriel i-a aruncat o privire piezișă înainte de a-și întoarce ochii spre drum.

— Când a fost făcută?

Sarah a întors fotografia și a citit însemnarea făcută de DGSI. „22 august, Baie de Cannes". A studiat cu atenție imaginea.

— Cunosc acea expresie de pe fața lui Khalid. Este cea pe care o are atunci când cineva îi spune ceva ce nu vrea să audă. Am văzut-o prima oară când i-am spus că nu vreau să fiu consultanta lui în materie de artă.

— Și a doua oară?

— Când i-am spus că ar fi prost să arunce o jumătate de miliard de dolari pe un Leonardo suspect.

— Ai fost vreodată pe iaht?

Sarah a clătinat din cap.

— Prea multe amintiri neplăcute. De fiecare dată când Khalid m-a invitat, am găsit o scuză ca să-l refuz. S-a uitat din nou la fotografie. Despre ce crezi că vorbesc?

— Poate că discută cea mai bună modalitate de a se descotorosi de un jurnalist băgăreț pe nume Omar Nawwaf.

Sarah a pus fotografia la loc în dosar.

— Am crezut că Khalid intenționa să oprească fluxul de bani către radicali.

— Și eu am crezut.

— Și atunci de ce își petrece timpul cu un fanatic wahhabist cum este al-Madani?

— Bună întrebare.

— În locul tău, l-aș pune sub supraveghere.

— Și ce crezi că făceam la subsolul ambasadei?

— N-am de unde să știu, n-am fost invitată.

Sarah a scos altă fotografie din dosarul lui Rousseau. Un bărbat și o femeie stând la mese diferite în Brasserie Saint-Maurice din Annecy, fiecare cu câte un telefon mobil în mână.

— Și *ei* despre ce crezi că vorbeau?

— Nu poate fi ceva de bine.

— E evident că nu sunt saudiți.

— Evident.

Sarah a examinat fotografia de pașaport.

— El nu arată a britanic.

— Cum arată britanicii?

Sarah a scos din ambalaj alt sandviș.

— Mănâncă ceva. O să fii mai puțin ursuz.

Gabriel a luat o înghițitură.

— Ei bine?

— S-ar putea să fie cel mai bun sandviș pe care l-am mâncat vreodată.

— Ți-am spus eu, a zis Sarah. Totul are gust mai bun în Franța.

•

Era puțin trecut de miezul nopții când au ajuns la Annecy. Au lăsat Passatul în față la Brasserie Saint Maurice și s-au cazat într-un mic hotel de lângă catedrală. Gabriel a fost trezit puțin după ora patru de o ceartă de pe stradă, sub fereastra lui. N-a mai putut să adoarmă, așa că a coborât în salonul pentru mic dejun și a băut câteva cești de cafea, citind ziarele din Paris și Geneva. Conțineau relatări ale ultimului scandal de la Washington, dar nu pomeneau nimic despre dispariția unei prințese din Arabia Saudită.

Sarah și-a făcut apariția pe la nouă și câteva minute. S-au plimbat o oră de-a lungul canalelor de un verde ca mușchiul din orașul vechi, ca să-și dea seama dacă sunt urmăriți. În timp ce traversau Pont des Amours, au convenit că nu erau.

S-au întors la hotel cât să-și strângă lucrurile și apoi s-au dus pe jos la Brasserie Saint-Maurice. Sarah a băut o *café crème* în vreme ce Gabriel, ca un șofer rămas în pană, a verificat dacă Passatul are explozivi sau vreun dispozitiv de urmărire. N-a găsit nicio dovadă că ar fi umblat cineva la mașină, așa că a aruncat bagajele pe bancheta din spate și i-a făcut semn cu capul lui Sarah să vină. Au plecat din Annecy pe Avenue de Cran, trecând pe lângă locul în care femeia urcase în duba Tranzit, și au luat-o pe D14.

I-a dus spre vest, printr-un șir de orașe și sate alpine aflate de-a lungul râului Fier. Dincolo de cătunul La Croix, drumul urca abrupt printr-un crâng și apoi ieșea din nou într-un peisaj de Van Gogh, cu ferme bine îngrijite. La intersecția cu D38 Gabriel a tras pe marginea cu iarbă și a oprit motorul. Tăcerea era deplină. O singură vilă se vedea în vârful unui deal, la aproximativ un kilometru. În rest, nu era nicio clădire.

Gabriel a deschis portiera și a pus un picior pe pământ. A simțit imediat cioburi de geam de mașină. Erau peste tot, în cele patru colțuri ale intersecției imperfecte. Polițiștii francezi, în graba lor, nu curățaseră minuțios locul faptei. Mai erau chiar și un pic de sânge pe asfalt, ca o pată de ulei, și două urme lungi de cauciucuri. Gabriel și-a spus că sunt cele lăsate de Range Rover. A văzut totul limpede – ciocnirea, împușcăturile, explozia controlată, un copil smuls de pe bancheta din spate a unui automobil de lux. Cu mâna dreaptă număra secundele. Douăzeci și cinci, cel mult treizeci.

A urcat în mașină, lângă Sarah. Degetul i-a zăbovit deasupra butonului de pornire.

— La ce te gândești?

— Nici eu nu cred că Ronald Burke arată a britanic. A pornit motorul. Ai fost vreodată în castelul lui Khalid?

— O dată.

— Îți amintești drumul?

Sarah a arătat spre vest.

•

Proprietatea și-a arătat prezența încă dinainte să ajungă la poarta principală. Mai întâi, era zidul. Lung de câțiva kilometri, era construit din piatră din acea regiune și avea în vârf rânduri de sârmă ghimpată înclinate spre exterior. Îi amintea lui Gabriel de gardul din Grosvenor Place din Londra, care despărțea terenul Palatului Buckingham de prostimea din Belgravia învecinată. Poarta era o monstruozitate din drugi de fier și lămpi aurite, în spatele cărora o alee de pietriș foarte bine îngrijită ducea la un Versailles particular de prost gust.

Gabriel a cugetat în tăcere. În cele din urmă, a întrebat:

— Oare de ce încerc să ajut un om care ar arunca patru sute de milioane de euro pe o casă ca asta?

— Care e răspunsul?

Înainte ca Gabriel să apuce să spună ceva, i-a vibrat BlackBerry-ul. S-a încruntat la ecran.

— Ce e? a întrebat Sarah.

— Rafiq al-Madani tocmai a intrat în Ministerul de Interne, la Paris.

18.

GENEVA

În timpul scurtului popas la filiala din Paris a Biroului, Gabriel făcuse mai mult decât să-l pună sub supraveghere pe Rafiq al-Madani. Ordonase, de asemenea, Unității 8200 să găsească adresa lui

Lucien Villard, fostul șef al securității de la International School din Geneva. Hackerii Unității au obținut-o în câteva minute din secțiunea despre personal a rețelei de computere a școlii, în care au pătruns ca și cum ar fi pășit printr-o ușă deschisă. Villard locuia într-un cartier foarte populat, cu blocuri de locuințe în stil parizian. Strada lui era un paradis pentru urmăritori, plină de magazine și cafenele. Era acolo chiar și un hotel modest, la care Gabriel și Sarah au ajuns pe la prânz. Gabriel a întrebat de un anume Lange cazat acolo și a fost îndrumat spre o cameră de la etajul doi. Acolo au dat de plăcuța cu UN DERANJAȚI atârnată la ușă și de Mihail Abramov în ușa deschisă pe jumătate.

S-a uitat la Sarah și a zâmbit.

— E vreo problemă?

— Păi, eu…

— Te așteptai să vezi pe altcineva?

— Speram, de fapt. Sarah s-a uitat la Gabriel. Ai fi putut să-mi spui că el o să fie aici.

— Mihail e un profesionist, și asta ești și tu. Sunt sigur că voi doi puteți să treceți peste neînțelegerile voastre și să colaborați frumos.

— Ca israelienii și palestinienii?

— Orice e posibil.

Gabriel s-a strecurat pe lângă ei și a intrat în cameră. Lămpile erau stinse, storurile erau trase cu grijă. Singurele surse de lumină erau laptopul deschis de pe birou și BlackBerry-ul securizat al lui Mihail.

A scos un dosar subțire din buzunarul exterior al genții cu obiectele personale.

— Aseară am căutat acele fotografii ale bărbatului și femeii din Annecy prin toate bazele de date.

— Și?

— Nimic. La fel și cu pașaportul.

Gabriel s-a dus la fereastră și s-a uitat pe la marginea storului.

— Care clădire este a lui Villard?

— Numărul 21, a zis Mihail și i-a dat lui Gabriel o lunetă Zeiss. Etajul doi, partea dreaptă a clădirii.

Gabriel s-a uitat la cele două ferestre dinspre stradă ale apartamentului lui Lucien Villard. A văzut un living de burlac, cu puțină mobilă, dar nici urmă de Villard.

— Ești sigur că e acolo?

Mihail a dat mai tare volumul laptopului. După câteva secunde, Gabriel a auzit primele acorduri din „I Want to Talk About You" a lui Coltrane.

— Care e sursa sunetului?

— Telefonul lui mobil. Unitatea a făcut rost de număr din registrul intern al școlii. Când am aterizat eu aici, de dimineață, telefonul era piratat și îi citeam e-mailurile și SMS-urile.

— Ceva interesant?

— Pleacă la Marrakech mâine după-amiază.

Gabriel a îndreptat luneta spre Mihail.

— Nu, zău?

— Și-a rezervat bilet la Lufthansa, cu o scurtă escală la München. Clasa întâi pe tot drumul.

Gabriel a lăsat în jos luneta.

— Când se întoarce?

— Biletul este cu data returului deschisă. Încă nu și-a rezervat întoarcerea.

— Acum, că nu mai lucrează, presupun că dispune de foarte mult timp.

— Și Marocul e încântător în această perioadă a anului.

— Îmi amintesc, a zis Gabriel, distant. Unitatea a reușit să-i vadă dosarul?

— Au luat o copie când ieșeau.

— Se menționa că a fost dat afară din SOLP pentru că a avut o aventură cu soția președintelui francez?

— Se pare că a neglijat să pomenească asta când a dat interviul pentru post.

— Vreun comentariu negativ?

Mihail a clătinat din cap.

— Cu cât îl plăteau?

— Destul ca să închirieze un apartament într-un cartier șic din Geneva, dar nu destul pentru mărunțișuri.

— Cum ar fi o călătorie lungă în Maroc?

— Nu uita biletul la clasa întâi.

— N-am uitat. O vreme, s-a auzit doar muzica lui Lucien Villard. Și viața lui personală?

— A fost însurat acum o sută de ani.

— Copii?

— O fiică. Își trimit din când în când câte un e-mail.

— Drăguț.

— Aș zice să-ți reții aprecierea până când citești e-mailurile.

Gabriel a ridicat din nou luneta la ochi și a îndreptat-o spre apartamentul lui Villard.

— E și o femeie acolo?

— Dacă e, încă nu s-a trezit. Dar o să bea ceva la ora cinci împreună cu cineva pe nume Isabelle Jeanneret.

— Cine e?

— Deocamdată este o adresă de e-mail. Unitatea lucrează la asta.

— Unde se întâlnesc?

— La Café Remor din Place du Cirque.

— Cine a ales localul?

— Ea. S-a lăsat tăcerea. Apoi Mihail a întrebat: Crezi că el știe ceva?

— Altfel n-am fi aici.

— Cum ai de gând să procedezi?

— Mi-ar plăcea să vorbim puțin între patru ochi.

— Să vorbiți prietenește?

— Asta depinde doar de Lucien.

— Unde o să acționăm?

— După ce termină de băut cu Madame Jeanneret la Café Remor. Tu și Sarah o să stați la masa de alături. Gabriel a zâmbit. Ca odinioară.

Piesa de Coltrane s-a terminat și a început următoarea.

— Cum se numește asta? a întrebat Sarah.

— „You Say You Care”.

Sarah a clătinat încet din cap.

— N-ai putut să găsești pe altcineva pe care să-l trimiți la Geneva?

— El s-a oferit.

*

L-au văzut pe Villard pentru prima dată la unu și jumătate, la fereastra livingului, gol până la brâu, cu telefonul la ureche. Vorbea în limba franceză cu o femeie care apărea doar ca „Monique”. Era clar că se cunoșteau bine. De fapt, timp de vreo zece minute femeia a explicat extrem de amănunțit toate lucrurile pe care i le-ar face trupului lui Villard dacă ar accepta să se întâlnească în acea seară. Villard, pretextând că nu-i permite programul, a refuzat. N-a pomenit nimic de faptul că o să bea ceva cu o anumită Isabelle Jeanneret la ora cinci. Și nici că urmează să plece la Marrakech. Lui Gabriel spectacolul i s-a părut demn de admirație. Lucien Villard, a presupus el, era un bărbat care mințea des și cu iscusință.

Femeia a pus brusc capăt convorbirii, și Villard s-a făcut nevăzut. L-au mai zărit fugitiv când trecea prin aria de acoperire a camerei video din telefon, dar în principal auzeau cum se deschid și se închid sertare – sunet pe care Gabriel, veteran al multor operațiuni de supraveghere, îl asocia cu umplerea unei valize. De fapt, erau două, o geantă sport și un troler dreptunghiular gigantic, de mărimea unui cufăr. Villard le-a lăsat pe amândouă în holul apartamentului, înainte să coboare scările.

Când l-au văzut din nou, tocmai pășea pe strada aglomerată, îmbrăcat într-o haină de piele de lungime medie, blugi negri și ghete din piele întoarsă. S-a oprit un pic pe trotuar, ochii i s-au plimbat spre stânga și spre dreapta – poate că din obișnuință, și-a zis Gabriel, sau poate fiindcă se temea că l-ar putea supraveghea cineva. O țigară a ajuns între buzele lui, o brichetă s-a aprins, un

fuior de fum a fost luat de vântul iernatic. Apoi și-a vârât adânc mâinile în buzunare și a pornit spre centrul Genevei.

Gabriel a rămas în camera de hotel, în vreme ce Mihail și Sarah l-au urmat pe Villard pe jos. Telefonul îi permitea Unității 8200 să-i urmărească de departe fiecare mișcare. Mihail și Sarah nu erau decât ochii omenești asupra țintei. Se țineau la o distanță sigură, uneori prefăcându-se că sunt o pereche, alteori separat. Prin urmare, doar Sarah l-a văzut pe Villard intrând într-o mică bancă particulară de lângă Rue du Rhône. Telefonul piratat i-a permis lui Gabriel să urmărească tranzacția pe care a făcut-o Villard înăuntru – transferul unei sume destul de mari la o bancă din Marrakech. Apoi Villard a cerut accesul la cutia sa de valori. Pentru că și-a ținut telefonul tot timpul în buzunar, camera video era oarbă. Însă succesiunea sunetelor – scârțâitul unei balamale, foșnet de hârtie, tragerea fermoarului unei haine de piele – l-a făcut pe Gabriel să ajungă la concluzia că au fost scoase lucruri din cutie, nu puse.

Mihail bea cafea la un Starbucks de peste drum de bancă atunci când Villard a ieșit, în cele din urmă. Francezul s-a uitat la ceasul de la mână – era exact patru și jumătate – și a pornit pe Rue du Rhône. A mers pe ea până la râu și apoi a cotit pe străzile înguste, liniștite, ale Orașului Vechi spre Place de la Synagogue, unde Gabriel stătea la volanul Passatului.

Café Remor se afla la o sută de metri mai departe, pe Boulevard Georges-Favon. Erau câteva mese libere în Place du Cirque, și alte câteva la adăpostul copertinei. Villard s-a așezat afară, în piață. Mihail i s-a alăturat lui Sarah, sub copertină. Un arzător cu gaz împrăștia din aer frigul serii.

Sarah a ridicat la gură un pahar cu vin roșu.

— Cum m-am descurcat?

— Nu-i rău, a zis Mihail. Nu-i rău deloc.

*

Timp de zece minute n-a apărut nimeni. Villard a fumat două țigări, aprinzând-o pe a doua de la prima, și s-a uitat de câteva ori la telefonul mobil, care stătea pe masă. În cele din urmă, la cinci și cincisprezece minute i-a făcut semn unui ospătar care trecea pe acolo și a comandat ceva. După o clipă i s-a adus o sticlă de Kronenbourg.

— Se pare că ea i-a tras clapa, a zis Mihail. În locul lui, aș suna-o pe Monique până nu-i prea târziu.

Dar Sarah nu-l asculta; se uita la un bărbat care venea pe bulevard spre cafenea. După veșminte și înfățișare părea bancher sau om de afaceri elvețian, spre cincizeci de ani sau un pic peste, în drum spre casă după o zi fructuoasă la birou. Pardesiul scump era bej-închis, iar servieta diplomat din piele pe care o ținea în mâna stângă era de culoare bordo. A pus-o pe pavaj, lângă Lucien Villard, după care s-a așezat la o masă de alături.

Mihail a șoptit:

— Crezi că e o coincidență faptul că ales să stea lângă tipul nostru, când mai sunt câteva mese libere?

— Nu, a răspuns Sarah. Nu e.

— Fața lui îmi pare cunoscută.

— Așa ar trebui.

— Unde l-am mai văzut?

— La Brasserie Saint-Maurice, în Annecy.

Mihail s-a uitat la Sarah, uluit.

— E fața pe care ai căutat-o aseară în bazele de date de pe bulevardul Regele Saul.

Mihail și-a scos BlackBerry-ul și a format un număr.

— N-o să ghicești niciodată cine și-a făcut chiar acum apariția în Café Remor.

— Știu, a zis Gabriel. Sunt peste drum.

19.

GENEVA

Locul unde parcase Gabriel în Place du Cirque nu era în niciun caz legal. Cum nu era nici pistolul Beretta de 9 mm, cu patul din lemn de nuc, ascuns pe scaunul pasagerului, sub un exemplar din *Le Temps* din acea dimineață. Gabriel pusese arma acolo după ce-l zărise pe bărbatul cu pardesiu bej mergând pe bulevard. Hainele îi erau mai sobre, părul aranjat altfel, purta ochelari cu rame negre. Cu toate astea, nu putea fi luat drept altcineva. După o viață de reparat tablouri ale vechilor maeștri, Gabriel își dezvoltase o capacitate aproape perfectă de a recunoaște chipurile familiare, chiar și pe cele foarte bine deghizate. Bărbatul care ședea acum lângă Lucien Villard fusese la Brasserie Saint-Maurice din Annecy în ziua răpirii prințesei Reema.

Lui Gabriel i-a venit ideea să încerce să-l aresteze, însă a respins-o pe dată. Bărbatul era un profesionist și, fără îndoială, bine înarmat. N-avea să se predea de bunăvoie. Probabil că gloanțele aveau să zboare printr-o piață aglomerată din inima Genevei.

Era un risc pe care Gabriel nu era pregătit să și-l asume. Codul Biroului interzicea folosirea de forță letală în locuri aglomerate din orașe, în afară de cazul în care agentului în cauză îi era primejduită viața sau libertatea, în special de către o forță ostilă. Acum nu-i era. Gabriel și Mihail puteau să-l urmărească pe bărbat după ce pleca de la Café Remor și să-l rețină într-un moment și într-un loc alese de ei. Atunci l-ar încuraja să dezvăluie unde se află prințesa Reema, fie prin persuasiune, fie prin forță. Sau, dacă norocul era de partea lor, i-ar putea conduce direct la prințesă. Cel mai bine era să aștepte, și-a zis Gabriel, în loc să acționeze necugetat și să riște să piardă ocazia de a salva viața copilei.

Din locul său bine ales, a văzut că bărbatul cu pardesiu bej încă nu comandase nimic. Ședea la fel ca în Brasserie Saint-Maurice – picioarele încrucișate lejer, cotul drept pe masă, mâna stângă sprijinită pe coapsă, aproape de pistol. Servieta diplomat pe care o adusese la cafenea stătea drept pe pavaj între masa lui și cea a lui Villard. Era un loc ciudat în care s-o lase. În afară de cazul, și-a zis Gabriel, în care n-avea de gând s-o ia cu el când pleca.

Dar de ce ședea bărbatul cu pardesiu bej într-o cafenea alături de fostul șef al securității de la International School din Geneva? Telefonul piratat al lui Villard era pe masă, în fața lui. Unitatea 8200 trimitea în siguranță pe BlackBerry-ul lui Gabriel tot ce afla. Calitatea sunetului era perfectă – Gabriel auzea clinchetul tacâmurilor și paharelor din cafenea și sporovăială pietonilor care treceau pe trotuar –, însă exista un decalaj de câteva secunde. Cele două personaje principale din film încă nu vorbiseră. Era posibil, și-a zis Gabriel, nici să n-o facă.

Tocmai atunci s-a auzit un ciocănit în geam, două lovituri puternice cu încheietura degetului unui polițist, urmate de o fluturare scurtă a unei mâini înmănușate. Gabriel a ridicat și el mâna într-un gest de scuză și s-a îndepărtat de bordură, în traficul rapid al serii. A făcut câteva viraje scurte – la dreapta pe Avenue du Mail, la stânga pe Rue Harry-Mare, din nou la stânga pe Boulevard Georges-Favon – și s-a întors în Place du Cirque.

Culoarea roșie a unui semafor i-a oferit pretextul să zăbovească. Câțiva pietoni au trecut pe zebră chiar în fața sa. Unul era un bărbat cu înfățișare prosperă, cu un pardesiu bej. La câțiva pași în urma lui se afla Mihail Abramov. Sarah era încă la Café Remor. Ochii ei erau ațintiți asupra lui Lucien Villard, care întindea mâna spre servieta diplomat de pe pavaj.

•

L-a observat pentru prima oară pe bărbatul cu membre lungi, piele palidă și ochi fără culoare, așezat lângă blonda atrăgătoare la Café Remor. Și acum iată-l din nou, același bărbat, urmărindu-l prin întuneric pe Rue de la Corraterie. Îl urmărea și o mașină – aceeași mașină care fusese oprită ilegal în Place du Cirque. Nu văzuse din șofer decât un pic de gri pe la tâmple.

Dar cum l-au găsit? Era convins că nu fusese urmărit până la Café Remor. Singura explicație logică era că Villard, nu el însuși, era supravegheat. N-avea importanță; Villard nu știa aproape nimic. Și în câteva minute n-avea să mai fie o amenințare.

Și-a scos telefonul din buzunarul pardesiului și a sunat la un număr pe care îl avea în agendă. Conversația a fost scurtă, codificată. Când a terminat, a închis telefonul și s-a oprit în fața unei vitrine de magazin. Aruncând o ocheadă spre stânga, l-a văzut pe bărbatul cu pielea palidă – și, mai departe pe stradă, mașina.

A așteptat să treacă un tramvai, a traversat strada și a intrat într-un mic cinematograf. Filmul tocmai începuse. A cumpărat un bilet și a intrat în sala întunecată, pe jumătate goală. La stânga ecranului era ieșirea de urgență. Alarma a răsunat tare când a apăsat pe bară și a ieșit înapoi în noapte.

S-a pomenit într-o curte înconjurată de un zid înalt. L-a escaladat cu ușurință, s-a lăsat să cadă pe o stradă pavată cu piatră cubică și a mers pe ea, printr-un pasaj, până în Orașul Vechi. Un scuter Piaggio aștepta în fața unui anticariat, cu o siluetă învești mântată în piele și cu cască pe șa. S-a urcat în spate și și-a încolăcit brațele în jurul unei talii suple.

•

Alarma de incendiu încă mai urla când Mihail a năvălit în holul cinematografului. Nu s-a mai obosit cu tertipul biletului și a avut nevoie de două

încercări ca să escaladeze zidul curții din spate. Pe strada pe care s-a lăsat să cadă nu erau nici mașini, nici trecători. S-a ridicat și a pornit valvârtej pe piatra cubică până ce a ajuns într-o piațetă fermecătoare din inima Orașului Vechi. Acolo l-a văzut pe bărbatul cu pardesiu bej suindu-se pe locul din spate al unei motociclete. Mihail s-a gândit o clipă să-și scoată pistolul și să-l împuște. Însă a alergat ușurel înapoi până pe Rue de la Corraterie, unde aștepta Gabriel.

— Unde-i?

Mihail i-a spus de motoretă.

— L-ai văzut pe cel care o conducea?

— Era o ea. Purta cască.

— Era femeie? Ești sigur?

Mihail a încuviințat din cap.

— Unde-i Villard?

— Pleacă acum de la Café Remor.

— Urmat de un custode de muzeu neînarmat, cu pregătire limitată în tehnicile de supraveghere stradală.

Gabriel a apăsat pedala până la podea și a făcut o întoarcere dintr-o mișcare în fața unui autobuz care se apropia.

— Mergi în sensul greșit pe o stradă cu sens unic.

— Dacă aș merge în sensul corect ne-ar trebui zece minute ca să ne întoarcem în Place du Cirque.

Mihail a bătut darabana, agitat, pe consola dintre ei.

— Ce crezi că e în servietă?

— Sper că bani.

— Așa sper și eu.

•

Prima greșeală a lui Sarah a fost că nu plătise dinainte nota, un păcat capital în branșa urmăritorilor. Până să reușească să prindă privirea indiferentă a ospătarului, Lucien Villard plecase din Place du Cirque și era hăt, departe, pe Boulevard Georges Favon. Temându-se că îl

pierde în mulțimea ieșită seara pe străzi, Sarah s-a grăbit prea tare după ținta sa, și așa a făcut a doua greșeală.

S-a întâmplat la intersecția cu Rue du Stand. Villard se pregătea să traverseze, dar când semaforul s-a făcut roșu s-a oprit brusc și a scos un pachet de țigări. Bătea vântul dinspre Ron, care era drept în fața lui. Răsucindu-se, a zărit-o pe Sarah care se uita la vitrina unui magazin de vinuri, la vreo zece metri de el. S-a uitat la ea fără jenă mult timp, cu țigara între buze, bricheta în mâna dreaptă și servieta în stânga. Servieta care îi fusese dată de bărbatul cu pardesiu bej.

Dintr-odată, Villard a aruncat pe jos țigara și a făcut furios doi pași spre Sarah. Atunci ea a văzut o fulgerare de lumină albă orbitoare și a simțit un val de aer extrem de cald năpustindu-se asupra ei cu forța unui uragan. A ridicat-o de pe picioare și a azvârlit-o pe pavaj. A zăcut acolo, neputând să se miște sau să respire, întrebându-se dacă e vie sau deja moartă. Era conștientă doar de cioburile de sticlă și de membrele și intestinele omenești. Și de sânge. Era sânge peste tot în jur. O parte din el, se temea, era al ei. Și o parte picura de pe crengile dezgolite ale copacului sub care zăcea ea.

În cele din urmă, a auzit că îi strigă cineva numele, cu accentul pe a doua silabă, nu pe prima. A văzut o femeie șchiopătând încet pe o esplanadă scăldată de la malul mării, cu fața acoperită de un văl negru. Apoi femeia a dispărut și i-a luat locul un bărbat. Avea ochii cenușii-albăstrui, ca gheața, și striga cât îl țineau puterile.

— Sarah! Sarah! Mă auzi, Sarah?

PARTEA A DOUA

ABDICAREA

20.

GENEVA – LYON

Bomba fusese mică, doar cinci kilograme de exploziv militar cu grad înalt de periculozitate, însă expert construită. Nu fusese pusă într-o mașină, ci într-o servietă diplomat. Bărbatul care o ținea când a explodat a fost redus, în mare, la o colecție de organe și extremități, printre care o mână care a aterizat pe parbrizul unei mașini care trecea pe Boulevard Georges-Favon. Un portofel a fost găsit în rămășițele unei haine de piele care îmbrăca resturile unui tors omenesc. Totul aparținea unui anume Lucien Villard, veteran al Serviciului Francez de Protecție, care până de curând avusese funcția de șef al securității la International School din Geneva. Alte două persoane, un bărbat de douăzeci și opt de ani și o femeie de treizeci și trei de ani, au fost ucise de explozie. Amândoi se aflau chiar lângă Villard când aștepta să traverseze Rue du Stand. Ambii aveau cetățenie elvețiană și locuiau în cantonul Geneva.

Servieta diplomat a fost mai greu de identificat, deoarece nu mai rămăsese aproape nimic din ea. Poliția Federală Elvețiană avea să obțină o bandă video din circuitul închis în care apărea Villard luând servieta de la Café Remor. Fusese lăsată acolo de un bărbat cu ochelari și pardesiu bej-închis. Când bărbatul a plecat pe jos din cafenea, a fost urmărit de un bărbat înalt cu pielea albă și părul deschis la culoare, și de altul la volanul unui Passat. Bărbatul cu pardesiu bej avusese o

convorbire telefonică scurtă înainte să intre, și apoi să iasă repede, dintr-un cinematograf de pe Rue de la Corraterie. Onyx, eficientul sistem de monitorizare a comunicațiilor al Elveției, avea să obțină, în cele din urmă, o interceptare a convorbirii. La capătul firului era o femeie, și au discutat lucruri banale în franceză. Lingviștii aveau să stabilească faptul că niciunul dintre interlocutori nu era vorbitor nativ al acestei limbi.

Cât despre Lucien Villard, a plecat de la Café Remor cu servieta diplomat la 17.17, urmărit de o femeie care fusese la cafenea cu bărbatul cel înalt. Ea se afla la o jumătate de stradă depărtare de Villard, pe Boulevard Georges-Favon, când a explodat bomba. A zăcut pe trotuar, nemișcată, câteva minute, ca și cum ar fi fost mai degrabă printre morți decât printre vii. Apoi a apărut bărbatul cel înalt și a urcat-o în grabă pe bancheta din spate a Passatului.

Mașina era înmatriculată în Franța, și în Franța s-a întors, la câteva minute după ce a plecat de la locul exploziei. Puțin înainte de ora nouă seara a intrat într-o parcare din centrul Lyonului, cu o mare parte din plăcuța de înmatriculare din spate mânjită de noroi. Gabriel a ascuns cheia deasupra roții stângi din spate, în vreme ce Mihail o ajuta pe Sarah să coboare de pe bancheta din spate. Pășea nesigur când au traversat strada spre Gare de la Part Dieu.

Ultimul tren de noapte spre Paris era tras la linie. Mihail a cumpărat repede cu bani gheață trei bilete și s-au dus pe peron. Vagonul în care s-au urcat era aproape gol. Mihail s-a așezat singur pe un loc cu spatele la direcția de mers; Gabriel și Sarah, pe partea dreaptă, privind spre direcția de mers. Fața ei era cenușie, părul îi era ud. Mihail îi spălase sângele din păr cu doi litri de apă Vittel, înainte s-o îmbrace în haine curate. Din fericire, sângele nu era al lui Sarah. Era al lui Lucien Villard.

Ea s-a privit în geam.

— Nicio urmă. Cum explici asta?

— Bomba a fost făcută astfel încât să limiteze pagubele colaterale.

— Ați văzut explozia?

Gabriel a clătinat din cap.

— Doar am auzit-o.

— Eu am văzut-o. Cel puțin, așa cred. Nu-mi amintesc decât expresia lui Lucien Villard când a fost sfârtecat. Era ca și cum el ar fi fost…

— Un sinucigaș cu bombă?

Sarah a încuviințat încet din cap.

— Ai mai văzut vreunul?

— Sinucigaș cu bombă? Le-am pierdut socoteala.

Sarah s-a strâmbat dintr-odată.

— Mă simt ca și cum m-ar fi călcat un camion. S-ar putea să am o coastă sau două rupte.

— O să rugăm un doctor să te examineze înaintea zborului.

— Care zbor?

— Cel care o să te ducă de la Paris la New York.

— Nu merg nicăieri.

Gabriel nu și-a dat osteneala să răspundă. Fața reflectată în geam era schimonosită de durere.

— Seara n-a decurs tocmai cum plănuiserăm, a zis Sarah. Lucien Villard a fost făcut bucățele. Și unul dintre cei care au răpit-o pe Reema ne-a scăpat printre degete.

— Mă tem că asta rezumă frumușel situația.

— Ne-a picat drept în brațe și l-am lăsat să scape.

— Mihail și cu mine suntem cei care l-am pierdut, nu tu.

— Poate că ar fi trebuit să-l prindem la cafenea.

— Sau poate că ar fi trebuit să băgăm un glonț în el în timp ce mergea pe strada aceea liniștită, aproape de cinematograf. Un glonț tinde să-i facă vorbăreți chiar și pe ei mai duri.

— Îmi amintesc și asta. Sarah s-a uitat la suburbia urâtă care aluneca dincolo de geam. Se pare că știm cum au aflat răpitorii că fiica lui Khalid e înscrisă la acea școală.

— Mă îndoiesc că au avut nevoie de Villard să le spună asta.

— Și atunci, ce a făcut pentru ei?

— Pentru asta, a zis Gabriel, ar fi nevoie să fac speculații.

— E drum lung până la Paris. Speculează liniștit.

— Observare de aproape a țintei, a zis Gabriel după o clipă.

— Continuă.

— Nu puteau s-o facă ei înșiși din cauză că știau că e supravegheată de serviciile elvețiene. Așa că au angajat pe cineva să le facă treaba. Cineva care se presupunea că are grijă ca ea să fie în siguranță.

— El a știut pentru cine lucrează?

— Mă îndoiesc.

— Și atunci de ce să-l omoare?

— Presupun că vor să elimine pe oricine i-ar putea implica. Sau poate că Lucien o fi făcut ceva prostesc.

— Cum ar fi?

— Poate că i-a amenințat. Sau poate că a cerut mai mulți bani.

— Trebuie să fi crezut că sunt bani în servietă. Din ce alt motiv ar fi luat-o? Sarah s-a uitat la Mihail, care îi privea din partea din față a vagonului. Ar fi trebuit să-i vezi fața când a crezut că e posibil să fiu moartă.

— I-am văzut-o.

— Știu că e îndrăgostit de cum-o-fi-chemând-o, dar încă ține la mine. Și-a lăsat capul pe umărul lui Gabriel. Ce o să facem acum?

— Tu te duci acasă, Sarah.

— Sunt acasă, a zis ea și a închis ochii.

21.

Mai târziu, în seara aceea, în vreme ce trenul în care se afla șeful serviciului de informații israelian se apropia de Gare de Lyon din Paris, trei persoane mascate au trezit-o pe prințesa Reema bine Khalid Abdulaziz Al Saud dintr-un somn chinuit. Era clar că sunt agitate, lucru care a surprins-o. De la incidentul cu blocul de corespondență, interacțiunile fetei cu răpitorii fuseseră oficiale și tăcute, însă cu o ranchiună exagerată. Toate trei persoanele mascate erau bărbați. De fapt, trecuse ceva timp de când n-o mai văzuse pe femeie. Reema nu era sigură cât timp. Măsura trecerea orelor și a zilelor nu cu un ceas sau un calendar, ci după ritmul meselor și al drumurilor la toaletă, supravegheate.

Unul dintre bărbați ținea în mână o perie de păr și o oglinjoară de forma unei palete. Avea și un bilet. Voia ca Reema să se aranjeze un pic – n-a spus din ce motiv. Prima privire aruncată făpturii din oglindă a șocat-o. De-abia a recunoscut fața palidă, suptă. Părul său ca pana corbului era o încâlceală murdară.

Bărbatul s-a retras în timp ce Reema, cu oglinda în față, se străduia să-și perie părul des. S-a întors după o clipă cu un exemplar dintr-un ziar londonez și un aparat de fotografiat Polaroid de un roșu aprins. Arăta ca o jucărie, nu ca un lucru pe care l-ar putea ține în mână un criminal nemilos. I-a dat Reemei ziarul – era ediția din acea dimineață a lui *Telegraph* – și cu gesturi grosolane i-a făcut semn să-l țină sub bărbie. Pentru fotograf a luat expresia *juhayman,* tradițională „față mânioasă” a beduinilor arabi. Însă cu ochii își implora tatăl să pună capăt suferinței ei.

Blițul s-a declanșat și peste câteva secunde Polaroidul a scos fotografia. Apoi bărbatul a mai făcut o fotografie, care i s-a părut mai bună. Le-a

păstrat pe amândouă și, împreună cu ceilalți doi bărbați, au dat să plece.

— Puteți să mi-o dați mie?

Ochii din spatele măștii au privit-o întrebător.

— Cea pe care n-o să i-o trimiteți tatălui meu ca dovadă că sunt în viață.

Ochii au părut să cântărească atent cererea ei. Apoi fotografia nedorită a venit prin aer, răsucindu-se și încovoindu-se un pic înainte să aterizeze ușurel pe patul pliant, lângă Reema. Ușa s-a închis, zăvoarele au țăcănit. Lumina de pe tavan a continuat să ardă.

Reema a luat fotografia. Arăta, și-a zis, destul de bine. Părea de mai mult de doisprezece ani, un pic beată sau drogată, un pic sexy, ca fotomodelele din *Vogue* sau *Glamour.* Se îndoia că tatăl ei o să aibă aceeași impresie.

S-a întins pe patul pliant, cu fața în sus, și s-a uitat în ochii fetei din fotografie.

— Ești moartă, a șoptit. Moartă, moartă, moartă.

22.

PARIS – LONDRA

Casa conspirativă se afla într-un mic bloc de locuințe de lângă Bois de Boulogne. Mihail și Sarah și-au revendicat fiecare câte un dormitor, lăsându-i lui Gabriel divanul din living – „patul cu cuie”, cum i se zicea la Birou. Urmarea a fost că, la fel ca prințesa Reema, nici el n-a dormit bine în noaptea aceea.

S-a trezit devreme, s-a îmbrăcat și a ieșit în lumina rece și argintie a dimineții. O escortă formată din doi oameni de la ambasadă aștepta într-un Renault sedan tras la bordură, cu plăci de înmatriculare diplomatice. Au mers pe străzi liniștite spre Gare du Nord, unde Gabriel a urcat în

trenul Eurostar de la ora opt și cincisprezece minute spre Londra. Avea loc la clasa întâi. Înconjurat de comercianți și bancheri, a citit ziarele de dimineață. Erau pline de relatări false despre misterioasa explozie a unei bombe în Geneva, în care a fost implicat fostul șef al securității unei școli private de elită pentru copiii diplomaților.

Pe când trenul se apropia de tunelul de sub Marea Mânecii, Gabriel a trimis un mesaj cifrat, în care îl informa pe destinatar de iminenta sa sosire în capitala britanică. Răspunsul a venit după mult timp și tonul nu era ospitalier. Nu conținea nicio formulă de salut, doar o adresă. Gabriel a presupus că era adresa unei case conspirative. Sau poate că nu. Britanicii n-au case conspirative, și-a zis. Cel puțin, nu vreuna de care să nu știe Centrala din Moscova.

Era nouă și jumătate când trenul a intrat în gara St. Pancras International din Londra. Gabriel se aștepta să-l întâmpine cineva, însă n-a văzut nici urmă de comitet de primire britanic când a traversat sala luminoasă unde erau casele de bilete. Ar fi trebuit să sune imediat la filiala din Londra și să ceară un șofer și escortă. Dar el și-a petrecut următoarele două ore rătăcind pe străzile din West End, căutând dovada că era urmărit. Era o încălcare a protocolului Biroului, însă în cazul lui Gabriel nu se întâmpla prima oară. Ultima dată când se aventurase în public singur o întâlnise pe Rebecca Manning, șefa trădătoare a filialei MI6 din Washington și o echipă rusească de extracție înarmată până-n dinți. Rușii nu supraviețuiseră. Rebecca Manning rămăsese în viață, indiferent dacă asta era de bine sau de rău.

Ambasada Rusiei din Londra, cu *rezidentura SVR* generos aprovizionată cu agenți, ocupa un teren valoros de lângă Kensington Palace. Gabriel a trecut pe lângă ea, pe Bayswater Road, și s-a îndreptat spre Notting Hill. St. Luke's Mews[8] erau

la marginea de nord a cartierului elegant, aproape de Westway. Numărul 7, aidoma celorlalte căsuțe de pe stradă, era un garaj transformat. Exteriorul era în nuanțe de gri – gri-deschis, pereții, gri-închis, finisajele și ușa. Ciocănelul de la intrare era un inel mare argintiu. Gabriel a lovit cu el de două ori. Și, când n-a primit niciun răspuns, a mai lovit o dată.

În cele din urmă, ușa s-a deschis și Nigel Whitcombe l-a poftit să intre. Whitcombe împlinise de curând patruzeci de ani, dar arăta în continuare ca un adolescent care fusese lungit și modelat ca un adult. Gabriel îl cunoștea de când era stagiar la MI5. Acum era aghiotantul personal și principalul executant al sarcinilor neoficiale date de directorul general al Serviciului Secret, sau MI6.

— Sunt bine, a zis Gabriel apăsat după ce Whitcombe a închis ușa. Ce mai faci, Nigel?

— Davies, a răspuns el. Nu folosim numele reale în casele conspirative, doar numele conspirative.

— Și cine sunt eu azi?

— Mudd[9], a zis Whitcombe.

— Mă prinde.

— Ar trebui să-l auzi pe cel pe care l-am respins.

— Pot să-mi închipui.

Gabriel și-a rotit privirea prin casa micuță. Era renovată de curând și proaspăt zugrăvită, dar în mare parte nemobilată.

— N-am devenit proprietarii ei decât săptămâna trecută, a explicat Whitcombe. Ești primul musafir.

— Sunt onorat.

— Crede-mă, nu asta era intenția noastră. Suntem pe cale să lichidăm tot inventarul de case conspirative. Și nu numai din Londra. Din toată lumea.

— Dar nu eu am fost cel care le-a dezvăluit rușilor. Rebecca Manning a făcut asta.

A urmat o tăcere. Apoi Whitcombe a zis:

— Ne știm de multă vreme, domnule Mudd.

— Dacă-mi mai zici așa o dată…

— Încă de la Operațiunea Harkov. Și știi că am cel mai mare respect pentru tine.

— Însă?

— Ar fi fost mai bine dacă o lăsai să fugă.

— Nu s-ar fi schimbat nimic, Nigel. Tot ar fi fost un scandal, și tot ați fi fost siliți să renunțați la casele conspirative.

— Nu-i vorba doar despre proprietățile conspirative. Totul intră în discuție. Rețelele, șefii de filiale, cifrurile și codificările. Din toate punctele de vedere, nu mai suntem în branșa spionajului.

— Asta se întâmplă atunci când rușii plantează o cârtiță la cel mai înalt nivel al unui serviciu secret. Dar, cel puțin, primiți case conspirative noi, a zis Gabriel. Asta e mult mai bună decât șandramaua din Stockwell.

— A dispărut și aceea. Vindem și cumpărăm proprietăți atât de repede, încât chiar am avut impact asupra pieței imobiliare londoneze.

— Am un apartament frumușel în Bayswater de care vreau să mă descotorosesc.

— Locul acela care dă spre parc? Toată lumea știe că e o casă conspirativă a Biroului. Whitcombe a zâmbit pentru prima oară. Iartă-mă, dar ultimele luni au fost un coșmar. Rebecca probabil că savurează spectacolul din noul său birou din Centrala din Moscova.

— Cum rezistă „C”?

— O să-l las pe el să răspundă.

Prin fereastra din față, Gabriel l-a zărit pe Graham Seymour, care cobora de pe bancheta din spate a unei limuzine Jaguar. Părea nelalocul său în grăjdulețele la modă, ca un bogătaș mai vârstnic care vine la tânăra sa amantă boemă. Seymour avea întotdeauna acel aer. Cu trăsăturile parcă pregătite pentru aparatul de fotografiat și

abundența de cârlionți de culoarea cositorului, arăta ca unul dintre acele fotomodele masculine pe care le vezi în reclamele la flecuștețe costisitoare, cum ar fi stilouri sau ceasuri elvețiene. Când a intrat în căsuță, s-a uitat prin living ca și cum ar fi încercat să-și mascheze entuziasmul față de un agent imobiliar.

— Cât am plătit pentru locul ăsta? l-a întrebat pe Whitcombe.

— Aproape două milioane, șefule.

— Îmi amintesc zilele în care era suficient o cameră fără baie în Chiswick. Cei de la Administrativ au aprovizionat cămara?

— Mă tem că nu.

— E un Tesco după colț. Ceai, lapte și o cutie cu biscuiți. Și nu te grăbi, Nigel. Ușa de la intrare s-a deschis și s-a închis. Seymour și-a scos pardesiul Crombie și l-a aruncat pe spătarul unui scaun. Părea că fusese cumpărat de la Ikea. Presupun că n-a mai rămas mult pentru decorare. Nu la prețul de două milioane de lire.

— E mai bine să nu înghesui multe mobile într-un loc mic ca acesta.

— N-am cum să știu. Seymour locuia într-o casă georgiană mare din Eaton Square, împreună cu soția pe nume Helen, care gătea cu entuziasm, însă destul de prost. Banii veneau de la familia lui Helen. Tatăl lui Seymour fusese un agent legendar al MI6, care acționase în principal în Orientul Mijlociu. Am auzit că ai fost tare ocupat.

— Am fost?

Seymour a zâmbit cu buzele strânse.

— GCHQ a prins un trafic neobișnuit de mare de transmisii radio și telefonice în Teheran acum câteva nopți. GCHQ, Government Communications Head-quarters, era agenția britanică specializată în interceptarea comunicațiilor radio, telefonice, pe internet sau prin satelit. Sincer, părea că locul arde din temelii.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a pătruns într-un depozit și a furat vreo două tone de dosare și CD-uri. Se pare că aceste documente reprezintă întreaga arhivă a programului nuclear iranian.

— I-auzi.

Alt zâmbet, mai lung decât cel dinainte.

— Ca parteneri ai voștri în numeroase operațiuni împotriva programului nuclear iranian, printre care una cu numele de cod Masterpiece[10], ne-ar plăcea să vedem acele documente.

— Sunt sigur că v-ar plăcea.

— *Înainte* să le arătați americanilor.

— De unde știi că nu le-am arătat deja celor din Langley?

— Pentru că n-ați avut destul timp ca să analizați o comoară ca asta. Și dacă le-ați fi dat ceva din material americanilor, ei mi l-ar fi dat mie.

— N-aș fi așa de sigur de asta. Americanii au aceeași îngrijorare în privința serviciului vostru pe care o avem și noi. Și pe bună dreptate. La urma urmei, Rebecca și-a petrecut ultimele luni din cariera la MI6 furând toate secretele americane pe care putea să pună mâna.

Seymour s-a întunecat, de parcă i-ar fi trecut prin față un nor.

— Rebecca a dispărut.

— Nu, n-a dispărut. Lucrează la Departamentul Marea Britanie din Centrala din Moscova. Iar tu nu poți face nimic fiindcă nu știi dacă mai are sau nu vreun agent în MI6.

— Motiv pentru care am nevoie de un secret drăguț, suculent, ca să dovedesc că sunt încă în joc.

— Atunci poate că ar trebui să te duci să furi unul.

— Suntem prea ocupați să ne sfâșiem între noi ca să săvârșim un act de spionaj cinstit. Suntem complet paralizați.

— Așa cum ați fost după…

— Da, a zis Seymour, tăindu-i vorba lui Gabriel. Paralela între atunci și acum este izbitoare. Ne-au trebuit ani întregi ca să ne punem iar pe picioare după ce Philby ne-a doborât. Sunt hotărât să nu mai permit să se întâmple vreodată așa ceva.

— Și ai vrea ajutorul meu.

Seymour n-a zis nimic.

— Cum pot să fiu sigur că documentele iraniene nu vor ajunge pe biroul Rebeccăi de la Centrala din Moscova?

— Nu vor ajunge, a zis Seymour, solemn.

— Și dacă ți le dau? Ce capăt în schimb?

— Un armistițiu în conflictul nostru intern și o revenire treptată la colaborarea obișnuită.

— Ce-ai zice de ceva mai tangibil?

— Bine, a zis Seymour. Dacă îmi dai acele documente, o să te ajut s-o găsești pe fiica lui KBM înainte să fie silit să abdice.

— Cum ai aflat?

Seymour a ridicat din umeri.

— Surse și metode.

— Americanii știu?

— Am vorbit cu Morris Payne aseară despre altceva. Payne era directorul CIA. Știe că fiica lui Khalid a fost răpită, dar pare că nu știe de implicarea ta. Seymour a adăugat brusc: Știi, e în oraș.

— Morris?

— Khalid. A venit la Londra ieri după-amiază. Seymour l-a privit cu atenție pe Gabriel. Sunt surprins, dată fiind noua voastră prietenie, că nu ți-a spus că vine.

— N-a pomenit asta.

— Nu-i urmăriți telefonul mobil?

— Nu mai funcționează. Am presupus că și-a luat unul nou.

— GCHQ este de aceeași părere.

— Ce l-a adus în oraș?

— A cinat aseară cu iubitul său unchi Abdullah. Este fratele mai mic al actualului rege.

— Frate vitreg, a zis Gabriel. E o mare diferență.

— Și de aceea Abdullah își petrece cea mai mare parte a timpului aici, la Londra. De fapt, suntem, practic, vecini. La început, Abdullah s-a opus ridicării în rang a lui Khalid, dar s-a dat pe brazdă după ce Khalid a amenințat că-l lasă falit și îl pune în arest la domiciliu. Acum este unul dintre cei mai apropiați sfătuitori ai lui KBM. Seymour s-a încruntat. Ne putem imagina despre ce fel de lucruri vorbesc. În ciuda adresei londoneze simandicoase, Abdullah nu moare de dragul Occidentului.

— Sau a statului Israel, a adăugat Gabriel.

— Cam așa. Dar este un personaj influent în Casa Regală Saud, și Khalid are nevoie de sprijinul lui.

— Este agent MI6?

— Abdullah? De unde ți-o fi venit așa idee? Seymour s-a așezat. Mă tem că te-ai amestecat într-o urzeală a tronurilor adevărată. Dacă ai avea un strop de bun-simț, te-ai da deoparte și i-ai lăsa pe Al Saud să se lupte între ei.

— Orientul Mijlociu e un loc prea primejdios ca să permitem să fie instabilitate în Arabia Saudită.

— Suntem de acord. Iată de ce suntem gata să trecem cu vederea metehnele evidente ale lui KBM, printre care și uciderea lui Omar Nawwaf.

— De ce-a făcut-o?

— Am auzit zvonuri, a zis Seymour, vag.

— Ce fel de zvonuri?

— Că Nawwaf știa ceva ce n-ar fi trebuit să știe.

— Anume?

— Ce-ar fi să-ți întrebi prietenul? Locuiește la Dorchester sub un nume fals. Seymour a clătinat din cap cu reproș. Trebuie să spun că, dacă mi-ar fi fost răpit copilul, ultimul loc în care m-aș afla ar fi un apartament de lux din hotelul Dorchester. Aș umbla după cei care au răpit-o.

— De aceea mi s-a adresat mie.

Gabriel a scos din servieta diplomat o fotografie, înfățișa un bărbat care stătea într-o cafenea franceză.

— Cine este?

— Speram că o să-mi poți spune tu, a zis Gabriel și i-a dat lui Seymour fotocopia pașaportului. E foarte priceput. L-a lăsat pe Mihail cu buzele umflate în vreo cinci secunde aseară, la Geneva.

Seymour a ridicat privirea.

— Geneva?

— Ar putea să fie unul dintre ai tăi, Graham? Un fost agent al MI6 care își vinde serviciile pe piața liberă?

— O să verific, însă mă îndoiesc. De fapt, nu-mi pare britanic. Seymour a examinat fotografia. Crezi că este profesionist?

— Fără îndoială.

Seymour i-a înapoiat fotografia și copia după pașaport.

— Poate că ar trebui să le arăți cuiva care cunoaște partea întunecată a meseriei noastre.

— Știi pe cineva de genul acesta?

— S-ar putea.

— Te superi dacă îi fac o vizită?

— De ce nu? Are o mulțime de timp liber în acest moment. Seymour s-a uitat în jur, la încăperea pe jumătate mobilată. Cu toții avem.

23.

KENSINGTON, LONDRA

Există oameni care pășesc pe un drum direct spre mântuire și alții, cum era Christopher Keller, care o iau pe drumul cel lung. Locuia într-o căsuță luxoasă de pe Queen’s Gate Terrace, în Kensington. Numeroasele camere aveau foarte

puține mobile sau decorațiuni, dovada faptului că relația lui cu Olivia Watson, fost manechin, care deținea o foarte apreciată galerie de artă modernă în St. James's, se încheiase. Trecutul Oliviei era aproape la fel de complicat ca al lui Keller. Gabriel era singurul numitor comun.

— N-ai făcut ceva nechibzuit, nu?

— Stai să număr în câte feluri.

Keller nu și-a putut stăpâni un zâmbet. Avea ochi albaștri luminoși, părul decolorat de soare și o bărbie lată, cu gropiță în mijloc. Gura părea încremenită într-un zâmbet ironic.

— Ce s-a întâmplat?

— Olivia s-a întâmplat.

— Adică?

— În cazul în care n-ai observat, a ajuns steaua lumii artistice din Londra. O droaie de fotografii extravagante în ziare. O droaie de speculații despre misterioasa ei viață amoroasă. S-a ajuns în punctul în care nu mai puteam să ies cu ea în lume.

— Ceea ce, lesne de înțeles, a creat tensiune în relația voastră.

— Olivia nu-i tocmai genul care stă acasă.

— Nici tu nu ești, Christopher.

Keller, veteran al Serviciului Special Aerian, acționase sub acoperire în Irlanda de Nord și luptase în primul Război din Golf. De asemenea, îi făcuse unui anumit personaj de vază din lumea interlopă corsicană niște servicii care puteau cu ușurință să fie descrise drept asasinate plătite. Dar lăsase în urmă toate astea. Mulțumită lui Gabriel, Christopher Keller era un agent respectat din Serviciul Secret de Informații al Maiestății Sale. Era repus în drepturi.

A umplut ceainicul electric cu apă din sticlă și a apăsat pe buton. Bucătăria era la parterul unei case georgiene vechi. Părea desprinsă dintr-o revistă de design. Blaturile din granit erau mari și iluminate cu gust, aragazul era marca Vulcan, frigiderul era un Sub-Zero din inox, iar insula la care Gabriel

ședea pe un taburet înalt avea o chiuvetă și un răcitor pentru vinuri. Prin ferestre vedea gambele trecătorilor care mergeau grăbiți pe trotuar, prin ploaie. Nu era decât trei și jumătate, dar era aproape întuneric. Gabriel îndurase multe ierni englezești – odată locuise într-o căsuță de pe malul mării, în îndepărtatul West Cornwall –, însă după-amiezile ploioase de decembrie din Londra îl deprimau întotdeauna.

Keller a deschis un dulap și a luat o cutie de Twinings – cu mâna stângă, a observat Gabriel, nu cu dreapta.

— Cum e?

Keller și-a dus mâna la clavicula dreaptă.

— Glonțul a produs o vătămare mai mare decât am crezut. A durat mult până să se vindece.

— Așa se întâmplă când îmbătrânim.

— E clar că vorbești din experiență. Sincer, e mai degrabă jenant. Se pare că sunt singurul agent din istoria M16 care a fost împușcat de o colegă.

— Rebecca nu era o colegă, ci colonel din SVR. Mi-a spus că nu s-a considerat niciodată agent MI6. A fost pur și simplu un agent de penetrare.

— La fel ca tatăl ei. Keller a luat cutia de ceai și a închis fără zgomot dulapul. Începusem să cred că n-o să te mai văd vreodată, nu după cum s-au terminat lucrurile la Washington. Se înțelege de la sine că am fost plăcut surprins când Graham mi-a dat permisiunea să ne reînnoim prietenia.

— Cât de mult ți-a spus?

— Doar că ți-ai făcut de lucru cu prințul Hârști-Hârști.

— E un element valoros într-o regiune cu probleme.

— Ai vorbit ca un adevărat spiocrat. A fost odată ca niciodată, când nu ți-ai fi murdărit mâinile cu cineva de teapa lui.

— Ți-a spus Graham că e implicat un copil?

Keller a încuviințat din cap.

— A spus că ai o fotografie la care vrei să mă uit.

Gabriel a pus-o pe blat. Un bărbat stând într-o cafenea, o femeie la masa de alături.

— Unde a fost făcută?

Gabriel i-a spus.

— Annecy? Îmi amintesc cu drag orașul.

— Îl recunoști?

— N-aș zice.

— Dar pe acesta?

Gabriel i-a dat lui Keller fotografia de pe pașaport.

— Noi, englezii, suntem de toate formele și mărimile, însă mă îndoiesc că el ar fi unul dintre noi.

Chiar atunci BlackBerry-ul lui Gabriel a vibrat, semnalând primirea unui mesaj.

— Judecând după expresia ta, a zis Keller, nu-s vești bune.

— Răpitorii tocmai i-au dat lui Khalid termen până la miezul nopții ca să abdice.

BlackBerry-ul a vibrat cu alt mesaj. De această dată, Gabriel a zâmbit.

— Cee?

— O cale de ieșire.

— Ce înseamnă asta?

— Îți explic pe drum.

— Unde mergem?

Gabriel s-a ridicat brusc.

— La hotelul Dorchester.

24.

MAYFAIR, LONDRA

Gabriel s-a agățat din reflex de cotiera tapițată cu piele din Bentley-ul Continental țipător al lui Keller, pe când treceau ca fulgerul prin dreptul

magazinului Harrods, din care nu s-a văzut decât o formă neclară. Au plonjat în pasajul subteran de sub Hyde Park Corner și au ieșit la suprafață un moment mai târziu în Piccadilly. Keller a condus prin labirintul străzilor din Myfair cu priceperea unui taximetrist londonez și a oprit brusc la intrarea în hotelul Dorchester. Era luminat ca un pom de Crăciun.

— Așteaptă aici, a zis Keller.

— Unde aș putea să mă duc?

— Ești înarmat?

— Doar cu ascuțimea minții și cu farmec din belșug. Keller a scos un vechi Walther PPK din buzunarul pardesiului și i l-a dat lui Gabriel.

— Mulțumesc, Mr. Bond.

— E ușor de ascuns și e al naibii de eficient.

— Ca o cărămidă azvârlită printr-o vitrină. Gabriel a strecurat pistolul sub cureaua pantalonilor, la spate. E înregistrat sub numele al-Jubeir.

— Cine sunt eu?

— Domnul Allenby.

— Ca podul?

— Da, Christopher, ca podul.

— Ce se întâmplă dacă refuză să vină fără escortă?

— Spune-i că e singura cale de a-și recăpăta fiica. Asta ar trebui să-i atragă atenția.

Keller a intrat în hotel. Doi saudiți bine hrăniți ronțăiau fistic în hol, dar nu erau de față reporteri. Cumva, presa britanică nu aflase că cel mai detestat om din lume stătea la cel mai grandios hotel din Londra.

Cei doi saudiți s-au uitat la Keller cu prudență când s-a dus la recepție. Fața femeii drăguțe din spatele tejghelei s-a luminat automat, ca o lampă aprinsă de un detector de mișcare.

— Am venit să-l văd pe domnul al-Jubeir. Mă așteaptă.

— Numele, vă rog?

Keller i i-a spus.

Femeia a ridicat la ureche receptorul unui telefon și a tors ceva plăcut. Apoi a pus receptorul la loc și a făcut semn spre holul cu lifturi.

— Unul dintre asistenții domnului al-Jubeir vă va însoți până în apartamentul lui.

Keller s-a dus spre lifturi, urmărit de privirile celor doi gealați saudiți. Au trecut cinci minute până și-a făcut apariția asistentul, un bărbat mărunțel cu ochi somnoroși într-un costum imaculat, cu cravată.

— Îl așteptam pe Allon.

— Iar eu îl așteptam pe prințul moștenitor.

— Altețа Sa nu se întâlnește cu subalterni.

— Dacă aș fi în locul tău, *habibi*[III], m-aș conduce la etaj. Altfel, o să plec de aici și va trebui să-i explici prințului Fierăstrău-de-Oase că m-ai lăsat să plec.

Sauditul mărunțel a lăsat să se scurgă câteva secunde până să apese pe buton. Khalid stătea în apartamentul cu terasă de la ultimul etaj. Se plimba de colo colo prin fața ferestrelor înalte care dădeau spre Hyde Park, cu un telefon la ureche, când au intrat Keller și sauditul mărunțel. Unul dintre bodyguarzi i-a ordonat lui Keller să ridice brațele ca să poată fi percheziționat. Keller i-a zis rapid în arabă să-i facă unei cămile ceva ce nu se poate spune.

Khalid s-a oprit și a lăsat în jos telefonul.

— Cine e acest bărbat?

Mititelul i-a explicat cât a putut mai bine.

— Unde e Allon?

De această dată a răspuns Keller. Șeful serviciului secret israelian, a zis el, aștepta jos, în mașină. A omis să pomenească de pistolul Walther.

— Trebuie să vorbesc cu el urgent, a zis Khalid. Te rog, spune-i să urce.

— Mă tem că nu se poate.

— De ce nu?

— Pentru că aceasta este, probabil, cea mai puțin sigură încăpere din toată Londra.

Khalid i-a spus omulețului ceva în arabă.

— Nu, a zis Keller în aceeași limbă. Fără limuzină și bodyguarzi. Vii cu mine. Singur.

— Nu pot să plec de aici fără escortă.

— N-ai nevoie de ea. Acum ia-ți haina, Khalid. N-avem toată noaptea la dispoziție.

— Alteța Voastră Regală, a zis prințul moștenitor pe un ton poruncitor.

— Sună cam umflat, nu? a zâmbit Keller. Ce-ar fi să-mi zici mai bine Ned.

•

Khalid nu călătorea niciodată în Occident fără o pălărie de fetru și o pereche de ochelari cu rame negre. Deghizarea sumară îl făcea aproape de nerecunoscut. De fapt, până și cei doi mardeiași saudiți din hol și-au ridicat doar un pic privirea de la fistic când viitorul lor rege a pășit pe marmura lucioasă, alături de Keller. Gabriel se mutase pe bancheta din spate a Bentley-ului. Keller s-a așezat la volan, iar Khalid pe locul pasagerului din față. O clipă mai târziu goneau pe Park Lane, prin traficul de la ora de vârf.

Khalid i-a aruncat peste umăr o privire lui Gabriel.

— Întotdeauna conduce așa?

— Numai când e o viață în joc.

— Unde mă duceți?

— În ultimul loc de pe pământ unde ar trebui să fii.

Khalid a aruncat o privire mulțumită prin mașină.

— Cel puțin ai închiriat o mașină ca lumea.

— Îți place?

— Da, foarte mult.

— Bine, a zis Gabriel. Nu pot să-ți spun cât de fericit mă face asta.

•

Keller a petrecut următoarea jumătate de oră gonind prin partea de vest a Londrei – prin Knightsbridge și Belgravia și Chelsea și Earl's Court – până când Gabriel a fost sigur că nu-i urmărește nimeni. De-abia atunci i-a spus lui Keller să meargă în Kensington Palace Gardens. Strada, o enclavă diplomatică, era închisă traficului obișnuit. Bentley-ul lui Keller a trecut prin punctul de control fără să fie cercetat și a intrat în curtea din față a unui imobil victorian din cărămidă, deasupra căruia flutura steagul albastru și alb al statului Israel.

Khalid s-a holbat pe geam, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Doar nu ai de gând așa ceva.

Prin tăcerea sa, Gabriel a arătat limpede că da.

— Știi ce o să se întâmple dacă pun măcar piciorul înăuntru?

— O să fii ucis de o echipă de cincisprezece asasini și o să fii tăiat în bucățele.

Khalid s-a uitat la Gabriel cu o expresie sincer speriată.

— Glumesc, Khalid. Acum dă-te jos din mașină.

25.

KENSINGTON, LONDRA

Deghizarea sumară a lui Khalid n-a păcălit paza ambasadei sau pe ambasador, care se nimerise să pornească spre o recepție diplomatică în momentul în care legendarul șef al spionajului israelian a dat buzna în clădirea guvernamentală împreună cu conducătorul *de fado* al Arabiei Saudite.

— O să explic mai târziu, a zis Gabriel încet în ebraică, iar ambasadorul a fost auzit murmurând: „Cred și eu c-o să explici".

La subsol, Gabriel a pus telefonul nou al lui Khalid într-o cutie de blocare a semnalului, cunoscută drept „stupul”, înainte să deschidă ușa ca de seif a sediului agenției. Moshe Cohen, noul șef, aștepta de partea cealaltă. Ochii i s-au oprit întâi asupra directorului general și apoi, cu uimire, asupra prințului moștenitor al Arabiei Saudite.

— Ce Dumnezeu…

— Telefonul lui e în „stup”, a zis Gabriel scurt în ebraică.

Lui Cohen nu i-au mai trebuit alte instrucțiuni.

— Cât timp ne poți da?

— Cinci minute.

— Zece ar fi mai bine.

Khalid n-a înțeles replicile, însă era vizibil impresionat de tonul lor. L-a urmat pe Gabriel de-a lungul coridorului central al sediului până la altă ușă asigurată. Camera de dincolo de ea era micuță, cam de trei metri pe trei. Erau acolo două telefoane, un computer și un ecran montat pe perete. Aerul era cu câteva grade mai rece decât în restul clădirii. Khalid și-a păstrat pe el pardesiul.

— O încăpere în care se poate vorbi în siguranță?

— Noi avem alt nume pentru ea.

— Care este?

Gabriel a șovăit.

— Sfânta Sfintelor.

Era limpede că Khalid, în ciuda educației la Oxford, nu înțelegea referința.

— Sfânta Sfintelor a fost sanctuarul din inima Templului din Ierusalim. Era un cub perfect, douăzeci de coți pe douăzeci de coți pe douăzeci de coți. Conținea Chivotul Legământului, iar în Chivot se aflau cele Zece Porunci originale pe care Dumnezeu i le-a dat lui Moise pe Muntele Sinai.

— Tăblițele de piatră? a întrebat Khalid neîncrezător.

— Dumnezeu nu le-a scos pe o imprimantă laser HP.

— Și tu crezi aiureala asta?

— Sunt de acord că autenticitatea tăbliței este discutabilă, a zis Gabriel. Dar nu și restul.

— Așa-zisul Templu al lui Solomon n-a existat niciodată. Este o minciună folosită de sioniști ca să justifice cucerirea Palestinei arabe de către evrei.

— Templul a fost descris foarte amănunțit în Tora cu mult înainte de apariția sionismului.

— Asta nu schimbă faptul că nu-i adevărat. Era clar că pe Khalid îl distra dezbaterea. Îmi amintesc că acum câțiva ani guvernul tău a afirmat că a găsit stâlpii așa-zisului Templu.

— Îmi amintesc și eu, a zis Gabriel.

— Au fost puși în Muzeul Israelului, nu? Khalid a clătinat disprețuitor din cap. Acea expoziție este o propagandă grosolană care are scopul să justifice existența voastră pe pământurile musulmanilor.

— Soția mea a proiectat acea expoziție.

— Zău?

— Iar eu am fost cel care a găsit stâlpii.

De această dată, Khalid n-a mai protestat.

— Waqf îi ascunseseră într-o încăpere aflată la cincizeci de metri sub suprafața Muntelui Templului.

Waqf erau autoritatea religioasă islamică de care ținea administrarea Cupolei Stâncii și a Moscheii al-Aqsa.

— Au presupus că n-o să-i găsească nimeni. S-au înșelat.

— Altă minciună, a zis Khalid.

— Vino în Israel, i-a propus Gabriel. O să te duc în acea încăpere.

— Eu? Să vizitez Israelul?

— De ce nu?

— Îți poți închipui reacția?

— Da, pot.

— Trebuie să recunosc, ar fi un imens privilegiu să mă rog în Nobilul Sanctuar.

Nobilul Sanctuar era numele pe care musulmanii i-l dădeau Muntelui Templului.

— Putem face și asta.

Khalid s-a așezat la o mică masă de conferințe și s-a uitat prin cameră.

— Ce noroc să fim amândoi la Londra în același timp.

— Da, a zis Gabriel. Eu îți caut disperat fiica, iar tu cinezi cu unchiul Abdullah și stai în cel mai scump apartament din Dorchester.

— De unde știi că m-am văzut cu unchiul?

Ignorând întrebarea, Gabriel a întins o mână și a cerut scrisoarea de răscumpărare. Khalid a pus-o pe masă. Era o fotocopie. Originalul, a zis, a fost dus la ambasada saudită din Paris. Corpul de literă și marginile erau identice cu cele din prima scrisoare. La fel și exprimarea plată, prozaică. Khalid avea termen până la miezul nopții următoare ca să abdice. Dacă refuza, n-avea să-și mai vadă niciodată fiica.

— Există vreo dovadă că e în viață?

Khalid i-a înmânat o copie a pozei. Copila ținea în mâini un exemplar din ziarul *Telegraph* din ziua precedentă și se uita drept la aparatul de fotografiat. Avea ochii tatălui ei. Părea epuizată și neîngrijită, dar deloc speriată.

Gabriel i-a înapoiat poza.

— Niciun tată n-ar trebui să vadă vreodată o astfel de fotografie.

— Poate că merit.

— Poate că da.

Gabriel a pus și el pe masă o fotografie. Era instantaneul făcut de supraveghetorii din DGSI, cu Rafiq al-Madani stând alături de Khalid pe *Tranquillity.*

— De unde-o ai?

— Din *Tatler.* Gabriel a luat înapoi fotografia. E unul dintre prietenii tăi?

— Eu n-am prieteni. Am supuși, musafiri și rude.

— În ce categorie intră al-Madani?

— E un aliat temporar.

— Credeam că o să stăvilești fluxul de bani către jihadiști și salafiști.

Zâmbetul lui Khalid era condescendent.

— Nu știi prea multe despre arabi, nu-i așa? Și-a frecat degetul mare de vârfurile celorlalte degete. *Shwaya, shwaya.* Încet, încet. Puțin câte puțin.

— Ceea ce înseamnă că încă finanțezi extremiștii, cu ajutorul prietenului tău Rafiq al-Madani.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să mă mișc mai prudent, și cu sprijinul cuiva ca Rafiq. Al cuiva în care au încredere clericii importanți. Al cuiva care îmi poate oferi acoperirea necesară. Altfel, Casa Regală Saud se va nărui, iar Arabia va fi cârmuită de odraslele al-Qaeda și ISIS. Asta e ceea ce vreți?

— Joci același vechi joc dublu.

— Țin un tigru de urechi. Și dacă îi dau drumul, o să mă înfulece.

— Deja a făcut-o. Gabriel a pus pe ecranul Black Berry-ului său un mesaj. Era cel pe care îl primise când se afla în bucătăria lui Christopher Keller. Al-Madani a fost cel care ți-a spus de a doua scrisoare de răscumpărare. A făcut-o la ora douăsprezece noaptea, ora Londrei.

— Văd că îmi monitorizați telefonul.

— Nu pe al tău, pe al lui al-Madani. Și la cinci minute după ce te-a sunat pe tine, a trimis un mesaj cifrat altcuiva. Datorită faptului că îi vedeam tastatura, a fost floare la ureche să-l citim.

— Ce scrie?

— Destul ca să fie clar că știe unde se află fiica ta.

— Pot să văd mesajul?

Gabriel i-a dat telefonul.

Sauditul a înjurat încet, în arabă.

— O să-l omor.

— Poate că ar trebui să afli mai întâi unde este fiica ta.

— Asta e treaba ta.

— Rolul meu în această chestiune oficial s-a încheiat. N-am de gând să mă bag în lupta dintr-o familie saudită.

— Știi ce se spune despre familie, nu?

— Ce?

— E celălalt cuvânt cu „f”.

Gabriel a zâmbit fără să vrea.

Khalid s-a întors la BlackBerry.

— Poate că reușim să ajungem la un soi aranjament de afaceri.

— Ține-ți banii, Khalid.

— O să mă ajuți, măcar?

— Ai vrea ca *eu* să-l interoghez pe unul dintre oficialii din guvernul tău?

— Sigur că nu. O să-l interoghez eu însumi. N-ar trebui să dureze mult. Khalid a coborât vocea. La urma urmei, am o oarecare reputație.

— Asta ca să nu zicem mai mult.

— Unde o să-l interogăm? a întrebat Khalid.

— Trebuie să fie într-un loc izolat. Undeva unde să nu ne găsească poliția. Gabriel a tăcut câteva clipe. Undeva unde vecinii să nu audă vreun zgomot.

— Am exact locul potrivit.

— Poți să-l aduci acolo fără să-i stârnești bănuielile?

Khalid a zâmbit.

— N-am nevoie decât de telefonul meu.

26.

HAUTE-SAVOIE, FRANȚA

Khalid avea un Gulfstream care aștepta pe London City Airport. S-au oprit la Paris – Le Bourget doar cât să-i ia pe Mihail și Sarah și apoi au zburat la Annecy, unde o caravană de Range Roveruri aștepta pe pista înnegrită. Era un drum de

douăzeci de minute până la Versailles-ul particular al lui Khalid. Angajații, un amestec de francezi și arabi, erau așezați ca un cor în holul cu tavan înalt. Khalid i-a salutat scurt, apoi i-a condus pe Gabriel și pe ceilalți în galeria principală a castelului – sala mare, cum îi spunea. Era lungă și dreptunghiulară ca o bazilică, și pe pereți atârnau picturi din colecția lui Khalid, printre care și *Salvator Mundi,* dubiosul lui tablou de Leonardo. Gabriel l-a cercetat cu atenție, cu o mână la bărbie, cu capul un pic înclinat într-o parte. Apoi s-a lăsat pe vine și a examinat trăsăturile de penel în lumină piezișă.

— Ei bine? a întrebat Sarah.

— Cum ai putut să-l lași să cumpere chestia asta?

— Nu e un Leonardo?

— Poate o mică parte, demult. Dar nu mai este un Leonardo.

Khalid li s-a alăturat.

— Magnific, nu-i așa?

— Nu știu care a fost gogomănia cea mai mare, a răspuns Gabriel. Să-l omori pe Omar Nawwaf sau să arunci o jumătate de miliard de dolari pe o piesă religioasă făcută în atelier, restaurată excesiv.

— Atelier? Miss Bancroft m-a asigurat că e un Leonardo autentic.

— Miss Bancroft a studiat istoria artei la Courtauld și Harvard. Am convingerea că n-a făcut așa ceva. Gabriel a văzut că unul dintre servitori intră în sală cu o tavă cu băuturi. Nu suntem la o petrecere, Khalid.

— Asta nu înseamnă că n-ar trebui să primim răcoritoare după călătorie.

— Câți angajați sunt aici?

— Douăzeci și doi, cred.

— Și cum reușești să te descurci?

Ironia nu l-a atins pe Khalid.

— Șefii sunt saudiți, a explicat, dar cei mai mulți dintre angajații mei sunt francezi.

— Cei mai mulți?

— Grădinarii sunt marocani și vest-africani, a spus pe un ton ironic. Saudiții locuiesc într-o casă separată, la marginea de nord a proprietății. Ceilalți locuiesc în Annecy sau în satele din jur.

— Dă-le tuturor liber în seara asta. Și șoferilor.

— Dar…

— Și închide camerele de supraveghere, l-a întrerupt Gabriel. Cum ai făcut la Istanbul.

— Nu cred că știu cum s-o fac.

— Mută comutatorul cel mic de la „pornit” la „oprit”. Asta ar trebui să meargă.

•

Khalid îi spusese lui Rafiq al-Madani să vină la castel singur. Însă al-Madani a încălcat pe dată ordinul viitorului său rege, cerând din parcul de vehicule al ambasadei o mașină cu șofer. Au plecat din Paris, arondismentul 8, la ora 18 și, urmați de o echipă a Biroului, s-au îndreptat spre A6. Pe baza conversației lor, pe care Gabriel și Khalid o urmăreau prin intermediul telefonului piratat, era limpede că cei doi bărbați se cunosc bine. Era limpede, de asemenea, că amândoi sunt înarmați.

Când au ajuns în orașul Mâcon, Gabriel a rechiziționat unul dintre Range Roverurile lui Khalid și a pornit împreună cu Sarah prin zona rurală. Noaptea era rece și senină. A parcat pe o ridicătură de pe care se vedea intersecția dintre D14 și D38, a micșorat lumina farurilor și a oprit motorul.

— Ce facem dacă dă peste noi un jandarm?

— Doctrina Biroului zice să ne prefacem că suntem doi îndrăgostiți.

Sarah a zâmbit.

— Cel mai nebunesc vis al meu împlinit.

BlackBerry-ul lui Gabriel era așezat pe consola dintre ei. Emitea sunetul din telefonul lui al-Madani. Pe moment, se limita la zgomotul monoton al unui motor făcut în Germania și la un clinchet ritmic, care suna ca mutarea unor piese de șah.

— Ce e asta?

— Mătănii.

— Pare îngrijorat.

— Tu n-ai fi dacă te-ar chema Khalid la el în toiul nopții?

— Făcea asta tot timpul.

— Și n-ai bănuit niciodată că nu e marele reformator, după cum era prezentat lumii?

— Acel Khalid pe care îl știam eu n-ar fi fost de acord cu uciderea lui Omar Nawwaf. Presupun că faptul că are toată această putere l-a schimbat. I-a fost încredințată prea repede și a scos la iveală *hamartia* din caracterul său. Defectul fatal, a adăugat Sarah.

— Știu ce înseamnă, dr. Bancroft. Mulțumită Biroului, nu mi-am desăvârșit educația oficială, însă nu-s idiot.

— Ești cea mai deșteaptă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Dacă sunt așa de deștept, de ce stau la miezul nopții pe marginea unui drum francez?

— Încerci să-l împiedici pe eroul nostru tragic să se autodistrugă.

— Poate că ar trebui să las să se întâmple asta.

— Ești un restaurator, Gabriel. Repari lucrurile. Din BlackBerry se auzea clinchetul mătăniilor. Khalid mi-a spus mereu că o să se întâmple așa ceva. Știa că vor încerca să-l distrugă. Zicea că va fi cineva apropiat lui. Cineva din interiorul familiei.

— Nu-i o familie, e o afacere. Și prada de război ajunge la cei aflați la putere.

— Despre asta e vorba? Bani?

— O să aflăm destul de curând.

Telefonul lui al-Madani a semnalat sosirea unui mesaj. Clinchetul mătăniilor a încetat.

— De la cine crezi că este?

O clipă mai târziu, telefonul lui Gabriel a vibrat. Mesajul era de la dispecerul Unității 8200.

— A fost Khalid. Voia să știe când ajunge Rafiq.

L-au ascultat pe al-Madani cum tastează un răspuns și i-l trimite lui Khalid cu un *blup.* Apoi al-Madani a tastat și a trimis al doilea mesaj. Transcrierea a venit pe telefonul lui Gabriel după câteva secunde, împreună cu numărul la care a fost trimis.

— Tocmai le-a spus răpitorilor că urmează să-l întâlnească pe Khalid. A promis să trimită o actualizare de îndată ce se termină întâlnirea.

— Uite-l.

Sarah a făcut semn spre o mașină, un Mercedes Clasa S berlină care venea spre ei neînsoțit. A trecut prin intersecția unde fusese răpită fiica lui Khalid – *clic-clic, clic-clic, clic-clic* – și a dispărut. Gabriel a lăsat să treacă treizeci de secunde și apoi a pornit motorul Range Roverului.

•

Clinchetul mătăniilor a devenit mai puternic pe măsură ce Mercedesul se apropia de castelul lui Khalid. Rafiq al-Madani a șoptit în arabă o expresie de surprindere că poarta de fier cu ornamente aurii era deschisă. A fost surprins și să-l vadă pe Khalid însuși așteptând afară, în frigul din curtea pentru mașini.

Au urmat deschiderea și închiderea unei portiere de bună calitate și urările de pace islamice tradiționale. A urmat sunetul pașilor, mai întâi pe pietriș, apoi pe marmură. Al-Madani a făcut o remarcă despre lipsa luminii din hol. Khalid a explicat, părând sincer, că palatul său de patru sute de milioane de euro avea o defecțiune la instalația electrică.

Remarca l-a făcut pe al-Madani să scoată un hohot de râs sacadat. Avea să fie ultimul. S-a auzit o luptă, foarte scurtă, urmată de sunetul câtorva lovituri care au nimerit un pomete și o falcă. Mai târziu, Gabriel avea să-i dojenească pe Keller și pe Mihail că au folosit prea multă forță la neutralizarea subiectului. Amândoi au respins

caracterizarea. Khalid a fost cel responsabil de bătaia cruntă, au spus, nu ei.

Când Gabriel a ajuns în curtea mașinilor, telefonul piratat fusese închis și nu mai avea semnal. Mihail era ocupat cu vătămarea permanentă a brațului drept al șoferului, care refuzase prostește cererea politicoasă de a-i da arma. În castel, Keller îl lega cu bandă izolatoare pe un scaun din holul mare pe Rafiq al-Madani, care era aproape inconștient. Alteța Sa Regală prințul Khalid bin Mohammed Abdulaziz Al Saud răsucea un șirag de mătănii pe primele două degete ale mâinii sale stângi. Iar în cea dreaptă avea un pistol.

27.

HAUTE-SAVOIE, FRANȚA

Lui Rafiq al-Madani i-a trebuit o vreme ca să priceapă deplin gravitatea situației sale. Încetișor, bărbia i s-a ridicat de pe piept și s-a uitat, nesigur, prin încăperea enormă. Ochii i s-au oprit întâi la viitorul său regent, care încă prefira mătăniile, apoi la Gabriel. Ochii lui al-Madani erau blânzi și căprui, că ai unei căprioare. Cu fața prelungă și părul rebel, avea ghinionul să semene cu Osama bin Laden.

A mai trecut o clipă până când al-Madani a recunoscut chipul șefului spionajului israelian. Ochii căprui și blânzi s-au lărgit. Sauditul era speriat, a observat Gabriel, dar nu surprins.

Al-Madani s-a uitat cu dispreț la Khalid și i-a vorbit în arabă saudită.

— Văd că ți-ai adus prietenul evreu să-ți facă treaba murdară. Și te mai întrebi de ce ai atâția dușmani acasă.

Khalid l-a lovit cu patul pistolului.

Al-Madani a fulgerat-o cu privirea pe Sarah, în vreme ce îi curgea sânge din tăietura de deasupra ochiului stâng.

— Acoperă-ți fața în prezența mea, cățea americană!

Khalid a ridicat pistolul, furios.

— Nu! a strigat Sarah. Nu-l mai lovi.

Când Khalid a coborât pistolul, al-Madani a izbutit să zâmbească, în ciuda durerii.

— Asculți poruncile unei femei? Curând o să te și îmbraci ca una dintre ele.

Khalid l-a lovit iar. Sarah a tresărit la sunetul osului frânt.

— Unde e? a întrebat Khalid.

— Cine? a întrebat al-Madani, cu gura plină de sânge.

— Fiica mea.

— De unde să știu eu?

— Pentru că ești în legătură cu răpitorii. Khalid a luat de la Keller telefonul lui al-Madani. Să-ți arăt SMS-urile?

Al-Madani n-a spus nimic.

Khalid a insistat, profitând de avantaj.

— De ce i-ai făcut rău fiicei mele, Rafiq? De ce nu m-ai omorât mai bine pe mine?

— Am încercat, dar nu s-a putut. Erai apărat prea bine.

Mărturisirea bruscă l-a surprins chiar și pe Khalid.

— Te-am tratat bine, nu-i așa?

— M-ai tratat ca pe o slugă. M-ai folosit ca să-i ții în frâu pe *ulama,* în vreme ce le dădeai femeilor dreptul să șofeze și te împrieteneai cu americanii și evreii.

— Trebuie să ne schimbăm, Rafiq.

— Islamul este răspunsul!

— Islamul este problema, *habibi.*

— Ești un apostat, a clocotit al-Madani.

Nu exista insultă mai mare în islam. Khalid a suportat acuzația cu o stăpânire de sine admirabilă.

— Cine te-a pus să faci asta, Rafiq?

— Am acționat singur.

— Nu ești destul de deștept ca să plănuiești așa ceva.

Al-Madani a reușit să zâmbească disprețuitor.

— S-ar putea ca Reema să gândească altfel.

Lovitura a fost bruscă și cumplită.

— Numele ei e *prințesa* Reema. Fața lui Khalid era schimonosită de furie. Iar tu, Rafiq, nu ești demn să-i lingi tălpile încălțărilor.

— E fiica unui apostat. Și dacă nu abdici până mâine la miezul nopții, ea o să moară.

Khalid a ridicat pistolul în dreptul ochilor lui al-Madani.

— Ce-o să faci? Mă omori?

— Da.

— Și dacă *îți spun?* Ce se întâmplă atunci? Al-Madani a răspuns la propria întrebare. Sunt mort deja.

Khalid a înfipt țeava pistolului în mijlocul frunții lui al-Madani.

— Omoară-mă, Altețа Ta. E singurul lucru la care te pricepi.

Khalid a pus degetul pe trăgaci.

— N-o face, a zis Gabriel, calm.

Khalid a întors capul și l-a văzut pe Gabriel privind ecranul BlackBerry-ului său.

— Am localizat poziția telefonului la care au fost trimise aceste mesaje.

— Unde e?

— O casă din Țara Bascilor, Spania.

Rafiq a scuipat sânge și mucus spre Gabriel.

— Jidane!

Gabriel și-a pus la loc în buzunar telefonul.

— Dacă mă gândesc mai bine, a zis, hai, omoară-l.

•

După ce i-a rupt șoferului brațul și i-a smuls umărul din încheietură, Mihail l-a silit să intre în portbagajul Mercedesului. Acum, cu ajutorul lui

Keller, l-a vârât acolo și pe Rafiq al-Madani. Khalid privea aprobator, cu pistolul în mână.

S-a răsucit spre Gabriel.

— Ce să facem cu ei?

— Presupun că am putea să-i ducem în Spania.

— E un drum lung în portbagajul unei mașini. Poate că ar trebui să-i lăsăm într-o pădure pustie de aici, din Haute-Savoie.

— O să fie o noapte lungă și rece.

— Cu cât mai rece, cu atât mai bine. Khalid s-a apropiat de spatele mașinii și s-a uitat la cei doi bărbați înghesuiți în spațiul strâmt. Poate că reușim să-i facem să stea oleacă mai confortabil.

— Și anume cum?

Khalid a ridicat pistolul și a golit magazia în cei doi supuși ai săi. Apoi s-a uitat peste umăr la Gabriel și a zâmbit, fără să-și dea seama că fața îi e stropită cu sânge.

— Doar nu credeai c-o să-i omor în casă, nu? Locul ăla m-a costat o avere.

Gabriel s-a uitat la cele două trupuri sfâșiate de gloanțe.

— Cum ne descurcăm acum cu ei?

— Nu-ți face griji. Khalid a trântit ușa de la portbagaj. Mă ocup eu de asta.

28.

AUVERGNE – RHONE – ALPES

— Ca să se știe, glumeam când am zis că ar trebui să-l omori.

— Zău? Uneori e greu să-ți dai seama.

Goneau spre vest pe autostrada A89, șeful serviciilor secrete israeliene și viitorul rege al Arabiei Saudite. Gabriel era la volan, Khalid stătea într-o rână, obosit, pe scaunul pasagerului. Între ei, încărcându-se de la adaptor, era iPhone-ul lui Rafiq al-Madani. Cu câteva minute înainte, imitând stilul criptic al lui al-Madani, Khalid i-a

pus la curent pe răpitori cu cele discutate. Esența mesajului era că Alteța Sa dorea cu disperare să asigure eliberarea fiicei sale și se pregătea să abdice. Încă nu primiseră vreun răspuns.

Khalid s-a uitat din nou la telefon, apoi l-a trântit pe consolă.

— Ușurel, prințule Cap-înfierbântat. Telefoanele se sparg.

— Ce crezi că înseamnă asta?

— Înseamnă că, probabil, n-ar fi trebuit să-l omori pe Rafiq înainte să fii sigur că fiica ta este cu adevărat la acea adresă din Spania.

— Tu ești cel care a zis că e acolo.

— Ce am spus eu este că am localizat telefonul. Aș fi preferat să verific presupunerea cu un martor viu, care respiră.

— El aproape că a confirmat-o.

— În acel moment avea un pistol ațintit spre cap.

— Cred că spunea adevărul în privința locuinței conspirative. Dar restul era minciună.

— Nu crezi că a organizat totul el însuși?

— Al-Madani e o rotiță din angrenaj. Sunt și alții implicați în complotul împotriva mea.

— Poate că ar trebui să-l interogăm din nou și să aflăm cine sunt ei. Gabriel a aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Mihail, Keller și Sarah erau la vreo două sute de metri în spatele lor. Ce o să faci cu cadavrele?

— Fii pe pace, o să dispară.

— Fă să dispară și pistolul tău.

— Nu era al meu, era al lui Rafiq.

— Dar e plin de amprentele tale. După un moment de tăcere, Gabriel a zis: N-ar fi trebuit să-i omori, Khalid. Acum sunt implicat în uciderea lor. Și Sarah este.

— N-o să știe nimeni.

— Dar știi *tu.* Și poți să mă amenințe cu asta oricând îți convine.

— Intenția mea n-a fost să te compromit.

— Date fiind antecedentele tale de comportament nechibzuit, tind să te cred.

Khalid s-a uitat din nou la telefon.

— A fost doar în închipuirea mea sau Rafiq n-a fost surprins de prezența ta în casa mea?

— Ai observat și tu?

— E clar că i-a spus cineva că ai fost implicat în căutarea Reemei.

— Vreo două sute de membri ai curții tale regale m-au văzut în Arabia Saudită acum câteva seri.

— Mă tem că nu merg nicăieri singur.

— Acum ești singur, Khalid.

— Și unde mai pui că sunt cu tine. A zâmbit scurt. Consultanta mea în materie de artă, trebuie să spun, n-a părut șocată la vederea câtorva stropi de sânge.

— Nu se pierde ușor cu firea, nu după ceea ce i-a făcut Zizi al-Bakari.

— Ce s-a întâmplat, de fapt?

Gabriel a hotărât că nu era nimic în neregulă dacă-i spunea; se întâmplase cu mult timp înainte.

— Când Zizi și-a dat seama că Sarah e agent CIA împrumutat Biroului, a predat-o unei celule al-Qaeda ca s-o interogheze și s-o execute.

— Dar ai reușit s-o salvezi.

— Și în timp ce făceam asta am pus capăt unui complot, finanțat de saudiți, de asasinare a papei.

— Ce mai viață ai avut!

— Și totuși, cu ce m-am ales? N-am un palat în Haute-Savoie.

— Sau al doilea super-iaht ca mărime din lume, a subliniat Khalid.

— Sau un Leonardo.

— Se pare că nici eu n-am un Leonardo.

— La ce-ți trebuie toate astea? a întrebat Gabriel.

— Mă fac fericit.

— Chiar?

— Nu suntem toți la fel de norocoși ca tine. Ești un bărbat cu talente extraordinare. N-ai nevoie de

jucării care să te facă fericit.

— Una sau două n-ar strica.

— Ce vrei? O să-ți dau orice.

— Vreau să te văd ținându-ți iar în brațe fiica.

— Nu poți să mergi mai repede? a zis Khalid, nerăbdător.

— Nu, nu pot.

— Atunci lasă-mă pe mine să conduc.

— Nu te las pe bicicletă fără roțile de siguranță.

Khalid a privit peisajul întunecat.

— Crezi că o să fie acolo?

— Da, a spus Gabriel cu mai multă siguranță decât avusese de gând.

— Și dacă nu este?

Gabriel a tăcut.

— Știi ce mi-a spus unchiul Abdullah? A zis că o fiică poate fi înlocuită, dar un rege nu.

Zumzetul motorului a umplut tăcerea. După o clipă, Gabriel a observat că prințul răsucește un șirag de mătănii printre degetele mâinii stângi.

— Acelea sunt ale lui al-Madani?

— Le-am lăsat pe ale mele la Dorchester.

— Cu siguranță, există în islam interdicția de a folosi mătăniile unui om pe care tocmai l-ai omorât.

— Nu, a zis Khalid. Nu am cunoștință de asta.

•

Curierul aștepta la marginea unui câmp luminat de lună din comuna Saint-Sulpice. Geanta de sport din nailon pe care i-a dat-o lui Gabriel conținea două pistoale-mitralieră Uzi Pro compacte, o pereche de pistoale Jericho de calibrul .45 și o Beretta de 9 mm. Gabriel le-a dat Uzi-urile și Jericho-urile lui Mihail și lui Keller și și-a păstrat Beretta pentru el.

— Și mie nimic? a întrebat Khalid când au pornit mai departe.

— N-o să te apropii de acea casă.

Când au ajuns la Bordeaux, Gabriel vedea deja în oglinda retrovizoare un soare care răsărea

învăpăiat. Mergeau spre sud, de-a lungul Golfului Biscaya, și au traversat granița spaniolă fără să le fie controlate pașapoartele. Vremea era capricioasă, acum lumina aurie a soarelui, acum cer întunecat și ploaie cu vânt.

— Ai petrecut mult timp în Spania? a întrebat Khalid.

— Am avut de curând ocazia să vizitez Sevilla.

— A fost cândva un oraș musulman.

— În ritmul în care merg lucrurile, va fi din nou oraș musulman.

— Au fost și evrei în Sevilla.

— Și știm cu toții cum s-a sfârșit.

— Una dintre marile nedreptăți ale istoriei, a zis Khalid. Și după cinci secole, le-ați făcut același lucru palestinienilor.

— Vrei să discutăm despre câți oameni au ucis și au strămutat saudiții pe când își stabileau controlul asupra Peninsulei Arabia?

— Nu suntem o entitate colonială.

— Nici noi n-am fost.

Se apropiau de San Sebastián, stațiunea căreia bascii îi ziceau Donostia. Bilbao era următorul oraș mare, însă înainte să ajungă în el Gabriel a virat spre sud, în interiorul Țării Bascilor. Într-un sat numit Olarra s-a oprit la marginea autostrăzii până ce li s-a alăturat Sarah. S-a așezat cu greu pe bancheta din spate, cu părul răvășit și ochii grei de oboseală. Mihail și Keller au cotit pe un drum lateral și au dispărut.

— Ar trebui să fiu cu oamenii tăi, a zis Khalid.

— N-ai face decât să le stai în cale. Gabriel i-a aruncat lui Sarah o privire. Încă mai crezi că lumea spionilor e interesantă?

— Există cafea în lumea spionilor?

Villaro, orașul căruia bascii îi ziceau Areatza, se afla la câțiva kilometri spre sud. Nu era o destinație turistică populară, însă avea în centru câteva hoteluri mici și o cafenea în piață. Gabriel a comandat într-o spaniolă foarte bună.

— Există vreo limbă pe care să *n-o* vorbești? a întrebat Khalid după ce chelnerița a plecat.

— Rusa.

Pe fereastra cafenelei, Khalid urmărea cum se schimbă lumina în piață și micile vârtejuri care fugăreau niște ziare în jurul arcadelor.

— N-am mai văzut niciodată o zi ca asta. Atât de frumoasă și de urâtă totodată.

Gabriel și Sarah au schimbat între ei o privire, în vreme ce trei tinere, cu părul zburlit de vânt, au venit din frig. Aveau colanți rupți, *piercing* în nas, tatuaje pe mâini și multe brățări la încheieturi, care clincăneau și zăngăneau când s-au prăbușit pe trei scaune, la o masă de lângă bar. Chelnerița le cunoștea și a comentat ceva despre faptul că sunt băute. Erau la sfârșitul zilei lor de lucru, și-a zis Gabriel, nu la început.

— Uită-te la ele, a zis Khalid, disprețuitor. Arată ca niște vrăjitoare. Presupun că asta trebuie să așteptăm cu nerăbdare în Arabia Saudită.

— Ai vrea tu.

iPhone-ul lui al-Madani, cu sonorul oprit, stătea în mijlocul mesei, lângă BlackBerry-ul lui Gabriel. Khalid freca boabele mătăniilor cu degetul mare.

— Poate că ar trebui să lași din mână chestia aia, a zis Gabriel.

— Îmi aduc alinare.

— Te fac să arăți ca un prinț saudit care se întreabă dacă o să-și mai vadă vreodată fiica.

Khalid și-a strecurat în buzunar mătăniile când a sosit micul dejun.

— Fetele alea se uită la mine.

— Probabil te consideră atrăgător.

— Știu cine sunt?

— Nici vorbă.

Khalid a luat telefonul lui al-Madani.

— Nu înțeleg de ce n-au răspuns.

Tocmai atunci, ecranul BlackBerry-ului lui Gabriel s-a luminat, semnalând un mesaj.

— Ce zice?

— Au găsit casa.

— Când intră?

Gabriel a pus la loc BlackBerry-ul pe masă, în vreme ce o rafală bruscă de ploaie a început să răpăie pe pavajul din piatră al pieței.

— Acum.

29.

AREATZA, SPANIA

În lunga noapte a călătoriei, Mihail studiase o imagine a casei luată printr-un satelit comercial obișnuit. Văzută de sus, era un pătrat perfect cu acoperiș de țiglă roșie – nu-și dădea seama dacă avea sau nu etaj – așezat în mijlocul unui luminiș și la care ajungeai pe un drum particular lung. Privită prin lentila unui telescop de la adăpostul pădurii, era o clădire cu etaj modestă, dar bine întreținută, cu obloane albastre vopsite de curând, toate bine închise. Nu erau vehicule pe alee și nu se simțea miros de cafea sau de prăjeală în aerul rece, rarefiat, al dimineții. Un ciobănesc belgian mare, rasă deosebit de irascibilă, se zvârcolea ca un pește la capătul undiței. Lătra deznădăjduit, un lătrat gros și puternic care părea să facă să vibreze copacii.

— Îți imaginezi cum ar fi să locuiești alături? a întrebat Keller.

— Unii oameni nu știu să se poarte.

— De ce crezi că-i așa de supărat?

— Poate că a auzit zvonul că Gabriel e în oraș. Știi ce părere au câinii despre el.

— Nu se împacă bine cu câinii?

Mihail a clătinat din cap cu un aer grav.

— Ca apa și focul. Câinele lătra fără încetare. De ce n-a ieșit nimeni din casă să vadă ce-i cu agitația asta?

— Poate că afurisitul ăla latră tot timpul.

— Sau poate că nu-i asta casa.

— O să aflăm imediat.

Keller a armat Uzi Pro-ul și a pătruns fără zgomot în luminiș, cu arma în mâna întinsă, iar Mihail l-a urmat la distanță de câțiva pași. Câinele era acum deplin conștient de prezența lor și atât de înverșunat, încât Keller se temea că o să rupă sârma.

Sârma era lungă de vreo zece metri, ceea ce îi dădea câinelui poziția dominantă la ușa din față. Keller s-a dus în spatele casei. Și aici obloanele erau închise bine, și peste ochiurile de sticlă ale ușii din spate era tras un stor.

Keller a apăsat ușor clanța. Era încuiată. Gabriel ar fi putut s-o descuie în zece secunde, însă nici Keller, nici Mihail nu aveau îndemânarea lui supranaturală cu un simplu șperaclu. În plus, un cot prin geam era mult mai rapid.

Gestul a produs mai puțin zgomot decât se temuse – scrâșnetul inițial al sticlei, urmat de clinchetul cioburilor care cad pe o podea cu gresie. Keller a băgat mâna prin ochiul gol, a tras zăvorul și, urmat de Mihail, a năvălit în casă.

•

Gabriel a primit SMS-ul două minute mai târziu. A îndesat câteva bancnote în palma chelneriței și a ieșit zorit în piață împreună cu Sarah și Khalid. Range Roverul era după colț. Khalid și-a păstrat calmul până când au ajuns în mașină și portierele au fost închise. Gabriel a încercat să-l convingă să nu meargă la acea casă, dar în zadar; Khalid a insistat să vadă locul unde o ținuseră pe fiica sa. Gabriel nu-l putea învinui. Dacă ar fi fost în locul lui Khalid, și el ar fi vrut să vadă.

Când au intrat în luminiș au auzit câinele lătrând înnebunit. Keller stătea pe alee. I-a condus pe ușa din spate, peste cioburi, și au coborât în pivniță. Un lacăt sofisticat era pe podea, în dreptul unei uși

metalice, alături de o găleată de plastic bleu. Pe Khalid l-a sufocat mirosul când a intrat în celulă.

Era o încăpere mică, cu pereți albi, goi, în care de abia încăpea patul pliant. Pe așternutul murdar erau o fotografie Polaroid și un carnet. Fotografia era o altă versiune a celei pe care i-o trimiseseră răpitorii la ambasada Arabiei Saudite din Paris. Carnetul era plin de scrisul rotunjit al unei fete de doisprezece ani. Era același lucru, pagină după pagină.

„Sunteți morți… Morți, morți, morți…”

30.

PARIS – IERUSALIM

Asistenții și bodyguarzii pe care Khalid îi abandonase la Dorchester așteptau în sala VIP-urilor din Paris – Le Bourget. L-au recuperat pe prințul lor moștenitor de parcă ar fi primit marfă de contrabandă furată și l-au înghesuit în avionul lui particular. O mașină de la ambasada Israelului i-a dus pe Gabriel și pe ceilalți la Charles de Gaulle, aflat în apropiere. În terminal s-a dus fiecare pe drumul său. Keller s-a întors la Londra, Sarah, la New York. Gabriel și Mihail au avut de așteptat două ore zborul El Al spre Tel Aviv. Neavând altceva mai bun de făcut, Gabriel l-a informat pe directorul CIA, Morris Payne, că preferatul președintelui american dintre conducătorii lumii arabe e pe cale să abdice pentru a-i salva viața fiicei sale. Payne a insistat ca Gabriel să-i spună de unde are informația. Ca de obicei, Gabriel s-a lăsat greu.

Era la începutul serii când el și Mihail au aterizat pe Ben Gurion. S-au dus direct pe bulevardul Regele Saul, unde Gabriel a petrecut o oră în biroul lui Uzi Navot, curățând reziduurile

operaționale și administrative acumulate în absența sa. Navot, cu cămașa albă în dungulițe, șic, și ochelarii fără rame, la modă, părea să fi ieșit direct din camera de consiliu a unei companii din Fortune 500. La rugămintea lui Gabriel, refuzase o slujbă foarte bine plătită la un furnizor din domeniul apărării din California, ca să rămână la Birou pe post de director adjunct. Nevasta cea pretențioasă a lui Navot, Bella, nu l-a iertat niciodată pe Gabriel. Nici pe soțul ei, că tot veni vorba.

— Analiștii fac progrese mari cu documentele de la Teheran, a zis Navot. Nu există dovezile unui program activ, însă i-am prins cu mâța-n sac cu activitatea lor precedentă, atât focoasele, cât și sistemele de propulsie.

— Cât de curând putem să le facem publice?

— Care-i graba?

— În câteva ore, *mullah*-ii vor sărbători înfrângerea lui Khalid. O schimbare de subiect regional ar putea fi de ajutor.

— Nu va schimba faptul că băiatul tău se prăbușește.

— N-a fost niciodată băiatul meu. A fost al prim-ministrului.

— Vrea să te vadă.

— Nu sunt în stare. O să-l sun din mașină.

Gabriel a telefonat în timp ce convoiul său urca pe Bab al-Wad, în Munții Iudeei. Prim-ministrul a primit vestea cam la fel de bine ca Morris Payne. Khalid era pivotul unei strategii regionale pentru a izola Iranul, a normaliza relațiile cu regimurile arabe sunnite și a ajunge la un acord de pace cu Palestina în termeni favorabili Israelului. Gabriel sprijinea scopurile generale ale strategiei, însă îl avertizase de mai multe ori pe prim-ministru că prințul moștenitor era un personaj excentric și instabil, care avea să se dovedească a-și fi cel mai mare dușman.

— Se pare că ți s-a împlinit dorința, a spus prim-ministrul, cu vocea sa de bariton.

— Nu vă fie cu supărare, dar este o caracterizare greșită a poziției mele.

— Putem să intervenim?

— Credeți-mă, am încercat.

— Când se va întâmpla?

— Înainte de miezul nopții, ora Riadului.

— O s-o facă?

— Nu-mi pot închipui că nu. Nu după ceea ce am văzut azi.

Era nouă și câteva minute când convoiul lui Gabriel a intrat pe strada Narkiss. De obicei, copiii dormeau la aceea oră, dar, spre surprinderea lui Gabriel, i s-au aruncat în brațe de cum a intrat în casă. Rafael, viitorul pictor, i-a arătat ultima sa lucrare. Irene i-a citit o poveste pe care o născocise cu ajutorul mamei. Carnetul pe care o scrisese era identic cu cel găsit în celula sărăcăcioasă a prințesei Reema din Țara Bascilor, Spania.

„Sunteți morți… Morți, morți, morți.

Gabriel s-a oferit să-i culce pe copii, operațiune care n-a avut mai mult succes decât încercarea sa de a o găsi pe fiica lui Khalid. Când a ieșit din camera lor, a găsit-o pe Chiara scoțând din cuptor un vas de ceramică portocaliu. A recunoscut aroma. Era *osso buco,* una dintre mâncărurile lui preferate. Au cinat la măsuța în stil cafenea din bucătărie, având între ei o sticlă de Shiraz din Galileea și BlackBerry-ul lui Gabriel. Televizorul de pe blat era deschis, fără sunet. Chiara a fost surprinsă de canalul ales de soțul său.

— De când te uiți la Al Jazeera?

— Au surse excelente în Arabia Saudită.

— Ce se întâmplă?

— Un cutremur.

În afară de vreo două mesaje formulate vag, Gabriel nu mai ținuse legătura cu Chiara din dimineața în care plecase la Paris. Acum i-a povestit tot ce se întâmplase. A făcut-o în italiană,

limba căsniciei lor. Chiara asculta cu mare atenție. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să afle despre realizările lui Gabriel pe teren. Poveștile lui îi ofereau o legătură, oricât de firavă ar fi fost, cu viața la care renunțase ca să devină mamă.

— Trebuie să fi fost o mare surpriză.

— Ce anume?

— Să dai de Sarah în avionul spre Paris. Chiara a aruncat o privire spre televizor. Erau scene de la recenta izbucnire de violență de-a lungul graniței cu Fâșia Gaza. Se părea că vina o purta în întregime Israelul. Nu par să știe că se petrece ceva neobișnuit.

— Vor ști curând.

— Cum se vor desfășura lucrurile?

— Prințul moștenitor îi va spune tatălui său, regele, că nu are de ales, trebuie să abdice. Tatăl lui, care mai are douăzeci și opt de copii de la alte neveste, fără îndoială că nu va fi de acord cu hotărârea fiului.

— Cine îi va urma acum la tron regelui Mohammed?

— Asta depinde de cine s-a aflat în spatele complotului de a-l alunga pe Khalid de la putere, a zis Gabriel și s-a uitat la ceas. Era 21.42 la Ierusalim, 22.42 la Riad. Așteaptă până în ultima clipă.

— Poate că s-a răzgândit.

— După ce renunță, pierde totul. Probabil nu va mai putea rămâne în Arabia Saudită. Nu va fi decât alt prinț în exil.

— În acest moment, mi-ar plăcea să fiu o muscă pe peretele Curții Regale.

— Zău?

Gabriel și-a luat BlackBerry-ul și a tastat numărul dispeceratului serviciului Operațiuni de pe bulevardul Regele Saul. Câteva minute minute mai târziu, din BlackBerry a început să se audă vocea unui bătrân care zbiera în arabă.

— Ce zice?

— Un copil poate fi înlocuit, însă nu și un rege.

•

Era unsprezece și jumătate la Riad când Al Arabiya, canalul de știri saudit, și-a întrerupt emisiunile de seară obișnuite cu un anunț urgent de la palat. Crainicul părea șocat în timp ce îl citea. Alteța Sa Regală prințul moștenitor Khalid bin Mohammed Abdulaziz Al Saud abdicase, renunțând astfel la succesiunea la tron. Consiliul Loialității, un grup de prinți de rang înalt care hotărăște care dintre ei va conduce țara, plănuia să se întrunească în curând ca să numească un înlocuitor. Pe moment însă, monarhul absolut al Arabiei Saudite, bolnav în fază terminală și incompetent mintal, nu alesese un succesor.

Al Jazeera, care a transmis restului lumii știrea, nu prea reușea să-și ascundă încântarea. Nu reușeau nici iranienii, Frăția Musulmană, palestinienii, Hezbollah, ISIS sau văduva lui Omar Nawwaf. Casa Albă a dat pe loc un comunicat de presă în care își declara hotărârea de a colabora strâns cu succesorul lui Khalid. Downing Street a murmurat ceva asemănător după câteva minute, la fel ca Palatul Elysée. Guvernul Israelului n-a spus nimic.

Dar de ce renunțase Khalid la tronul pentru care luptase atât de necruțător? Presa nu putea decât să facă speculații. Opinia unanimă a experților în Orientul Mijlociu era că nu abdicase de bunăvoie. Singura întrebare era dacă presiunea fusese dinăuntrul sau din afara Casei Regale Saud. Puțini reporteri sau comentatori au făcut vreo încercare de a-și ascunde bucuria față de căderea lui, printre ceilalți numărându-se în special acei suporteri de la început care îi aclamaseră ascensiunea la putere. „Bine c-am scăpat de el”, a declarat un editorialist important de la New *York Times* care îl încoronase prematur pe Khalid ca salvatorul lumii arabe.

Printre numeroasele mistere din acea noapte se număra și locul în care se afla Khalid. Dacă și-ar fi

dat cineva osteneala să-l întrebe pe șeful spionajului israelian, le-ar fi putut spune cu certitudine că Khalid plecase cu avionul la Paris imediat după întâlnirea furtunoasă cu tatăl său și, lipsit de anturajul său obișnuit, se strecurase neobservat în Hotel de Crillon. A doua zi după-amiază, la ora cinci, a primit un telefon. Vocea de la celălalt capăt, digitalizată și cu un ton pervers prietenos, i-a dat o serie de instrucțiuni, apoi convorbirea a fost întreruptă. Înnebunit, Khalid a sunat-o pe Sarah Bancroft la New York. Iar Sarah, la cererea lui Khalid, l-a sunat pe Gabriel pe bulevardul Regele Saul. Inutil, după cum a reieșit, pentru că el monitoriza evenimentele în Centrul de Operațiuni și auzise totul. Răpitorii voiau mai mult decât abdicarea lui Khalid. Îl voiau pe el.

31.

TEL AVIV – PARIS

De fapt, era un pic mai complicat. Ceea ce voiau răpitorii era ca Gabriel să se ocupe de negocierile finale și de logistica eliberării prințesei Reema. Și-au caracterizat cererea nu ca amenințare, ci ca gest umanitar, care să garanteze returnarea în siguranță a ostaticei, întotdeauna cel mai periculos element al unei răpiri. Au spus că preferă să aibă de-a face cu un profesionist, nu cu un tată disperat și uneori instabil, însă Gabriel nu-și făcea iluzii în privința motivului pentru care răpitorii îl voiau pe el la telefon. Cei din spatele complotului, oricine ar fi fost, oricare ar fi fost motivul lor, aveau de gând să-l omoare cu prima ocazie. Și pe Khalid.

Nu-i de mirare că cererea lor n-a fost privită favorabil pe bulevardul Regele Saul. Uzi Navot a zis că asta iese din discuție, sentiment împărtășit de restul șefilor din echipa lui Gabriel – printre

care și Yaakov Rossman, care a amenințat că-l încătușează pe Gabriel de birou. Până și Eli Lavon, șeful supraveghetorilor și cel mai bun prieten al lui Gabriel, credea că umblă după potcoave de cai morți. Și apoi, a adăugat Lavon, acum, că abdicase, Khalid nu mai merita efortul, și, cu siguranță, nu merita riscul.

Gabriel nu s-a mai ostenit să se consulte cu prim-ministrul. În schimb, și-a sunat soția. Conversația a fost scurtă, două sau trei minute, nu mai mult. După aceea, el și Mihail s-au strecurat în liniște afară din clădirea de pe bulevardul Regele Saul și s-au îndreptat spre Ben Gurion. Nu mai erau zboruri spre Paris în seara aceea. N-avea importanță; Khalid le trimisese un avion.

Trecuse cu puțin de ora unu noaptea când au ajuns la Crillon. Christopher Keller era în barul hotelului și flirta cu amfitrioana drăgălașă în franceza sa cu accent corsican.

— Ai fost deja sus?

— De ce crezi că sunt aici? Mă scotea din minți.

— Cum face față?

— E confuz.

Khalid stătea într-un apartament mare de la etajul patru. A fost un șoc să-l vadă făcând un lucru atât de obișnuit cum este deschiderea unei uși. A închis-o repede și a încuiat-o. Pe măsuța de cafea din living erau îngrămădite cutiile și ambalajele de gustări din barul din apartament. Undeva, telefonul lui cânta o melodie electronică enervantă.

— Chestia aia afurisită nu se mai oprește din sunat. A ridicat o mână, furios, spre televizorul enorm. Râd de mine! Spun că am fost silit să abdic din cauza lui Omar Nawwaf.

— Poți pune lucrurile la punct mai târziu, a zis Gabriel.

— La ce bun? Telefonul suna din nou. Khalid a comutat pe mesageria vocală. Alt așa-zis prieten.

— Cine era?

— Președintele Braziliei. Și înaintea lui a fost directorul unei agenții de talente din Hollywood, care se întreba dacă am de gând să investesc în continuare în compania lui. A tăcut o clipă. Toată lumea, în afară de cei care mi-au luat fata.

— Dacă ar fi să ghicesc, o să ai vești de la ei cât de curând.

— Cum poți fi sigur de asta?

— Pentru că nu încape îndoială că știu de venirea mea.

— Supraveghează hotelul?

Gabriel a încuviințat din cap.

— Când mă sună, o să le ofer o sută de milioane de dolari. Ar trebui să fie destul ca să-i conving să-și respecte partea lor din înțelegerea inițială.

Pe chipul lui Gabriel a fulgerat un zâmbet.

— Dacă ar fi atât de simplu!

— Cu siguranță, a zis Khalid după o clipă, n-ai chef să mori pentru un om ca mine.

— N-am, a recunoscut Gabriel. Sunt aici pentru fiica ta.

— Poți s-o aduci înapoi?

— O să fac tot ce-mi stă în puteri.

— Înțeleg, a zis Khalid. Ești directorul Serviciului Secret al statului Israel. Iar eu sunt un om care tocmai a renunțat la un tron, ceea ce înseamnă că nu-ți mai sunt de folos.

— Am doi copii mici.

— Ce norocos ești! Eu n-am decât unul.

Peste încăpere s-a așternut o tăcere de plumb. A fost spartă de melodia siropoasă a telefonului lui Khalid. El l-a înșfăcat, apoi a respins convorbirea.

— Cine era? a întrebat Gabriel.

— Casa Albă. Khalid și-a dat ochii peste cap. Din nou.

— Nu crezi că ar trebui să răspunzi?

Khalid a fluturat cu dispreț mâna și și-a ațintit privirea la televizor. KBM întâlnindu-se cu prim-ministrul britanic în Downing Street. KBM înainte de cădere.

— N-ar fi trebuit să-l ascult, a zis, fără să se adreseze cuiva.

— Pe cine să asculți? a întrebat Gabriel, însă Khalid n-a răspuns.

Telefonul suna din nou.

— Acum cine e?

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

Gabriel a luat în mână telefonul care i-a fost întins și a văzut prenumele președintelui rus.

— Răspunde-i, a zis Khalid. Sunt sigur că i-ar plăcea la nebunie să te audă.

Gabriel a lăsat telefonul să mai sune câteva secunde. Apoi, cu o profundă satisfacție, a apăsat pe RESPINGE.

•

În restul acelei nopți lungi, ceasul s-a mișcat cu încetineala unor plăci tectonice care se deplasează. Însă dispoziția lui Khalid pendula nebunește între furie față de cei care îl trădaseră și teamă pentru viața fiicei sale. De fiecare dată când suna telefonul, îl lua în mână ca și cum ar fi fost o grenadă cu cuiul scos și se uita la ecran plin de speranță, după care îl azvârlea pe măsuța de cafea când vedea că nu era decât un alt fost prieten sau asociat, care suna ca să se scalde în *schadenfreude.*

— Știu, știu, îi zicea lui Gabriel. Telefoanele se pot sparge, prințule Cap-înfierbântat.

Mihail și Keller au reușit să prindă câteva ore de somn, însă Gabriel a rămas lângă Khalid. Nu crezuse niciodată în basmul cu marele reformator arab, și totuși, când KBM s-a confruntat cu îngrozitoarea situație de-a avea de ales între tron și copilul său, Khalid a acționat ca o ființă omenească, nu ca tiranul răzgâiat, incredibil de bogat, a cărui poftă de putere și avere n-avea hotare. Indiferent dacă Khalid o știa sau nu, și-a zis Gabriel, mai exista speranță pentru el.

În cele din urmă, cenușiul murdar al zorilor s-a furișat în livingul magnific. După vreo oră, pe când stătea la una dintre ferestrele care dădeau

spre Place de la Concorde, Gabriel a fost martorul unui spectacol absolut remarcabil. De la Musée du Louvre spre Arc de Triomphe, polițiștii luptau cu mii de protestatari, îmbrăcați cu toții cu vestele galbene ale măturătorilor. N-a durat mult până ce arondismentul 1 a fost învăluit în întregime într-un nor dens de gaze lacrimogene. Gabriel a dat televizorul pe canalul France 2 și a fost informat că „Vestele galbene" sunt supărate pe președintele francez din cauza unei recente creșteri a prețului carburanților.

— Așa arată democrația, a ricanat Khalid. Barbarii sunt la porți.

Poate că se înșelase, și-a zis Gabriel. Poate că, la urma urmei, Khalid era o cauză pierdută.

Și stăteau acolo, șeful agenției de spionaj și monarhul căzut, privind cum marele experiment cunoscut în mare drept civilizația occidentală se face praf sub picioarele lor. Khalid era atât de absorbit, încât de această dată n-a auzit că-i sună telefonul. Gabriel s-a dus la măsuța de cafea și a văzut că aparatul vibrează printre resturile lungii nopți de așteptare. S-a uitat la ecran. Apelantul nu era identificat și nu apărea niciun număr.

A apăsat pe ACCEPTĂ și a dus telefonul la ureche.

— Ar cam fi vremea, a zis în engleză, fără să facă vreun efort ca să-și ascundă accentul israelian. Acum ascultă cu atenție.

32.

PARIS

Când are de-a face cu răpitori, fie ei criminali sau teroriști, de obicei negociatorul le ascultă cererile. Însă asta presupune ca negociatorul să aibă ceva de oferit în schimbul libertății

prizonierului – de exemplu, bani, sau eliberarea din închisoare a unui camarad. Însă Gabriel n-avea nimic valoros de dat în schimb, așa că n-avea de ales, trebuia să treacă imediat în ofensivă. I-a informat pe răpitori că prințesa Reema avea să fie liberă înainte de sfârșitul zilei. Dacă avea să fie vătămată în orice fel – sau dacă s-ar atenta la viața lui Gabriel sau a fostului prinț moștenitor saudit –, serviciul secret israelian avea să-i vâneze pe toți membrii conspirației și să-i ucidă. Cel mai bine ar fi, a încheiat el, să termine treaba cât mai repede cu putință, fără melodramă sau obstacole neprevăzute de ultimă oră. Apoi a închis telefonul și i l-a dat lui Khalid.

— Ești nebun?

— Nu m-aș afla aici dacă n-aș fi.

— Îți dai seama ce ai făcut?

— Ne-am dat o foarte mică șansă să o recuperăm pe fiica ta fără să fim omorâți.

— Ți-au dat vreo instrucțiune?

— Nu le-am dat ocazia.

— De ce nu?

— Credeam că arabii sunt buni negociatori.

Ochii lui Khalid s-au lărgit de furie.

— Acum nu vor mai suna!

— Sigur că vor suna.

— Cum poți fi așa de sigur?

Gabriel s-a dus calm la fereastră și s-a uitat la răzmerița de jos.

— Pentru că nu vorbeam în vânt. Și ei știu asta.

•

Spre ușurarea lui Gabriel, a trebuit să suporte o așteptare de numai douăzeci de minute înaintea dovezii că avusese dreptate cel puțin parțial. Instrucțiunile au fost date printr-un mesaj vocal înregistrat, în genul reclamelor. Vocea era de femeie, veselă și oarecum erotică. Spunea că Gabriel și fostul prinț moștenitor trebuie să urce în TGV-ul[12] Paris – Marsilia de la prânz. Vor fi transmise instrucțiuni suplimentare în timpul

călătoriei. Nu trebuiau să implice poliția franceză. Și nici să aibă escortă. Orice abatere de la instrucțiuni va avea ca rezultat moartea copilei. „Sunteți supravegheați”, a avertizat vocea înainte să se întrerupă legătura.

Termenii nu erau nici pe departe echitabili, dar, în condițiile date, erau cei mai buni la care se putea aștepta Gabriel. Și apoi, n-avea de gând să-i respecte și, dacă-i pe-așa, nici răpitorii.

Khalid a cerut o limuzină din partea hotelului. În timp ce se târau spre est prin Paris, protestatarii cu veste galbene i-au zeflemisit, i-au înjurat și i-au scuipat. Gazele lacrimogene le-au înțepat ochii când au intrat grăbiți în Gare de Lyon. Mihail și Keller stăteau, ca niște străini, sub panoul cu plecările, fiecare privind în altă direcție.

Khalid s-a uitat uluit în sus la atriumul de sticlă.

— N-a fost în această gară un atac terorist acum câțiva ani?

— Mergi mai departe, a zis Gabriel. Altfel o să pierdem trenul.

— Uite placa memorială, a zis Khalid brusc, arătând spre o bucată de granit negru, șlefuit.

Panoul cu plecările a scos un clinchet, la o actualizare. Trenul de Marsilia trăgea la peron. Gabriel l-a condus pe Khalid la un automat pentru bilete și i-a spus să cumpere două locuri la clasa întâi. Khalid s-a holbat nedumerit la aparat.

— Nu sunt sigur că aș ști…

— Las-o baltă.

Gabriel a introdus un card de credit în fantă. Degetele i s-au mișcat cu iscusință pe ecran, iar mașinăria a scuipat două bilete și o chitanță.

— Și acum? a întrebat Khalid.

— Urcăm în tren.

Gabriel l-a condus pe Khalid spre peronul care trebuia și într-un vagon de clasa întâi. Mihail ședea la un capăt, Keller la celălalt. Amândoi erau cu fața spre mijlocul vagonului, unde l-a dirijat Gabriel pe Khalid. Cam o treime din vagon era

ocupată. Niciunul dintre ceilalți pasageri n-a părut să-și dea seama că bărbatul care tocmai renunțase la tronul Arabiei Saudite stătea printre ei.

— Știi, a șoptit el în urechea lui Gabriel, nu-mi mai amintesc de când n-am mai mers cu trenul. Călătorești des cu trenul?

— Nu, a zis Gabriel, în vreme ce TGV-ul pornea cu o smucitură. Niciodată.

•

În primele trei ore ale călătoriei spre sud, telefonul lui Khalid a vibrat aproape fără încetare, însă răpitorii au așteptat până când trenul a ajuns la Avignon ca să le dea următoarea serie de instrucțiuni. Din nou n-a fost niciun nume sau număr, doar un robot cu voce feminină. I-a spus lui Gabriel să închirieze o mașină la Gare de Marseilles-Saint-Charles și să meargă până în vechiul oraș-cetate Carcassonne. Acolo era o pizzerie pe Avenue Général Leclerc, numită Plein Sud. Aveau să lase fata pe undeva, prin apropiere. „Și nu-i aduce pe cei doi bodyguarzi”, i-a avertizat vocea, pe un ton jucăuș. „Altfel, fata moare”.

Gabriel a sunat în bulevardul Regele Saul și a comandat două mașini de la Hertz, una pentru Mihail și Keller, cealaltă pentru el și Khalid. Amândouă erau Renault-uri cu cinci uși. Mihail și Keller au plecat primii și s-au îndreptat spre nord, către Aix-en-Provence. Gabriel a luat-o spre vest, de-a lungul coastei, în lumina orbitoare de la sfârșitul după-amiezii.

Khalid și-a plimbat un deget prin praful de pe bord.

— Cel puțin ar fi putut să ne dea o mașină curată.

— Ar fi trebuit să le spun că e pentru tine. Sunt sigur că ar fi găsit ceva mai drăguț.

— De ce ți-ai trimis oamenii spre Aix?

— Ca să văd dacă răpitorii vor fi destul de proști ca să se ia după ei.

— Și dacă o fac?

— Vor avea o surpriză cam neplăcută. Iar șansele noastre de a ieși din asta întregi vor crește spectaculos.

Khalid admira marea.

— Frumoasă, nu?

— Sunt sigur că arată mai bine de pe puntea celui mai mare iaht din lume.

— Al *doilea* ca mărime, l-a corectat Khalid.

— Toți trebuie să facem economii.

— Presupun că voi petrece mult mai mult timp pe el. La Riad nu mai sunt în siguranță. Iar când o să moară tatăl meu…

— Noul prinț moștenitor o să se poarte cu tine la fel cum te-ai purtat tu cu predecesorul tău și cu oricine altcineva care era o amenințare.

— Așa merg lucrurile în familia mea. Dăm cuvântului *disfuncție* un sens cu totul nou. Khalid a zâmbit fără să vrea. Am de gând să-i dedic Reemei restul vieții mele. Ea adoră *Tranquillity.* Poate că o să facem împreună o călătorie în jurul lumii.

— O să aibă nevoie de multe îngrijiri medicale și psihiatrice ca să-și revină după toate prin câte a trecut.

— S-ar zice că vorbești din experiență.

— Citește-mi dosarul.

— L-am citit, a zis Khalid. Era o referire la ceva ce s-a întâmplat la Viena. A fost o bombă. Se spune că…

— Poate că o să te surprindă, dar nu este ceva despre care vreau să vorbesc.

— Așadar, e adevărat? Soția și copilul ți-au fost uciși sub ochii tăi?

— Nu, a zis Gabriel. Soția mea a supraviețuit.

Soarele ardea la orizont – ca o mașină, și-a zis Gabriel, care ardea într-o piață de obicei liniștită din Viena. S-a simțit ușurat când Khalid a schimbat brusc subiectul.

— N-am mai fost niciodată la Carcassonne.

— În Evul Mediu fost o fortăreață a catarilor.

— Catarii?

— Ei credeau, printre altele, că există doi Dumnezei, Dumnezeul din Noul Testament și Dumnezeul din cel Vechi. Unul era bun, celălalt era rău.

— Care era cel bun și care cel rău?

— Tu ce crezi?

— Dumnezeul evreilor era cel rău.

— Da.

— Și ce s-a întâmplat cu ei? a întrebat Khalid.

— În ciuda tuturor probabilităților, au fondat un stat modern în vechea lor patrie.

— Vorbeam de catari.

— Au fost exterminați în Cruciada împotriva albigenzilor. Cel mai faimos masacru a avut loc în satul Montségur. Două sute de „catari perfecți" au fost azvârliți într-un rug imens. Locul în care s-a întâmplat a ajuns să fie numit „câmpul celor arși".

— Se pare că și creștinii pot să fie violenți.

— Era secolul al XIII-lea, Khalid.

BlackBerry-ul lui Gabriel a vibrat, semnalând un apel. Era Mihail, cu o actualizare a situației. Gabriel a ascultat, apoi i-a spus să pornească spre Carcassonne.

— Au fost urmăriți? a întrebat Khalid.

— Nu, a zis Gabriel. N-am avut norocul ăsta.

Soarele aluneca sub orizont. Curând avea să dispară. Măcar pentru asta, dacă nu pentru altceva, era recunoscător.

33.

MAZAMET, FRANȚA

În cele patruzeci și opt de ore de la mutarea în pripă a prințesei Reema din casa conspirativă din Țara Bascilor, Spania, fata fusese ținută aproape permanent în mișcare. Amintirile sale despre

odisee erau fragmentare, pentru că erau înceţoşate de injecţii cu sedative administrate în mod regulat. Şi-a amintit un depozit plin de lăzi de lemn şi un şopron murdar care mirosea a capră şi o bucătărie mică din care a auzit o ceartă în camera alăturată, între doi dintre răpitori. Era pentru prima oară când îi auzea vorbind. Limbajul a şocat-o.

Nu mult după încheierea disputei, i-au făcut altă injecţie cu drog. S-a trezit, ca de obicei, cu o durere de cap înfiorătoare şi cu gura la fel de uscată ca Deşertul Arabiei. Zdrenţele în care o ţineau de vreo două săptămâni îi fuseseră scoase şi era îmbrăcată în costumul pe care îl purta în după-amiaza răpirii. Ba chiar purta pardesiul ei preferat, Burberry. Părea mai greu decât de obicei, cu toate că Reema nu era sigură. Era slăbită de inactivitate, şi drogurile o făceau să-şi simtă membrele ca şi cum ar fi fost făcute din fier.

Ultima injecţie conţinea o doză mai mică de sedativ. Reema părea că pluteşte prin apropierea stării de conştienţă. Era sigură că se află în portbagajul unei maşini aflate în mişcare, pentru că auzea sub ea fâşâitul cauciucurilor. De asemenea, auzea două voci din interiorul maşinii. Vorbeau aceeaşi limbă, limba care o şocase. N-a recunoscut decât două cuvinte.

Gabriel Allon…

Legănarea maşinii şi mirosul apropiat al portbagajului murdar îi întorceau stomacul pe dos. Reemei i se părea că trage cu greu aer în plămâni. Poate că erau drogurile pe care i le dăduseră. Nu, şi-a zis, era pardesiul. O apăsa.

Avea mâinile dezlegate. A descheiat brandenburgurile şi a tras de revere, dar în zadar, nu se desfăcea. A închis ochii şi, pentru prima dată în multe zile, a plâns.

Laturile pardesiului erau cusute laolaltă.

•

Avenue Général Leclerc se afla dincolo de zidurile duble ale cetăţii antice din Carcassonne şi

nu avea nimic din frumusețea sau farmecul cartierului vechi. Plein Sud ocupa o clădire turtită de pe partea sudică a străzii, ultima dintr-o mică paradă de magazine și întreprinderi care serveau locuitorii din clasa muncitoare a cartierului. Interiorul era curat și ordonat și luminat puternic. Acolo se aflau un bărbat masiv cu trăsături sudice care lucra la cuptoarele cu pizza și o femeie cu înfățișare tristă care se ocupa de *paella.* Patru mese erau așezate într-un mic spațiu. Pe pereți erau obiecte de artă africane, iar o ușă glisantă mare, din sticlă, dădea spre stradă. Era galeria de tir a unui lunetist, și-a zis Gabriel.

El și Khalid s-au așezat la singura masă liberă. Ocupanții celorlalte trei arătau ca oamenii pe care îi văzuseră răsculați pe străzile din Paris în acea dimineață. Erau cetățenii celeilalte Franțe, cea despre care nu citești prin ghiduri. Erau cei exploatați și lăsați deoparte, cei fără diplome lucioase de la instituții de învățământ de elită. Globalizarea și automatizarea le erodaseră valoarea ca forță de muncă. Economia serviciilor era singura lor opțiune. Omologii lor din Marea Britanie și America își spuseseră deja părerea la urna de vot. Franța, și-a zis Gabriel, avea să fie următoarea.

Un mesaj a venit pe BlackBerry-ul său. L-a citit, apoi a pus telefonul la loc în buzunar. Telefonul lui Khalid era între ei pe masă, întunecat, pus pe silențios.

— Ei bine? a întrebat.

— Oamenii mei.

— Unde sunt?

Cu o mișcare a ochilor, Gabriel i-a arătat că au parcat în apropiere.

— Și răpitorii?

— Nu sunt aici, înăuntru.

— Știu că am sosit?

— Fără îndoială.

— De unde știu?

— Uită-te la telefon.

Khalid și-a coborât privirea. Avea un apel. Niciun nume. Niciun număr.

Gabriel a apăsat pe ACCEPTĂ și a dus telefonul la ureche. Vocea care i s-a adresat era de femeie și vag erotică. Totuși, nu era o înregistrare.

Vocea era reală.

34.

CARCASSONNE, FRANȚA

— Nu te-ai putut abține, nu?

— Păi, nu. La urma urmei, cât de des ajunge cineva să vorbească cu un bărbat ca tine?

— Și despre ce fel de bărbat vorbim?

— Un criminal de război. Un ucigaș al celor care luptă pentru demnitate și autodeterminare.

Engleza ei era impecabilă. Accentul era german, însă era și o urmă de altceva. Un pic mai la est, și-a zis Gabriel.

— Ești o luptătoare pentru libertate?

— Sunt profesionistă, Allon. La fel ca tine.

— Nu, zău? Și ce fel de muncă faci când nu răpești și torturezi copii?

— Copilul, a răspuns ea, a fost bine îngrijit.

— Am văzut camera din Areatza în care ați ținut-o. Nu era bună nici pentru un câine, darămite pentru o fată de doisprezece ani.

— O fată care și-a petrecut toată viața înconjurată de un lux de neînchipuit. Cel puțin acum are o idee despre cum trăiește marea majoritate a oamenilor din lume.

— Unde este?

— Aproape.

— În cazul acesta, lăsați-o la intrarea în restaurant. N-o să încerc să vă urmăresc.

Ea a râs, un sunet jos și gutural. Gabriel a dat sonorul la maximum și și-a apăsat telefonul pe ureche. Femeia era într-o mașină aflată în mișcare, era sigur de asta.

— Ești gata pentru următoarea serie de instrucțiuni? l-a întrebat.

— Ar fi bine să fie ultima.

— La nord de Carcassonne e o localitate numită Saissac. Urmați D629 până la granița următorului *département.* După un kilometru o să vedeți o spărtură în gardul de pe partea dreaptă a drumului. Urmați cărarea pe câmp exact o sută de metri, apoi stingeți farurile. Orice abatere din partea voastră, a zis femeia, va avea ca rezultat moartea fetei.

— Dacă îi faci vreun rău, o să-ți vâr un glonț în cap.

— Ca ăsta?

Numaidecât, ușa glisantă de sticlă a cafenelei s-a făcut țăndări, iar un glonț superîncălzit a tăiat aerul dintre Gabriel și Khalid și s-a înfipt în perete.

— Aveți treizeci de minute, a zis calm femeia. Altfel, următorul e pentru ea.

•

Gabriel și Khalid i-au urmat pe ceilalți clienți panicați din Plein Sud afară, pe bulevardul aglomerat. Renaultul era parcat în fața magazinului alăturat. Gabriel s-a așezat la volan, a pornit motorul și a gonit de-a lungul zidurilor vechii cetăți. Khalid urmărea traseul pe telefonul mobil. În realitate, Gabriel n-avea nevoie de ajutor – șoseaua spre Saissac era marcată clar cu panouri –, dar asta îi dădea lui Khalid altceva de făcut decât să strige la Gabriel să meargă mai repede.

A fost un drum de aproape patruzeci de kilometri doar până la Saissac. Gabriel a acoperit distanța în circa douăzeci de minute. Au trecut ca fulgerul prin centrul vechi al orașului. Cu coada ochiului a văzut un meterez care dădea spre un șes, ruinele unui parapet și o singură cafenea. Partea mai nouă a orașului era la nord-vest. Avea un

avanpost al jandarmeriei și un sens giratoriu în care Gabriel s-a temut o clipă că Renaultul o să se răstoarne.

Dincolo de sensul giratoriu, orașul s-a micșorat. Pe aproape doi kilometri câmpurile erau îngrijite și cultivate, dar treptat au devenit sălbatice. Drumul s-a îngustat, a traversat un râu pe un pod de piatră și s-a îngustat din nou. Gabriel a aruncat o privire spre ceasul de la bord. După socotelile sale, erau deja cu trei sau patru minute în întârziere. Apoi s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut două faruri. Păreau să se apropie. Și-a găsit BlackBerry-ul și a format un număr.

A răspuns Keller.

— Îndepărtați-vă, a zis Gabriel.

— Nici vorbă.

— Spune-i lui Mihail să tragă pe dreapta în clipa asta.

Gabriel l-a auzit pe Keller cum transmite fără tragere de inimă ordinul și peste câteva secunde a văzut că mașina se duce spre marginea drumului. Atunci a închis telefonul și l-a pus la loc în buzunar. Brusc, telefonul lui Khalid s-a luminat. Niciun nume. Niciun număr.

— Pune-o pe difuzor.

Khalid a apăsat pe ecran.

— Ați întârziat, a zis femeia.

— Cred că aproape am ajuns.

— Ați ajuns. La fel și oamenii tăi.

— Le-am spus să tragă pe dreapta. Nu se vor apropia mai mult.

— Ar face bine să nu.

A apărut un panou: DÉPARTEMENT DU TARN.

— Tocmai trec hotarul, a zis Gabriel.

— Mergi mai departe.

Erau într-un tunel de copaci. Când au ieșit, Gabriel a văzut pe partea dreaptă a drumului un gard de sârmă un pic lăsat în jos. Câmpul de

dincolo de el era în întuneric. Nori grei făcuseră ca noaptea să fie fără lună.

— Încetinește, a ordonat femeia. Spărtura din gard e chiar în față.

Gabriel a redus viteza și a intrat prin spărtură. Cărarea era nepavată, cu făgașe adânci și udă de la o ploaie recentă. Gabriel s-a hurducat preț de vreo sută de metri și a frânat.

— Mergi mai departe, a zis femeia.

Gabriel a mers încet mai departe, în mașina care se legăna ca o corabie care urcă și coboară pe valuri.

— E suficient de departe.

Gabriel a oprit mașina.

— Oprește motorul și stinge farurile.

Gabriel a șovăit.

— Acum, a zis femeia. Sau următorul glonț trece drept prin parbriz.

Gabriel a oprit motorul și a stins farurile. Întunericul era total. La fel și tăcerea de la telefon. Femeia, și-a zis, pusese telefonul pe silențios.

— Cât timp crezi că ne va face să așteptăm? a întrebat Khalid.

— Te aud, a zis femeia.

— Iar eu te aud pe *tine,* a zis Khalid glacial.

— Asta a fost o amenințare?

Înainte ca el să poată răspunde, luneta Renaultului a explodat. Gabriel și-a scos Beretta de la spate și a pus primul glonț pe țeavă.

— Știu că te descurci foarte bine cu o armă, domnule Allon, dar eu n-aș încerca nimic. Și apoi, acum aproape că s-a terminat.

— Unde e fata?

— Aprinde farurile, a zis femeia, și legătura s-a întrerupt.

35.

DEPARTAMENTUL TARN, FRANȚA

Fata stătea pe drum, la vreo cincizeci de metri în fața mașinii, pe o mică ridicătură. O bandă adezivă argintie îi acoperea gura și îi lega mâinile. O îmbrăcaseră cu fustă în carouri, colanți negri și cu un pardesiu de școlăriță, cu brandenburguri. Părea că i-au încheiat pardesiul, dar nu așa stăteau lucrurile. Nu era deloc încheiat.

Pe dată, Khalid a smucit în lături portiera și, strigând numele Reemei, s-a repezit în sus pe cărarea noroioasă. Gabriel l-a urmat la câțiva pași, aplecat un pic de mijloc, cu Beretta în mâinile întinse. Se răsucea la stânga și la dreapta, fără să știe ce caută. Reema și terenul din spatele ei erau scăldate în lumină, dar în rest întunericul de pe câmp era deplin. Gabriel nu vedea nimic, în afară de un tată care se împleticea spre o copilă ai cărei ochi erau plini de groază.

Ceva nu era în ordine. De ce nu era ea ușurată auzind vocea tatălui său? Și unde era următoarea împușcătură? Glonțul promis care să treacă prin capul lui Gabriel? Și apoi a înțeles de ce pardesiul nu stătea bine pe Reema. Nu era niciun lunetist, nu mai era. Copila era arma.

— Nu te apropia de ea! a strigat Gabriel, însă Khalid înainta mai departe pe poteca alunecoasă.

Acesta a fost momentul în care Gabriel a văzut o licărire printre copacii care mărgineau câmpul.

Un telefon mobil…

Era departe, la cel puțin o sută de metri. Gabriel a îndreptat Beretta spre lumină și a apăsat pe trăgaci până s-a golit încărcătorul. Apoi a azvârlit pistolul și s-a repezit la Khalid.

Deși mult mai tânăr, sauditul nu era atletic, iar Gabriel avea avantajul unui soi de sminteală. A acoperit spațiul dintre ei din câțiva pași nebunești și l-a trântit pe Khalid pe pământul ud chiar când bomba de sub pardesiul cu brandenburguri al Reemei a explodat.

O izbucnire de lumină orbitoare a luminat câmpul în toate direcțiile și metalul azvârlit a umplut aerul de deasupra capului lui Gabriel ca niște salve de artilerie. Când s-a uitat din nou în sus, Reema dispăruse. Ce mai rămăsese din ea era împrăștiat de ambele părți ale cărării.

Gabriel a încercat să-l țintuiască pe Khalid la pământ, însă sauditul s-a smuls și s-a ridicat greoi în picioare. Era acoperit de sângele Reemei, amândoi erau. Gabriel s-a întors cu spatele și și-a astupat urechile când primul răcnet cumplit de durere s-a revărsat din plămânii lui Khalid.

O mașină gonea pe drum. Gabriel a găsit Beretta, a ejectat cartușul golit și a pus altul. Apoi s-a răsucit încet și l-a văzut pe Khalid adunând cu disperare membrele fiicei sale.

— Cheamă o ambulanță, zicea. Te rog, trebuie s-o ducem la spital.

Gabriel s-a lăsat să cadă în genunchi și a vomitat cu spasme. Apoi și-a ridicat fața spre cerul fără lună și s-a rugat să cadă brusc ploaia ca să-i spele de pe față sângele copilei.

— Sunteți morți! a strigat din toți rărunchii. Morți, morți, morți!

PARTEA A TREIA

IERTAREA

36.

SUD-VESTUL FRANȚEI – IERUSALIM

Mihail Abramov și Christopher Keller au auzit rafala turbată – zece împușcături, toate cu aceeași armă –, urmată peste câteva secunde de o explozie. A fost destul de mică, judecând după sunet, însă flacăra a fost suficient de mare ca să lumineze cerul de deasupra ținutului izolat care era departamentul Tarn. Tabloul peste care au dat când au ajuns pe câmp părea desprins din *Infernul* lui Dante. Amândoi erau veterani care aveau la activ numeroase asasinate ilegale, și totuși au fost zguduiți de ceea ce au văzut. Gabriel era în genunchi în noroi, scăldat în sânge, blestemând cerul. Khalid ținea ceva care părea să fie un braț micuț și striga după o ambulanță. Mihail și Keller n-aveau să vorbească niciodată despre asta. Nici între ei și, cu siguranță, nici cu francezii.

După ce și-a venit cât de cât în fire, Gabriel l-a sunat pe Paul Rousseau, la Paris – iar Rousseau și-a sunat șeful, care l-a sunat pe ministru, care a sunat la palat. În câteva minute, primele unități de jandarmi se înșirau pe D629, și curând tot câmpul era luminat intens de reflectoarele criminaliștilor. La ordinul direct al președintelui francez, n-a fost nicio încercare de a-l interoga pe tatăl extenuat al victimei sau pe răvășitul șef al spionajului israelian.

Echipele de criminaliști au adunat cu grijă rămășițele victimei; experții în explozivi au adunat fragmentele bombei care o omorâse. Toate probele au fost trimise la Paris cu un elicopter al poliției.

La fel și Gabriel, Khalid, Mihail și Keller. În zori, Khalid și rămășițele fiicei sale au călătorit din nou prin aer, de această dată până în Arabia Saudită. Însă francezii aveau alte planuri cu Gabriel și complicii lui.

Era un aliat – într-adevăr, distrusese de unul singur rețeaua teroristă ISIS din Franța – și l-au tratat în mod corespunzător. Interogarea, câtă a fost, a avut loc în aceeași zi, mai târziu, într-o încăpere cu decorațiuni aurii și cu candelabre din Ministerul de Interne. Erau prezenți ministrul însuși, șefii diferitelor servicii de poliție și informații, plus câțiva oameni care luau note sau duceau cănі, precum și diverși funcționari. Mihail și Keller n-au fost interogați direct, și francezii și-au luat angajamentul să nu existe înregistrări electronice. Gabriel a presupus că francezii mințeau.

Ministrul a deschis discuția, dorind să știe cum a ajuns șeful spionajului israelian să fie implicat în căutarea prințesei. Gabriel a răspuns, sincer, că a acceptat misiunea la cererea tatălui fetei.

— Dar Arabia Saudită este inamica voastră, nu?

— Nădăjduiam să schimb asta.

— Ați primit ajutor de la cineva din cadrul serviciilor de securitate și informații franceze?

— Nu.

Fără o vorbă, ministrul i-a arătat lui Gabriel o fotografie. Un Passat berlină intrând în sediul Grupului Alpha de pe Rue Nelaton. Vizita, a explicat Gabriel, a fost doar de curtoazie.

— Și femeia de pe scaunul pasagerului?

— E o colegă.

— Potrivit Poliției Federale Elvețiene, aceeași mașină a fost la Geneva în seara următoare, când Lucien Villard a fost ucis de o bombă ascunsă într-o servietă diplomat. Presupun că și dumneavoastră erați acolo.

— Eram.

— Spionajul israelian l-a ucis pe Lucien Villard?

— Nu fiți ridicol!

Ministrul a vârât sub nasul lui Gabriel o fotografie. Un bărbat care ședea într-o cafenea din Annecy.

— El a făcut-o?

Gabriel a încuviințat.

— Ați reușit să-l identificați?

— Nu.

Altă fotografie.

— Și ea?

— Cred că am vorbit cu ea aseară.

— Ea s-a ocupat de negocieri?

— N-au existat.

— Nu s-au dat bani?

— Ceea ce s-a cerut a fost abdicarea.

— Și cele zece focuri pe care le-ați tras?

— Am văzut lumina unui telefon mobil. Am presupus că el îl folosea ca să detoneze bomba.

— El?

Gabriel și-a aplecat capul spre bărbatul din fotografie.

— Dacă l-aș fi nimerit…

— Ați fi putut salva copilul.

Gabriel n-a spus nimic.

— A fost o greșeală faptul că nu ne-ați implicat. Am fi putut s-o aducem înapoi în siguranță.

— Au spus că ar ucide-o.

— Da, a zis ministrul. Și acum e moartă.

Și tot așa, până după-amiaza târziu, când luminile Parisului au strălucit dincolo de ferestrele ministerului. Era o absurditate, și ambele părți știau asta. Francezii aveau de gând să măture sub covor toată mizeria. Când, în cele din urmă, întrebările au încetat și cei care luau note au lăsat deoparte instrumentele de scris, și-au strâns cu toții mâinile. Strângerile erau ca de la înmormântări, superficiale, consolatoare. O mașină a ministerului i-a dus pe Gabriel, Mihail și Keller la Charles de

Gaulle. Keller s-a îmbarcat într-un avion care mergea la Londra; Gabriel și Mihail, într-unul spre Tel Aviv. În timpul celor patru ore de zbor n-au vorbit despre cele întâmplate pe câmpul din departamentul Tarn. N-aveau să vorbească niciodată.

•

A doua zi a apărut un articolaș într-unul dintre ziarele din sud, ceva despre niște rămășițe găsite pe un câmp aflat pe coclauri, ale unui adolescent, aproape sigur de sex feminin. A ajuns în *Le Figaro,* și la știrile de seară a fost făcută o mică prezentare, însă mușamalizarea francezilor a fost atât de eficientă – iar atenția din presa franceză a fost atât de mult abătută de „Vestele galbene” – încât curând totul a fost dat uitării. Uneori, chiar și Gabriel se întreba dacă nu cumva visase. Nu trebuia decât să asculte înregistrarea conversațiilor cu femeia ca să-și aducă aminte că un copil fusese sfârtecat sub ochii săi.

Dacă jelea, nu dădea niciun semn, cel puțin nu între zidurile clădirii din bulevardul Regele Saul. Abdicarea lui Khalid aruncase Arabia Saudită – și, prin extensie, întreaga regiune – în haos politic. Colac peste pupăză, președintele american a declarat că intenționează să retragă toate trupele SUA din Siria, cedând efectiv controlul iranienilor și aliatului lor, Rusia. La câteva ore de la anunț, pe care l-a făcut pe Twitter, o rachetă lansată de Hezbollah de pe teritoriul sirian a intrat în spațiul aerian israelian și a fost interceptată deasupra localității Hadera. Gabriel i-a dat prim-ministrului coordonatele unui buncăr de comandă iranian secret, la sud de Damasc. Câțiva ofițeri din Garda Revoluționară Iraniană au fost uciși în atacul de retaliere, aducând Israelul și Republica Islamică mai aproape ca niciodată de război.

Însă Arabia Saudită era cea care se bucura de cea mai mare parte a timpului lui Gabriel în acele zile nesfârșite după întoarcerea din Franța.

Prezicând corect că abdicarea lui Khalid era iminentă, ajunsese brusc febleţea momentului la Langley, care se agăţa de orice mărunţiş în încercarea de a înţelege ce se întâmpla în Curtea Regală a celui mai apropiat aliat al său din lumea arabă. Era Khalid la Riad? Era măcar în viaţă? Gabriel putea să le ofere americanilor prea puţine informaţii, dat fiind că propriile încercări de a lua legătura cu Khalid nu dăduseră roade, iar telefonul piratat al sauditului nu mai emitea semnal. Gabriel nu avea cum să le ofere americanilor – şi, că veni vorba, nici prim-ministrului său – informaţii de încredere în privinţa celui care probabil avea să fie succesorul lui Khalid. Prin urmare, când Gabriel a fost trezit la trei dimineaţa cu vestea că era vorba despre prinţul Abdullah, fratele vitreg al regelui, care locuia la Londra, a fost la fel de surprins ca toţi ceilalţi.

Biroul cunoştea lucrurile de bază ale carierei deloc remarcabile a lui Abdullah, şi în zilele care au urmat ridicării lui în rang, departamentele Informaţii şi Cercetare au completat rapid elementele lipsă. Era anti-Israel, anti-Occident şi nutrea resentimente puternice faţă de America, pe care dădea vina pentru o mare parte din violenţa şi haosul politic din Orientul Mijlociu. Avea două soţii la Riad, cu care se vedea rar, şi o trupă de prostituate scumpe, băieţi şi fete, care îi îndeplineau nevoile sexuale în vila sa din Belgravia. Era musulman wahhabist devotat, dar trăgea zdravăn la măsea şi fusese tratat de trei ori într-o instituţie cu circuit închis de lângă Zürich. În afaceri era agresiv, dar lipsit de înţelepciune. În ciuda unui stipendiu lunar generos, avea veşnic probleme cu banii.

În presă existau speculaţii că Abdullah nu era decât un prinţ moştenitor interimar, care avea să aibă această titulatură doar până ce va putea să fie ales un candidat potrivit din generaţia următoare. Totuşi, Abdullah şi-a consolidat rapid puterea,

curățând Curtea Regală și serviciile secrete saudite de influența nepotului său. De asemenea, a aruncat la gunoi *Calea de urmat,* ambițiosul plan al lui Khalid de a transforma economia saudită, și a spus clar că nu se va mai vorbi de reformarea credinței. Wahhabismul, a declarat el, era religia oficială a regatului și avea să fie practicat în forma cea mai pură și mai severă. Femeilor le-a fost luat imediat dreptul de a șofa și de a asista la evenimente sportive, iar *mutaween,* temuta poliție religioasă saudită, a primit din nou dreptul să vegheze la respectarea regulilor purității islamice, cu arestări și violență fizică, dacă era necesar. Cei care s-au împotrivit au fost aruncați în temniță sau biciuiți în public. Trecătoarea primăvară de la Riad se terminase.

Ceea ce a stârnit, în principal în Occident, altă mare reevaluare. Oare americanii și aliații lor europeni fuseseră prea duri cu KBM pentru fărădelegile lui? Oare înghesuiseră într-un colț Casa Regală Saud, nelăsându-i altă posibilitate decât să revină la metoda de supraviețuire verificată în timp? Oare lăsaseră să le alunece printre degete o ocazie de aur de a schimba fundamental Orientul Mijlociu? În camerele securizate și în saloanele din Washington și Londra se certau între ei pe tema cine a pierdut Arabia Saudită. Însă, la Tel Aviv, Gabriel aborda problema altfel. Arabia Saudită, a conchis el, n-a fost pierdută, le-a fost luată, însă de către cine?

•

Cu toate că Gabriel reușise să-și ascundă față de oamenii săi durerea, Chiara vedea prin el de parcă ar fi fost făcut din sticlă. Nu era greu, el retrăia episodul în fiecare noapte, în frământarea scăldată în sudoare care trecea drept somn. De câteva ori au trezit-o strigătele lui. Cuvintele erau întotdeauna aceleași. „Sunteți morți!” striga. „Morți, morți, morți!”

După întoarcerea din Franța, îi oferise o versiune foarte prescurtată a poveștii. El și Khalid fuseseră ghidați de răpitori spre un câmp îndepărtat, copila murise. Chiara rezistase ispitei să-i ceară mai multe amănunte. Știa că într-o zi îi va spune totul.

Îl sfâșia pe dinăuntru, cel puțin asta era clar. Ceea ce-i trebuia lui, își spunea Chiara, era o pictură, câțiva metri pătrați de pânză deteriorată pe care s-o poată repara. Dar el nu avea o pictură, nu avea decât o țară de apărat, și era bântuit de perspectiva războiului în nord. Hezbollah și iranienii îngrămădiseră mai mult de o sută cincizeci de mii de rachete în Siria și Liban. Cea mai mare dintre ele putea să ajungă la Tel Aviv și mai departe. În cazul unui conflict, întreaga Galilee și Câmpia de Coastă s-ar afla în raza lor de acțiune. Ar putea să moară mii de oameni.

— Și iată de ce prezența americană în Siria este atât de importantă. Ei sunt prima linie de apărare. De îndată ce vor pleca, nu va exista decât un singur control asupra agresiunii Hezbollah și a iranienilor.

— Rușii, a zis Chiara.

Era trecut de miezul nopții. Gabriel stătea în pat, cu un teanc de dosare de la Birou în poală și cu o lampă cu halogen arzând puternic deasupra umărului. Televizorul avea sonorul închis, ca să nu-i trezească pe copii. Mai devreme în acea seară Hezbollah trăsese patru rachete spre Israel. Trei fuseseră distruse de sistemul de apărare antirachetă Iron Dôme, dar una căzuse lângă Ramat David, orașul din Valea Jezreel în care copilărise Gabriel. IAF pregătea măsuri severe de retaliere pe baza informațiilor oferite de Birou.

— O avanpremieră a atracțiilor care urmează, a zis el încet.

— Cum putem opri asta?

— În afară de un război total? Gabriel a închis dosarul pe care îl citea. Cu o strategie care să-i

scoată pe ruși, pe iranieni și Hezbollahul din Siria.

— Și cum facem asta?

— Creând la Damasc un guvern central decent, condus de majoritatea sunnită, și nu de un regim dictatorial brutal condus de o mică minoritate alawită.

— Și eu, care credeam că ar fi ceva greu. Chiara s-a strecurat în pat lângă el. Arabii au dovedit fără umbră de îndoială că nu sunt pregătiți să se guverneze singuri.

— Nu vorbesc de o democrație jeffersoniană. Vorbesc de un despot luminat.

— Cum e Khalid? a întrebat Chiara cu scepticism.

— Asta depinde despre care Khalid vorbim.

— Câți sunt?

— Doi, a zis Gabriel. Primul a primit puterea absolută înainte să fie pregătit pentru ea.

— Și al doilea?

— A fost bărbatul care și-a văzut copilul murind de o moarte de neînchipuit.

S-a lăsat tăcerea. Apoi Chiara a întrebat:

— Ce s-a întâmplat pe câmpul acela din Franța?

— I-am salvat viața lui Khalid. Și nu sunt sigur dacă mă va ierta vreodată pentru asta.

Chiara s-a uitat la televizor. Noul cârmuitor *de facto* al Arabiei Saudite se întâlnea cu clericii de frunte, printre care și un imam care declara în mod regulat că evreii se trag din maimuțe și porci.

— Ce-o să faci? l-a întrebat.

— O să aflu cine a furat Arabia Saudită.

— Și apoi?

Gabriel a stins lampa.

— O s-o fur înapoi.

37.

TEL AVIV

În acel moment, la sfârșitul lui februarie, când Israelul se confrunta cu o serie de furtuni de iarnă, a început o mare căutare la care Biroul avea să se refere mai târziu ca la „Unde în lume e Khalid?” Subiectul unei considerabile dezbateri interne era dacă mai este măcar în viață. Eli Lavon era convins că Khalid se afla la vreo doi metri sub pământ, în Nejd, probabil în câteva bucăți. În sprijinul ideii sale, a subliniat faptul că telefonul mobil al lui Khalid era închis. Și mai îngrijorător a fost un raport, care n-a fost niciodată susținut de dovezi, că Khalid ar fi fost arestat la puțin timp după ce Consiliul Loialității l-a desemnat pe Abdullah prinț moștenitor. Khalid, presupunea Lavon, n-ar fi trebuit nici măcar să plece viu din Franța. Întoarcerea în Arabia Saudită cu rămășițele fiicei sale le dăduse complotiștilor ocazia perfectă să se asigure că în viitor el nu avea să mai reprezinte o amenințare.

Gabriel n-a respins pe loc teoria lui Lavon, deoarece în orele de după uciderea Reemei îl avertizase pe Khalid că ar fi o nebunie să se întoarcă la Riad. Fără să facă valuri, îl căutase pe vechiul său inamic din poliția secretă saudită ca să vadă dacă știa ceva despre Khalid, dar n-a primit niciun răspuns. Vechiul inamic, a zis Lavon, fusese probabil prins în vâltoarea epurărilor de după abdicarea lui Khalid și dat afară. Sau, poate, a adăugat Lavon sumbru, vechiul inamic fusese cel care înfipsese pumnalul în spatele lui Khalid.

Gabriel și Biroul nu erau singurii care îl căutau pe Khalid. Asta făceau și americanii și o mare parte din presa mondială. Fostul prinț moștenitor era văzut ba pe coasta Pacificului, în Mexic, ba în fermecata insulă Saint Barthélemy din Caraibe, ba într-o vilă de pe țărmul din Dubai. Niciunul dintre rapoarte nu s-a dovedit nici pe departe corect. Nici știrea din *Le Monde,* că Khalid ar trăi într-un splendid exil în castelul său costisitor din Haute-

Savoie. Paul Rousseau a confirmat că nici francezii nu l-au găsit.

— Avem vreo două întrebări pe care ne-ar plăcea să i le punem despre Rafiq al-Madani. Și el a dispărut.

— Probabil că s-a întors la Riad.

— Dacă-i așa, nu are pe pașaport ștampila de ieșire din Franța. Nu l-ai văzut, nu?

Gabriel a răspuns, cu un strop de adevăr, că nu știa pe unde se află al-Madani. Și în privința lui Khalid, rămânea un mister. Și când a mai trecut o săptămână fără să dea vreun semn, Gabriel s-a temut de ce era mai rău. În cele din urmă, Sarah Bancroft a fost cea care a dat de el. Mai bine zis, Khalid a fost cel care a dat de ea. Era cât se poate de viu și se ascundea la bordul lui *Tranquillity,* cu un echipaj minim și doi bodyguarzi de încredere. Se întreba dacă Gabriel ar avea câteva minute la dispoziție ca să stea de vorbă.

— A ancorat aproape de Sharm el-Sheikh, în Marea Roșie, a zis Sarah. O să trimită elicopterul să te ia.

— Foarte generos din partea lui, dar am o idee mai bună.

— Adică?

Gabriel i-a explicat.

— Doar nu vorbești serios.

— A promis să-mi dea tot ce vreau. Asta e ceea ce vreau.

38.

EILAT, ISRAEL

Ca director general al Biroului, Gabriel avea autoritate deplină să întreprindă operațiuni delicate fără să obțină mai întâi aprobarea prim-ministrului. Însă mandatul nu-i permitea să-l invite pe

conducătorul înlăturat de la putere al unei națiuni arabe ostile să viziteze Israelul, nici măcar neoficial. Una era să-l strecoare pe Khalid în ambasada din Londra, în focul bătăliei, și cu totul altceva să-i garanteze accesul la cea mai contestată proprietate imobiliară din întreaga lume. Prim-ministrul, după o oră de discuții încordate, a aprobat vizita, cu condiția să rămână secretă. Gabriel, care deja îl considerase mort pe prințul saudit, a fost mulțumit de condiții. Ultimul lucru pentru care trebuia să-și facă griji, a zis el, era un *selfie* care să răsară pe rețelele sociale. Conturile vechi de Twitter și Instagram ale lui Khalid erau suspendate, iar Casa Regală Saud îl șterse din amintire. Khalid era un nimeni.

Elicopterul lui, un Airbus H175 VIP, a coborât într-un vârtej de praf pe țărmul Golfului Aqaba a doua zi dimineață, la ora opt. Un membru al echipajului a deschis ușa, și Khalid, în pantaloni de bumbac și blazer italian, a pășit șovăielnic pentru prima oară pe teritoriul israelian. Singurii martori ai evenimentului au fost Gabriel și mica lui echipă de bodyguarzi. Gabriel a întins mâna, zâmbind, însă Khalid l-a îmbrățișat strâns. Că era de bine sau de rău, forțați de împrejurări, acum erau cei mai buni prieteni.

Khalid s-a uitat la peisajul arid, de culoare kaki.

— Am sperat să vin aici într-o bună zi, în alte împrejurări.

— Cine știe, a zis Gabriel, poate că voi aranja și asta.

Au pornit spre nord prin deșertul Negev în SUV-ul blindat al lui Gabriel. Khalid a părut surprins să vadă și alte mașini pe drum.

— E mai bine, a explicat Gabriel, dacă ne ascundem la vedere.

— Și dacă mă recunoaște cineva?

— Israelul e ultimul loc din lume în care s-ar aștepta cineva să te vadă.

— Asta pentru că e ultimul loc din lume în care ar trebui să fiu. Dar, dacă-i pe-așa, presupun că n-am vreun alt loc unde să merg.

Era clar că lui Khalid nu-i convenea să aibă mișcările limitate și statutul global redus. În timp ce se avântau mai adânc în deșert, sub un cer fără nori, a vorbit despre ce s-a întâmplat după ce s-a întors în Arabia Saudită după uciderea Reemei. A înmormântat-o în tradiția wahhabistă, a spus, într-un mormânt anonim din deșert. Apoi a încercat repede să-și reia locul în linia de succesiune la tron. După cum se temuse, n-a fost posibil. Consiliul Loialității îl alesese deja pe Abdullah, mentorul și confesorul lui Khalid, ca noul prinț moștenitor. Khalid și-a declarat, așa cum se cuvenea, loialitatea față de unchiul său, însă Abdullah, temându-se de influența lui Khalid, l-a deposedat la iuțeală de toate funcțiile sale guvernamentale importante. Când Khalid a protestat, a fost arestat și dus într-o cameră din hotelul Ritz-Carlton, unde a fost silit să renunțe la o mare parte din avere. Temându-se pentru viața sa, și-a strâns banii lichizi care îi rămăseseră și s-a refugiat pe *Tranquillity.* Asma, soția sa, a refuzat să plece cu el în exil.

— Te învinovățește pentru moartea Reemei?

Khalid a încuviințat încet din cap.

— E destul de ironic, nu crezi? Am luptat pentru drepturile femeilor în Arabia Saudită și, drept răsplată, am fost părăsit de soția mea.

— Și de unchiul tău.

— Că tot mă sfătuise să nu abdic, a fost de acord Khalid. Se pare că Abdullah a complotat împotriva mea de la bun început. Consiliul Loialității n-a luat în serios nicio altă candidatură. Prăjitura, cum se zice, era deja în cuptor. După ce am fost înlăturat, tronul a rămas liber pentru Abdullah. Nici măcar tata nu s-a putut împotrivi.

— Ce mai face?

— Tata? Are momente de luciditate, dar în cea mai mare parte a timpului trăiește în ceața demenței. Abdullah are controlul deplin asupra mașinăriei regatului, și ai văzut rezultatele. Fii pe pace, n-a terminat. Toți senatorii și congresmenii din Washington care urlau cerându-mi capul vor regreta ziua în care m-au criticat.

Era aproape de ora zece când suprafața de culoarea mercurului a Mării Moarte s-a ivit în zare. La Ein Gedi, Gabriel l-a întrebat dacă voia să facă o baie în mare, însă Khalid a respins propunerea cu o fluturare a mâinii. Se scăldase o dată în partea iordaniană a Mării Moarte și nu-i plăcuse.

Au trecut printr-un punct de control fără să încetinească și au intrat în Cisiordania. La Ierihon era locul unde ar fi trebuit să vireze spre Ierusalim. Însă și-au continuat drumul spre nord. Khalid s-a întunecat la față când au trecut pe lângă un șir de așezări israeliene de pe malul Iordanului.

— Cum vă așteptați să-și facă ei o țară când le-ați luat tot pământul?

— N-am luat *tot* pământul, a răspuns Gabriel. Dar te asigur că n-o să plecăm niciodată din Valea Iordanului.

— Nu pot fi două state dacă evreii sunt pe amândouă părțile graniței.

— Mă tem că acel tren a plecat deja din stație.

— Care tren?

— Soluția cu două state. E moartă și-ngropată. Trebuie să gândim neconvențional.

— Care e alternativă?

— Mai întâi să avem pace. După aceea, a zis Gabriel, orice e posibil.

Au trecut prin alt punct de control pe teritoriul israelian propriu-zis și au gonit peste câmpiile plate, fertile, spre capătul de sud al Mării Galileii. Acolo au luat-o spre est și au urcat pe înălțimile Golan. În orașul druz Majdal Shams s-au uitat printr-un gard de sârmă ghimpată la partea de sud

a Siriei. Militarii sirieni și aliații lor ruși și iranieni alungaseră ultimele trupe rebele. Regimul controla din nou teritoriul de-a lungul graniței cu Israelul.

S-au oprit să prânzească în Rosh Pina, una dintre cele mai vechi colonii sioniste din Israel, apoi au început traversarea părții superioare a Galileii. Gabriel a arătat urmele satelor arabe abandonate. Ba chiar a mers împreună cu Khalid printre ruinele din al-Sumayriyya, satul arab din vestul Galileii ai cărui locuitori fugiseră în Liban în 1948. Tel Avivul, cu construcțiile noi-nouțe profilate pe cer, l-au văzut de pe Autostrada 6, iar de Ierusalim, orașul împărțit al lui Dumnezeu de pe un deal, s-au apropiat dinspre vest. După ce au trecut granița invizibilă spre Ierusalimul de Est, au mers pe lângă zidurile otomane ale Orașului Vechi spre Poarta Leilor. În mica piață de dincolo de ea nu era niciun trecător. Nu erau decât polițiști și soldați israelieni.

— Unde suntem? a întrebat Khalid, cu încordare în glas.

Gabriel a deschis portiera și a coborât.

— Vino cu mine, a zis. O să-ți arăt.

•

Mica piață de dincolo de Poarta Leilor nu era singurul sector din Cartierul Musulman care fusese închis pentru public în seara aceea, la ordinele lui Gabriel. La fel era și esplanada sfântă, largă, care mergea spre sud, cunoscută evreilor ca Muntele Templului, iar musulmanilor ca Haram al-Sharif, Sanctuarul Nobil. Gabriel și Khalid au intrat în complex prin Bab al-Huttah, Poarta Iertării. Cupola Stâncii, aurită, lucea blând în lumina rece de la începutul serii. Se vedea silueta masivă a Moscheii al-Aqsa.

— Ai făcut asta pentru mine?

Gabriel a încuviințat din cap.

— Cum?

— Sunt un om, a zis Gabriel, cu oarecare influență.

Câțiva reprezentanți ai Waqf stăteau îngrămădiți pe partea estică a esplanadei.

— Cine cred ei că sunt? a întrebat Khalid.

— Un arab de vază dintr-unul dintre emirate.

— Sper că nu din Qatar.

Au intrat în Cupola Stâncii și au privit împreună, solemn, Piatra de Temelie. Era vârful Muntelui Moriah, punctul din care musulmanii cred că Mahomed a urcat la ceruri și în care evreii cred că Abraham l-ar fi sacrificat pe fiul său mezin dacă n-ar fi intervenit un arhanghel pe nume Gabriel. După aceea Khalid s-a rugat în Moscheea al-Aqsa, în vreme ce tizul arhanghelului, singur pe esplanadă, contempla luna răsărită deasupra Muntelui Măslinilor.

Când Khalid a ieșit din moschee, se lăsase noaptea.

— Unde este încăperea în care ai găsit stâlpii așa-zisului Templu al lui Solomon?

Gabriel a arătat în jos, în adâncul platoului.

— Și Zidul Plângerii?

Gabriel și-a înclinat capul spre vest.

— Mă poți duce în acea încăpere?

— Poate altă dată.

— Și Zidul?

Stăteau la numai câțiva metri de partea de sus a Zidului Vestic, dar s-au dus acolo în SUV-ul lui Gabriel. Uriașele pietre cioplite irodiene erau scăldate în lumină, la fel ca piața largă de la poalele lor. Gabriel nu încercase s-o închidă pentru vizita lui Khalid. Era ticsită de credincioși și turiști.

— Bărbații și femeile se roagă separat, a remarcat cu viclenie sauditul.

— Spre marea exasperare a evreilor mai liberali.

— Poate că putem schimba asta.

— *Shwaya, shwaya,* a zis Gabriel.

Khalid a scos un petic de hârtie din buzunarul de la piept al hainei.

— E o rugăciune pentru Reema. Aș vrea s-o las în zid.

Gabriel a pus o *kippah* pe părul negru al lui Khalid și l-a privit apropiindu-se de zid. A strecurat biletul între două pietre cioplite și și-a aplecat capul într-o rugăciune tăcută, iar când s-a întors, avea ochii plini de lacrimi. SUV-ul lui Gabriel era parcat în afara Porții Dung. Au trecut în partea vestică a orașului și s-au dus în cartierul vechi cunoscut sub numele Nachlaot. La intrarea pe strada Narkiss era un punct de control. Au trecut de el fără să încetinească și au oprit în fața blocului de locuințe din calcar de la numărul 6.

— Unde suntem acum? a întrebat Khalid.

— Acasă, a zis Gabriel.

39.

IERUSALIM

Chiara desfăcuse o sticlă de Domaine du Castel, un vin de pe Dealurile Iudeei, asemănător cu cel de Bordeaux. Khalid nu s-a lăsat rugat să bea un pahar. Acum, că fusese alungat, a zis, nu mai avea vreo scuză să păstreze aparența cucerniciei wahhabiste stricte. Părea surprins că un om atât de puternic ca Gabriel Allon trăia într-o locuință atât de modestă. Dar, dacă-i pe-așa, aproape orice casă i-ar părea modestă unui prinț care crescuse într-un palat de dimensiunea unui cvartal.

A aruncat o privire de cunoscător la tablourile atârnate pe pereții livingului.

— Sunt pictate de tine?

— Unele, a răspuns Gabriel.

— Și celelalte?

— De mama și bunicul. Și unul sau două de prima mea soție.

Chiara pregătise destulă mâncare pentru Khalid și cei care îl însoțeau peste tot. Era așezată pe bufetul din sufragerie. Khalid s-a așezat în capul mesei, cu Gabriel și Chiara de o parte și Rafael și Irene de cealaltă parte. Gabriel l-a prezentat copiilor pe Khalid ca „Domnul Abdulaziz", dar el a insistat să-i spună pe numele de botez. Era clar că sunt nedumeriți de prezența lui în casa familiei Allon. Gabriel rareori primea străini pe strada Narkiss, iar copiii, în ciuda faptului că locuiau aproape de Ierusalimul de Est, rareori vedeau arabi, ca să nu mai vorbim de a lua cina cu ei.

Cu toate acestea, n-au trecut decât câteva minute până ca ei să fie vrăjiți de Khalid. Cu părul lui negru, trăsăturile bine desenate și ochii căprui calzi, arăta ca versiunea hollywoodiană a unui prinț arab. Era ușor să ți-l imaginezi pe Khalid, cu veșmintele oamenilor din deșert, mergând călare la luptă alături de T.E. Lawrence. Chiar și fără bani și jucării costisitoare, farmecul și charisma lui erau irezistibile.

Au vorbit despre lucruri neprimejdioase – picturi, cărți, călătoria lui printr-o parte din Israel și Cisiordania, despre orice, în afară de moartea Reemei și căderea în dizgrație a lui Khalid. Tocmai le spunea copiilor povești despre șoimărit când s-a auzit vaierul sirenelor peste Nachlaot. Gabriel a sunat la sediu, pe bulevardul Regele Saul, și a aflat că mai venea o rachetă dinspre Siria, îndreptându-se spre zona în care se afla Ierusalimul.

— Și dacă lovește Haram al-Sharif? a întrebat Khalid.

— Călătoria ta în Israel va deveni mult mai interesantă.

Timp de câteva minute au așteptat bufnitura impactului, până ce, în cele din urmă, sirenele au tăcut. Gabriel a sunat din nou la sediu și a aflat că racheta a fost interceptată. Rămășițele au căzut fără să facă pagube pe un câmp de lângă așezarea Ofra din Cisiordania.

Pe la ora nouă, copiii au început să se foiască și să se lase într-o rână. Chiara i-a mânat la culcare, în vreme ce Gabriel și Khalid terminau de băut vinul pe terasă. Khalid ședea pe scaunul obișnuit al lui Shamron. Mirosul de eucalipt era îmbătător.

— Asta face parte din ascunderea la vedere?

— Mă tem că adresa mea este cel mai prost păstrat secret din Israel.

— Și prima ta soție? Unde e?

Gabriel s-a uitat spre vest. Spitalul, a explicat, era în vechiul sat arab Deir Yassin, unde luptătorii evrei din grupările paramilitare Irgun și Lehi masacraseră peste o sută de palestinieni în noaptea de 9 aprilie 1948.

— Cât de tulburător e faptul că trăiește într-un astfel de loc.

— Asta-i viața, a răspuns Gabriel, în țara de două ori făgăduită.

Khalid a zâmbit trist.

— Ai văzut când s-a petrecut?

— Ce anume?

— Bomba care ți-a ucis copilul și ți-a rănit soția?

Gabriel a încuviințat încet din cap.

— M-ai cruțat de o astfel de amintire. Presupun că ar trebui să fiu recunoscător. Khalid a băut un pic de vin. Îți amintești ce le-ai spus răpitorilor când negociai întoarcerea Reemei?

— Am înregistrările.

— Și cuvintele pe care le-ai strigat după ce a explodat bomba?

Gabriel n-a spus nimic.

— Trebuie să recunosc, a zis Khalid, că nu m-am gândit la nimic altceva din acea noapte încoace.

— Știi ce se spune despre răzbunare?

— Ce?

— Dacă trăiești pentru a te răzbuna, sapă o groapă în care să încapă doi.

— E un foarte vechi proverb arab.

— De fapt, e evreiesc.

— Lasă prostiile, a zis Khalid, cu o urmă din vechea aroganță. Ai făcut vreo încercare să-i găsești?

— Am făcut cercetări, a zis Gabriel, vag.

— Au dat roade?

Gabriel a clătinat din cap.

— Nici ale mele.

— Poate că ar trebui să ne unim resursele.

— Sunt de acord, a zis Khalid. De unde ar trebui să începem?

— Omar Nawwaf.

— Ce-i cu el?

— De ce ai dat ordin să fie omorât?

Khalid a șovăit, apoi a zis:

— Am fost sfătuit s-o fac.

— De către cine?

— Dragul meu unchi Abdullah, a zis Khalid. Viitorul rege al Arabiei Saudite.

40.

IERUSALIM

Dar americanii, a început Khalid, doar pe jumătate în glumă, erau de vină, în ultimă instanță. După atacurile din 11 septembrie au cerut familiei regale să ia măsuri drastice împotriva al-Qaeda și să stăvilească fluxul de bani și de ideologie wahhabistă care a dus la ele. Legăturile regatului cu cel mai grav atac din istorie asupra teritoriului american erau incontestabile. Cincisprezece dintre cei nouăsprezece pirați ai aerului erau cetățeni saudiți, iar Osama bin Laden, fondatorul și farul călăuzitor al organizației al-Qaeda, era descendentul unei familii saudite de vază care devenise fabulos de bogată datorită legăturilor financiare cu Casa Regală Saud.

— Sunt multe motive care au condus la 11 septembrie, a zis Khalid, însă noi, saudiții, trebuie să acceptăm responsabilitatea pentru rolul nostru. Atacul a lăsat o pată de neșters pe țara noastră și pe familia mea, și așa ceva nu mai trebuie să se întâmple niciodată.

Pentru a combate eficient al-Qaeda, regatul avea nevoie disperată de tehnologie de supraveghere cibernetică, așa încât să poată monitoriza comunicațiile prin internet ale celor bănuiți de terorism și ale tovarășilor lor de drum, mai ales după ce mișcarea jihadistă globală și-a schimbat forma, odată cu apariția rețelelor sociale. În acest scop a fost creat Centrul Regal de Date, o denumire vagă, și dotat cu aparatură cibernetică sofisticată achiziționată din Emiratele pasionate de informatizare și de la o firmă particulară italiană. Centrul a cumpărat chiar și un soft de piratare a telefoanelor mobile, de la o companie israeliană numită ONS Systems. Gabriel știuse de tranzacție. Se opusese vehement, la fel și șeful Unității 8200, dar prim-ministrul trecuse peste amândoi.

Centrul Regal de Date permitea regimului să-i monitorizeze nu numai pe potențialii teroriști, ci și pe opozanții politici. Din acest motiv, Khalid a preluat controlul lui când a devenit prinț moștenitor. L-a folosit pentru a spiona telefoanele mobile ale adversarilor să-i și a le urmări activitatea în cyberspațiu. Centrul i-a dat lui Khalid și puterea de a monitoriza și manipula rețelele sociale. Nu se rușina să admită că, la fel ca președintele american, era obsedat de statutul său în universul paralel Twitter și Facebook. Nu era doar vanitatea la baza preocupării sale. Se temea că ar putea fi răsturnat de o revoltă „hashtag” inspirată de internet, la fel ca aceea care-l înlăturase de la putere pe Mubarak în Egipt. Quatarul, rivalul încrâncenat din Golf, acționa împotriva lui on-line. La fel ca o serie de comentatori și jurnaliști care dobândiseră o

audiență largă pe rețelele sociale în rândul arabilor tineri și neliniștiți care doreau cu disperare o schimbare politică. Unul dintre acești comentatori era un saudit pe nume Omar Nawwaf.

Nawwaf era redactor-șef la *Arab News,* cel mai important cotidian de limbă engleză din Arabia Saudită. Era un vechi corespondent din Orientul Mijlociu și reușise să păstreze relații bune atât cu Casa Regală Saud, căreia îi datora supraviețuirea ca jurnalist, cât și cu al-Qaeda și Frăția Musulmană. Ca urmare, Curtea Regală îl folosea adesea ca emisar către forțele islamului politic. Nawwaf, care era laic, pledase multă vreme pentru slăbirea restricțiilor inspirate de wahhabism impuse femeilor în societatea saudită, și inițial a salutat cu entuziasm editorial accederea la putere a unui tânăr reformator. Sprijinul său s-a topit când Khalid a suprimat necruțător opoziția politică și s-a îmbogățit din rezervele publice.

Nu le-a trebuit mult lui Khalid și curtenilor lui ca să-și dea seama că au „o problemă Omar Nawwaf”. La început au încercat să dezamorseze situația cu farmec și promisiuni. Dar când criticile lui Nawwaf s-au întețit, a fost avertizat să se potolească, pentru că altfel va suferi consecințe cumplite. Pus să aleagă între tăcere și exil, Nawwaf a ales exilul. S-a refugiat la Berlin și și-a găsit de lucru la *Der Spiegel,* cea mai importantă revistă de știri din Germania. Scăpat de mecanismul de represiune al Arabiei Saudite, a dezlănțuit un torent de comentarii mușcătoare care-l vizau pe încăpățânatul prinț moștenitor, descriindu-l ca pe un escroc și trișor, care n-avea de gând să aducă o reformă politică reală regatului osificat. Khalid s-a războit cu Nawwaf din interiorul Centrului Regal de Date, însă zadarnic. Numai pe Twitter, Nawwaf avea vreo zece milioane de urmăritori, mult mai mulți decât Khalid. Băgărețul jurnalist exilat câștiga bătălia ideilor pe rețelele sociale.

— Și apoi, a zis Khalid, s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Omar Nawwaf, marele meu detractor, mi-a cerut un interviu.

— Și l-ai refuzat?

— Fără să stau o clipă pe gânduri.

— Ce s-a întâmplat?

Nawwaf a făcut a doua cerere. Apoi a treia. Și, când n-a primit niciun răspuns, s-a folosit de contactele sale din Casa Regală Saud ca să-i trimită un mesaj direct lui Khalid.

— Se părea că cererea de interviu fusese de la bun început un șiretlic. Omar afirma că descoperise informații privind o amenințare la adresa mea. Insista să-mi vorbească personal despre această amenințare. Evident, având în vedere tot ce scrisese și spusese despre mine, am fost sceptic. La fel și cei care se ocupau de siguranța mea. Erau convinși că vrea să mă omoare.

— Cu ce? Un stilou și un carnețel?

— Când Bin Laden l-a omorât pe Ahmad Shah Massoud din Alianța Nordică, cu două zile înainte de 11 septembrie, asasinii au pretins că sunt jurnaliști de televiziune.

— Spune mai departe, a zis Gabriel.

— Știu că mă crezi impulsiv și nechibzuit, dar am cugetat bine la această chestiune. În cele din urmă, am hotărât să mă întâlnesc cu el. I-am trimis la Berlin un mesaj, prin ambasada Arabiei Saudite, în care îl invitam să se întoarcă în regat, dar a refuzat. A spus că nu vine decât într-un loc neutru, undeva unde să se simtă în siguranță. Cei care se ocupă de securitatea mea erau mai convinși ca oricând că Omar avea de gând să mă omoare.

— Și tu?

— Eu nu eram prea sigur. Sincer, dacă aș fi fost în locul lui Omar, nici eu nu m-aș fi întors în regat.

— Dar voiai să auzi ce are de spus?

— Sursele lui, a zis Khalid, sunt impecabile. Omar avea o rețea în întreaga regiune.

— Și atunci ce ai făcut?

— I-am cerut sfatul cuiva în care puteam să am încredere.

— Unchiul Abdullah?

Khalid a încuviințat din cap.

— Viitorul rege al Arabiei Saudite.

•

Abdullah bin Abdulaziz Al Saud nu era membru al Celor Șapte Sudairi, linia regală internă de succesiune a fiilor Fondatorilor, care dăduse trei monarhi saudiți, inclusiv pe tatăl lui Khalid. Prin urmare, a presupus că nu va fi niciodată rege. Își trăise viața conform acestei idei, cu un picior în Arabia Saudită și cu celălalt în Occident. Totuși, rămânea un personaj important în Casa Regală Saud, respectat pentru mintea sa și pentru perspicacitatea politică. Lui Khalid, unchiul său îi părea o sursă de sfaturi înțelepte, tocmai pentru că se opunea multora dintre reformele lui Khalid, inclusiv cele privitoare la femei, care pentru Abdullah n-aveau decât un rost.

— Și când i-ai spus unchiului despre Omar Nawwaf?

— A fost neliniștit.

— Ce a propus?

Khalid și-a trecut arătătorul peste beregată.

— Cam drastic, nu crezi?

— Nu după standardele noastre.

— Dar se presupunea că tu vei fi altfel, Khalid. Se presupunea că tu vei fi cel care o să schimbe Orientul Mijlociu și lumea islamică.

— Nu pot schimba lumea dacă sunt mort, nu?

— Și dacă se întorcea împotriva ta?

— Abdullah a promis că nu se va întâmpla asta.

— Cât de înțelept din partea lui, a zis Gabriel, sec. Dar de ce să spună așa ceva?

— Pentru că mâinile mele aveau să fie curate.

— Abdullah a spus că se va ocupa el de asta?

Khalid a încuviințat din cap.

— Cum l-a făcut pe Nawwaf să meargă la consulatul din Istanbul?

— Tu cum crezi?

— Lui Nawwaf i s-a spus că tu o să fii acolo.

— Foarte bine.

— Și absurditatea pe care ai spus-o după ce el a murit? Pălăvrăgeala despre o operațiune de predare care a luat-o razna?

— Omar Nawwaf, a zis Khalid grav, n-avea să mai iasă viu din acel consulat.

— Cam neglijent, nu crezi?

— Abdullah a vrut o modalitate spectaculoasă de a-l ucide, ca să-i sperie pe alți potențiali asasini.

— A fost spectaculoasă, ce-i drept. Și acum unchiul tău este succesorul la tron.

— Iar eu stau cu tine în al-Quds[13]. Khalid a ascultat zgomotele orașului vechi. Se pare că Abdullah m-a momit să comit un act necugetat ca să-mi prejudicieze statutul internațional și să-mi slăbească puterea de acasă.

— Da, așa se pare.

— Dar dacă privim asta greșit?

— Care ar fi modul corect?

— Dacă Omar Nawwaf voia cu adevărat să mă avertizeze împotriva unei amenințări grave? Khalid s-a uitat la ceasul de la mână. Dumnezeule, uite cât s-a făcut!

— E devreme după standardele noastre.

Khalid a pus o mână pe umărul lui Gabriel.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru că m-ai invitat aici.

— Va fi micul nostru secret.

Khalid a zâmbit.

— M-am gândit să-ți aduc un dar, dar știam că n-ai să-l accepți, așa că mă tem că va trebui să te mulțumești cu asta. A scos la iveală un *stick.* Frumos, nu?

— Ce e pe el?

— Unele dintre dosarele financiare pe care le-am obținut în timpul afacerii de la Ritz-Carlton.

Unchiul Abdullah era un om de afaceri jalnic, însă acum doi ani a devenit miliardar aproape peste noapte. A îndesat *stick*-ul în palma lui Gabriel. Poate că tu o să poți deslușì cum a făcut-o.

41.

NEW YORK – BERLIN

În seara neverosimilei vizite a lui Khalid la Ierusalim, Sarah Bancroft avea întâlnire cu bărbatul coșmarurilor ei. Îl chema David Price și se întâlniseră datorită unui prieten comun, la o licitație de la Christie's. David avea cincizeci și șapte de ani și se ocupa cu ceva legat de bani, o creatură cu aspect viril, părul negru lins, dinți sclipitor de albi și foarte bronzat după o vacanță în Caraibe cu fosta soție și cei doi copii liceeni. A dus-o la o piesă nouă pe care *Times o* declarase importantă și, după aceea, la Joe Allen, unde era foarte cunoscut de barmani și chelneri. Mai târziu, la ușa blocului în care locuia ea, pe East Sixty Seventh Street, Sarah s-a ferit de buzele lui ca și cum ar fi ocolit un pudel. Ajunsă sus, și-a sunat mama, lucru pe care îl făcea rar, și s-a plâns de viața sa amoroasă. Mama, care știa puține despre trecutul secret al lui Sarah, a sfătuit-o să se apuce de yoga, despre care jura că făcuse minuni pentru ea.

Ca să fim sinceri, nu era în întregime vina lui David Price că seara nu decursese prea bine. Sarah fusese preocupată de cererea subită a lui Khalid de a-l pune din nou în legătură cu Gabriel. Era primul contact pe care-l avusese cu cei doi bărbați de la întoarcerea la New York. Aflase de abdicarea lui Khalid urmărind CNN și presupusese că Reema revenise în siguranță, însă Gabriel îi spusese adevărul. Sarah știa că un astfel de act n-avea să

rămână nepedepsit. Cei răspunzători aveau să fie vânați, aveau să fie acțiuni de răzbunare. Un motiv în plus ca mintea ei să rătăcească în timpul piesei – nu-și amintea niciuna dintre replicile actorilor – și al cinei de la Joe Allen. Voia să fie pe teren cu Gabriel, Mihail și cu misteriosul englez pe nume Christopher Keller, nu să stea la palavre și să mănânce ficat și ceapă cu un mic bancher divorțat din Connecticut.

Prin urmare, Sarah n-a fost deloc nemulțumită când, trei zile mai târziu, a găsit în e-mail un bilet de avion spre Berlin pentru cursa Lufthansa din seara aceea. Și-a informat inexact personalul de planurile de călătorie și s-a dus singură la aeroportul Newark. Se părea că vecinul de scaun, un bancher de investiții de la Morgan Stanley, își jurase să epuizeze rezervele de băutură ale avionului. Sarah a ciugulit din cină și apoi a dormit până când sub hublou i-a apărut un câmp german pudrat cu zăpadă. Un curier de la filiala din Berlin a Biroului a abordat-o în sala pentru Sosiri și a condus-o la un BMW berlină. La volan era Mihail.

— Cel puțin nu mai e un afurisit de Passat, a zis ea și s-a așezat pe scaunul pasagerului.

Mihail a urmat rampa de ieșire din aeroport spre autostradă și s-a îndreptat spre Charlottenburg. Sarah cunoștea bine cartierul. Când era încă la CIA, petrecuse șase luni la Berlin, lucrând cu BfV-ul german împotriva unei celule al-Qaeda care plănuia un alt 11 septembrie dintr-un apartament de pe Kantstrasse. Mihail o vizitase în secret pe Sarah de mai multe ori în timpul acelei misiuni.

— Mă bucur să fiu din nou aici, a zis Sarah, provocator. Întotdeauna mi-a plăcut Berlinul.

— Mai ales la sfârșitul iernii. Balustradele erau împroșcate cu zăpadă murdară, și la opt și jumătate dimineața cerul era încă întunecat. Presupun că trebuie să ne considerăm norocoși că ea nu trăiește la Oslo.

— Cine?

Mihail n-a răspuns.

— Erai acolo când a fost ucisă Reema?

— Destul de aproape, a răspuns Mihail. Și Keller.

— E la Berlin?

— Keller? Mihail a privit-o pieziș. De ce întrebi?

— Sunt curioasă, atâta tot.

— Christopher are treabă în altă parte în acest moment. Suntem din nou doar noi trei.

— Unde-i Gabriel?

— Casa conspirativă.

Mihail a virat pe Bundesstrasse și a mers până la Tiergarten[14]. La Poarta Brandenburg era o manifestație, vreo două sute de oameni, majoritatea în jur de douăzeci de ani, în blugi și pulovere de lână în stil scandinav. Arătau ca niște partizani ai Green Peace sau protestatari pentru pace. Însă pancartele le trădau adevăratele convingeri religioase.

— Sunt dintr-o grupare numită Identitatea Generației, a explicat Mihail. Par foarte inofensivi, însă împărtășesc aceeași ideologie cu skinheads și restul neonaziștilor.

A virat la dreapta pe Ebertstrasse și a amuțit când au trecut pe lângă memorialul sumbru al Holocaustului din Berlin, cu cele două mii șapte sute de dale de ciment cenușiu aranjate pe un teren de mărimea unui cvartal. Sarah îl dusese pe Mihail la memorial în timpul uneia dintre vizitele lui secrete la Berlin. Le stricase weekendul.

La Potsdamer Platz, cândva un teren viran al Războiului Rece, acum un monument din sticlă și oțel închinat puterii economice germane, Mihail a luat-o spre est, în districtul Mitte. A făcut o serie de viraje la dreapta, consecutive, o veche manevră de contrafilaj, înainte să tragă brusc la bordură pe Kronenstrasse și să oprească motorul.

— Cât de mult știi despre familia lui Gabriel? a întrebat.

— Lucruri de bază, presupun.

— E evreu german Gabriel al nostru. Cu toate că s-a născut în Israel, a învățat să vorbească germana înainte de ebraică. De aceea are un accent berlinez atât de puternic. L-a luat de la mama lui. Mihail a arătat un bloc de locuințe modern, cu ferestre care străluceau ca onixul șlefuit. Când ea era copil a locuit într-o clădire care se afla chiar aici. În toamna lui 1942 a fost expediată la Auschwitz într-un vagon de vite, alături de restul familiei ei. A fost singura care a rămas în viață.

O lacrimă s-a prelins pe obrazul lui Sarah.

— E vreun motiv pentru care ai vrut să văd asta?

— Da, casa conspirativă e chiar acolo, a zis Mihail și a arătat clădirea de vizavi. Gabriel a închiriat-o pe termen lung atunci când a devenit director.

— Vine des aici?

— La Berlin? Mihail a clătinat din cap. Urăște acest loc.

— Și atunci de ce suntem aici?

— Hanifa, a răspuns Mihail, deschizând portiera. Suntem aici din cauza Hanifei.

42.

BERLIN

Era ora 20.15 când Hanifa Khoury, o producătoare veterană a postului german ZDF, a pășit pe pavajul ud de pe Unter den Linden. Un vânt rece sufla peste copacii desfrunziți care au dat numele celebrului bulevard. Dârdâind, Hanifa și-a înfășurat bine în jurul gâtului o *keffiyeh* în carouri alb cu negru. Spre deosebire de majoritatea germanilor, nu purta eșarfa din motive de modă sau de politică antiisraeliană; Hanifa se trăgea

dintr-o familie de palestinieni. S-a uitat în susul și în josul străzii. Dat fiind că lucrase ca jurnalistă prin tot Orientul Mijlociu, se pricepea să depisteze urmăritorii, mai ales când erau arabi ca ea. N-a văzut nimic suspect. De fapt, trecuseră câteva săptămâni de când nu mai observase pe nimeni care să o supravegheze. Poate că, și-a zis, se hotărâseră în sfârșit să o lase în pace.

A mers pe Unter den Linden spre Friedrichstrasse, apoi a luat-o la stânga. Lângă vechiul punct de control Charlie se afla cafeneaua în care se întâlnea cu Omar după serviciu. O femeie atrăgătoare, blondă, de patruzeci și ceva de ani, ședea la masa lor obișnuită, cea din colțul din spate, de unde se vedea perfect ușa de la stradă. Citea un volum de poezie de Mahmoud Darwish, bardul mișcării naționale palestiniene. Când Hanifa s-a apropiat, femeia a ridicat ochii de pe pagină, a zâmbit și a privit din nou în jos.

Hanifa s-a oprit brusc.

— Vă place?

Femeia n-a reacționat imediat.

— Scuze, a zis în engleză. Nu vorbesc germana.

Accentul era inconfundabil american. Hanifa s-a gândit să pretindă că nu înțelege și să-și găsească o masă cât mai departe cu putință de blonda atrăgătoare – sau, poate, și-a zis, în cu totul altă cafenea. Singurii oameni pe care Hanifa îi disprețuia mai mult decât pe americani erau israelienii, cu toate că uneori, în funcție de capriciile politicii americane în Orientul Mijlociu, competiția era strânsă.

— Cartea, a zis, de această dată în engleză. Am întrebat dacă vă place.

— Pot oare să nu-i placă cuiva aceste versuri atât de dureroase?

Observația a surprins-o plăcut pe Hanifa.

— L-am întâlnit nu cu mult înainte de a muri.

— Pe Darwish? Zău?

— Am fost producătoarea unuia dintre ultimele interviuri pe care le-a dat.

— Sunteți jurnalistă?

Hanifa a încuviințat din cap.

— La ZDF. Și dumneavoastră?

— În acest moment sunt într-o vacanță prelungită.

— Ce norocoasă!

— Nu cine știe cât.

— Sunteți americancă?

— Mă tem că da. Femeia s-a uitat la *keffiyeh*-ul alb cu negru din jurul gâtului Hanifei. Sper că nu-i o problemă.

— De ce-ar fi?

— Nu suntem prea populari în acest moment. Femeia a pus cartea pe masă, astfel încât Hanifa să vadă pagina deschisă. O știți pe asta?

— Firește. E celebră. Hanifa a spus pe de rost primele cuvinte ale poeziei: „Aici, pe pantele colinelor, înfruntând amurgul și tunul timpului…” A zâmbit. Sună mult mai bine în arabă originală.

— Sunteți din Palestina?

— Părinții mei erau din Galileea de Sus. Au fost expulzați în Siria în 1948 și, în cele din urmă, au venit aici. Hanifa a coborât vocea și a spus cu viclenie: Sper că nu-i o problemă.

Femeia a zâmbit.

Hanifa a aruncat o privire spre scaunul gol.

— Așteptați pe cineva?

— Așa, în general, da. Însă nu în acest moment.

— Pot să mă alătur dumneavoastră?

— Vă rog.

Hanifa s-a așezat și s-a prezentat.

— Ce nume frumos, a zis femeia. Apoi a întins mâna. Sunt Sarah Bancroft.

•

În următoarele nouăzeci de minute, singur în casa conspirativă de pe Kronenstrasse, Gabriel a suportat un discurs despre Israel și evrei, ținut de numita Hanifa Khoury, jurnalistă, exilată, văduva

martirului Omar Nawwaf. N-a lăsat nicio rană nedeschisă: Holocaustul, fuga și expulzarea poporului palestinian, oroarea din Sabra și Shatila, procesul de pace de la Oslo, pe care l-a declarat o nebunie periculoasă. Cel puțin în această privință, ea și Gabriel erau întru totul de acord.

Sursa sunetului era telefonul pe care Sarah îl pusese pe masă de îndată ce se așezase în cafenea. Camera video era îndreptată spre tavan. Gabriel zărea din când în când mâinile, când descria planul ei de a aduce pacea în Palestina. A declarat că ideea a doua state, unul pentru evrei, celălalt pentru arabi, e literă moartă. Singura soluție dreaptă, a zis, era un singur stat binațional, cu un „drept de întoarcere" deplin și irevocabil pentru toate cele cinci milioane de refugiați palestinieni înregistrați.

— Însă asta n-ar însemna sfârșitul statului Israel? a întrebat Sarah.

— Da, firește. Dar asta-i ideea.

Apoi Hanifa l-a delectat pe Gabriel cu lectura unei poezii de Mahmoud Darwish, vocea suferinței palestiniene și a opresiunii israeliene, înainte s-o întrebe pe noua sa cunoștință americană de ce se hotărâse să facă o vacanță prelungită tocmai la Berlin. Sarah i-a turnat povestea pe care o însăilase Gabriel în acea după-amiază. Era despre destrămarea dezastruoasă a unei căsnicii fără copii. Umilită și cu inima frântă, Sarah hotărâse să petreacă vreo câteva luni într-un oraș în care n-o cunoștea nimeni. Un prieten îi oferise adăpost în Berlin. Era chiar după colț, a explicat ea, pe Kronenstrasse.

— Și dumneavoastră? a întrebat Sarah. Sunteți măritată?

— Doar cu munca mea.

— Numele îmi pare cunoscut.

— De fapt, e foarte obișnuit.

— Și fața îmi este cunoscută. E ca și cum ne-am mai fi întâlnit cândva.

— Aud asta de multe ori.

Era deja nouă și jumătate. Hanifa a anunțat că murea de foame. A propus să comande ceva de mâncare, dar Sarah a insistat că ar fi mai bine să mănânce în apartamentul ei. Bufetul era gol, însă puteau să ia două sticle de la Planet Wein și niște rulouri crocante cu creveți de la Sapa Sushi.

— Eu prefer Izumi, a zis Hanifa.

— Izumi să fie.

Sarah a plătit cele două sticle de Austrian Grüner Veltliner de la gheață; Hanifa pentru sushi. Câteva minute mai târziu, Gabriel le-a zărit mergând alături pe Kronenstrasse. A închis laptopul, a stins luminile și s-a așezat pe canapea.

— Să nu țipi, a zis el în șoaptă. Orice ai face, Hanifa, te rog să nu țipi.

43.

BERLIN

Hanifa Khoury n-a țipat, dar a scăpat din mână punga cu sushi și a scos brusc un icnet pe care ar fi putut să-l audă vecinii dacă Mihail n-ar fi închis ușa după ea. Uimită de sunetul ușii, l-a fulgerat cu privirea, după care s-a uitat din nou la Gabriel. Pe chip i s-au perindat câteva expresii, ca umbra unui nor. Ultima era o expresie inconfundabilă de recunoaștere.

— Dumnezeule mare, este…

— Da, a întrerupt-o Gabriel. Eu sunt.

Ea s-a întins spre ușă, însă Mihail se rezema de canat ca un om care așteaptă autobuzul. Atunci a scos din poșetă un telefon și a încercat să formeze un număr.

— Eu nu m-aș obosi s-o fac, a zis Gabriel. Serviciul e groaznic în această clădire.

— Sau poate că îl blochezi tu, ca să nu pot cere ajutor.

— Ești în deplină siguranță, Hanifa. De fapt, acum ești mai în siguranță decât ai fost de ceva vreme.

Gabriel i-a aruncat o privire lui Mihail, care a luat telefonul din mâna Hanifei. Apoi i-a luat poșeta și s-a uitat prin ea.

— Ce caută?

— O vestă de sinucigaș, un AK-47… a ridicat din umeri Gabriel. Chestiile obișnuite.

Mihail a păstrat telefonul, însă i-a înapoiat poșeta. Hanifa s-a uitat la Sarah.

— Și ea e israeliană?

— Ce altceva să fie?

— Vorbește engleza ca o americană.

— Diaspora ne oferă un avantaj clar când recrutăm agenți.

— Evreii nu sunt singurii oameni care au fost împrăștiați în cele patru vânturi.

— Nu, a zis Gabriel. Palestinienii au suferit și ei. Dar n-au fost niciodată ținta unei campanii organizate de anihilare fizică, așa ca *Shoah*[15]. Iată de ce trebuie să avem o țară a noastră. Nu putem conta pe germani sau pe polonezi sau pe unguri sau pe lituanieni ca să ne apere. Asta e lecția istoriei.

Gabriel n-a rostit aceste cuvinte în engleză, ci în germană. Hanifa i-a răspuns în aceeași limbă.

— De aceea m-ați răpit? Ca să-mi aruncați încă o dată în față Holocaustul pentru a justifica faptul că mă transformați într-o exilată?

— Nu te-am răpit.

— Bundespolizei ar putea să vadă altfel lucrurile.

— Ar putea, a ripostat Gabriel. Dar am o relație foarte bună cu șeful BfV, în principal deoarece îi ofer multe informații despre amenințările la adresa securității germane. Oh, presupun că îmi poți crea niște neplăceri, însă ai rata o ocazie importantă.

— Ce fel de ocazie?

— De a schimba cursul evenimentelor în Orientul Mijlociu.

Ea i-a aruncat o privire întrebătoare. Avea ochii aproape negri și pleoapele grele. Era ca și cum l-ar fi privit Adele Bloch-Bauer a lui Klimt.

— În ce fel? a întrebat în cele din urmă.

— Dându-mi articolul la care lucra Omar înainte să fie ucis. Văzând că nu primește niciun răspuns, Gabriel a adăugat: Omar n-a fost ucis în acel consulat din cauza lucrurilor pe care le scria pe rețelele sociale. A fost ucis pentru că a încercat să-l prevină pe Khalid de existența unui complot împotriva lui.

— Cine zice asta?

— Khalid.

Hanifa a mijit ochii.

— Ca de obicei, a zis cu amărăciune, Khalid se înșală.

— Cum așa?

— Nu Omar era cel care încerca să-l avertizeze de existența unui complot.

— Dar cine?

Hanifa a șovăit, apoi a spus:

— Eu.

44.

BERLIN

Bucățile de sushi zăceau împrăștiate pe podea, la intrare, așa că Mihail a coborât la restaurantul persan din apropiere și a luat câteva porții de carne prăjită și orez. Au mâncat la măsuța dreptunghiulară din apartament, așezată lângă o fereastră care dădea spre Kronenstrasse. Gabriel ședea cu spatele la stradă, cu Hanifa Khoury, noul său recrut, în stânga sa. Pe toată durata mesei ea nu

s-a uitat aproape deloc spre Sarah. Era evident că n-o iertase pentru că folosise un volum de Mahmoud Darwish, o comoară a literaturii palestiniene, drept momeală ca s-o prindă în capcană. Era evident și că nu credea că Sarah era cetățean al statului pe care dorea să-l vadă inundat de o mare de palestinieni întorși din exil.

Tot ce trebuia să facă Hanifa Khoury ca să-și confirme convingerea era să-i ceară lui Sarah să spună câteva cuvinte în ebraică. În schimb, a folosit ocazia ca să-l ocărască pe legendarul șef al spionajului israelian pentru crimele pe care el și poporul lui le săvârșiseră împotriva poporului ei. Gabriel a îndurat în tăcere cea mai mare parte a tiradei. Învățase cu mult timp în urmă că majoritatea dezbaterilor pe tema conflictului arabo-israelian ajungeau repede să semene cu învârtitul în jurul cozii. Și apoi, nu voia s-o piardă pe Hanifa ca aliat temporar. Evreii câștigaseră în înfruntarea pentru Palestina, arabii pierduseră. Fuseseră păcăliți și învinși la fiecare cotitură. Fuseseră prost slujiți de liderii lor. Hanifa avea dreptul să fie îndurerată și mânioasă, cu toate că predica ei ar fi putut să fie mai tolerabilă dacă n-ar fi fost servită în germană în orașul în care Hitler și naziștii își concepuseră și executaseră planul de a debarasa Europa de evrei. Nu era nimic de făcut în privința locului. Marea ruletă a Providenței îi adusese în acea seară pe Gabriel Allon și pe Hanifa Khoury, amândoi copii ai Palestinei, în Berlin.

La cafea și baclavale, Hanifa a încercat să-l descoasă pe Gabriel despre unele dintre faptele lui vitejești. Și când el a parat cu blândețe atacul, și-a îndreptat tirul retoric asupra americanilor și a intervenției lor dezastruoase în Irak. Intrase în Bagdad în urma forțelor Coaliției care înaintau și făcuse o cronică a rapidei căderi a Irakului în revoltă și război civil între facțiuni. În toamna lui 2003, în timpul sângeroasei Ofensive de Ramadan, a întâlnit un jurnalist saudit înalt și chipeș în barul

hotelului Palestine, unde se cazase. Sauditul, cu toate că nu le era prea cunoscut celor mai mulți dintre reporterii occidentali, era unul dintre cei mai influenți jurnaliști din lumea arabă, care dispunea de unele dintre cele mai bune surse.

— Numele lui, a zis ea, era Omar Nawwaf.

Erau amândoi necăsătoriți și, ca s-o spunem pe-a dreaptă, amândoi cam speriați. Hotelul Palestine se afla în afara Zonei Verzi americane și era o țintă frecventă a insurgenților. De fapt, chiar în acea noapte a fost sub un îndelungat atac cu mortiere. Hanifa s-a adăpostit în camera lui Omar. S-a întors acolo în noaptea următoare, care era pașnică, și apoi în noaptea care a urmat. Curând, s-au îndrăgostit nebunește, cu toate că se certau adesea în privința prezenței americane în Irak.

— Omar credea că Saddam e o amenințare și un monstru care trebuia să fie îndepărtat, chiar dacă pentru asta era nevoie de ajutorul trupelor americane. De asemenea, a acceptat ideea că apariția unei democrații în inima lumii arabe ar răspândi inevitabil libertatea în restul regiunii. Eu credeam că aventura irakiană avea să se termine cu un dezastru. Am avut dreptate, firește. A zâmbit trist. Lui Omar nu i-a plăcut asta. Era un saudit laic, cu privirea îndreptată spre Occident, dar tot saudit, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

— Nu i-a plăcut că o femeie i-a dovedit că greșește?

— Unde mai pui că era o femeie palestiniană.

Pentru un moment totuși, a părut că Omar avusese dreptate, la urma urmei. De la începutul lui 2011, mișcarea populară cunoscută ca Primăvara Arabă s-a întins în regiune. Regimurile opresive s-au prăbușit în Tunisia, Egipt, Yemen și Libia, iar în Siria a izbucnit un război civil în toată puterea cuvântului. Monarhiile ancestrale o duceau mai bine, dar în Arabia Saudită erau ciocniri violente. Zeci de manifestanți au fost împușcați pe

stradă sau executați. Sute de persoane au fost închise, inclusiv multe femei.

— În timpul Primăverii Arabe, a zis Hanifa, Omar n-a mai fost un simplu corespondent. Era redactorul-șef al *Arab News*. În sinea sa, spera că Alteța Sa avea să aibă aceeași soartă ca Mubarak sau chiar Gaddafi. Dar știa că dacă forțează lucrurile, Casa Al Saud avea să închidă ziarul, iar pe el avea să-l arunce în închisoare. N-avea de ales, trebuia să sprijine din punct de vedere editorial regimul. Ba chiar a semnat un articol în care îi critica pe protestatari, numindu-i huligani care se inspirau de la străini. După aceea a căzut într-o depresie gravă. Omar nu și-a putut ierta niciodată că nu a luat parte la Primăvara Arabă.

Hanifa a încercat să-l convingă pe Omar să plece din Arabia Saudită și să se stabilească împreună cu ea în Germania, unde ar fi fost liber să scrie tot ce dorea, fără să se teamă că ar putea fi arestat. Și, la începutul lui 2016, când economia saudită stagna sub presiunea scăderii prețului petrolului, el a acceptat, în cele din urmă. Totuși, s-a răzgândit după câteva săptămâni, după ce s-a întâlnit cu un tânăr prinț saudit aflat în ascensiune, pe nume Khalid bin Mohammed.

Nu trecuse mult timp de la urcarea pe tron a tatălui lui Khalid. Khalid era deja ministrul apărării, viceprim-ministru și președintele consiliului de planificare economică, dar încă nu era prințul moștenitor și urmașul la tron. L-a invitat pe Omar în palatul său într-o după-amiază, pentru o discuție neoficială. Omar a sosit, așa cum i se spusese, la ora patru. Trecuse mult de miezul nopții când a plecat.

Nu exista o înregistrare a discuției – Khalid nu-i dăduse voie – și nici notițe luate la fața locului, doar rezumatul pe care Omar l-a făcut în grabă după ce s-a întors la birou. I-a trimis o copie Hanifei prin e-mail, pentru siguranță. A fost șocată când a citit-o. Khalid prezicea că în douăzeci de

ani prețul petrolului avea să scadă la zero. Dacă Arabia Saudită voia să aibă un viitor, trebuia să se schimbe, și asta repede. El voia să modernizeze și să diversifice economia. Voia să slăbească acele cătușe puse de wahhabism femeilor și să le îngăduie să lucreze. Voia să rupă pactul dintre Al Saud și *ikwan*-ii bărboși din Nejd. Voia ca Arabia Saudită să fie o țară *normală,* cu cinematografe, muzică, cluburi de noapte și cafenele în care oamenii de ambele sexe să poată sta laolaltă fără teamă de *mutaween.*

— Ba chiar vorbea de acordarea permisiunii ca hotelurile și restaurantele să vândă alcool, astfel încât saudiții să nu mai fie siliți să traverseze cu mașina podul până în Bahrain dacă voiau să bea ceva. Erau chestiunii radicale.

— Omar era impresionat?

— Nu, a zis Hanifa. Omar nu era impresionat. Omar era îndrăgostit.

Curând, au apărut în paginile ziarului *Arab News* multe articole laudative despre dinamicul fiu, cunoscut sub inițialele KBM, al monarhului saudit. Însă Omar s-a întors împotriva lui Khalid la puțin timp după ce a devenit prinț moștenitor, când a ordonat arestarea multor disidenți și activiști prodemocrație, printre care câțiva dintre cei mai buni prieteni ai lui Omar. *Arab News* n-a pomenit nimic despre arestări, însă Omar a dezlănțuit o rafală de critici pe rețelele sociale, inclusiv o postare usturătoare pe Twitter, în care KBM era comparat cu cârmuitorul Rusiei. Șeful Curții lui KBM i-a trimis lui Omar un mesaj în care îi spunea să se abțină de la orice critici la adresa Alteței Sale. Omar a reacționat ridiculizându-l pe KBM pentru că își cumpărase case, iahturi și tablouri în valoare de peste un miliard de dolari, în vreme ce saudiții de rând sufereau din cauza măsurilor de austeritate economică pe care le luase.

— După asta, a zis Hanifa, a început meciul.

Dar într-o țară ca Arabia Saudită, într-o competiție între familia regală și un jurnalist disident, nu era posibil decât un singur rezultat. Centrul Regal de Date monitoriza telefoanele lui Omar și îi intercepta e-mailurile și SMS-urile. Centrul a încercat chiar să-i blocheze postările pe rețelele sociale. Și, când n-au reușit, l-au atacat cu mii de postări false de la roboți și troli. Însă ultima picătură a fost glonțul, unul singur, de calibrul .45 mm trimis în biroul lui Omar de la *Arab News*. În seara aceea a plecat din Arabia Saudită și nu s-a mai întors.

S-a mutat în apartamentul Hanifei, s-au căsătorit fără vâlvă și și-a găsit de lucru la *Der Spiegel*. Când pe rețelele sociale postările sale despre KBM au devenit și mai critice, numărul adepților on-line a crescut spectaculos. Agenți saudiți l-au urmărit cu nerușinare pe străzile din Berlin. Telefonul îi era asaltat de e-mailuri și SMS-uri amenințătoare.

— Mesajul era inconfundabil. Nu conta că Omar părăsise regatul, încă puteau să ajungă la el. A ajuns la convingerea că o să fie răpit sau ucis.

Cu toate astea, a hotărât să riște o călătorie la Cairo ca să scrie un articol despre viața în Egipt sub noul faraon, pe care Omar îl disprețuia la fel de mult ca pe Khalid. Și în holul hotelului Sofitel a dat peste un prinț saudit de rang mai mic pe care Khalid îl jecmănise în hotelul Ritz-Carlton. Prințul, la fel ca Omar, trăia acum în exil. Au căzut de acord să cineze în seara aceea la un restaurant din Zamalek, un cartier bogat din Cairo aflat pe Insula Gezira. Era la sfârșitul verii, în august, și noaptea era sufocantă. Cu toate astea, prințul a insistat să cineze în aer liber. După ce s-au așezat la masă l-a rugat pe Omar să-și închidă telefonul și să scoată cartela SIM. Apoi i-a spus lui Omar că auzise zvonuri despre un complot menit să-l scoată pe Khalid din succesiunea la tron.

— Omar și-a exprimat scepticismul în privința șanselor de reușită a complotului. KBM fusese

ținta multor tentative de asasinat și de lovitură de stat, și toate eșuaseră, dat fiind că el controla serviciile de securitate și Centrul Regal de Date. Însă prințul a susținut că acest complot este diferit.

— De ce?

— Era implicată o putere străină.

— Care?

— Prințul nu știa. Dar i-a spus lui Omar că acest complot o implica pe fiica lui Khalid. Conspiratorii plănuiau s-o răpească, pentru a-l sili pe Khalid să abdice.

— Ești sigură că era în august?

— Îți pot arăta SMS-urile trimise de Omar de la Cairo.

— Conțin vreo referire la complotul împotriva lui Khalid?

— Sigur că nu. Omar știa că Centrul Regal de Date îi monitorizează comunicațiile. Mi-a spus doar după ce s-a întors la Berlin. Am vorbit în Tiergarten, fără telefoane. Mă tem că lui Omar nu i-a picat bine reacția mea.

— Voiai să-i spună lui Khalid de complot.

— I-am spus că e obligat s-o facă.

— Pentru că fiica lui Khalid ar fi putut să fie omorâtă?

Ea a încuviințat din cap.

— Și pentru că, în ciuda tuturor scăderilor și slăbiciunilor sale, Khalid era mai bun decât alternativă.

— Înțeleg că Omar n-a fost de acord.

— A zis că n-ar fi etic din punct de vedere jurnalistic să-i spună lui Khalid ce aflase.

— Ce-a făcut?

— S-a întors în Orientul Mijlociu ca să încerce să transforme un zvon într-o știre reală.

— Și tu?

— M-am prefăcut că sunt Omar.

— Cum?

A creat un cont pe Yahoo cu o adresă care se juca cu numele lui Omar:

omwaf5179@yahoo.com. Apoi i-a trimis o serie de e-mailuri ministrului saudit al presei și audio-vizualului, cerând un interviu cu Alteța Sa prințul Khalid bin Mohammed. N-a primit niciun răspuns – ceea ce nu era neobișnuit când venea vorba despre saudiți –, așa că a trimis un avertisment la o adresă pe care a găsit-o în contactele lui Omar. Era cineva apropiat de KBM, un bărbat de rang înalt de la Curtea Regală.

— I-ai spus de complot?

— Fără amănunte.

— Ai pomenit de Reema?

— Nu.

După câteva zile, Hanifa a primit un e-mail de la ambasada saudită din Berlin. Khalid voia ca Omar să se întoarcă la Riad ca să se întâlnească. Răspunsul Hanifei a precizat că Omar n-o să mai pună niciodată piciorul în regat. A trecut o săptămână. Apoi a primit un ultim e-mail de la adresa bărbatului de rang înalt din Curtea lui Khalid. Voia ca Omar să se ducă la consulatul din Istanbul marțea următoare, la ora unu și cincisprezece minute după-amiaza. Khalid avea să-l aștepte acolo.

45.

BERLIN

Când Omar s-a întors la Berlin, Hanifa i-a povestit ce făcuse în numele lui. Din nou au vorbit în Tiergarten, fără telefoane, însă de această dată era limpede că sunt urmăriți. Omar era supărat foc pe ea, cu toate că și-a ascuns mânia de agenții saudiți care îi supravegheau. Călătoria lui de lucru în Orientul Mijlociu dăduse roade. Confirmase tot ceea ce aflase de la sursa din Cairo, inclusiv implicarea unei puteri străine în complotul

împotriva lui Khalid. Acum Omar se confrunta cu o alegere dificilă. Dacă scria ceea ce știa în *Der Spiegel,* Khalid avea să folosească informațiile ca să înăbușe lovitura de stat și să-și consolideze puterea. Însă dacă Omar lăsa conspirația să se desfășoare potrivit planului, un copil nevinovat putea să fie vătămat sau chiar ucis.

— Și invitația de a merge la Istanbul? a întrebat Gabriel.

— Omar s-a gândit că e o capcană.

— Și atunci de ce a acceptat să meargă?

— Pentru că l-am convins eu. Hanifa a tăcut o vreme, apoi a adăugat: Eu sunt de vină pentru moartea lui Omar. N-ar fi intrat niciodată în acel consulat dacă nu eram eu.

— Cum l-ai făcut să se răzgândească?

— Spunându-i că va fi tată.

— Ești însărcinată?

— *Eram* însărcinată. Nu mai sunt.

Conversația lor din Tiergarten a avut loc vineri. Hanifa a trimis un e-mail pe adresa asistentului lui Khalid și l-a informat că Omar avea să ajungă la consulat marțea următoare, așa cum ceruseră, la ora 13.15. El și-a petrecut sâmbăta și duminica transformându-și înregistrările și însemnările într-un articol coerent pentru *Der Spiegel,* iar luni, el și Hanifa au zburat la Istanbul și s-au cazat în hotelul Intercontinental. În seara aceea, pe când se plimbau pe malul Bosforului, au fost urmăriți de echipe saudite și turcești.

— Marți dimineața, Omar era atât de agitat, încât m-am temut că o să facă infarct. Am reușit să-l liniștesc. „Dacă au de gând să te omoare", i-am zis, „ultimul loc de pe pământ în care ar face-o este în consulatul lor". Am plecat de la hotel la douăsprezece și jumătate. Traficul era atât de greoi, încât abia am ajuns la timp. La baricadele de securitate, Omar mi-a dat telefonul lui. Apoi m-a sărutat și a intrat.

Era 13.14. Puțin după ora trei, Hanifa a sunat la numărul principal al consulatului și a întrebat dacă Omar era acolo. Bărbatul care i-a răspuns i-a zis că Omar nu venise la întâlnire. Iar când Hanifa a sunat din nou, după o oră, alt bărbat i-a spus că Omar plecase deja. La patru și un sfert a văzut câțiva bărbați ieșind din clădire cu bagaje voluminoase. Alteța Sa Khalid bin Mohammed nu se număra printre ei.

Când Hanifa s-a întors, în cele din urmă, la hotelul Intercontinental, camera fusese scotocită și laptopul lui Omar lipsea. A sunat la sediul ZDF și a completat un raport urgent despre un jurnalist de la *Der Spiegel* care dispăruse după ce intrase în consulatul Arabiei Saudite din Istanbul. În patruzeci și opt de ore, mare parte a lumii își punea aceeași întrebare: Unde era Omar Nawwaf?

Zece zile mai târziu, după ce i s-a permis, în cele din urmă, să intre în consulat, poliția turcă a declarat că Omar fusese omorât în timp ce se afla înăuntru, iar cadavrul îi fusese dezmembrat și făcut să dispară. Aproape peste noapte, KBM, marele reformator arab, iubit de elitele financiare și intelectuale ale Occidentului, a devenit un paria.

Hanifa a rămas la Istanbul până spre sfârșitul lui octombrie, supraveghind investigația turcilor. Când s-a întors la Berlin, a constatat că apartamentul, la fel cum se întâmplase cu camera ei de la Intercontinental, fusese distrus. Toate documentele lui Omar fuseseră furate, inclusiv însemnările făcute în ultima călătorie de lucru în Orientul Mijlociu. Cu inima frântă, Hanifa s-a consolat cu gândul că poartă copilul lui Omar. Însă la începutul lui noiembrie a suferit un avort spontan.

Prima sa misiune, după ce s-a întors la lucru, a dus-o tocmai la Geneva. Dându-se drept soția unui diplomat iordanian care punea mare preț pe securitate, a vizitat International School, unde a urmărit plecarea elevilor, după-amiaza. Unul dintre

copii, o fată de doisprezece ani, a plecat de la școală într-o limuzină Mercedes blindată. Directorul a dat de înțeles că eleva era fiica unui magnat egiptean al construcțiilor. Însă Hanifa știa adevărul. Ea era Reema bine Khalid Abdulaziz Al Saud, copilul diavolului.

— Și n-ai încercat să-l avertizezi pe diavol de pericolul în care se afla copilul lui?

— După ceea ce i-a făcut lui Omar? A clătinat din cap. Și apoi, n-am crezut că e nevoie s-o fac.

— De ce nu?

— Khalid avea computerul și însemnările lui Omar. În afară de cazul, și-a zis Gabriel, în care nu saudiții le luaseră.

— Și când ai auzit de abdicarea lui Khalid?

A plâns de fericire și a postat pe Tweeter un mesaj batjocoritor. Peste câteva zile s-a întors la Geneva ca să privească plecarea elevilor din International School, după-amiaza. Copilul diavolului nu se vedea pe nicăieri.

— Și totuși, ai păstrat tăcerea.

Ochii ei negri au aruncat fulgere.

— Dacă Khalid ți-ar fi omorât…

— Ar fi deja mort. După o pauză, Gabriel a zis: Dar Khalid nu e singurul care trebuie să fie învinuit pentru moartea lui Omar.

— Să nu îndrăznești cumva să-l scoți nevinovat.

— E adevărat că a permis să se întâmple, dar n-a fost ideea lui. De fapt, el voia să-l vadă pe Omar și să audă ce are de spus.

— De ce n-a făcut-o?

— I s-a spus că Omar are de gând să-l omoare.

Ea nu l-a crezut.

— Omar n-a făcut niciodată rău cuiva. Cine să spună așa ceva?

— Abdullah, a zis Gabriel. Viitorul rege al Arabiei Saudite.

Hanifa a făcut ochii mari.

— Abdullah a pus la cale uciderea lui Omar, astfel încât Khalid să nu afle de complotul

împotriva lui – asta vrei să zici?

— Da.

— Se îmbină frumușel toate astea, nu?

— Versiunea ta se potrivește perfect cu cea a lui Khalid. Totuși, e o parte care n-are niciun sens.

— Care anume?

— E imposibil ca doi reporteri veterani din Orientul Mijlociu ca tine și Omar să nu facă o copie a articolului.

— Păi, domnule Allon, n-am spus că n-am făcut.

•

De fapt, făcuseră mai multe. Hanifa trimisese prin e-mail copii codificate ale articolului pe contul său de la ZDF și într-un cont personal pe Gmail. Temându-se de hackerii de la Centrul Regal de Date, încărcase fișierul și pe trei *stick*-uri. Unul era bine ascuns în apartamentul ei, iar altul era încuiat în biroul din sediul ZDF din Berlin, care era păzit douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Și al treilea? a întrebat Gabriel.

Hanifa a scos un *stick* dintr-un compartiment cu fermoar al genții și l-a pus pe masă. Gabriel a deschis laptopul și a introdus dispozitivul într-un port USB. Pe ecran a apărut un fișier fără nume. Când a dat clic pe el, o fereastră a cerut un nume de utilizator.

— Yarmouk, a zis Hanifa. Este tabăra de refugiați…

— Știu ce este.

Gabriel a tastat cele șapte caractere și a apărut un singur simbol.

— Omar, a zis Hanifa, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji. Parola e „Omar”.

46.

GOLFUL AQABA

Cursa El Al 2372 de la Berlin a aterizat pe aeroportul Ben Gurion la câteva minute după ora patru după-amiaza. Gabriel, Mihail și Sarah s-au îngrămădit pe bancheta din spate a unui SUV al Biroului care aștepta pe pistă. Yossi Gavish, savantul care conducea departamentul Cercetare, era pe scaunul pasagerului. În vreme ce SUV-ul demara, i-a înmânat lui Gabriel un dosar. Era o analiză criminalistică a carierei pestrițe de afacerist a prințului moștenitor Abdullah, bazată parțial pe materiale aduse de Khalid când fusese oaspete în casa lui Gabriel.

— L-am prins cu mâța-n sac, șefule. Toți banii au provenit de la știi tu cine.

SUV-ul s-a oprit lângă un elicopter particular Airbus H175 VIP care stătea, cu palele elicei aplecate, în capătul nordic al aeroportului. Pilotul lui Khalid era înăuntru. Yossi i-a dat lui Mihail un pistol Jericho.45 și lui Gabriel un Beretta de 9 mm.

— IAF o să meargă cu voi cât de departe pot. După ce intrați în spațiul aerian egiptean, sunteți pe cont propriu.

Gabriel și-a lăsat BlackBerry-ul de serviciu și laptopul în SUV și i-a urmat pe Mihail și pe Sarah în cabina luxoasă a Airbusului. Au zburat spre sud, de-a lungul coastei, peste orașele Ashdod și Ashkelon, apoi au luat-o spre interior, ca să evite spațiul aerian din Fâșia Gaza. Focuri ardeau în lanurile de grâu de pe partea israeliană a liniei de armistițiu.

— Hamas le declanșează cu zmeie și baloane incendiare, i-a explicat Mihail lui Sarah.

— Nu-i o viață prea ușoară.

El a arătat spre conturul haotic al orașului Gaza.

— Dar e mai bună decât a lor.

Gabriel a citit de două ori dosarul de la Yossi în vreme ce Negevul aluneca pe sub ei. Cerul din dreptul ferestrei sale se întuneca încetul cu încetul,

și când au ajuns la capătul de sud al Golfului Aqaba marea era neagră. *Tranquillity* stătea la ancoră în largul insulei Tiran, strălucind cu luminile lui de poziție de neon albastru. O șalupă plutea, protectoare, la babordul masivului super-iaht, alta la tribord.

Airbusul a aterizat pe helipadul din față al ambarcațiunii – erau două – și pilotul a oprit motorul. Mihail a ieșit din cabină și a fost oprit de doi bodyguarzi saudiți în jachete de nailon cu însemnele lui *Tranquillity.* Unul dintre ei a întins o mână, cu palma în sus.

— Am o idee mai bună, a zis Mihail. Ce-ar fi să vă băgați…

— E în ordine, a strigat Khalid de undeva, de sus. Trimiteți-i imediat la mine.

Gabriel și Sarah i s-au alăturat lui Mihail pe punte. Cei doi paznici s-au uitat atent la ei, mai ales la Sarah, dar nu s-au oferit să-i însoțească până în apartamentul lui Khalid. Lăsați de capul lor, s-au plimbat în voie pe *Tranquillity,* trecând prin salonul cu pian și discotecă, sala de conferințe și sala de cinematograf, sala de biliard, saună, *snow room,* sala de bal, centrul de fitness, sala de tir cu arcul, sala de cățărare montană, camera de joacă pentru copii și centrul de observații submarine, unde multe specii din Marea Roșie țâșneau de colo colo și se zbenguiau de cealaltă parte a sticlei groase.

L-au găsit pe Khalid pe puntea 4, pe terasa din dreptul apartamentului principal. Purta o jachetă de lână North Face cu fermoar, blugi decolorați și o pereche de mocasini italieni eleganți din piele întoarsă. Vântul isca valuri pe suprafața unei mici piscine și aținea focul care trosnea și pârâia în șemineul exterior. Erau ultimele lemne, le-a explicat. Altfel, era bine aprovizionat cu hrană, combustibil și apă.

— Pot să rămân pe mare un an sau mai mult, dacă e nevoie. Și-a frecat viguros mâinile una de

alta. E frig în seara asta. Poate că ar trebui să mergem înăuntru.

I-a condus în apartament. Era mai mare decât locuința lui Gabriel din Ierusalim.

— Trebuie să fie plăcut, a zis Gabriel, privind la opulența din jur. Nu știu cum am trăit până acum fără propria discotecă sau *snow room.*

— Pentru mine nu înseamnă nimic.

— Asta pentru că ești fiul unui rege, a zis Gabriel și i-a arătat dosarul pe care i-l dăduse Yossi la Ben Gurion. Dar s-ar putea să ai altă părere dacă n-ai fi decât fratele vitreg al regelui.

— Înțeleg că ai examinat documentele pe care ți le-am dat la Ierusalim.

— Le-am folosit doar ca punct de pornire.

— Și unde te-au dus?

— Aici, a zis Gabriel. Pe *Tranquillity.*

•

Sistemul principal prin care Regatul Arabiei Saudite canalizează imensa bogăție petrolieră a țării spre membrii familiei regale este subvenția lunară oficială. Totuși, nu toți saudiții de viță sunt egali. Un membru de rang inferior al Casei Regale Saud poate primi în numerar câteva mii de dolari, însă cei cu legături de sânge directe cu Ibn Saud primesc mult mai mult. Un nepot al Fondatorului primește, de obicei, în jur de 27.000 de dolari pe lună; un strănepot, în jur de 8.000. Sunt disponibile plăți suplimentare pentru construcția unui palat, pentru o căsătorie sau pentru nașterea unui copil. În Arabia Saudită, cel puțin în cazul membrilor familiei regale, există un stimulent financiar pentru a procrea.

Cele mai mari subvenții sunt rezervate celor câțiva privilegiați din vârful lanțului trofic – fiii Fondatorului. A avut în total patruzeci și cinci, printre care se numără și Abdullah bin Abdulaziz. Înainte de a ajunge prinț moștenitor, primea o plată lunară de 250.000 de dolari, sau 3 milioane pe an. Era mai mult decât suficient pentru a trăi

confortabil, dar nu în lux, mai ales pe terenurile de joacă ale Al Saud din Londra și de pe Côte d'Azur. Pentru a-și suplimenta veniturile, Abdullah a deturnat bani direct din bugetul statului sau a primit mită de la companii occidentale care doreau să facă afaceri în regat. O firmă aerospațială britanică i-a plătit 20 de milioane de dolari ca „onorariu de consultanță".

— A folosit o parte din bani, a explicat Gabriel, ca să cumpere o casă mare la numărul 71 din Eaton Square, Belgravia. Cred că ai cinat acolo de curând, nu-i așa?

Neprimind niciun răspuns, Gabriel și-a continuat prezentarea. Abdullah, a spus, se pricepea de minune la *celelalte* afaceri ale familiei – înșelătoria și furtul –, însă în 2016 a ajuns într-un mare impas financiar cu o serie de investiții proaste și cheltuieli discutabile. L-a implorat pe Maiestatea Sa regele Mohammed să-i dea câțiva riali în plus ca să-și acopere cheltuielile curente. Și când Maiestatea Sa a refuzat să-l scoată din necaz, i-a cerut vecinului, proprietarul clădirii de la numărul 70 din Eaton Square, un împrumut. Numele bărbatului e Konstantin Dragunov, cunoscut prietenilor drept Konnie Drag[16].

— Îți amintești de Konstantin, Khalid, nu-i așa? Konstantin este miliardarul rus care ți-a vândut barca asta ridicolă. Gabriel s-a prefăcut că se gândește. Amintește-mi cât ai plătit pentru ea.

— Cinci sute de milioane de euro.

— În numerar, corect? Konstantin a insistat ca banii să fie trimiși într-unul dintre conturile sale de la Gazprombank din Moscova înainte să accepte să părăsească barca. După câteva zile i-a împrumutat unchiului tău o sută de milioane de lire sterline. Gabriel a tăcut câteva secunde. Presupun că asta înseamnă repunerea în circulație a petrodolarilor.

Khalid nu a răspuns.

— E un tip interesant Konstantin al nostru. E oligarh din a doua generație, nu unul dintre baronii

jefuitori care au prădat bunurile vechii Uniuni Sovietice după cădere. Spre deosebire de mulți dintre oligarhi, Konstantin este diversificat. De asemenea, este foarte apropiat de Kremlin. În cercurile rusești de afaceri se presupune că majoritatea banilor lui Konstantin îi aparțin, de fapt, Țarului.

— Așa merg treburile pentru oamenii ca noi.

— Noi?

— Țarul și cu mine. Operăm prin intermediari și persoane de fațadă. Nu sunt proprietarul nominal al acestei bărci, cum îi zici tu, și nu dețin nici castelul din Franța. I-a aruncat o privire lui Sarah. Sau al tabloului de Leonardo.

— Și când oamenii ca voi nu mai sunt la putere?

— Banii și jucăriile reușesc să dispară. Abdullah mi-a luat deja câteva miliarde. *Și* pe Leonardo.

— O să supraviețuiești tu cumva, a zis Gabriel în timp ce admira priveliștea coastei egiptene. Dar să ne întoarcem la unchiul tău. Nu mai e nevoie să spun că Abdullah n-a returnat niciodată suta de milioane de lire sterline pe care i-a împrumutat-o Konstantin Dragunov. Asta pentru că n-a fost un împrumut. Și nu era decât începutul. În vreme ce tu erai implicat în intrigile de curte de la Riad, Abdullah făcea afaceri profitabile la Moscova. A câștigat mai mult de trei miliarde de dolari în ultimii doi ani, toți prin asocierea cu Konstantin Dragunov, altfel spus, cu președintele Rusiei.

— De ce este atât de interesat de Abdullah?

— Presupun că își dorea un aliat în interiorul Casei Regale Saud. Cineva care să fie respectat pentru perspicacitatea politică. Cineva care îi urăște pe americani la fel de mult ca el. Cineva care ar putea să fie un consultant de încredere al unui viitor rege tânăr și lipsit de experiență. Cineva care ar putea să-l convingă pe viitorul rege să încline spre Moscova și, astfel, să extindă influența regională a Kremlinului. Gabriel s-a răsucit și s-a uitat la Khalid. Cineva care s-ar putea

oferi să-l scape pe viitorul rege de un popă băgăreț. Sau de un jurnalist disident care încerca să-l avertizeze pe viitorul rege de un complot pentru a-l sili să abdice.

— Și spui că Abdullah a complotat cu rușii ca să pună mâna pe tronul Arabiei Saudite?

— Nu eu, Omar Nawwaf o face, a zis Gabriel și a scos din buzunar stick-ul de la Hanifa Khoury. Presupun că nu există un computer pe barca asta, așa-i?

— Iaht, l-a corectat Khalid. Vino cu mine.

•

Exista un iMac în biroul privat al apartamentului, însă Khalid a avut destul bun-simț ca să nu-l lase pe șeful Biroului să înfigă în el un *stick.* Așa că l-a dus pe Gabriel în centrul de afaceri de pe *Tranquillity,* asemănător celor din hoteluri. Erau acolo șase stații de lucru cu computere conectate la internet, imprimante și telefoane cu mai multe linii legate la sistemul de comunicații prin satelit al navei.

Khalid s-a așezat la unul dintre terminale și a introdus stick-ul. O fereastră i-a cerut numele utilizatorului.

— Yarmouk, a zis Gabriel.

— Tabăra?

— Părinții ei au ajuns acolo în 1948.

— Da, știu. Avem și noi un dosar despre ea.

Khalid a tastat numele taberei de refugiați și a apărut un simbol.

— Omar, a zis Gabriel. Parola este „Omar”.

47.

GOLFUL AQABA

Articolul avea douăsprezece mii de cuvinte și era scris în stilul liber al unui reporter desăvârșit.

Începea cu scena întâlnirii întâmplătoare cu un prinț saudit exilat în holul unui hotel din Cairo. La cină, în seara aceea, prințul i-a spus reporterului o poveste remarcabilă despre un complot împotriva viitorului rege al țării sale, pe care l-a descris deloc măgulitor ca „bărbatul cel mai interesant din lume”, o trimitere la un personaj dintr-o reclamă mexicană pentru bere.

A urmat relatarea încercărilor rapide ale reporterului de a găsi dovezi pentru ceea ce i se spusese. A călătorit în multe părți ca să se sfătuiască cu numeroasele sale surse din zonă – inclusiv în Dubai, unde a petrecut patruzeci și opt de ore tensionate în care a fost la îndemâna serviciilor secrete din Riad. Acolo, într-un apartament din Burj Al Arab, o sursă foarte apreciată a țesut din firele răzlețe pe care le avea el o poveste coerentă. KBM, spunea el, nu mai era în grațiile Casei Regale Saud. Casa Albă și israelienii îl iubeau, dar el se lepădase de tradiția Al Saud de a guverna prin consens și își nesocotea rudele. O lovitură de stat, sau ceva de acest gen, era inevitabilă. Consiliul Loialității se strângea în jurul lui Abdullah, în principal pentru că Abdullah făcea cu disperare lobby pentru numirea sa.

„A, și, apropo”, era citată sursa, „am pomenit oare Centrala din Moscova, care trage sforile? Abdullah este cu totul în buzunarul Țarului. Dacă izbutește să pună mâna pe tron, o să se încline așa de tare spre Kremlin, încât probabil o să cadă drept în nas”.

Din Dubai, reporterul s-a întors la Berlin, unde a descoperit că soția sa, și ea jurnalist, comunicase pe ascuns cu un membru al curții prințului moștenitor. După multe frământări, descrise în pasajul final al articolului, s-a hotărât să se ducă în Turcia să se vadă cu bărbatul din cauza căruia plecase în exil. Întâlnirea urma să aibă loc în consulatul Arabiei Saudite din Istanbul, la ora unu și cincisprezece minute după-amiaza.

— Prin urmare, Hanifa a fost cea care a încercat să ajungă la mine, nu Omar?

— Da, a răspuns Gabriel. Și Hanifa a fost cea care l-a convins pe Omar să intre în consulat. Se învinovățește pentru moartea lui. Aproape la fel de mult cât te învinovățește pe tine.

— A dansat pe mormântul meu după ce am abdicat.

— Avea dreptul s-o facă.

— Ar fi trebuit să-mi spună că Reema e în primejdie.

— A încercat.

Khalid obosise să citească articolul lung pe monitor și stătea la masă, în sala de ședințe alăturată, cu filele printate. Câteva zăceau pe covor, la picioarele sale, unde le azvârlise, furios.

— Dacă mă urăște așa de tare, de ce a fost de acord să-ți dea *magnus opus* al lui Omar? A înșfăcat una dintre file și a recitit-o, încruntat. Nu-mi vine să cred că el a scris chestiile astea despre mine. Zice că sunt un plod răzgâiat.

— Ești un plod răzgâiat. Dar ce zici de restul?

— Vrei să zici, partea cu Țarul care se află în spatele complotului de a mă răsturna?

— Da, acea parte.

Khalid a mai cules o filă de pe podea.

— Potrivit surselor lui Omar, asta a început după ultima mea vizită la Washington, când am acceptat să cheltuiesc o sută de miliarde de dolari pe arme americane, în loc să le cumpăr din Rusia.

— Sună plauzibil.

— *Sună* plauzibil, dar nu este corect. S-a lăsat tăcerea. Apoi Khalid a adăugat încet: De fapt, dacă ar trebui să ghicesc, probabil că Țarul și-a pus în cap să scape de mine cu mult înainte.

— De ce?

— Pentru că avea un plan pentru Orientul Mijlociu, a răspuns Khalid. Și eu nu voiam să particip la el.

•

S-au întors în apartamentul principal. Afară, pe terasa bătută de vânt, Khalid a aruncat în foc articolul lui Omar Nawwaf, filă cu filă. Când a vorbit din nou, a fost despre Moscova. Făcuse prima călătorie acolo, i-a amintit în mod inutil lui Gabriel, cu un an înainte de a deveni prinț moștenitor. Tocmai dăduse publicității planul său economic, și presa occidentală îi sorbea cuvintele. În câteva minute putea să-l contacteze telefonic pe directorul general al oricărei companii din lume. Hollywoodul era topit după el, la fel și Silicon Valley.

— Erau zile de glorie. Anii tinereții. A adăugat batjocoritor: Eram cel mai interesant bărbat din lume.

Programul vizitei la Moscova, a explicat, era pur economic. Făcea parte din efortul lui Khalid de a procura tehnologia și investițiile de care avea nevoie ca să transforme economia saudită în altceva decât benzinăria lumii. În plus, el și gazdele ruse aveau de gând să discute metode de sprijinire a prețului petrolului, care bătea pasul pe loc la patruzeci și cinci de dolari barilul, un nivel nepotrivit pentru economiile saudită și rusă. Khalid și-a petrecut prima zi în întâlniri cu bancheri ruși, iar pe a doua cu directorii generali ai companiilor tehnologice ruse, care nu l-au impresionat deloc. Întâlnirea cu Țarul era planificată a treia zi, o vineri, la zece dimineața, dar n-a început decât la ora unu după-amiaza.

— Omul mă face *pe mine* să par punctual.

— Și întâlnirea?

— A fost groaznică. S-a tolănit pe fotoliu, cu picioarele crăcănate și prohabul la vedere. Asistenții ne tot întrerupeau, și în trei rânduri s-a scuzat și a vorbit la telefon. Era un spectacol al puterii, desigur. Manipulări. Mă punea la locul meu. Eram fiul unui rege arab. Pentru Țar nu însemnam nimic.

Astfel încât Khalid a fost surprins când, la încheierea întâlnirii glaciale, Țarul l-a invitat să-și petreacă weekendul în palatul lui de la Marea Neagră. Printre numeroasele dovezi de lux era și o piscină interioară placată cu aur. Khalid a fost instalat într-o aripă întreagă, însă asistenții lui au fost împrăștiați prin câteva case de oaspeți. Nu erau decât ei doi.

— Recunosc, a zis Khalid, că nu mă simțeam prea în siguranță să fiu singur cu el.

Și-au petrecut dimineața de sâmbătă relaxându-se pe marginea piscinei – era în miezul verii lui 2016 – și după-amiază au mers pe mare. Seara au cinat într-o încăpere cât o peșteră decorată în crem și auriu. După aceea au mers pe jos până la o *dacea*[17] micuță aflată pe culmea unui deal, cu vedere spre mare.

— Și atunci, a zis Khalid, mi-a spus.

— Ce ți-a spus?

— Master planul. Proiectul.

— Pentru ce?

Khalid a reflectat un pic.

— Viitorul.

— Și cum arată acest viitor?

— De unde vrei să încep?

— De vreme ce e vara lui 2016, a zis Gabriel, hai să începem cu America.

Țarul, a zis Khalid, avea mari speranțe pentru alegerile prezidențiale din acea toamnă. De asemenea, era convins că zilele în care Washigtonul deținea hegemonia în Orientul Mijlociu se apropiau de sfârșit. Americanii au făcut boacăne în Irak și au plătit scump cu sânge și bogății. Erau dornici să părăsească întreaga regiune, cu problemele ei imposibil de rezolvat. În schimb, Țarul ieșise câștigător în lupta pentru Siria. Sărise în ajutorul unui vechi prieten și, făcând asta, trimisese restului regiunii semnalul că pe Moscova, nu pe Washington, se poate conta când ești la ananghie.

— Voia să te lepezi de americani și să devii aliat al rușilor?

— Gândești prea îngust, a răspuns Khalid. Țarul voia un parteneriat. A zis că Occidentul e pe moarte, parțial din cauză că se străduiește din răsputeri să sădească diviziunea socială și haosul politic oriunde poate. A spus că viitorul e în Eurasia, cu resursele ei uriașe de energie și apă și oameni. Rusia, China, India, Turcia, Iran…

— Și Arabia Saudită?

Khalid a încuviințat din cap.

— Aveam să cârmuim lumea împreună. Și partea cea mai bună era că n-avea să-mi țină niciodată predici despre democrație sau drepturile omului.

— Cum ai putut să refuzi o astfel de ofertă?

— Destul de ușor. Doream pentru economia mea tehnologie și cunoștințe de specialitate americane, nu rusești. Brusc, s-a însuflețit, ca acel KBM de demult. Spune-mi ceva, care a fost ultimul produs rusesc pe care l-ați achiziționat? Ce exportă ei în afară de votcă, petrol și gaze?

— Lemn.

— Zău? Poate că ar trebui să începem să exportăm nisip. Asta ne-ar rezolva toate problemele.

— I-ai spus Țarului ce gândești?

— Sigur că da.

— Cum a reacționat?

— Mi-a aruncat privirea aceea de pește mort și mi-a spus că am făcut o greșeală.

— Tu și tatăl tău v-ați dus la Moscova după câteva luni. Ați anunțat un acord privind creșterea prețului petrolului. De asemenea, ați achiziționat un sistem rusesc de apărare antiaeriană.

— Evitam să ne angajăm, asta-i tot.

— Și cum rămâne cu strângerea aia ridicolă de mâini la Buenos Aires? Tu și Țarul arătați de parcă tocmai ați fi marcat golul victoriei la Cupa Mondială.

— Și știi ce mi-a șoptit la ureche după ce ne-am așezat? M-a întrebat dacă m-am gândit mai bine la oferta sa.

— Ce i-ai răspuns?

— Sincer să fiu, nu-mi amintesc. Orice o fi fost a fost evident greșit. După două săptămâni, Reema a fost răpită. Khalid a privit vasul imens care nu era cu adevărat al său. Își freca din nou mâinile una de alta, ca și cum ar fi încercat să îndepărteze o pată. Presupun că asta înseamnă că n-o să fiu niciodată în stare să mă răzbun pentru moartea ei.

— De ce spui asta?

— Țarul este cel mai puternic om din lume, să nu uiți niciodată. Și femeia care ne-a condus la acel câmp din Franța este, aproape sigur, ofițer rus de informații.

— Și bărbatul care a detonat bomba. Dar ce vrei să spui cu asta?

— Sunt la Moscova acum. N-o să-i găsești niciodată.

— Nu băga mâna-n foc. Și apoi, a zis Gabriel, răzbunarea vine în toate formele și mărimile.

— E alt proverb evreiesc?

Gabriel a zâmbit.

— Pe aproape.

48.

NOTTING HILL, LONDRA

La cinci și jumătate într-o după-amiază londoneză ploioasă, Gabriel Allon, directorul general al serviciului secret de informații israelian, a lovit cu ciocanul greu, din oțel, în ușa casei conspirative din St. Luke's Mews, în Notting Hill, și a fost primit înăuntru de un bărbat de patruzeci de ani cu înfățișare adolescentină, care a ținut neapărat să i se adreseze cu „Mr. Mudd". În livingul strâmt l-a găsit pe Graham Seymour privind deprimat la televizor. Planul prim-

ministrului Jonathan Lancaster de a retrage Marea Britanie din Uniunea Europeană, în conformitate cu dorința electoratului britanic, tocmai suferise o înfrângere umilitoare în Camera Comunelor.

— E cea mai cruntă înfrângere pentru orice lider britanic din vremurile moderne, a zis Seymour cu ochii lipiți de ecran. Fără îndoială, Jonathan va trebui să se confrunte cu un vot de neîncredere.

— O să supraviețuiască?

— Probabil. Dar nu există vreo garanție, nu după asta. Dacă guvernul lui cade, sunt mari șanse ca laburiștii să câștige alegerile viitoare. Ceea ce înseamnă că tu va trebui să ai de-a face cu cel mai anti-Israel prim-ministru din istoria Marii Britanii.

Seymour s-a dus la măsuța rulantă cu băuturi, un nou adaos la casa conspirativă, și a aruncat o mână de cuburi de gheață într-un pahar din sticlă șlefuită. A fluturat spre Gabriel o sticlă de Beefeater. Gabriel a ridicat o mână.

— Nigel a pus o sticlă de Sancerre în frigider.

— E cam devreme pentru mine, Graham.

Seymour s-a încruntat spre ceasul de la mână.

— E trecut de cinci după-amiaza, ce Dumnezeu! A turnat din belșug gin peste gheață și a adăugat un strop de tonic și o felie de lămâie. Noroc!

— Pentru ce bem?

— Prăbușirea unei națiuni cândva mărețe. Sfârșitul civilizației occidentale așa cum o știm noi. Seymour s-a uitat la televizor și a clătinat încet din cap. Afurisiții de ruși probabil că adoră asta.

— La fel și Rebecca.

Seymour a încuviințat din cap încetișor.

— O văd pe femeia aia în somn. Să mă ierte Dumnezeu, dar uneori îmi doresc ca tu s-o fi lăsat să se înece în Potomac în dimineața aceea.

— S-o *las* să se înece? Eu eram cel care îi ținea capul sub apă, îți amintești?

— Trebuie să fi fost groaznic. Seymour l-a studiat pe Gabriel cu luare-aminte. Aproape la fel

de rău ca întâmplarea din Franța. Până și Christopher părea șocat când a ajuns acasă. Înțeleg că ai avut noroc că ai scăpat cu viață.

— Așa și Khalid.

— N-a suflat niciun cuvințel de când a abdicat.

— E pe iahtul său lângă Sharm el-Sheikh.

— Sărmanul mielușel. În Camera Comunelor, Jonathan Lancaster se ridicase în picioare ca să confirme amploarea înfrângerii pe care tocmai o suferise și era hărțuit fără milă de parlamentarii opoziției. Seymour a îndreptat telecomanda spre ecran și a închis sonorul. Măcar de-ar fi așa ușor. Cu paharul în mână, s-a așezat și a spus: Cu toate astea, nu-i totul sumbru. Mulțumită ție, am avut o întâlnire destul de plăcută cu ministrul meu în această dimineață.

— Chiar?

— I-am arătat documentele iraniene despre armele nucleare pe care mi le-ai dat. Și apoi a închis iute dosarul și a schimbat subiectul, trecând la Abdullah.

— Ce e cu Abdullah?

— Cât de departe intenționează să meargă ca să-i potolească pe fanaticii religioși? O să facă același vechi joc dublu când e vorba de jihadiști și teroriști? O să fie o forță în slujba stabilității sau a haosului în regiune? În principal, ministrul meu voia să știe dacă Abdullah, date fiind legăturile sale strânse cu Londra, ar putea să încline spre noi, și nu spre americani.

— Prin asta, vrei să zici că v-ar plăcea să-i vindeți lui Abdullah cât de multe avioane de luptă moderne e dispus să cumpere, indiferent ce înseamnă asta pentru securitatea țării mele.

— Mai mult sau mai puțin. Ne gândim să le-o luăm înainte americanilor, invitându-l pe Abdullah la Londra într-o vizită oficială.

— Cred că o vizită la Londra e o idee minunată. Dar mă tem că ați ratat ocazia de a-l câștiga de partea voastră pe Abdullah.

— De ce?
— Pentru că e deja arvunit.
— Ticăloșii de americani, a mormăit Seymour.
— Ar fi bine să avem norocul ăsta.
— Ce vrei să spui?

Gabriel a luat telecomanda și a dat la maximum volumul televizorului.

•

Peste cacofonia democrației parlamentare britanice, Gabriel i-a spus lui Graham Seymour tot ce ieșise la iveală după noaptea asasinării Reemei în Franța. Khalid, a zis, i-a dat documente financiare legate de brusca îmbogățire a unchiului Abdullah. Analiștii Biroului au folosit documentele ca să stabilească o legătură directă între Abdullah și un anume Konstantin Dragunov, oligarh rus și prieten personal al Țarului. În plus, Gabriel obținuse un articol nepublicat scris de Omar Nawwaf, în care se afirma că spionajul rus era implicat într-un complot pentru îndepărtarea lui Khalid și instalarea lui Abdullah ca nou prinț moștenitor. Abdullah fusese cel care îl sfătuise pe Khalid să pună să fie omorât jurnalistul – și Abdullah, din vila sa din Belgravia, se ocupase de amănuntele urâte. Printr-un intermediar, îl ademenise pe Nawwaf în consulatul Arabiei Saudite din Istanbul, cu promisiunea că înăuntru îl aștepta Khalid. În seara aceea, în timp ce cadavrul dezmembrat al lui Nawwaf era făcut să dispară, agenți ruși au pătruns în camera jurnalistului din hotelul Intercontinental și în apartamentul din Berlin și au luat computerele, dispozitivele de memorie externe și însemnările scrise.

— Cine zice asta?
— Hanifa Khoury.
— Soția lui Nawwaf?
— Văduva, a zis Gabriel.
— De unde știe că erau agenți ruși?
— Nu știe. De fapt, presupune că erau saudiți.
— De ce să *nu* fi fost saudiți?

— Dacă agenți saudiți ar fi dat iama prin camera de hotel și prin apartament, articolul lui Omar ar fi ajuns în mâinile lui Khalid. N-a știut despre el decât atunci când i l-am arătat.

Seymour s-a întors la măsuța rulantă și și-a mai turnat băutură.

— Așadar, ce îmi spui tu e că apărarea lui KBM în privința uciderii lui Omar Nawwaf este că unchiul Abdullah l-a pus s-o facă?

Gabriel a ignorat sarcasmul lui Seymour.

— Știi cum ar arăta Orientul Mijlociu dacă Rusia, Iranul și chinezii i-ar înlocui pe americani în Golful Persic?

— Ar fi un dezastru. De aceea niciun conducător saudit sănătos la cap n-ar rupe vreodată legătura dintre Riad și Washington.

— În afară de cazul în care conducătorul saudit e îndatorat Kremlinului, a zis Gabriel și s-a dus la ușile de sticlă care dădeau spre grădina micuță. N-ați observat niciodată că Abdullah s-a întovărășit cu unul dintre cei mai apropiați prieteni ai Țarului?

— Am observat, dar, sincer, nu ne-am sinchisit. Abdullah era un nimeni.

— Nu mai e un nimeni, Graham. E următorul în succesiunea la tron.

— Da, a zis Seymour. Și când Maiestatea Sa o să moară, ceea ce probabil că se va întâmpla curând, va fi rege.

Gabriel s-a răsucit spre el.

— Nu, dacă am și eu un cuvânt de spus.

Seymour a zâmbit ironic.

— Chiar *crezi* că poți să-l alegi pe următorul conducător al Arabiei Saudite?

— Nu neapărat. Dar n-am de gând să las o marionetă rusească să ajungă pe tron.

— Cum intenționezi să împiedici asta?

— Presupun că aș putea, pur și simplu, să-l omor.

— Nu-l poți omorî pe viitorul rege al Arabiei Saudite.

— De ce nu?

— Pentru că ar fi imoral și împotriva legilor internaționale.

— În acest caz, a zis Gabriel, presupun că va trebui să găsim pe cineva care să-l omoare pentru noi.

49.

VAUXHALL CROSS, LONDRA

După o săptămână, când mulți dintre parlamentari dezbăteau furibund cea mai bună modalitate de a comite o sinucidere națională, guvernul Maiestății Sale a reușit, cumva, să-l invite pe Alteța Sa prințul Abdullah să facă o vizită oficială la Londra. Au trecut cinci zile fără niciun răspuns, destul de mult ca vântul înghețat al îndoielii să bată prin sălile Ministerului de Externe, precum și prin încăperile secrete din Vauxhall Cross și bulevardul Regele Saul. Când răspunsul saudiților a venit, în sfârșit – a fost predat ambasadei Marii Britanii de un mesager al Curții din Riad –, oficialii de la Londra au fost foarte ușurați. A fost stabilită data la începutul lui aprilie. BAE Systems și alte companii britanice din domeniul apărării au fost încântate, omologii lor din America, mai puțin. Experții găzduiți de televiziuni considerau summitul anglo-saudit o dojană la adresa politicii administrației americane actuale în Orientul Mijlociu. Washingtonul mizase totul pe un tânăr prinț fără experiență, cu temperament exploziv și ahtiat după obiecte strălucitoare. Acum tânărul prinț dispăruse, iar Marea Britanie, șterasă și divizată cum era, luase în mod sclipitor inițiativa diplomatică. „Nu-i totul pierdut”, a declarat ziarul *Independent.* „Poate că mai este speranță pentru noi”.

Totuși, Charles Bennett nu împărtășea entuziasmul presei față de vizita pe care urma s-o facă Abdullah, mai ales din pricină că nu i se spusese că se pregătea o întâlnire la cel mai înalt nivel, și nici măcar că Downing Street și Ministerul de Externe au în vedere așa ceva. Era o încălcare a protocolului obișnuit. Dacă era cineva dintre oficialitățile britanice care trebuia să fie anunțat că va avea loc vizita regală, acesta era coordonatorul filialelor MI6 din Orientul Mijlociu. Era treaba lui Bennett să ofere o mare parte din informațiile pe care să le aibă prim-ministrul înainte de întâlnirea cu Abdullah. Ce fel de om era? Care erau convingerile lui de bază? Era un fanatic wahhabist sau spunea doar ce voia să audă poporul? Avea să fie un partener de nădejde în lupta împotriva terorismului? Care erau planurile lui în Yemen, dar față de Qatar? Se putea avea încredere în el? Putea fi manipulat?

Bennett trebuia acum să dea zor cu pregătirea evaluărilor și estimărilor necesare. Personal, credea că era mult prea devreme ca să-l invite pe Abdullah în Downing Street. Încă nici nu se așezase praful după abdicarea urâtă a lui Khalid, și Abdullah anula deja reformele acestuia. Mai bine să aștepte, ar fi fost sfatul lui Bennett, până se stabiliza situația. Știa foarte bine de ce Jonathan Lancaster era atât de nerăbdător să-l întâlnească pe Abdullah. Premierul avea nevoie de un succes în politica externă. Și apoi, desigur, trebuia luat în considerare comerțul. BAE și cei de teapa lor voiau să-l contacteze pe Abdullah înainte ca americanii să-și înfigă ghearele în el.

Bennett a ridicat privirea de pe iPhone-ul personal când trenul de la ora 7.12 a intrat zdrăngănind în Gara Liverpool Street. Ca de obicei, a coborât din vagon ultimul și a urmat un traseu lung și ocolit până în stradă. Afară, în Bishopsgate, cerul nu se luminase de-a binelea. A

pornit spre fluviu și a traversat London Bridge spre Southwark.

Din Borough Market mai avea douăzeci de minute de mers pe jos până la birou. Lui Bennett îi plăcea să-și schimbe traseul. Astăzi mergea prin St. George's Circus și Albert Embankment. Avea aproape un metru optzeci și doi și era slab ca un maratonist, un bărbat cu chelie, în vârstă de cincizeci și doi de ani, cu obrajii supți și ochii înfundați în orbite. Costumul și pardesiul nici vorbă să fie de pe Savile Row, dar, datorită trupului suplu, cădeau bine pe el. Cravata cu însemnele universității absolvite era înnodată cu grijă, pantofii cu șireturi străluceau, proaspăt lustruiți. Un ochi antrenat ar fi putut să distingă în privirea lui o vigilență semnificativă, dar, altfel, nu era nimic în veșmintele sau înfățișarea lui care să sugereze că se îndrepta spre hidoasa citadelă secretă care se înălța amenințător deasupra podului Vauxhall.

Lui Bennett nu-i plăcuse niciodată. Prefera de departe vechea și mohorâta Century House, clădirea de birouri cu douăzeci de etaje, anonimă, în care ajunsese ca recrut în ultimele zile ale Războiului Rece. La fel ca toți ceilalți stagiari din seria lui, nu ceruse să lucreze pentru Serviciul Secret de Informații. Nu cereai să intri în cel mai exclusiv club din Marea Britanie, erai invitat. Și doar dacă proveneai din familia potrivită, aveai relațiile potrivite și aveai o diplomă foarte bună obținută la Oxford sau Cambridge. În cazul lui Bennett, a fost Cambridge, unde a studiat istoria și limbile din Orientul Mijlociu. Când a ajuns la MI6, vorbea fluent arabă și persana. După ce a terminat cursul riguros de pregătire IONEC[18] la Fort Monkton, școala MI6 pentru bobocii spionajului, a fost expediat la Cairo ca să recruteze și să conducă agenți.

Apoi s-a dus la Amman, la Damasc și Beirut, după care a primit postul de șef al filialei din

Bagdad. Rapoarte eronate sau înșelătoare de la mai mulți dintre informatorii lui Bennett din Irak au ajuns în infamul Dosar Septembrie, care a fost folosit de guvernul Blair pentru a justifica implicarea Marii Britanii în războiul condus de americani pentru a-l înlătura de la putere pe Saddam Hussein. Însă cariera lui Bennett a scăpat neatinsă. A plecat la Riad, din nou ca șef al filialei, iar în 2012 a fost promovat controlor pentru Orientul Mijlociu, unul dintre cele mai importante posturi din cadrul Serviciului.

Bennett a intrat în Vauxhall Cross direct de pe Albert Embankment și a trecut printr-un control corporal amănunțit și o verificare a identității înainte să i se permită accesul dincolo de hol. Făceau parte din măsurile de întărire a securității după episodul Rebecca Manning. Bănuiala atârna asupra clădirii precum ciuma bubonică. Agenții aproape că nu vorbeau între ei și nu-și mai dădeau mâna, de teamă să nu se molipsească de boala îngrozitoare. Nu exista vreun produs semnificativ care să intre și, practic, nimic care să iasă către consumatorii de pe celălalt mal al fluviului despre care să nu poată citi în *Economist.* Cariera lui Bennett se intersectase doar fugitiv cu cea a Rebeccăi Manning, însă, la fel ca mulți dintre colegii săi, fusese târât în fața inchizitorilor ca să fie perpelit pe toate părțile. După multe ore de interogatoriu, i se dăduse avizul de sănătate, sau cel puțin așa i se comunicase. Bennett nu avea încredere în nimeni din MI6, și cel mai puțin în copoii din departamentul de validare.

Când a fost liber să intre, a ajuns în biroul său după ce a introdus cartela de acces, a tastat codul și i s-a scanat retina. A închis ușa în urma sa, a aprins beculețul „Nu intrați” și și-a atârnat pardesiul în cuier. *Hard-drive*-ul computerului, conform regulamentului, era încuiat în seif. L-a pus la loc și tocmai citea telegramele sosite în timpul nopții când l-a întrerupt un apel pe telefonul

interior. Ecranul arăta că este de la Nigel Whitcombe. Whitcombe era majordomul și șeful executiv al lui „C”. Venise la Vauxhall Cross de la MI5. Din acest singur motiv, Bennett nu putea să-l sufere.

A dus telefonul la ureche.

— Da?

— „C” vrea să vorbiți.

— Când?

Convorbirea s-a întrerupt. Bennett s-a ridicat, și-a așezat mai bine haina și și-a trecut mâna prin păr aproape fără să-și dea seama. „Dumnezeule mare! Doar nu avem o întâlnire romantică”. S-a dus la lifturi și a urcat în primul care mergea în sus. Whitcombe era acolo, cu un mic rânjet, când s-au deschis ușile.

— Bună dimineața, Bennett.

— Nigel.

Au intrat împreună în cabinetul lui Graham Seymour, cu biroul de mahon folosit de toți șefii dinaintea lui, cu ferestrele înalte care dădeau spre Tamisa și ceasornicul masiv construit de însuși Sir Mansfield Smith-Cumming, primul „C” al Serviciului Secret de Informații britanic. Seymour scria ceva cu un stilou Parker pe marginea unui document. Cerneala era verde, culoarea rezervată lui.

Bennett a auzit un foșnet și, când s-a întors, l-a văzut pe Whitcombe ieșind. Seymour a ridicat privirea, ca și cum ar fi fost surprins de prezența lui Bennett, și a pus stiloul Parker înapoi în suport. S-a ridicat, cu statura sa impozantă, și a ieșit din spatele biroului cu mâna întinsă în față ca o baionetă.

— Salut, Charles. Mă bucur că ai venit. Cred că e vremea să te punem la curent cu o operațiune specială pe care o desfășurăm de câtva timp. Îmi pare rău că a trebuit să te ținem în întuneric până acum, dar iată despre ce este vorba.

•

În seara aceea, Bennett a băut un singur pahar de whisky în barul privat al MI6 și a plecat din Vauxhall Cross la timp ca să prindă trenul de 19.30 din Gara Liverpool Street. Vagonul în care a urcat era plin. De fapt, exista un singur loc liber. Era lângă un bărbat mărunțel care purta o haină de lână și o beretă neagră – polonez sau slav de altundeva, și-a zis Bennett –, care arăta ca și cum în orice clipă ar fi putut să scoată din ghiozdanul de piele ponosit un exemplar din *Das Kapital.* Bennett nu-l mai văzuse în trenul de 19.30, cu care călătorea adesea.

Au făcut în tăcere drumul de treisprezece minute până la Stoke Newington. Bennett a coborât primul și a urcat treptele de pe peron până la cutia din sticlă unde se vindeau biletele de tren. Era pe o mică esplanadă triunghiulară din Stamford Hill, lângă o instituție financiară care se ocupa de comunitatea de imigranți din cartier și o cafenea numită Kookies. Un bărbat și o femeie de vreo patruzeci de ani, amândoi blonzi, beau *smoothies* la una dintre mesele de picnic cafenii.

Mărunțelul cu beretă a ieșit din gară la câteva secunde după Bennett și s-a îndreptat spre Kingdom Hall din Willow Cottages. În schimb, Bennett a trecut pe lângă șiragul de magazine de pe Stamford Hill – Princess Curtains and Bedding Palace, Perfect Shirt, Stokey Karaoke, New China House, atât de diferit de vechiul King's Chicken, care îi plăcea mult lui Bennett. Spre deosebire de mulți dintre colegii săi, nu provenea dintr-o familie avută. Cartierele elegante ca Notting Hill și Hampstead erau mult prea scumpe pentru un om care trăia doar din salariul de funcționar public. Și apoi, îi plăcea faptul că Stoke Newington păstrase aerul de sat. Uneori, până și lui Bennett aproape că nu-i venea să creadă că forfota din Charing Cross se afla la doar opt kilometri spre sud.

Magazinele și restaurantele de pe Church Street erau de alt calibru. Bennett, aparent dintr-un

capriciu, a intrat în florărie și i-a cumpărat un buchet de zambile soției sale, Hester. A mers cu buchetul în mâna dreaptă pe trotuarul sudic al străzii, spre colțul cu Albion Road. O lumină caldă se revărsa pe ferestrele cafenelei Rose & Crown, scăldând doi împătimiți de nicotină care ședeau la unica masă de pe trotuar. Bennett l-a recunoscut pe unul dintre bărbați.

A cotit pe Albion Road și a mers pe lângă clădirile de apartamente sociale din cărămidă din Hawksley Court. O femeie care împingea un cărucior s-a apropiat din direcția opusă. În rest, trotuarele erau pustii. Bennett își auzea ecoul propriilor pași. Mirosul puternic al zambilelor îi irita sinusurile. De ce era obligatoriu să fie zambile? De ce nu primule sau lalele?

S-a gândit la convocarea sa la ultimul etaj din Vauxhall Cross din acea dimineață și la operațiunea pe care „C" hotărâse în cele din urmă să i-o aducă la cunoștință. Aflând că prințul Abdullah, viitorul rege al Arabiei Saudite, era de mult timp agent de influență al MI6, Bennett s-a prefăcut cuprins de o indignare virtuoasă. „Graham, cum ai putut să mă ții în întuneric atâta timp în privința unui program vital? Este neprincipial". Și totuși, a trebuit să admire îndrăzneala. Poate că vechiul serviciu nu era mort, la urma urmei.

Dincolo de apartamentele sociale, Albion Road devenea brusc prosperă. Casa în care locuia Bennett era o clădire albă, frumoasă, cu trei niveluri și cu o grădină împrejmuită în față. Și-a atârnat pardesiul în cuierul din hol și s-a dus în living. Hester era lungită pe canapea, cu noul roman cu Rebus[19] și un pahar mare cu vin alb. Ceva plicticos se revărsa din combina stereo Bose. Bennett, strâmbându-se, a închis-o.

— Eu ascultam asta! Hester a ridicat privirea din carte și s-a încruntat. Iarăși flori? E a treia oară luna asta.

— Nu mi-am dat seama că le ții socoteala.
— Ce-am făcut ca să merit flori?
— Nu pot să-ți aduc flori, dragă?
— Câtă vreme nu faci vreo tâmpenie.

Ochii lui Hester s-au întors la pagina pe care-o citea. Bennett a lăsat florile pe măsuța de cafea și s-a dus în bucătărie să-și caute cina.

50.

HARROW, LONDRA

Nu era adevărat că Charles Bennett nu mai călătorise cu un tren de seară spre Stoke Newington împreună cu bărbatul cu șapcă. De fapt, mai fuseseră în același vagon din trenul de la ora 19.30 în alte două rânduri. Mărunțelul mai călătorise de câteva ori cu trenul împreună cu Bennett, inclusiv în aceeași dimineață. Purta veșmintele preoțești și gulerul unui preot romano-catolic. La Bishopsgate, un cerșetor îi ceruse binecuvântarea, pe care i-o dăduse cu două mișcări largi ale mâinii drepte, prima verticală și a doua orizontală.

Charles Bennett trebuia să fie iertat că nu-l observase. Bărbatul era Eli Lavon, cel mai bun maestru în tehnici de supraveghere pe care îl avusese vreodată Biroul, un animal de pradă înnăscut care putea să urmărească un agent secret foarte bine antrenat sau un terorist abil pe oricare stradă din lume fără să atragă pic de interes. Ari Shamron spusese cândva despre Lavon că putea să dispară chiar în timp ce dai mâna cu el. Era o exagerare, dar nu prea mare.

Cu toate că era șef de departament, Lavon, la fel ca directorul său general, prefera să-și conducă trupele în luptă. Și apoi, Charles Bennett era un caz special. Era agentul unui serviciu uneori

prieten, în care spionajul rus se infiltrase până la cel mai înalt nivel. Bennett supraviețuise unei întâlniri suplimentare cu cei care făceau validarea, însă asupra lui atârna o umbră de suspiciune, mai ales din cauză că fuseseră pierduți de curând doi agenți importanți din Siria. Cei care făceau validarea erau, în general, de acord că vina o purta, probabil, Rebecca Manning. Însă exista o tabără, în care se afla nimeni altul decât marele „C" înșuși, care nu era gata să închidă dosarul lui Bennett. De fapt, în această tabără erau unii care credeau că Bennett ar trebui să fie spânzurat de picioare în Turnul Londrei până ce mărturisește că e un spion rus otrăvit. Voiau măcar să-l lipsească pe Bennett de poziția de controlor și să-l tragă pe linia moartă, acolo unde nu mai putea să facă vreun rău. Însă i-a pus cu botul pe labe „C" înșuși. „C" a declarat că Bennett va rămâne la locul lui până în momentul în care situația devenea insuportabilă. Sau, preferabil, până când „C" găsea ocazia să dreagă o parte din răul făcut serviciului său. Într-o casă conspirativă din Notting Hill, un vechi prieten îi oferise acea ocazie. Așa că a avut loc ședința din acea dimineață, în care Bennett a fost introdus în cercul inițiaților în privința statutului operațional al unui anumit membru al Casei Regale Saud care era pe cale să urce pe tron. Bennett era acum singurul deținător al unui secret important, chiar dacă fals.

Bennett cunoștea și el tacticile de urmărire din serviciu, și poate că și pe unii dintre agenți. Din acest motiv, „C" încredințase Biroului supravegherea lui fizică. În seara aceea erau doisprezece urmăritori, cu tot cu Eli Lavon. După scurta apariție la Kingdom Hall, unde fusese primit cu brațele deschise, Lavon îl urmărise pe Bennett prin Stamford Hill până pe Church Street. Acolo fusese martor la cumpărarea unui buchet de zambile de la florăria Evergreen & Outrageous. Remarcase faptul că, la plecarea din magazin,

Bennett trecuse florile din mâna stângă în cea dreaptă, astfel încât atunci când dăduse colțul pe Albion Road fuseseră vizibile pentru oricine ar fi stat în fața cafenelei Rose & Crown. Cei doi bărbați care se aflau acolo în seara aceea nu i-au dat nicio atenție lui Lavon, însă unul păruse să-l privească atent pe Bennett când trecuse. Lavon, cu o șoaptă în microfonul miniatural ascuns la încheietura mâinii, dăduse ordin ca șase dintre oamenii săi să-l urmărească pe bărbat când pleca din local.

Lavon mersese mai departe pe Church Street spre vechea primărie, apoi se întorsese pe Stamford Hill. Mihail și Sarah Bancroft plecaseră din cafeneaua Kookies și așteptau într-un Ford Fiesta în parcarea unui supermarket Morrisons. Lavon s-a așezat pe bancheta din spate și a închis fără zgomot portiera.

— Ei bine? a întrebat Mihail.

Lavon n-a răspuns; asculta în căști pălăvrăgeala oamenilor săi. Erau pe calea cea bună. Erau, fără îndoială, pe calea cea bună.

•

Casa dădea spre Grims Dyke Golf Club din zona Hatch End, în Harrow. Era un morman răsfirat de aripi și frontoane, înconjurat de copaci groși și la care se ajungea pe o alee particulară lungă. Cu un singur SMS trimis lui Khalid, Gabriel a dăruit clădirea Serviciului Secret de Informații al Maiestății Sale, care ducea mare lipsă de case conspirative. Erau acolo opt dormitoare și o sală mare, dublă care slujea drept centru al operațiunilor. Agenți israelieni și britanici lucrau cot la cot la două mese lungi. Ecrane plate mari arătau imagini în direct de la camere de supraveghere. Stații de emisie-recepție securizate pârâiau, anunțând ultimele noutăți de pe teren în ebraică și într-o engleză cu accent britanic.

La insistența lui Gabriel, nu se fuma în centrul operativ și nici în altă încăpere, doar în grădină.

De asemenea, a decretat că nu vor avea serviciu de catering sau livrări de alimente. Își făceau cumpărăturile la Tesco Superstore de pe stradă, în Pinner Green, și mâncau împreună ori de câte ori era posibil. Între timp ajunseseră să se cunoască bine între ei, ceea ce era pericolul oricărei operațiuni comune – expunerea personalului și metodelor. Gabriel punea un preț deosebit de mare pe supraveghetori și alte elemente de teren, și majoritatea dintre ei nu aveau să mai poată acționa vreodată sub acoperire în Marea Britanie.

Însă câțiva dintre oamenii lui Gabriel le erau cunoscuți britanicilor din alte operațiuni comune, printre ei fiind Sarah, Mihail și Eli Lavon. Era opt și jumătate când s-au întors la casa din Hatch End. Li s-au alăturat lui Gabriel, Graham Seymour și Christopher Keller în fața unuia dintre ecrane. Pe el rula transmisia camerei de supraveghere din fața stației de metrou Arsenal din Gillespie Road. Bărbatul din Rose & Crown stătea acum la chioșcul de lângă intrarea în stație. Dacă ar fi venit direct de la cafenea, probabil că ar fi făcut până acolo cel mult cincisprezece minute, însă el urmașe un traseu ocolit, plin de schimbări bruște de direcție și viraje în sensul greșit, care i-au silit pe cinci dintre cei mai experimentați supraveghetori ai lui Eli Lavon să abandoneze urmărirea.

Însă unul reușise să-l urmărească până în stație și să urce în același tren de Piccadilly spre oraș. Bărbatul a mers până la Hyde Park Corner. După ce a ieșit din stație a pătruns în cartierul Mayfair și a început din nou o serie de măsuri de contra-supraveghere ca din manual, care l-au obligat pe ultimul urmăritor al lui Lavon să renunțe. N-avea importanță; camerele de supraveghere din sistemul londonez orwellian nu clipeau niciodată.

L-au urmărit pe străzile din Mayfair până la Marble Arch și apoi spre vest pe Bayswater Road, unde bărbatul a trecut pe lângă ferestrele

întunecate ale casei conspirative a Biroului, cunoscute sub numele afectuos „refugiul lui Gabriel” din Londra. O clipă mai târziu a traversat prin loc nepermis, a intrat în Hyde Park și a dispărut. Graham Seymour le-a ordonat tehnicienilor să se conecteze la camerele de supraveghere de lângă Kensington Palace Gardens, și la ora 21:18:43 l-au văzut pe bărbat intrând în ambasada Rusiei. Tehnicienii au căutat fotografia lui în baza de date. Sistemul de recunoaștere facială l-a identificat ca Dmitri Mentov.

— Un nimeni din secțiunea consulară, a zis Graham Seymour.

— Nu există vreun *nimeni* în ambasada rusă, a răspuns Gabriel. E mardeiaș SVR. Și tocmai ți-a contactat controlorul filialelor din Orientul Mijlociu.

La cele două mese lungi, vestea că încă un agent MI6 de rang superior s-ar putea să lucreze pentru ruși a fost întâmpinată doar de pocnetul tastaturilor și de pârâitul stațiilor de emisie-recepție. Intraseră în joc. Nu încăpea nicio îndoială că intraseră în joc.

51.

PĂDUREA EPPING, ESSEX

Când Charles Bennett a ieșit din locuința sa de pe Albion Road sâmbătă, la nouă și jumătate dimineața, purta un hanorac impermeabil bleumarin și pantaloni din poliester. Pe un umăr avea atârnat un rucsac din nailon și în mâna dreaptă ținea un baston din oțel carbon. Bennett, pasionat de drumeții, bătuse cea mai mare parte a Insulelor Britanice. În weekenduri trebuia, de obicei, să se mulțumească cu una dintre potecile excelente din apropiere de zona metropolitană a

Londrei. Hester, care considera grădinăritul un sport, nu-l însoțea niciodată. Pe Bennett nu-l deranja; prefera să fie singur. Cel puțin în această privință, el și Hester erau perfect compatibili.

În acea dimineață, destinația lui Bennett era Poteca Stejarului din pădurea Epping, un vechi ținut împădurit care se întinde din Wanstead, la estul Londrei, până în Essex, la nord. Cărarea se întindea pe vreo zece kilometri prin partea cea mai de sus a pădurii, în apropiere de satul Theydon Bois. Bennett a ajuns acolo în automobilul suedez al lui Hester. A parcat în stația de metrou și, încălcând regulamentul serviciului, și-a lăsat BlackBerry-ul de la MI6 în torpedou. Apoi, cu bastonul în mână și rucsacul în spate, a pornit pe Coppice Row.

A trecut pe lângă vreo două magazine și restaurante, primărie și biserică. O ceață rară atârna peste câmpia Theydon, ca fumul unei bătălii îndepărtate, apoi pădurea l-a înghițit. Poteca era lată și netedă și acoperită de frunzele căzute. O femeie de vreo patruzeci de ani i-a ieșit în față din ceață și i-a urat frumos bună dimineața. I-a amintit de Magda…

Magda…

O întâlnise la Rose & Crown într-o seară în care se oprise să bea o bere, în loc să dea fuga acasă, la îmbrățișarea rece a lui Hester. Imigrase de curând din Polonia, sau, cel puțin, așa îi spusese. Era o femeie frumoasă, divorțată de curând, cu piele albă luminoasă și o gură mare, mereu gata să zâmbească. Pretinsese că se întâlnea cu cineva – „o prietenă, nu un bărbat” – și că prietena întârzia. Bennett fusese bănuitor. Cu toate astea, băuse al doilea pahar împreună cu ea. Și când „prietena” îi trimisese un mesaj în care spunea că nu mai venea, acceptase s-o conducă pe Magda până acasă. Ea îl dusese în Clissold Park și-l lipise de trunchiul unui copac din apropierea bisericii vechi. Înainte ca

Bennett să se dezmeticească, prohabul îi era descheiat și gura ei îl cuprindea.

A știut ce avea să urmeze. De fapt, presupunea că știuse din clipa în care o văzuse. S-a întâmplat peste o săptămână. O mașină a tras la bordură pe Stamford Hill, o mână i-a făcut semn de la geamul deschis din spate. Era mâna lui Evgheni. Ținea o fotografie.

— Ce-ar fi să te duc eu cu mașina? E o noapte mizerabilă pentru mers pe jos.

Bennett a ajuns la un coș de gunoi. Semnul cu creta din partea de jos se vedea limpede. A părăsit poteca și și-a croit drum printre copacii și tufele dese. Evgheni se rezema de trunchiul unui mesteacăn, cu o țigară neaprinsă atârnându-i neverosimil din gură. Părea sincer bucuros să-l vadă pe Bennett. Evgheni era un ticălos crud, la fel ca majoritatea agenților SVR, dar putea să fie agreabil când avea interes. Bennett dispunea de aceeași serie de aptitudini. Erau două fețe ale aceleiași monede. Bennett, într-un moment de slăbiciune, îl lăsase pe Evgheni să preia conducerea. Dar poate că într-o bună zi Evgheni avea să fie cel silit să dezvăluie secretele țării sale din cauza unei fapte personale reprobabile. Așa se juca acest joc. Nu trebuia decât o mică abatere.

— Ai avut grijă? a întrebat rusul.

Bennett a încuviințat din cap.

— Tu?

— Mocofanii de la A4 au încercat să mă urmărească, dar am scăpat de ei la Highgate. A4 erau așii urmăririi din MI5, serviciul de securitate și contrainformații. Știi, Charles, chiar au nevoie să se perfecționeze un pic. Au ajuns în punctul în care nici măcar nu mai e distractiv.

— Aveți acum la Londra mai mulți agenți decât în perioada de vârf a Războiului Rece. Cei de la A4 sunt copleșiți.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Evgheni și-a aprins țigara. Acestea fiind zise, n-ar trebui să

stăm mult. Ce ai pentru mine?

— O operațiune care ar putea să-i intereseze pe superiorii tăi din Centrala din Moscova.

— De ce fel?

— Recrutarea pe termen lung a unui agent foarte bine plasat.

— Rus?

— Casa Regală Saud, a răspuns Bennett. Sursa lucrează pentru noi de câțiva ani. Ne informează în mod

regulat despre problemele familiale interne și evoluția politică din regat.

— Tu ești controlorul Orientului Mijlociu, Charles. De ce aud abia acum despre asta?

— Sursa a fost recrutată și dirijată de biroul din Londra. Mie mi s-a spus abia în această săptămână.

— Cine ți-a spus?

— „C" însuși.

— De ce-a hotărât Graham să te coopteze?

— Pentru că acest agent sus-pus vine peste câteva săptămâni la Londra într-o vizită oficială.

— Ce tot spui acolo?

— Prințul moștenitor, viitorul rege al Arabiei Saudite, este agent de influență al MI6. Ne aparține, Evgheni. E al nostru.

52.

MOSCOVA

Rebecca a avut visul, ca întotdeauna, în ultimele ore dinaintea zorilor. Era scufundată într-o apă puțin adâncă, aproape de malul mărginit de copaci al unui fluviu din America. O față plutea deasupra ei, începoșată, neclară, schimonosită de furie.

Treptat, în vreme ce începea să-și piardă cunoștința, fața se retrăgea în întuneric, și apărea tatăl ei. Era în *dacea* și o striga din ușă. „Rebecca, d-d-draga mea, trebuie să vorbim ceva…”

S-a ridicat brusc în capul oaselor, gâfâind. Prin fereastra fără perdea a dormitorului vedea o stea roșie deasupra Kremlinului. Chiar și acum, după nouă luni de la sosirea la Moscova, priveliștea o surprindea. O parte din ea încă se aștepta să se trezească în fiecare dimineață în căsuța de pe Warren Street din partea de nord-vest a Washingtonului, unde locuise în timpul ultimei sale slujbe la MI6. Dacă n-ar fi fost bărbatul din visele ei – bărbatul care aproape că o înecase în Potomac –, ar fi fost încă acolo. Poate că ar fi fost chiar directoarea MI6.

Cerul de deasupra Kremlinului era întunecat, dar când Rebecca s-a uitat la telefonul de la SVR a văzut că era aproape șapte dimineața. Prognoza meteo pentru Moscova vorbea despre ninsoare slabă și temperatură maximă de minus douăsprezece grade, o tendință de încălzire. A dat deoparte așternuturile, dârdâind, și-a pus halatul și a lipăit spre bucătărie.

Era luminoasă și modernă, și plină de aparate strălucitoare, fabricate în Germania. SVR s-a purtat cum trebuie cu ea – un apartament mare în apropierea zidurilor Kremlinului, o *dacea* la țară, mașină cu șofer. Chiar și o escortă. Rebecca nu-și făcea iluzii în privința motivului pentru care i se dăduse un privilegiu rezervat de obicei agenților de rangul cel mai înalt din serviciile de informații ruse. Era născută și crescută ca să devină spioană pentru patrie și lucrase pentru Rusia pe tot parcursul unei cariere lungi și pline de succes la MI6, și totuși n-aveau încredere deplină în ea. La Centrala din Moscova, unde se ducea la lucru în fiecare zi, i se zicea în bătaie de joc *novaia devușka:* fata cea nouă.

A apăsat pe butonul BREW de pe automat; iar când acesta a tușit și a scuipat zgomotos restul de cafea în carafă, a băut-o dintr-un castronel cu spumă de lapte, așa cum făcea când era copiliță la Paris. Pe atunci numele său era Bettencourt – Rebecca Bettencourt, fiica din flori a lui Charlotte Bettencourt, o comunistă franțuzoaică, jurnalistă, care la începutul anilor ’60 locuise la Beirut, unde avusese o scurtă aventură cu un tip însurat, corespondent independent al publicațiilor *Observer* și *Economist.* Manning a fost numele pe care-l luase Rebecca atunci când mama ei, la ordinul KGB-ului, se măritase cu un homosexual din înalta societate britanică, astfel încât fiica ei să poată obține cetățenie britanică și să fie admisă la Oxford sau, preferabil, la Cambridge. Oficial, Manning încă era numele sub care Rebecca își dobândise infamul renume. Însă în Centrala din Moscova i se spunea pe numele tatălui, care era Philby.

A îndreptat telecomanda spre televizor, iar peste câteva secunde pe ecran a apărut BBC. Din motive profesionale, programele pe care le urmărea rămăseseră, fără îndoială, cele britanice. Rebecca lucra în Departamentul Marea Britanie din PR-ul Directoratului. Era vital să fie la curent cu știrile din Londra. În acele zile, erau aproape în întregime proaste. Brexitul, care era sprijinit pe ascuns de Kremlin, era o calamitate națională. Curând, Marea Britanie avea să fie doar umbra a ceea ce fusese înainte, incapabilă să opună o rezistență serioasă influenței din ce în ce mai răspândite a Rusiei și puterii ei militare în creștere. Rebecca vătămase cumplit Marea Britanie din interiorul Serviciului Secret de Informații. Acum treaba ei era să dea lovitura de grație vechii sale țări din spatele unui birou din Centrala din Moscova.

În timp ce se uita în fugă pe telefon la titlurile principale de la Londra, Rebecca fuma prima L&B a zilei. Numărul de țigări crescuse brusc de la

sosirea ei în Rusia. *Rezidentura* din Londra cumpăra cartușe dintr-un magazin din Bayswater și le trimitea la Moscova cu servieta diplomatică. Crescuse și consumul ei de Johnnie Walker Black Label, pe care îl cumpăra cu o reducere uriașă de la magazinul SVR. Era doar vremea de iarnă, se liniștea singură. Melancolia avea să treacă odată cu sosirea verii.

În camera ei, Rebecca a scos din dulap un costum negru cu pantaloni și o bluză albă și le-a pus pe patul nefăcut. La fel ca țigările L&B, hainele veneau de la Londra. Fără să-și dea seama, preluase vechile obiceiuri ale tatălui său. El nu se adaptase niciodată pe deplin la viața din Moscova. Asculta știrile de acasă la BBC World Service, urmărea cu evlavie rezultatele meciurilor de crichet în *Times,* punea marmeladă englezească pe pâinea prăjită și muștar pe cârnați și aproape întotdeauna bea Johnnie Walker Black Label până își pierdea cunoștința. În copilărie, în timpul vizitelor clandestine în Rusia, Rebecca fusese martoră la bețiile lui crâncene. Cu toate astea, îl iubise și încă îl mai iubea. Chipul lui l-a văzut când s-a privit în oglinda din baie. Chipul unui trădător. Chipul unui spion.

După ce s-a îmbrăcat, Rebecca și-a pus un palton de lână și un fular și a coborât cu liftul la parter. Mercedesul său berlină cu șofer aștepta pe strada Sadovniceskaia. A fost surprinsă să-l găsească pe bancheta din spate pe Leonid Rîjkov, superiorul său direct din Centrala din Moscova.

A intrat și a închis portiera.

— E vreo problemă?

— Depinde.

Șoferul a întors dintr-o mișcare și a accelerat. Centrala din Moscova era în direcția opusă.

— Unde mergem? a întrebat Rebecca.

— Șeful vrea să vorbiți.

— Directorul?

— Nu, a zis Rîjkov. *Șeful.*

53.

KREMLIN

Steaua roșie de pe Turnul Borovițkaia, intrarea principală a Kremlinului, abia se deslușea prin ninsoare. Șoferul a parcat într-o curte din afara Palatului Prezidențial, iar Rebecca și Leonid Rîjkov s-au grăbit să intre. Președintele aștepta la etaj, în spatele ușilor aurite ale biroului său bogat decorat. S-a ridicat și a ieșit din spatele biroului cu mersul lui aparte, cu mâna dreaptă ținută nemișcată pe lângă corp și cu stânga legănându-se mecanic. Costumul albastru îi venea perfect și câteva șuvițe blond-cenușii erau frumos pieptănate peste chelie. Fața, buhăită și netedă și bronzată după călătoria sa anuală la schi la Courchevel, abia dacă arăta umană. Avea ochii mijiți, ceea ce îi dădea o înfățișare vag central-asiatică.

Rebecca se așteptase la o primire călduroasă – nu-l mai văzuse pe președinte de la conferința de presă de la Kremlin care anunța sosirea ei la Moscova –, însă el doar i-a strâns mâna, oficial, făcând un semn indiferent spre niște fotolii. Au intrat niște chelneri, a fost turnat ceai. Apoi, fără nicio introducere, președintele i-a înmânat Rebeccăi o copie a unei telegrame SVR. Fusese trimisă la Centrala din Moscova în timpul nopții de către Evgheni Teplov de la *rezidentura* londoneză. Subiectul era o întâlnire clandestină pe care o avusese Teplov cu un agent cu numele de cod Chamberlain. Numele real era Charles Bennett. Când lucra la MI6, Rebecca îl desemnase pe Bennett pentru compromitere sexuală și recrutare.

Își îmbunătățise semnificativ limba rusă de când locuia la Moscova. Cu toate astea, a citit încet telegrama. Când a ridicat privirea, președintele o studia fără nicio expresie. Era ca și cum ar fi contemplat-o un cadavru.

— Când aveai de gând să ne spui? a întrebat el, în cele din urmă.

— Ce să vă spun?

— Că prințul moștenitor Abdullah este de mult agent de influență al spionajului britanic.

O viață de minciuni și înșelăciune i-a permis Rebeccăi să-și ascundă tulburarea provocată de faptul că era interogată de cel mai puternic om din lume.

— Pe când eram la MI6, a zis ea, fără grabă, nu știam de nicio relație între Vauxhall Cross și prințul Abdullah.

— Erai la un pas de a deveni directorul general al MI6. Cum se poate să nu fi știut?

— Nu degeaba se numește Serviciul Secret de Informații. Nu era nevoie să știu eu, a zis și i-a dat telegrama. Și apoi, n-ar trebui să fie un șoc faptul că MI6 ar putea să aibă legături cu un prinț saudit care și-a petrecut cea mai mare parte a timpului la Londra.

— În afara cazului în care prințul saudit se presupune că lucrează pentru mine.

— Abdullah?

Tonul Rebeccăi era neîncrezător. Informațiile ei erau limitate strict la Marea Britanie. Cu toate astea, urmărise spectaculoasa cădere în dizgrație a lui Khalid cu un interes mai mult decât pasager. Nu-și imaginase că ar putea să aibă un amestec Centrala din Moscova. Sau președintele.

Ca de obicei, el stătea în fotoliu într-o rână. Bărbia îi era coborâtă și ochii priveau un pic în sus. Cumva, reușea să transmită în același timp plictiseală și amenințare. Rebecca bănuia că exersa în oglindă acea expresie.

— Presupun, a zis ea după o clipă, că abdicarea lui Khalid n-a fost de bunăvoie.

— Nu. Președintele a zâmbit cu jumătate de gură. Apoi viața i s-a scurs din nou de pe chip. L-am încurajat să renunțe la pretenția la tron.

— Cum?

Președintele i-a aruncat o privire lui Rîjkov, care a pus-o pe Rebecca la curent cu operațiunea ce dusese la înlăturarea lui Khalid din succesiunea la tron. Era ceva monstruos, nu exista alt cuvânt. Însă Rebecca știuse dintotdeauna că rușii nu joacă după aceleași reguli ca MI6.

— Ne-am dat multă osteneală ca să-l facem pe Abdullah următorul rege al Arabiei Saudite, zicea Rîjkov. Însă acum se pare că am fost înșelați. A fluturat dramatic telegrama de la Londra, ca un avocat în fața tribunalului. Sau poate că asta e înșelăciunea. Poate că MI6 a recurs la vechile sale șmecherii. Poate că nu vor decât să *credem* că Abdullah lucrează pentru ei.

— De ce să facă asta?

Președintele a fost cel care a răspuns:

— Ca să-l discrediteze, desigur. Să ne facă să nu avem încredere în el.

— Graham nu-i decât un polițist care se crede mai grozav decât este. Nu-i în stare de un lucru atât de inteligent.

— Te-a prins, nu?

— Allon a fost cel care m-a descoperit, nu Graham.

— A, da. Un fulger de mânie a trecut peste fața președintelui. Mă tem că și el e implicat în asta.

— Allon?

Președintele a încuviințat din cap.

— După ce am răpit copilul, Abdullah ne-a spus că nepotul său i-a cerut ajutor lui Allon.

— Ați fi făcut mai bine să-l omorâți pe *el* în locul fiicei lui Khalid.

— Am încercat. Din păcate, lucrurile n-au mers așa cum am plănuit.

Rebecca a luat de la Rîjkov telegrama și a recitit-o.

— Am impresia că Abdullah lucrează la două capete. V-a luat banii și a profitat de sprijinul vostru când a avut nevoie. Dar acum, când cheile regatului îi sunt la îndemnă…

— A hotărât să fie independent?

— Sau să fie omul Londrei, a zis Rebecca.

— Și dacă este cu adevărat omul britanicilor? Ce să fac? Îl las să ia de la mine câteva miliarde de dolari fără urmări? Îi las pe britanici să râdă de mine pe la spate? Îi dau lui Allon același privilegiu?

— Sigur că nu.

El a ridicat o mână.

— Și atunci?

— N-avem de ales, trebuie să-l înlăturăm pe Abdullah din succesiunea la tron.

— Cum?

— Într-un fel care să prejudicieze cât mai mult posibil credibilitatea și prestigiul Marii Britanii.

Zâmbetul președintelui părea aproape sincer.

— Sunt ușurat să aud că spui asta.

— De ce?

— Pentru că, dacă ai fi propus să-l lăsăm în pace pe Abdullah, aș fi pus sub semnul întrebării loialitatea ta față de patrie. Încă zâmbea. Felicitări, Rebecca! Misiunea este a ta.

— Care misiune?

— Să te descotorosești de Abdullah, firește.

— Eu?

— Cine e mai potrivit să desfășoare o operațiune la Londra?

— Nu e genul de lucruri pe care le fac eu.

— Nu ești directoarea Departamentului Marea Britanie din Directorat?

— Director adjunct.

— Da, sigur. Președintele i-a aruncat o privire lui Leonid Rîjkov. Greșeala mea.

54.

MOSCOVA – WASHINGTON – LONDRA

Conducerea contraspionajului SVR presupunea că MI6 nu cunoștea adresa de la Moscova a colonelului Rebecca Philby. De fapt, nu așa stăteau lucrurile. MI6 a aflat din întâmplare unde locuia, când unul dintre agenții aflați la Moscova a văzut-o mergând pe Arbat cu doi bodyguarzi și cu o femeie în vârstă cu înfățișare fioroasă. Agentul i-a urmărit până la cimitirul Kunțevo, unde au depus flori pe mormântul celui mai mare trădător din istorie, apoi până la intrarea unui bloc nou și cochet de pe strada Sadovniceskaia.

La ordinul primit din Vauxhall Cross, filiala din Moscova a tratat cu mare atenție această descoperire. N-au încercat s-o pună pe Rebecca sub urmărire permanentă – nu era posibil într-un oraș ca Moscova, unde agenții MI6 erau ei înșiși sub supraveghere aproape constantă – și s-a renunțat rapid la un plan neinspirat de a cumpăra un apartament în blocul ei. În loc de asta, au urmărit-o doar ocazional și doar de departe. Au putut să confirme că locuia la etajul nouă al clădirii și că se ducea în fiecare dimineață la lucru la sediul SVR din Iasenevo. N-au văzut-o niciodată făcând ceva pentru ea, să ia cina într-un restaurant sau să meargă la un spectacol la Bolșoi. Nu era vreo dovadă despre existența unui bărbat în viața ei, sau, că veni vorba, a unei femei. În general, părea tare nefericită, ceea ce le plăcea nespus de mult.

Însă la începutul lunii martie, din motive pe care filiala din Moscova n-avea cum să le ghicească, Rebecca a dispărut din radarul lor. După ce au trecut cinci zile fără să fie văzută, șeful filialei Moscova a informat Vauxhall Cross – iar Vauxhall Cross și-a făcut datoria și a înștiințat casa în stil Tudor, cu multe aripi și frontoane, din Hatch End, Harrow. Acolo, brusca dispariție a Rebeccăi a fost interpretată cu prudență ca dovada că Centrala din Moscova se hrănea cu pâinea pe care o aruncaseră ei în apă.

Mai existau și alte dovezi, cum ar fi o creștere alarmantă a traficului semnalelor codificate emise de pe acoperișul ambasadei Rusiei din Kensington Palace Gardens; și a doua întâlnire în pădurea Epping dintre Charles Bennett și coordonatorul său din SVR, Evgheni Teplov; și sosirea la Londra, la jumătatea lui martie, a lui Konstantin Dragunov, prieten personal și asociat în afaceri atât cu actualul conducător al Rusiei, cât și cu viitorul rege al Arabiei Saudite. Luate separat, aceste lucruri nu dovedeau nimic. Însă atunci când erau privite prin prisma echipei angloisraeliene din Hatch End, păreau să fie primele mișcări ale unei mari operațiuni rusești.

Gabriel a fost cel care trezise din nou ursul adormit, însă monitoriza reacția rușilor nu din Hatch End, ci din biroul său de pe bulevardul Regele Saul, pe baza convingerii sale ferme că oala bine păzită nu dă în foc. Spre sfârșitul lui martie a făcut încă o vizită clandestină pe superiahtul lui Khalid din Golful Aqaba, fie și numai ca să asculte ultimele bârfe de la Riad. Fără să fie adus la cunoștința lumii, starea tatălui lui Khalid se înrăutățise – încă un atac cerebral, poate un atac de cord. Era conectat la câteva aparate, în spitalul Gărzii Naționale Saudite. Hoitarii dădeau târcoale, împărțindu-și prada, încăierându-se pe rămășițe. Khalid ceruse permisiunea să se întoarcă la Riad ca să stea la căpătâiul tatălui său. Abdullah refuzase.

— Dacă ai un as în mânecă, a zis Khalid, îți sugerez să-l joci acum. Altfel, Arabia Saudită va fi controlată în curând de tovarășul Abdullah și de păpușarul său din Kremlin.

O furtună iscată din senin a ținut la sol elicopterul lui *Tranquillity* și l-a silit pe Gabriel să-și petreacă noaptea pe mare, într-unul dintre luxoasele apartamente de oaspeți ale ambarcațiunii. A doua zi dimineață, când s-a întors pe bulevardul Regele Saul, pe birou îl aștepta un

raport. Era analiza arhivelor nucleare iraniene furate. Documentele dovedeau în mod cert că Iranul lucrase la o armă nucleară atunci când afirma în fața comunității globale exact opusul, însă nu existau dovezi solide de încălcare a termenilor acordului nuclear pe care îl negociaseră cu administrația americană precedentă.

Gabriel l-a informat pe prim-ministru în acea după-amiază, în biroul lui din Ierusalim. Și o săptămână mai târziu a zburat la Washington ca să-i pună la curent și pe americani. Spre marea lui surprindere, întâlnirea a avut loc în Centrul de Criză din Casa Albă, în prezența președintelui. El nu făcuse o taină din intenția de a retrage SUA din pactul nuclear cu Iranul și era dezamăgit de faptul că Gabriel nu-i adusese o probă indiscutabilă – „un *mullah* fumegând" – că iranienii construiesc în secret o bombă.

Mai târziu în acea zi, Gabriel s-a dus la Langley, unde a făcut o informare mai detaliată agenților din Casa Persia, unitatea operațională a CIA în Iran. După aceea a cinat doar cu Morris Payne într-o încăpere lambrisată de la etajul șase. Primăvara venise, în sfârșit, în Virginia de Nord, după o iarnă neprietenoasă, și copacii de pe malurile Potomacului înfrunziseră. În vreme ce mâncau verdețuri fleșcăite și carne de vită cu zgârciuri, au făcut schimb de secrete și zvonuri răutăcioase, printre care și câteva despre oamenii pe care îi slujeau. La fel ca mulți dintre predecesorii săi la conducerea Agenției, Payne n-avea experiență de spionaj, înainte să vină la Langley fusese soldat, om de afaceri și membru profund conservator al Congresului, venit din una dintre Dakote. Era mare, direct, necioplit, cu o față ca de statuie din Insula Paștelui. Gabriel găsea că era o schimbare revigorantă după fostul director CIA, care obișnuia să numească Ierusalimul al-Quds.

— Ce părere ai despre Abdullah? a întrebat din senin Payne, la cafea.

— Nu grozavă.

— Afurisiții de britanici.

— Ce-au mai făcut?

— L-au invitat la Londra înainte să-l putem aduce la Washington.

Gabriel a ridicat indiferent din umeri.

— Casa Regală Saud nu poate supraviețui fără voi. Abdullah o să le promită că va cumpăra câteva jucării englezești și apoi o să vină aici fuguța.

— Nu suntem chiar așa de siguri de asta.

— Adică?

— Am auzit că MI6 și-a înfipt ghearele în el.

Gabriel și-a stăpânit un zâmbet.

— Abdullah? Agent de influență britanic? Zău așa, Morris.

Payne a încuviințat din cap solemn.

— Ne întrebam dacă ai fi interesat să facilitezi o schimbare în succesiunea la tronul Arabiei Saudite.

— Ce fel de schimbare?

— Felul care să pună în cele din urmă pe tron fundul lui KBM.

— Khalid e plin de defecte.

— Khalid este cel mai bun la care putem spera, și o știi. Ne iubește și, cine știe de ce, ține rezonabil de mult la tine.

— Ce facem cu Abdullah?

— Va trebui să fie dat deoparte.

— Dat deoparte?

Payne l-a privit pe Gabriel fără nicio expresie.

— Morris, zău așa.

După cină, Gabriel a fost condus cu o coloană de mașini CIA la hotelul Madison din centrul Washingtonului. Epuizat, a căzut într-un somn fără vise, dar a fost trezit la 3.19 de un mesaj urgent pe BlackBerry. În zori s-a dus la ambasada Israelului și a rămas acolo până la începutul după-amiezii, când a plecat la aeroportul Dulles. Le spusese gazdelor americane că se întoarce la Tel Aviv. Însă la cinci și jumătate s-a îmbarcat pe o cursă British Airways spre Londra.

•

Brexitul avusese cel puțin un impact pozitiv asupra economiei britanice. Datorită unei scăderi cu două cifre a valorii lirei sterline, peste zece milioane de turiști străini se revărsau lunar în Marea Britanie. MI5 obișnuia să verifice sosirile, în căutarea elementelor nedorite, precum teroriști, criminali și agenți cunoscuți ai spionajului rus. La propunerea lui Gabriel, cei din echipa anglo-israeliană din Hatch End imitau eforturile celor de la MI5. Ca urmare, au știut că zborul 216 al British Airlines de la Dulles a aterizat la Heathrow a doua zi dimineață la 6.29 și că Gabriel a trecut pe la punctul de control al pașapoartelor la 7.12. Chiar au găsit câteva minute de înregistrare video cu avansarea lui la coada interminabilă a imigranților din afara EU. Se derula în buclă pe unul dintre monitoarele mari când a intrat în centrul de operațiuni improvizat.

Sarah Bancroft, în blugi și pulover de lână, i-a atras atenția asupra ecranului de alături. Pe el era imaginea statică a unui bărbat suplu, bine făcut, cu un palton scurt, care traversa o parcare seara. Pe umărul drept îi atârna o geantă. O șapcă de baseball în stil american îi acoperea cea mai mare parte a feței.

— Îl recunoști? a întrebat ea.

— Nu.

Mihail Abramov a îndreptat spre ecran o telecomandă și a apăsat pe REDĂ.

— Dar acum?

Bărbatul s-a apropiat de o Toyota neagră, a aruncat geanta pe bancheta din spate și s-a așezat la volan. Plafoniera s-a aprins automat când a pornit motorul, o mică greșeală în meseria lor. Bărbatul a stins-o repede și a ieșit în marșarier. După câteva secunde mașina a dispărut din raza camerei de supraveghere.

Mihail a apăsat pe PAUZĂ.

— Nimic?

Gabriel a clătinat din cap.

— Mai uită-te o dată. Dar de data asta fii foarte atent la felul în care merge. L-ai mai văzut.

Mihail a derulat încă o dată banda. Gabriel s-a concentrat doar pe pasul atletic al bărbatului. Mihail avea dreptate, îl mai văzuse. Bărbatul trecuse prin fața mașinii lui Gabriel la Geneva, cu câteva minute înainte să-și lase servieta diplomat la Café Remor. Mihail mersese la câțiva pași în urma lui.

— Aș vrea să mă pot lăuda că l-am observat, a zis el, însă a fost Sarah.

— Unde a fost făcută înregistrarea?

— În parcarea terminalului de feribot de la Holyhead.

— Când?

— Acum două nopți.

Gabriel s-a încruntat.

— Două nopți?

— Am făcut tot ce am putut, șefule.

— Cum a ajuns la Dublin?

— Cu un avion de la Budapesta.

— Știm cum a ajuns acolo mașina?

— Dmitri Mentov.

— Acel nimeni de la secțiunea consulară a ambasadei Rusiei?

— Pot să-ți arăt înregistrarea dacă vrei.

— O să-mi folosesc imaginația. Unde e acum băiatul nostru?

Mihail a apăsat pe telecomandă și pe ecran a apărut altă înregistrare. Un bărbat coborând dintr-o Toyota cu cinci uși în fața unui hotel de pe litoral.

— Unde-i Graham?

— La Vauxhall Cross.

— Ce face?

— Te așteaptă pe tine.

PARTEA A PATRA

ASASINAREA

55.

FRINTON-ON-SEA, ESSEX

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea nu era acolo nimic în afară de o biserică, niște ferme și un mănunchi de căsuțe. Apoi, un bărbat pe nume Richard Powell Cooper a construit un teren de golf pe țărm, și a răsărit un oraș, cu case impunătoare care mărgineau străzi largi și câteva hoteluri luxoase pe Esplanadă. Connaught Avenue, principala arteră a orașului, a devenit cunoscută sub numele Bond Street din vestul Angliei. Prințul de Wales era un vizitator frecvent, iar Winston Churchill a închiriat o dată o casă pentru o vară. Când germanii au lansat ultima bombă asupra Marii Britanii, în 1944, ea a căzut pe Frinton-on-Sea.

Cu toate că orașul nu mai era o stațiune la modă, frintonienii se agățau, cu diferite grade de succes, de modul de viață monden din trecut. Mai bătrâni, mai bogați și profund conservatori, nu agreau imigranții, Uniunea Europeană sau politicile Partidului Laburist. Spre marea lor nemulțumire, tocmai se deschisese pe Connaught Avenue prima cârciumă din Frinton, Lock & Barrel. Totuși, încă era o încălcare a legilor locale vânzarea de înghețată pe plajă sau prânzul la un picnic pe iarba din Greensward, pe faleză. Dacă cineva voia să întindă o pătură și să mănânce în aer liber, n-avea decât s-o ia pe drum în jos până în învecinatul Clacton, un loc în care puțini frintonieni puseseră piciorul.

Între Greensward și mare exista o promenadă mărginită de cabane de plajă în culori pastelate. Dat fiind că era începutul lui aprilie și după-amiaza era rece și cu vânt puternic, Nikolai Azarov era singur pe potecă. Avea rucsacul în spate și un binoclu Zeiss atârnat de gât. Dacă vreun trecător i-ar fi urat, amabil, o după-amiază frumoasă sau l-ar fi întrebat cum să ajungă undeva, ar fi presupus că Nikolai este exact ceea ce părea – un englez bine educat din clasa de mijloc, probabil din Londra sau Home Counties[20], care aproape sigur absolvise Oxford, Cambridge sau altă universitate cu tradiție. Un ochi mai pătrunzător poate că ar fi observat o tentă vag slavă a trăsăturilor lui. Dar nimeni n-ar fi presupus că era rus sau că era asasin și agent special folosit de Centrala din Moscova.

Nu era cariera pe care și-o alesese Nikolai. De fapt, ca tânăr crescut în Moscova post-sovietică, visase să fie actor, preferabil în Occident. Din nefericire, școala prestigioasă în care învățase să vorbească engleza cu accent britanic a fost Institutul de Limbi Străine din Moscova, un teren de vânătoare favorit al SVR. La absolvire, Nikolai a intrat la academia SVR, unde instructorii săi au stabilit că avea un talent înnăscut pentru anumite aspecte mai întunecate ale meseriei, printre care construirea de dispozitive explozive. La încheierea pregătirii a fost repartizat la directoratul SVR răspunzător de „măsurile active”. Printre acestea se număra asasinarea cetățenilor ruși care îndrăzneau să se opună Kremlinului sau a agenților secreți care spionau pentru dușmanii Rusiei. Nikolai omorâse cu mâinile sale mai mult de o duzină de conaționali care trăiau în Occident – cu otravă, cu arme chimice sau radiologice, cu o pușcă sau o bombă –, totul la ordinele directe ale președintelui rus însuși.

Orașul care se învecina la nord cu Frinton era Walton-on-the-Nase. Nikolai s-a oprit pe dig să bea o cafea înainte să pornească spre mlaștinile din

rezervația naturală Hamford Water. În capătul promontoriului s-a oprit o clipă și, cu binoclul la ochi, s-a uitat peste Marea Nordului spre Olanda. Apoi s-a îndreptat spre sud, pe malul Canalului Walton. A ajuns la râul Twizzle, unde a găsit un debarcader plin cu vase cu vele și iahturi. Nikolai intenționa să iasă din Marea Britanie așa cum intrase, cu feribotul. Dar, din experiență, știa că era mai bine să ai un as în mânecă. Operațiunile nu mergeau întotdeauna așa cum fuseseră plănuite. La fel ca la Geneva, și-a zis brusc. Sau ca în Franța.

„Sunteți morți! Morți, morți, morți…”

Două vilegiaturiste, pensionare, veneau spre el pe cărare, urmate de un cocker spaniel roșcat. Nikolai le-a urat o după-amiază plăcută și ele au ciripit, la rândul lor, un salut înainte să-și continue drumul spre promontoriu. În ciuda vârstei lor, le-a scrutat cu luare-aminte pe când se îndepărtau. Și preț de o clipă s-a întrebat dacă n-ar fi mai bine să le omoare pe amândouă. Fusese antrenat să presupună că orice persoană pe care o întâlnește – în special într-un loc izolat, cum ar fi o mlaștină din Essex – este potențial ostilă. Spre deosebire de agenții de teren SVR obișnuiți, Nikolai avea autorizația să omoare întâi și abia apoi să se gândească la consecințe. La fel și Anna.

S-a uitat la ceas. Era aproape două. A traversat promontoriul spre Naze Tower și apoi a luat-o înapoi pe faleză spre Frinton. Soarele făcuse în cele din urmă o gaură în nori când a ajuns la Bedford House. Hotelul, unul dintre ultimii supraviețuitori din epoca de aur a orașului, era așezat la capătul sudic al Esplanadei, un mausoleu victorian cu flamuri fluturând din turnuri. Femeia îl alesese, femeia cunoscută în Occident ca Rebecca Manning și în Centrala din Moscova ca Rebecca Philby. Conducerea hotelului credea că Nikolai era Philip Lane, un scenarist de filme polițiste de televiziune care venise în Essex în căutare de inspirație.

A intrat în hotel și s-a dus la Terrace Café, să ia ceaiul de după-amiază. Phoebe, chelnerița cu fustă strâmtă, l-a condus la o masă de la care se vedea Esplanada. Nikolai, jucând rolul lui Philip Lane, a deschis o agendă din moleschin. Apoi, cu un aer absent, și-a scos telefonul mobil de la SVR.

Între aplicații avea ascuns un protocol care îi permitea să comunice în siguranță cu Centrala din Moscova. Chiar și așa, cuvintele alese pentru mesaj erau atât de vagi, încât să nu poată fi înțelese de un serviciu advers de informații, specializat în interceptarea comunicațiilor, cum ar GCHQ. Spunea că tocmai terminase un traseu lung de detectare a supravegherii și nu găsise nicio dovadă că ar fi urmărit. După părerea lui, era în ordine să fie adus următorul membru al echipei. La sosire, ea trebuia să ajungă la Frinton ca să ia arma necesară asasinatului, pe care Nikolai o adusese pe ascuns în țară. Și după ce își încheia misiunea, Nikolai va avea grijă ca ea să iasă în siguranță din Marea Britanie. Pentru această operațiune, cel puțin, el era un pic mai mult decât un curier și un șofer care se crede mai grozav decât este. Totuși, abia aștepta s-o revadă. Ea era întotdeauna mai bună atunci când erau pe teren.

Phoebe a pus pe masă un ceainic cu Earl Grey, alături de un platou cu sandvișuri delicioase.

— Lucrați?

— Întotdeauna, a zis Nikolai tărăgănat.

— Ce fel de poveste este?

— Încă nu m-am hotărât.

— Moare cineva?

— De fapt, mai mulți oameni.

Tocmai atunci un Jaguar F decapotabil, de un roșu aprins, a tras la intrarea în hotel. La volan era un bărbat chipeș de vreo cincizeci de ani, blond, foarte bronzat. Pasagera, o femeie cu părul negru, înregistra sosirea lor pe un smartphone, cu brațul întins. Păreau să fie îmbrăcați pentru o ocazie specială.

— Familia Edgerton, a explicat Phoebe.

— Scuze?

— Tom și Mary Edgerton. Proaspăt căsătoriți. Se pare că totul a fost dintr-un impuls.

Un valet a scos din portbagaj două valize grele, în vreme ce femeia fotografia marea.

— E frumoasă, nu?

— Foarte, a aprobat Nikolai.

— Cred că ea s-ar putea să fie americancă.

— N-o să-i purtăm pică pentru asta.

Nikolai s-a uitat la perechea care intra în hol, unde directorul i-a oferit fiecăruia un pahar cu șampanie din partea casei. Femeia, în timp ce privea interiorul sobru al hotelului, a prins fără să vrea privirea lui Nikolai și i-a zâmbit. Bărbatul a luat-o de braț, posesiv, și a condus-o spre lift.

— Nu-ncape îndoială că e americancă, a zis Phoebe.

— Într-adevăr, a aprobat Nikolai. Iar soțul ei e genul gelos.

•

Apartamentul nupțial era la etajul doi. Keller a trecut cardul prin cititor, a deschis ușa și s-a dat deoparte, ca să treacă Sarah. Bagajele erau așezate pe suporturile de la picioarele patului. Keller a atârnat de clanță cartonul cu NU DERANJAȚI, a închis ușa și a tras zăvorul.

— E bărbatul pe care l-ai văzut la Café Remor din Geneva?

Sarah a încuviințat scurt.

Keller a trimis un SMS de pe BlackBerry echipei din Hatch End. Apoi a băgat mâna sub haină și a scos pistolul Walther PPK din tocul de umăr.

— Ai folosit vreodată unul dintr-astea?

— Nu un Walther, a zis Sarah.

— Ai împușcat pe cineva?

— De fapt, pe un rus.

— Norocoaso. Unde?

— În șold și în umăr.

— Voiam să zic…

— S-a întâmplat la o bancă din Zürich.

Keller a tras chiulasa pistolului, introducând primul glonț pe țeavă. Apoi a pus piedica și i-a întins arma lui Sarah.

— Acum e încărcat. Doar șapte gloanțe. Când vrei să împușți, trage piedica și apasă pe trăgaci.

— Și tu?

— Mă descurc eu.

Sarah a exersat tragerea piedicii și punerea ei la loc.

— Cadoul de nuntă perfect pentru femeia care are totul. Keller a ridicat paharul de șampanie. Prima ta nuntă?

— Mă tem că da.

— Și a mea, a zis, apoi s-a dus la fereastră și s-a uitat la marea de culoarea granitului. Să sperăm că vom reuși ceea ce pare imposibil.

— Da, a aprobat Sarah, în vreme ce strecura în poșetă pistolul. Să sperăm.

56.

DOWNING STREET NR. 10

În seara aceea, la ora opt și un sfert, în timp ce Keller și Sarah luau o cină minunată la rotiseria din hotelul Bedford, la mai puțin de șapte metri de prada lor, agentul rus, o limuzină jaguar care îi ducea pe Gabriel Allon și Graham Seymour a trecut printr-o poartă foarte bine păzită de pe Horse Guards Road și a oprit în fața clădirii din cărămidă netencuită, cu patru etaje, care se afla pe Downing Street la numărul 12. Inițial fusese reședința celui care deținea funcția de *chief whip*[21], acum găzduia echipa de presă și comunicare a premierului. Ministrul de finanțe locuia alături, la numărul 11, iar premierul, desigur, la numărul 10.

Celebra ușă neagră s-a deschis automat când Gabriel și Seymour s-au apropiat. Au intrat repede, urmăriți de ochii unui motan tigrat maro cu alb, cu înfățișare fioroasă.

Geoffrey Sloane, șeful de cabinet al premierului și cel mai puternic oficial neales din Marea Britanie, aștepta în hol. A întins o mână spre Gabriel.

— Eram aici în dimineața în care l-ai omorât la punctul de control pe tipul acela din ISIS cu bomba radioactivă. De fapt, am putut să aud din birou împușcăturile. A dat drumul mâinii lui Gabriel și s-a uitat la Seymour. Mă tem că prim-ministrul nu are mult timp.

— N-o să dureze mult.

— Mi-ar plăcea să asist.

— Scuze, Geoffrey, dar nu se poate.

Jonathan Lancaster aștepta la etaj, în Sala Terracotta. Mai devreme în acea dimineață supraviețuise cu greu unui vot de neîncredere în Camera Comunelor. Cu toate astea, corpul de presă al Westminsterului îi scria chiar în acel moment ferparul politic. Din pricina nebuniei Brexitului, la care Lancaster se împotrivise, cariera lui era efectiv încheiată. Dacă n-ar fi fost Gabriel și Graham Seymour, pe care i-a întâmpinat cu căldură, s-ar fi încheiat mult mai curând.

Prim-ministrul a aruncat o privire spre ceasul de la mână.

— Am oaspeți la cină.

— Îmi pare rău, a zis Seymour, dar mă tem că avem o situație gravă legată de ruși.

— Iarăși.

Seymour a încuviințat din cap, grav.

— Și care e natura situației?

— Un cunoscut asasin rus a intrat în țară.

— Unde e acum?

— Într-un mic hotel din Essex. Bedford House.

— Îmi amintesc cu drag de el din tinerețe, a zis Lancaster, înțeleg că rusul e supravegheat.

— Complet, a zis Seymour. Patru supraveghetori de la MI6 s-au cazat în hotelul de alături, East Anglia Inn, împreună cu doi agenți de teren israelieni foarte experimentați. Departamentul de Operațiuni Tehnice a plantat transmițătoare în camera rusului, audio și video. De asemenea, au intrat în rețeaua internă de camere de supraveghere din Bedford. Îi urmărim fiecare mișcare.

— Avem pe cineva la Bedford?

— Christopher Keller. El este cel care…

— Știu cine este, l-a întrerupt Lancaster. Apoi a întrebat: Cunoaștem ținta rusului?

— Nu putem fi siguri, domnule prim-ministru, dar credem că rușii au de gând să-l asasineze pe prințul moștenitor Abdullah în timpul vizitei sale la Londra.

Lancaster a primit vestea cu un calm admirabil.

— De ce-ar vrea rușii să-l omoare pe viitorul rege al Arabiei Saudite?

— Pentru că viitorul rege e un om de influență rus. Și dacă ajunge vreodată pe tron, o să încline Arabia Saudită spre Kremlin și o să aducă pagube ireparabile intereselor britanice și americane în Golf.

Lancaster s-a holbat la Seymour, stupefiat.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce naiba ar vrea rușii să-l elimine?

— Pentru că ei au, probabil, impresia că Abdullah lucrează pentru noi.

— Noi?

— Serviciul Secret de Informații.

— Și cum au ajuns ei la *această* concluzie?

— Le-am spus noi.

— Cum?

Seymour a zâmbit rece.

— Rebecca Manning.

Lancaster a întins mâna spre telefon.

— Mă tem că o să mai dureze, Geoffrey. Te rog să le transmiți oaspeților scuzele mele.

A pus la loc receptorul și s-a uitat la Seymour.

— Ai întreaga mea atenție. Spune mai departe.

*

Însă Gabriel, nu directorul general al Serviciului Secret de Informații, a fost cel care i-a explicat premierului de ce se părea că rușii au de gând să-l ucidă pe viitorul rege al Arabiei Saudite în timp ce se află pe teritoriul britanic. Informarea a fost identică cu cea pe care i-o făcuse Gabriel lui Graham Seymour cu câteva săptămâni în urmă, în casa conspirativă din St. Luke's Mews, dar acum conținea detalii ale operațiunii de intoxicare a Rebeccăi Manning, fost agent MI6 și fiica lui Kim Philby. Lancaster asculta în tăcere, cu maxilarele încleștate. Înainte de a se amesteca în politica Americii, Rusia își băgase nasul în politica Marii Britanii, iar Lancaster era victima. Existau, de asemenea, numeroase dovezi care sugerau că Kremlinul sprijinise pe ascuns Brexitul, care aruncase Marea Britanie în haos și-i distrusese lui cariera. Dacă exista cineva care să-și dorească la fel de mult ca Gabriel să-i pedepsească pe ruși, acela era prim-ministrul Jonathan Lancaster.

— Și sunteți siguri că acest bărbat, Bennett, lucrează pentru ruși?

Gabriel i-a cedat cuvântul lui Seymour, care a explicat că Bennett a fost văzut în două rânduri întâlnindu-se cu controlorul său din SVR, Evgheni Teplov, în pădurea Epping.

— Alt scandal cu spioni, a zis Lancaster. Exact ce îi trebuie acum țării.

— Am știut întotdeauna că vor mai fi și alții, domnule prim-ministru. Rebecca era într-o poziție perfectă din care să-i detecteze pe agenții care puteau fi vulnerabili la abordarea de către ruși.

— Cum de a reușit până acum Bennett să nu fie descoperit?

— A intrat în hibernare după prinderea Rebeccăi. L-am verificat amănunțit, dar…

— N-ați reușit să vedeți alt spion rus care era în fața voastră.

— Nu, domnule prim-ministru. Am lăsat la locul lui pe cineva bănuit că e spion al rușilor, ca să-l pot folosi mai târziu pentru a o distruge pe femeia care mi-a distrus serviciul.

— Rebecca Manning.

Seymour a încuviințat din cap.

— Explică.

— Dacă îi arestăm pe membrii unei echipe de asasini SVR în ajunul întâlnirii dumneavoastră cu Abdullah, rușii vor suferi o lovitură enormă în plan internațional, iar Rebecca va ajunge să fie suspectată ca sursă a scurgerii de informații.

— Rușii vor crede că e agent triplu – asta sugerezi?

— Într-adevăr.

Prim-ministrul s-a prefăcut că reflectează.

— Ai zis *dacă* arestăm echipa rușilor. Ce altă opțiune avem?

— Putem lăsa complotul să se desfășoare.

— Dacă facem asta, rușii…

— Își vor omorî propriul agent, prințul moștenitor Abdullah, viitorul rege al Arabiei Saudite. Și, cu un strop de noroc, a adăugat Seymour, ar putea s-o omoare și pe Rebecca.

Lancaster s-a uitat la Gabriel.

— Cu siguranță, e ideea ta.

— Ce răspuns preferați?

Lancaster s-a încruntat.

— Ce se întâmplă dacă Abdullah este…

— Îndepărtat din succesiunea la tron?

— Da.

— Probabil că tatăl lui Khalid va avea grijă ca fiul său să redevină prinț moștenitor, mai ales când o să afle că Abdullah a conspirat cu rușii s-o răpească și s-o omoare pe fiica lui Khalid.

— Asta vrem? Un copil-bărbat precoce care are probleme în a-și controla impulsurile să conducă Arabia Saudită?

— Va fi diferit de această dată. Va fi KBM care speram cu toții să fie.

Zâmbetul lui Lancaster era condescendent.

— Nu mi s-a părut niciodată că ai fi un naiv. S-a uitat la Seymour. Nu cred că ai vorbit cu Amanda.

Amanda Wallace era omologul lui Seymour la MI5. Expresia lui Seymour a arătat că ea nu știa nimic.

— N-are cum să accepte asta, a zis Lancaster.

— Cu atât mai mult nu trebuie să afle niciodată.

— Cine știe?

— O mână de agenți israelieni și MI6 care lucrează într-o casă conspirativă din Harrow.

— E vreunul dintre ei agent al rușilor? Lancaster s-a răsucit spre Gabriel. Știi ce o să se întâmple dacă un șef de stat *de facto* este asasinat pe teritoriul britanic? Reputația noastră va fi distrusă.

— Nu, dacă vina este a rușilor.

— Rușii, a răspuns Lancaster apăsat, vor nega sau vor da vina pe noi.

— Nu vor putea s-o facă.

Era limpede că Lancaster are îndoieli.

— Cum au de gând să-l omoare?

— Nu știm.

— Unde se va întâmpla?

— Nu…

— avem nici cea mai mică idee, a zis Lancaster.

Gabriel a așteptat să se calmeze schimbul înfierbântat de replici.

— Îl supraveghem pe unul dintre agenții de teren ruși. După ce contactează alt membru al echipei…

— Și dacă n-o face?

Gabriel a lăsat să treacă un moment.

— Azi e marți.

— N-am nevoie ca un spion să-mi spună ce zi este. De aceea îl am pe Geoffrey.

— Întâlnirea cu Abdullah e de-abia joi. Lăsați-ne să privim și să ascultăm treizeci și șase de ore.

— Nici nu poate fi vorba de treizeci și șase de ore.

Lancaster s-a uitat, gânditor, la ceasul de la mână. Dar vă pot da douăzeci și patru. Ne întâlnim din nou mâine-seară. S-a ridicat brusc. Acum, domnilor, dacă n-aveți nimic împotrivă, aș vrea să-mi termin cina.

57.

OUDDORP, OLANDA

Cabana de vacanță se afla într-o vale între dunele de lângă satul Ouddorp. Era albă ca un tort de nuntă, cu acoperiș din țiglă roșie. Panouri din plexiglas apărau mica terasă de vântul care sufla necontenit dinspre Marea Nordului. Fără încălzire, foarte puțin izolată termic, nu prea putea fi locuită iarna. Din când în când, un suflet cutezător în căutare de singurătate o putea închiria în mai, însă de obicei stătea neocupată până cel puțin la mijlocul lui iunie.

Prin urmare, Isabel Hartman, agentul imobiliar local care se ocupa de proprietate, a fost surprinsă de cererea primită pe e-mail la jumătatea lui martie. Se părea că o oarecare Madame Bonnard din Aix-en-Provence dorea să închirieze cabana pentru două săptămâni, începând cu întâi aprilie. A plătit avansul printr-un transfer bancar. Nu, a spus într-un e-mail ulterior, nu dorea să i se prezinte proprietatea când va ajunge acolo; era suficientă o broșură. Isabel a lăsat-o pe blatul din bucătărie. Cheia a ascuns-o sub un ghiveci de pe terasă. Nu așa proceda ea de obicei, dar n-a văzut nimic rău în asta. Cabana nu conținea nimic de valoare, în afara unui televizor. Isabel instalase recent o conexiune wireless la internet, încercând să atragă mai mulți oaspeți străini – ca Madame Valerie Bonnard din Aix-en-Provence. Isabel se întreba de ce venea în Ouddorpul cel anost. Până și numele

suna a ceva care trebuie înlăturat pe cale chirurgicală. Dacă Isabel ar fi avut norocul să locuiască în Aix, n-ar fi plecat niciodată de acolo.

Din pricina izolării locului în care se afla cabana, Isabel n-a știut exact când a sosit franțuzoaica. A presupus că era cu o zi mai târziu decât prevăzuse, pentru că atunci a văzut mașina, un Volvo închis la culoare, înregistrat în Olanda, parcat pe aleea nepavată a cabanei. Isabel a văzut din nou mașina mai târziu în acea după-amiază, în sat. A văzut-o și pe femeie. Ieșea din supermarketul Jumbo cu două sacoșe cu alimente. Isabel s-a gândit să se prezinte, dar a hotărât să n-o facă. Era ceva în purtarea femeii și în privirea prudentă a ochilor ei neobișnuit de albaștri care o făcea complet inabordabilă.

Mai avea și ceva insuportabil de trist. Suferise recent o traumă. Isabel era sigură. Murise un copil, se destrămase o căsnicie, fusese trădată. O frământa ceva, cel puțin asta era limpede. Isabel nu s-a putut hotărî dacă femeia jelea sau plănuia o răzbunare.

Isabel a văzut-o pe femeie în sat a doua zi, când bea cafea la New Harvest Inn – și în ziua următoare, când a prânzit singură la Akershoek. Au trecut două zile înainte s-o vadă din nou, în supermarketul Jumbo. De această dată căruciorul femeii era aproape plin, sugerându-i lui Isabelle că așteaptă musafiri. Aceștia au ajuns în dimineața următoare cu o a doua mașină, un Mercedes clasa E. Isabel a fost surprinsă de faptul că toți trei erau bărbați.

A mai văzut-o pe femeie doar o dată, a doua zi după-amiază, la ora două, lângă vechiului far West Head. Purta cizme de cauciuc și o haină impermeabilă verde-închis și privea peste Marea Nordului spre Anglia. Isabel și-a spus că nu mai văzuse niciodată o femeie atât de tristă – sau atât de hotărâtă. Plănuia o răzbunare. Isabel Hartman era sigură de asta.

•

Femeia care stătea în umbra farului era conștientă că era privită. Nu-și făcea griji; nu era decât băgăcioasa de la agenția imobiliară. A așteptat până ce olandeza a plecat și abia apoi a pornit spre cabană. Era un drum de zece minute pe plajă. Unul dintre bodyguarzi era afară, pe terasă. Celălalt era în cabană împreună cu agentul de comunicații. Pe masa din sufragerie se afla un laptop deschis. Femeia a verificat cursa 579 British Airways de la Veneția la Heathrow. Apoi și-a aprins o țigară L&B cu o brichetă veche din argint și și-a turnat trei degete de scotch. Era doar vremea, și-a spus. Melancolia avea să treacă de îndată ce se făcea vară.

58.

AEROPORTUL HEATHROW, LONDRA

Cursa de la Veneția își revărsa fără grabă pasagerii. Prin urmare, Anna a trebuit să mai petreacă cinci minute lipită de fereastră, în rândul douăzeci și doi de la clasa economică, pentru a evita brațul gras și umed al lui Henry, vecinul de scaun care îi invada spațiul. Trolerul ei se afla în compartimentul de deasupra. Poșeta era sub scaunul din față. În ea se afla un pașaport german în care scria că se născuse la Berlin. Asta, cel puțin, era adevărat.

Se născuse în jumătatea estică a orașului în 1983, rodul nedorit al relației secrete dintre doi agenți secreți. Mama, Johanna Hoffmann, lucra în departamentul Stasi care oferea suport logistic grupărilor teroriste din vestul Europei și Palestina. Tatăl, Vadim Iurasov, era colonel KGB cu baza în văgăuna numită Dresda. Au fugit din RDG la câteva zile după ce a căzut Zidul Berlinului și s-au

stabilit la Moscova. După căsătorie, care a fost aprobată de KGB, Anna și-a luat numele Iurasova. A mers la o școală specială pentru copiii agenților KGB și, după ce a absolvit prestigioasă Universitate de Stat din Moscova, a intrat la academia SVR. Unul dintre colegii de clasă era un tip înalt și chipeș, care visa să fie actor, pe nume Nikolai Azarov. Au colaborat în numeroase misiuni și, la fel ca părinții Annei, în secret erau amanți.

În terminal, Anna a urmat procesiunea spre controlul pașapoartelor și s-a așezat la coada pentru cetățenii Uniunii Europene. Bărbatul în uniformă de la ghișeu s-a uitat doar în treacăt la pașaportul ei.

— Scopul vizitei?

— Turism, a zis Anna cu accentul german al mamei sale.

— Vreun plan anume?

— Cât mai mult teatru posibil.

Pașaportul i-a fost înapoiat. Anna s-a dus în sala pentru Sosiri și de acolo la terminalul pentru trenul Heathrow Express. Când a ajuns la Paddington a pornit pe jos spre nord pe Warwick Avenue spre Formosa Street și apoi a cotit la stânga. N-o urmărea nimeni.

A cotit din nou la stânga, pe Bristol Gardens. Un Renault Clio albastru metalizat era parcat în fața unei săli de sport. Portierele erau descuiate. Și-a pus valiza în portbagaj și s-a așezat la volan. Cheile erau în consola din mijloc. A pornit motorul și a plecat.

Studiase traseul cu grijă, astfel încât să nu-i fie abătută atenția de către GPS. A mers spre nord pe Finchley Road, către A1, apoi spre est pe șoseaua de centură M25 către A12. Se uita în spate, conștiincioasă, căutând semne de supraveghere, dar când s-a lăsat întunericul mintea a început să-i rătăcească.

S-a gândit la seara în care fugise împreună cu părinții din Berlinul de Est. Călătoriseră cu un avion sovietic de marfă urât mirositor. Unul dintre ceilalți pasageri era un bărbat mărunțel cu obrajii scofâlciți și cearcăne mari. Lucra împreună cu tatăl Annei la biroul KGB din Dresda. Era un nimeni care își petrecea zilele făcând pe traducătorul și decupând articole din ziarele germane.

Cumva, mărunțelul nimeni era acum cel mai puternic om din lume. În răstimp de câțiva ani dăduse peste cap economia mondială postbelică și ordinea politică. Uniunea Europeană era pe butuci, NATO atârna de un fir de păr. După ce se amestecase în politica Marii Britanii și a Americii, se amestecase și în cea a Arabiei Saudite. Anna și Nikolai îl ajutaseră să schimbe succesiunea din Casa Regală Saud. Acum, din motive care nu le fuseseră explicate limpede, erau pe cale s-o schimbe din nou.

Anna nu discuta niciodată ordinele primite de la Centrala din Moscova – mai ales când priveau „măsurile active" atât de dragi președintelui –, însă misiunea o deranja. Nu-i plăcea să primească ordine de la cineva ca Rebecca Philby, fost agentă MI6 care nu vorbea prea bine rusa. De asemenea, era îngrijorată din cauza unei chestii nefinalizate din ultima sa misiune.

Gabriel Allon…

Anna ar fi trebuit să-l omoare pe israelian în cafeneaua din Carcassonne atunci când avusese ocazia, însă ordinele Centralei din Moscova fuseseră clare. Voiau ca el să moară împreună cu prințul saudit și copilul. Anna nu se rușina să recunoască faptul că se temea de răzbunarea lui Allon. Acesta nu era omul care să facă amenințări deșarte.

„Sunteți morți! Morți, morți, morți…"

Israelianul a dispărut din gândurile Annei când s-a apropiat de orășelul Colchester. Singurul drum spre Frinton-on-Sea era trecerea de nivel de pe

Connaught Avenue. Nikolai stătea la un hotel de pe Esplanadă. Anna i-a lăsat mașina valetului, dar și-a cărat singură valiza în hol.

O pereche împărțea o sticlă de Dom Perignon în barul hotelului – un bărbat arătos de vreo cincizeci de ani, blond și bronzat, și o femeie cu părul negru. Nu i-au dat nicio atenție Annei când s-a dus la recepție ca să ia cheia care-i fusese lăsată pe numele ei fals. Ușa pe care a descuiat-o era la etajul trei, și camera în care a intrat fără să ciocănească era întunecată. S-a dezbrăcat și, urmărită de camerele video ale MI6, s-a îndreptat încet spre pat.

59.

DOWNING STREET NR. 10

Pentru a doua seară la rând, o limuzină Jaguar a trecut prin punctul de control de pe Horse Guards Road la opt și un sfert. Motanul tigrat maro cu alb s-a retras în grabă când Gabriel și Graham Seymour au mers repede pe Downing Street prin ploaia torențială. Geoffrey Sloane i-a condus fără o vorbă în sala de ședințe, unde premierul stătea pe scaunul său obișnuit, la mijlocul mesei lungi. Avea în față un exemplar din programul final al vizitei prințului moștenitor Abdullah la Londra.

Când Sloane a plecat și a închis ușa în urma sa, Graham Seymour a oferit actualizarea promisă. Mai devreme în acea seară al doilea agent rus, o femeie, a sosit cu mașina la hotelul Bedford House din Frinton-on-Sea. După ce a întreținut relații sexuale cu colegul ei, a luat un pistol Stecikin de 9 mm, două încărcătoare, un amortizor și un obiect mic pe care cei de la Operațiuni Tehnice încercau încă să-l identifice.

— Cea mai mare probabilitate? a întrebat Lancaster.

— N-aș vrea să fac speculații.

— Unde e ea acum?

— Tot în cameră.

— Știm cum a intrat în țară?

— Încă încercăm să ne dăm seama.

— Mai sunt și alții?

— Ce nu știm, nu știm, domnule prim-ministru.

— Nu mă lua cu clișee, Graham. Spune-mi doar ce vor face ei.

— Nu putem, domnule prim-ministru. Încă nu.

Lancaster a mormăit o înjurătură.

— Și dacă mașina ei conține o bombă ca aceea care a explodat pe Brompton Road acum câțiva ani? S-a uitat la Gabriel. Ți-o amintești, nu-i așa, domnule director Allon?

— I-am cercetat deja mașina. Și pe a iubitului ei. Sunt curate. Și apoi, a zis Gabriel, n-au cum să aducă mâine vreo bombă în apropierea lui Abdullah. Londra va fi foarte bine păzită.

— Cum e cu escorta lui?

— Asasinarea unui șef de stat într-o mașină aflată în mișcare este aproape imposibilă.

— Spune-i asta arhiducelui Ferdinand. Sau președintelui Kennedy.

— Abdullah nu va fi într-o mașină decapotabilă, iar străzile vor fi golite complet de trafic și de mașinile parcate.

— Prin urmare, unde vor încerca?

Gabriel s-a uitat în jos, la program.

— Îmi dați voie?

Lancaster a împins documentul peste masă. Era pe o singură pagină, doar punctat. Sosirea la Heathrow la 9.00. Întâlnire între delegațiile britanică și saudită în Downing Street între 10.30 și 13.00, urmată de un prânz de lucru. Prințul moștenitor urma să plece de la numărul 10 la ora 15.30 și să meargă cu escorta la reședința privată din Belgravia pentru câteva ore de odihnă. Era

programat să revină în Downing Street la ora 20.00 pentru cină. Plecarea spre Heathrow era stabilită, provizoriu, la ora 22.00.

— Dacă ar fi să ghicesc, a zis Gabriel, arătând spre unul dintre puncte, va fi aici.

Premierul a arătat spre alt punct.

— Și dacă va fi aici? Vârful degetului i s-a mișcat în jos pe pagină. Ori aici? A urmat un moment de tăcere. Apoi Lancaster a zis: Aș prefera să nu fiu o victimă colaterală, dacă mă înțelegeți.

— Vă înțeleg, a răspuns Gabriel.

— Poate că ar trebui să întărim securitatea în Downing Street și mai mult decât plănuiam.

— Poate că ar trebui s-o faceți.

— Presupun că nu sunteți disponibil.

— Aș fi onorat, domnule prim-ministru. Însă mă tem că delegația saudită ar considera ciudată prezența mea, ca să nu zic mai mult.

— Și Keller?

— O alegere mult mai bună.

Privirea lui Lancaster s-a plimbat încet prin încăpere.

— Dintre toate hotărârile foarte importante care au fost luate între acești pereți… S-a uitat la Graham Seymour. Îmi rezerv dreptul de a ordona mâine, în orice moment, arestarea celor doi ruși.

— Desigur, domnule prim-ministru.

— Dacă ceva nu merge bine, tu vei fi de vină, nu eu. Eu n-am ordonat, n-am fost de acord și n-am jucat niciun rol în toate astea. E clar?

Seymour a încuviințat din cap.

— Bine.

Lancaster a închis ochii.

— Și fie ca Dumnezeu să se îndure de noi toți.

60.

WALTON-ON-THE-NAZE, ESSEX

Christopher Keller a rămas în hotelul Bedford House până la trei dimineața, când s-a furișat pe ușa din spate și a pornit pe jos pe promenadă spre Waltonon-the-Naze. Mașina aștepta în față la Terry's Antiques & Secondhand, pe Station Street. Keller a trecut de două ori pe lângă ea înainte să se așeze pe scaunul pasagerului. Șoferul era un agent de teren, pe nume Tony. Pe când pleca de la bordură, Keller și-a dat scaunul pe spate și a închis ochii. Își petrecuse ultimele două nopți într-o cameră de hotel împreună cu o americancă frumoasă de care se atașase foarte mult. Avea nevoie de vreo două ore de somn.

S-a trezit cu imaginea unor bărbați în robe care mergeau pe o stradă în semiîntuneric. Nu era decât Edgware Road. Tony a mers pe ea până la Marble Arch. A traversat parcul pe West Carriage Drive și apoi a mers pe străzile încă adormite din Kensington până la adresa șic a lui Keller din Queen's Gate Terrace.

— Frumos, a remarcat Tony cu invidie.

— La nouă fix e bine?

— Aș prefera opt și jumătate. Traficul o să fie un adevărat coșmar.

Keller a coborât, a traversat trotuarul și a pornit pe trepte în jos spre intrarea căsuței sale. Înăuntru, a alimentat automatul cu apă Volvic și cafea Carte Noire și a urmărit BBC *Breakfast* în timp ce se făcea cafeaua. Vizita prințului moștenitor Abdullah în Downing Street reușise să înlocuiască Brexitul ca știre principală. Analiștii se așteptau la o întâlnire călduroasă și multe promisiuni ale saudiților de cumpărare de arme în viitor. Însă Poliția Metropolitană se pregăteau de o zi grea, se aștepta ca mii de demonstranți să se adune în Trafalgar Square ca să protesteze împotriva întemnițării activiștilor prodemocrație din Arabia Saudită și omorârii jurnalistului disident Omar Nawwaf. Una peste alta, a spus un oficial de rang

înalt din Poliția Metropolitană, cel mai bine era să se evite centrul Londrei, dacă era posibil.

— Nicio șansă, a mormăit Keller.

A băut prima ceașcă de cafea în timp ce urmărea reportajul și a doua în timp ce se bărbierea. Sub duș s-a pomenit, din senin, că visează cu ochii deschiși la frumoasa americancă pe care o lăsase într-un hotel din Frinton. A acordat mai multă atenție decât de obicei îngrijirii personale și hainelor, alegând un costum gri-închis cu croială și țesătură discrete, o cămașă albă și o cravată bleumarin uni. Privindu-se în oglindă, a tras concluzia că obținuse efectul dorit. Arăta foarte mult a agent din Royalty and Specialist Protection, sau RaSP. RaSP, o ramură a Protection Command din Poliția Metropolitană, răspundea de protecția familiei regale, a prim-ministrului și a demnitarilor străini veniți în vizită. Pe Keller și pe ceilalți agenți RaSP îi aștepta o zi lungă.

A coborât în bucătărie și s-a uitat la BBC *Breakfast* până când s-a terminat, la opt și jumătate. Apoi și-a pus un balonzaid respectabil și a urcat treptele până în stradă, unde Tony aștepta la volanul unei mașini a MI6. Pe când traversau Londra spre est, gândurile lui Keller au zburat din nou la femeie. De această dată a scos BlackBerry-ul și a tastat numărul.

— Unde ești? a întrebat.

— Tocmai plec din sala de mese.

— Cineva interesant la micul dejun?

— Doi dintre cei care urmăresc păsările și un agent rus.

— Doar unul?

— Iubita lui a plecat acum câteva minute.

— Gabriel și Graham știu?

— Tu ce crezi?

— Încotro a plecat?

— Spre tine.

— Cine o urmărește?

— Mihail și Eli.

Keller a auzit clinchetul liftului din Bedford și zdrăngănitul ușilor.

— Unde te duci?

— Aveam de gând să mă mă ghemuiesc pe canapea cu o carte și un pistol și să aștept să mi se întoarcă bărbatul.

— Îți amintești cum să-l folosești?

— Trag piedica și apăs pe trăgaci.

Keller a închis și s-a uitat posomorât pe geam. Tony avusese dreptate, traficul era un adevărat coșmar.

•

Protestatarii coborâseră deja în Trafalgar Square. Se întindeau de la treptele din fața National Gallery până la Columna lui Nelson, o mulțime care agita pancarte și striga sloganuri, unii cu robe și văluri, alții în haine de lână și flanelă, cu toții indignați că Abdullah, conducătorul *de facto* al Arabiei Saudite, era pe cale să fie primit cu brațele deschise de șeful guvernului britanic.

Whitehall era închis traficului motorizat. Keller a coborât din mașină și, după ce i-a arătat unui agent de poliție legitimația de la MI6, i s-a permis să meargă mai departe pe jos. În cele din urmă, Sarah Bancroft i-a ieșit din minte și a fost înlocuită de amintirile dimineții în care el și Gabriel zădărniciseră încercarea ISIS de a detona o bombă radioactivă în inima Londrei. Gabriel a fost cel care l-a omorât pe terorist, cu câteva gloanțe trase în ceafă. Însă Keller a fost cel care a împiedicat detonatorul dispozitivului să declanșeze automat încărcătura explozivă și să împrăștie un nor de clorură de cesiu mortală prin tot sediul puterii britanice. A fost silit să țină degetul mare lipsit de viață al atacatorului apăsat pe declanșator timp de trei ore, în timp ce echipa COD trudea febril să dezarmeze dispozitivul. Au fost, fără îndoială, cele mai lungi trei ore din viața sa.

Keller a ocolit locul în care el și teroristul mort zăcuseră împreună și s-a prezentat la punctul de

control din Downing Street. Din nou, după ce a arătat legitimația de la MI6, i s-a permis să treacă. Ken Ramsey, șeful operațiunilor din Downing Street, aștepta în holul de la numărul 10.

Ramsey i-a dat lui Keller o stație de emisie-recepție și un Glock 17.

— Șeful tău e sus, în Camera Albă. Vrea să vorbiți.

Keller a urcat repede scara principală, de-a lungul căreia erau portretele foștilor prim-miniștri. Geoffrey Sloane aștepta pe coridor în fața Camerei Albe. A deschis ușa și i-a făcut semn cu capul lui Keller să intre. Graham Seymour stătea pe unul dintre fotolii. Pe celălalt, prim-ministrul Jonathan Lancaster. Expresia lui era gravă și încordată.

— Keller, a zis absent.

— Domnule prim-ministru. Keller s-a uitat la Seymour. Unde e ea?

— Pe A12, în drum spre Londra.

— Și Abdullah?

— Tu să-mi spui.

Keller și-a pus în ureche receptorul și a ascultat discuțiile de pe frecvența securizată a RaSP.

— Am nimerit-o la fix cu sosirea la ora zece și cincisprezece minute.

— Atunci, a zis Lancaster, poate că ar trebui să fii la parter cu colegii tăi.

— Asta înseamnă oare…

— Că mergem mai departe cu întâlnirea la cel mai înalt nivel așa cum am plănuit? Lancaster s-a ridicat și și-a încheiat haina. De ce Dumnezeu n-am merge?

61.

NOTTING HILL, LONDRA

La ora 10.13, în vreme ce un convoi de limuzine Mercedes se scurgea pe poarta deschisă de pe Downing Street, un Opel vechi cu cinci uși s-a

oprit pe St. Luke's Mews, nr. 7, în Notting Hill. Bărbatul de pe bancheta din spate, prințul Khalid bin Mohammed Abdulaziz Al Saud, era cât se poate de prost dispus. La fel ca unchiul său, sosise în acea dimineață pe aeroportul Heathrow – nu cu un avion particular, felul său obișnuit de a călători, ci cu o cursă de pasageri din Cairo, o experiență pe care n-avea s-o uite curând. Mașina era ultima picătură.

Khalid a prins privirea șoferului în oglinda retrovizoare.

— N-ai de gând să-mi deschizi portiera?

— Trage de închizătoare, scumpete. Funcționează de fiecare dată.

Khalid a coborât pe strada udă. S-a apropiat de ușa de la numărul 7, care a rămas închisă. S-a uitat peste umăr. Șoferul i-a făcut semn că ar trebui să-și anunțe prezența bătând în ușă. Altă insultă premeditată, și-a zis. Niciodată în viața sa nu bătuse la o ușă.

Un bărbat cu înfățișare de băiețandru și cu o expresie binevoitoare l-a primit înăuntru. Casa era foarte mică și cu puțin mobilier. În living erau două fotolii ieftine și un televizor deschis pe BBC. În fața lui stătea Gabriel Allon, cu o mână la bărbie și capul înclinat un pic într-o parte.

Khalid i s-a alăturat și și-a văzut unchiul, în veșminte tradiționale saudite, coborând dintr-o limuzină, în timp ce aparatele de fotografiat fulgerau. Prim-ministrul Jonathan Lancaster stătea în fața ușii de la numărul 10, cu un zâmbet înghețat pe față.

— Eu ar trebui să fiu cel care ajunge în Downing Street, a zis Khalid. Nu el.

— Fii fericit că nu ești tu.

Khalid s-a uitat cu dispreț prin încăpere.

— Presupun că nu-s pe aici de-ale gurii.

Gabriel a arătat spre o ușă.

— Servește-te.

Khalid s-a dus în bucătărie, alt lucru pe care îl făcea prima dată. Uimit, a strigat:

— Cum funcționează ceainicul?

— Pune apă și apasă pe buton, a răspuns Gabriel. Ar trebui să funcționeze.

•

La fel ca vijeliosul său nepot, prințul moștenitor Abdullah nu era impresionat de casa în care a intrat în acea dimineață. Cu toate că trăise mulți ani la Londra și umblase prin cercurile sociale suspuse, era prima sa vizită pe Downing Street. Fusese asigurat că dincolo de holul destul de sobru se află o casă de o extraordinară eleganță și de o mărime neașteptată, însă la prima vedere părea greu de imaginat. Abdullah prefera de departe noul său palat de un miliard de dolari din Riad – sau Marele Palat Prezidențial al Kremlinului, unde se întâlnise în taină de mai multe ori cu bărbatul căruia îi era acum extrem de îndatorat. Astăzi avea să-i plătească prima rată.

Prim-ministrul a ținut să-i arate lui Abdullah un fotoliu de piele jerpelit, care părea banal, mult îndrăgit de Winston Churchill. Abdullah a scos sunetele de admirație cuvenite. În sinea sa, își spunea că acest fotoliu, la fel ca Jonathan Lancaster, trebuia să fie șters de pe fața pământului.

În cele din urmă, Abdullah și asistenții săi au fost poftiți în Camera Cabinetului britanic. *Cabinet* era, fără îndoială, cuvântul potrivit. S-a așezat pe locul care îi fusese desemnat, iar Lancaster s-a așezat vizavi de el. În fața amândurora era programul asupra căruia căzuseră de acord pentru prima ședință a întâlnirii la vârf. Cu toate astea, Lancaster, după ce și-a dres de multe ori glasul și a răsfoit hârtiile, a sugerat că înlăture mai întâi „o chestiune supărătoare”.

— Supărătoare?

— A ajuns la urechile noastre faptul că o duzină de femei activiste, sau și mai multe, sunt ținute

fără să fie acuzate într-o închisoare saudită și supuse unor forme diferite de tortură, printre care șocuri electrice, tortura cu apă și amenințări cu violul. Este obligatoriu ca aceste femei să fie eliberate imediat. Altfel, nu ne putem continua relația normală.

Abdullah a izbutit să-și ascundă uluirea. Primise de la ministrul său de externe și de la ambasadorul saudit la Londra asigurarea că întâlnirea avea să fie amicală.

— Acele femei, a spus, calm, au fost arestate de nepotul meu.

— Oricum ar fi, a replicat Lancaster, *dumneavoastră* sunteți răspunzător de faptul că acum sunt în arest. Trebuie să fie eliberate imediat.

Privirea lui Abdullah era calmă și rece.

— Regatul Arabiei Saudite nu se amestecă în treburile interne ale Marii Britanii. Ne așteptăm la aceeași politețe.

— Regatul Arabiei Saudite a ajutat în mod direct și indirect la transformarea acestei țări în cel mai important centru mondial al ideologiei salafist-jihadiste. Și asta trebuie să înceteze.

Abdullah a șovăit, apoi a spus:

— Poate că ar trebui să trecem la următorul punct din program.

— Tocmai am făcut-o.

•

Dincolo de zonele guvernamentale din Whitehall și Westminster, traficul londonez de la mijlocul zilei era la fel de haotic ca de obicei. De fapt, Anna Iurasova a avut nevoie de aproape două ore ca să meargă cu mașina de la Tower Hamlets până la garajul Q-Park de pe Kinnerton Street, Belgravia, mult mai mult decât se așteptase.

Rezidentura din Londra rezervase clandestin un spațiu în garaj. Anna a ascuns pistolul Stecikin de 9 mm sub scaunul pasagerului din Renault înainte să lase mașina pe mâna angajatului. Apoi a urcat rampa, cu geanta legănându-i-se pe umăr, și a

pornit pe Motcomb Street, o alee pietonală îngustă pe care erau câteva dintre cele mai elegante magazine și restaurante. Cu fusta neagră, la fel ca ciorapii și haina scurtă de piele, și cu tocurile țăcănind pe piatra cubică, atrăgea priviri admirative și invidioase. Totuși, era sigură că n-o urmărește nimeni.

La Lowndes Street a cotit la stânga și s-a îndreptat spre Eaton Square. Partea de nord-vest era închisă traficului motorizat și pietonal. Anna s-a apropiat de un agent al Poliției Metropolitane și i-a explicat că e angajată într-una dintre casele din piață.

— Care, vă rog?

— Numărul 70.

— Trebuie să mă uit în poșeta dumneavoastră.

Anna și-a dat-o jos de pe umăr și a deschis-o. Polițistul s-a uitat cu atenție înainte s-o lase să treacă mai departe. Casele înșirate pe partea vestică a pieței erau printre cele mai grandioase din Londra: trei bovindouri, cinci niveluri, pivniță și un portic frumos sprijinit pe două coloane, fiecare cu numărul casei. Anna a urcat cele patru trepte de la numărul 70 și a pus degetul pe sonerie. Ușa s-a deschis, și ea a intrat.

•

Cu toate că Anna Iurasova nu știa, echipa din Hatch End îi monitoriza fiecare mișcare cu ajutorul camerelor de supraveghere. Eli Lavon, care o urmărea pe jos, era o simplă poliță de asigurare. După ce a văzut-o că intră în casa de la numărul 70, Eaton Square, el a mers mai departe spre Cadogan Place și s-a așezat pe scaunul pasagerului unui Ford Fiesta. La volan era Mihail Abramov.

— Se pare că Gabriel a avut dreptate în privința locului în care rușii plănuiesc s-o facă.

— Pari surprins, a răspuns Lavon.

— Nici vorbă. Întrebarea este cum o să ajungă la el?

Mihail a bătut nervos cu degetele pe consola din mijloc. Era, și-a spus Lavon, un obicei cu totul nepotrivit pentru un om care lucra în lumea serviciilor de spionaj.

— E vreo șansă să nu mai faci asta?

— Să nu mai fac ce?

Lavon a dat încet drumul aerului din piept și a deschis radioul din mașină. Era ora unu după-amiaza. În Downing Street, a zis crainicul de la Radio 4, BBC, prim-ministrul și prințul moștenitor tocmai se așezau la masă.

62.

EATON SQUARE, BELGRAVIA

Konstantin Dragunov, prieten și partener de afaceri cu președintele Rusiei, a fost cel care a întâmpinat-o pe Anna Iurasova în casa mare din Eton Square. Purta un costum de oligarh, închis la culoare, și o cămașă albă descheiată la gât. Părul cărunt rar și barba erau de aceeași lungime. Buza de jos proeminentă lucea ca un măr lustruit. Anna s-a crispat la gândul sărutului rusesc tradițional. Ca să se apere, a întins mâna.

— *Mister* Dragunov, a zis în engleză.

— *Please, call me Konstantin*[22], i-a răspuns el în aceeași limbă. Apoi a zis în rusă: Nu-ți face griji, o echipă din *rezidentura* a cercetat amănunțit casa aseară târziu. E curată.

A ajutat-o pe Anna să-și scoată haina. Privirea lui arăta că ar fi vrut s-o ajute să-și scoată și rochia și lenjeria. Konstantin Dragunov era considerat unul dintre cei mai mari desfrânați din Rusia, o realizare remarcabilă, având în vedere nivelul înalt al competiției.

Anna s-a uitat prin holul elegant. Înainte să plece din Moscova se familiarizase cu interiorul

casei, studiind planurile etajelor și fotografii. Imaginile nu o puneau în valoare. Casa era remarcabil de frumoasă.

Și-a luat înapoi haina.

— Poate că ar trebui să-mi arătați ce e pe aici.

— Cu multă plăcere.

Dragunov a condus-o pe un coridor până la o ușă cu două canaturi, fiecare cu o fereastră rotundă, ca un hublou de vapor. Dincolo era o bucătărie profesională mult mai mare decât apartamentul Annei din Moscova. Din purtarea indiferentă a lui Dragunov era evident că nu călca des prin această încăpere a vilei sale din Belgravia.

— Am dat liber personalului, așa cum m-a instruit englezoaica. Mă îndoiesc că Abdullah va mânca ceva, însă înainte să se instaleze cordonul poliției mi s-au livrat două tăvi cu tartine de la furnizorul lui favorit. Sunt în frigider.

De fapt, erau două frigidere, unul lângă altul. Ambele marca Sub-Zero.

— Ce-o să bea?

— Depinde în ce dispoziție este. Șampanie, vin alb, un whisky, dacă a avut o zi grea. Vinurile sunt în răcitor, sub blat. Băuturile distilate sunt păstrate în bar.

Dragunov a trecut printre cele două canaturi ca un ospătar grăbit. Barul era într-un alcov din dreapta.

— Abdullah preferă Johnnie Walker Black Label. Păstrez o sticlă anume pentru el.

— Cum îl bea?

— Cu multă gheață. Este un aparat automat sub chiuvetă.

— La ce oră îl aștepți?

— Între patru și jumătate și cinci. Din motive evidente, nu poate să stea mult.

— Unde îl primești?

— În salon.

Trebuia să urci pe o scară, la primul etaj al vilei. La fel ca în restul casei, nu era în ea nimic rusesc.

Anna și-a imaginat scena care avea să se petreacă acolo peste câteva ore.

— Este esențial să te porți normal, a zis. Întreabă-l doar ce vrea să bea, și am eu grijă de restul. Poți să faci asta, Konstantin?

— Cred că da. A prins-o de braț. Mai e ceva ce ar trebui să vezi.

— Ce?

— O surpriză.

A condus-o pe Anna la un lift mic, lambrisat, și a apăsat butonul pentru ultimul etaj. Enormul dormitor al lui Dragunov – camera ororilor – dădea spre Eaton Square.

— Nu te teme, te-am adus aici doar pentru priveliște.

— Ce priveliște?

A înghiontit-o ușurel spre unul dintre cele trei bovindouri și a arătat spre partea sudică a pieței.

— Știi cine locuiește tocmai acolo, la numărul 56?

— Mick Jagger?

— Șeful Serviciului Secret de Informații. Și o să-i omori chiar sub nas agentul prețios.

— E grozav, Konstantin. Însă, dacă nu-ți iei mâna de pe fundul meu, o să te omor și pe tine.

•

Subiectul pe care l-au rezervat pentru prânzul de lucru din Downing Street era războiul Arabiei Saudite împotriva rebelilor houthi din Yemen, sprijiniți de iranieni. Jonathan Lancaster i-a cerut lui Abdullah să pună capăt atacurilor aeriene făcute la întâmplare asupra civililor nevinovați, în special atacurilor aeriene efectuate cu avioane de luptă britanice. Abdullah a ripostat că era războiul nepotului, nu al său, deși a dat de înțeles că împărtășește părerea KGB-ului că iranienilor nu li se poate permite să-și întindă influența malignă prin tot Orientul Mijlociu.

— Suntem îngrijorați, de asemenea, a zis Lancaster, de creșterea influenței rușilor în

regiune.

— Influența Moscovei crește datorită faptului că președintele rus n-a permis ca aliatul său din Siria să fie măturat de nebunia Primăverii Arabe. Restul lumii arabe, inclusiv Arabia Saudită, n-a putut să nu observe asta.

— Îmi permiteți să vă dau un sfat? Nu vă încredeți în promisiunile rușilor. N-o să se termine bine.

Era trei și un sfert când cei doi lideri au ieșit pe ușa de la numărul 10. Acordul de comerț și investiții pe care prim-ministrul l-a prezentat presei era substanțial, dar mai mic cu câteva miliarde decât așteptările formulate înaintea întâlnirii la vârf. La fel și angajamentul lui Abdullah de a cumpăra în viitor arme britanice. Da, a spus Lancaster, au discutat probleme spinoase legate de drepturile omului. Nu, nu era satisfăcut de toate răspunsurile prințului moștenitor, printre care și cel despre asasinarea jurnalistului saudit disident Omar Nawwaf.

— A fost, a spus în încheiere Lancaster, o discuție onestă și rodnică între doi vechi prieteni.

Și cu asta i-a strâns mâna lui Abdullah și a arătat spre limuzina Mercedes care aștepta. În vreme ce convoiul pleca din Downing Street, Keller s-a așezat pe bancheta din spate a unei dube negre a serviciului de protecție. În condiții normale, drumul până la reședința particulară a lui Abdullah din Eaton Square, nr. 71, ar fi putut să dureze douăzeci de minute sau mai mult. Însă pe străzile pustii, cu o escortă a Poliției Metropolitane, au ajuns în mai puțin de cinci.

Camerele de supraveghere din piață au înregistrat intrarea prințului moștenitor Abdullah în casă la ora 15.42, însoțit de o duzină de asistenți în robe și câțiva bodyguarzi saudiți în costume negre. Șase agenți RaSP au luat imediat poziție în dreptul casei, pe trotuar. Însă un membru al echipei a rămas în spatele dubei negre a serviciului de

protecție, nevăzut de femeia care stătea la fereastra de la etajul doi al casei de alături.

•

A fost nevoie de același interval de timp, cinci minute, ca prim-ministrul Jonathan Lancaster să se despartă de asistenții săi și să urce în Camera Albă. După ce a intrat, a scos din buzunarul de la piept o filă din blocul de corespondență oficial de la numărul 10. Blocul din care fusese ruptă fila era pe măsuța de cafea, în fața lui Graham Seymour, sub stiloul Parker al șefului MI6.

— Bănuiesc că nici unui prim-ministru britanic din istorie nu i-a mai fost înmânată o astfel de notă în mijlocul unei vizite oficiale. Lancaster a lăsat-o să cadă pe măsuța de cafea. I-am spus lui Abdullah că are legătură cu Brexitul. Nu sunt sigur că m-a crezut.

— M-am gândit că ar trebui să știți unde este ea.

Jonathan Lancaster și-a coborât privirea spre notă.

— Fă-mi un hatâr, Graham. Aruncă-n foc chestia aia. Și restul blocului.

— Domnule prim-ministru?

— Ai lăsat urme pe bloc când ai scris, a zis Lancaster și a clătinat din cap mustrător. Nu vă învață nimic la școala de spioni?

63.

EATON SQUARE, BELGRAVIA

Reproșurile au început din clipa în care a fost închisă ușa. Întâlnirea din Downing Street fusese un dezastru total. Nu exista alt cuvânt. *Un dezastru!* Cum era posibil să nu fi știut că Lancaster avea de gând s-o prindă în capcană pe Alteța Sa în chestiunea drepturilor omului și a femeilor din închisori? De ce nu li s-a spus că el o

să ridice problema sprijinului financiar saudit pentru instituțiile islamice din Marea Britanie? De ce au fost luați prin surprindere? Obaid, ministrul de externe, a dat vina pe Qahtani, ambasadorul saudit la Londra, care vedea conspirații peste tot. Al-Omari, șeful Curții Regale, a fost atât de furios, încât a propus să contramandeze cina și să se întoarcă imediat la Riad. Abdullah, devenit brusc om de stat, a fost cel care s-a opus. Renunțarea la cină, a zis, n-ar face decât să-i ofenseze pe britanici și să-i slăbească poziția acasă. Era mai bine să termine vizita într-o notă optimistă, chiar dacă era falsă.

Între timp, se cuvenea o replică agresivă în mass-media. Obaid s-a dus repede la BBC, Qahtani la CNN. în tăcerea bruscă, Abdullah s-a prăbușit în fotoliu, cu ochii închiși și cu o mână apăsată pe frunte. Spectacolul era pentru al-Omari, servitorul lui. Nicio sarcină nu era prea măruntă, prea înjositoare pentru al-Omari. Veghea asupra lui Abdullah zi și noapte. Prin urmare, va trebui să fie tratat cu băgare de seamă.

— Vă simțiți rău, Altețа Voastră?

— Doar un pic ostenit, asta-i tot.

— Poate că ar trebui să mergeți sus să vă odihniți.

— Cred că mai întâi o să înot un pic.

— Să dau drumul aburului în saună?

— Sunt câteva lucruri pe care le pot face singur. Abdullah s-a ridicat încet. În afară de un puci sau de un atac iranian asupra Arabiei Saudite, nu vreau să fiu deranjat înainte de șapte și jumătate. Poți să faci asta, Ahmed?

Abdullah a coborât la piscină. O lumină albastră, lichidă, juca pe tavanul arcuit, pictat cu nuduri corpolente care se răsuceau, în stilul lui Rubens și Michelangelo. Ce șocați ar fi evlavioșii *ulama,* și-a zis, dacă ar putea să-l vadă acum. Reînnoise vechiul legământ dintre wahhabism și Casa Regală Saud ca să câștige sprijinul clericilor

pentru lovitura împotriva lui Khalid. Totuși, în particular, îi ura pe bărboși la fel de mult ca reformatorii. În ciuda întâlnirii neașteptat de litigioase din Downing Street, Abdullah se bucurase de scurta ieșire din Riadul sufocant din punct de vedere religios. Și-a dat seama cât de mult îi lipsise priveliștea cărnii de femeie, fie și numai un picior dezgolit, cu pielea palidă a iernii, văzut prin fereastra fumurie a limuzinei care gonea.

S-a dus în vestiar, a dat drumul aburului din saună și s-a dezbrăcat. Gol, s-a privit în oglinda până-n podea. Ceea ce a văzut l-a deprimat. Mușchii dobândiți după pubertate se prefăcuseră de mult în grăsime. Pectoralii spânzurau ca sânii unei babe deasupra burdihanului uriaș. Picioarele subțiri și lipsite de păr păreau că trudesc să poarte povara. Doar părul îl salva de hidoșenia de netăgăduit. Era bogat, gras și doar ușor cărunt.

A intrat în apă și, ca un lamantin, a înotat câteva lungimi de bazin. După aceea, stând din nou în fața oglinzii, i s-a părut că observă o mică îmbunătățire a tonusului muscular. În dulap avea un schimb de haine: pantaloni de lână, un blazer, o cămașă albă cu dungi, lenjerie de corp, mocasini, o curea. După ce și-a dat cu deodorant la subsuori și și-a trecut pieptenele prin păr, s-a îmbrăcat.

Ușa de sticlă groasă a saunei era acum opacă din pricina condensului. Nimeni, nici măcar al-Omari, care se ținea de el ca scaiul, n-ar îndrăzni să se uite înăuntru. Abdullah a încuiat ușa vestiarului înainte să deschidă ceea ce fusese cândva o debara pentru halate și prosoape. Acum era un soi de vestibul. Înăuntru era altă ușă. Pe perete era o tastatură. Abdullah a introdus un cod din patru cifre. Încuietoarea s-a deschis cu un pocnet ușor.

64.

EATON SQUARE, BELGRAVIA

Ușa din cealaltă parte a peretelui comun era deja deschisă. În lumina slabă a coridorului stătea Konstantin Dragunov. S-a uitat lung la Abdullah. Nu era pic de respect în privirea lui directă. Abdullah presupunea că rusul e îndreptățit să fie insolent. Dacă n-ar fi fost Dragunov și prietenii lui din Kremlin, Khalid ar fi fost încă pe primul loc în succesiunea la tron, iar Abdullah n-ar fi fost decât alt prinț de vârstă mijlocie, falit, din ramura nepotrivită a arborelui genealogic.

În cele din urmă, Dragunov și-a înclinat un pic capul. Nu era nimic sincer în acel gest.

— Alteța Voastră.

— Konstantin. Îmi pare atât de bine că te revăd.

Abdullah a dat mâna cu el. Trecuseră câteva luni de la ultima lor întâlnire. Cu acea ocazie, Abdullah îl informase pe rus că nepotul său, Khalid, apelase la serviciile unui anume Gabriel Allon, șeful spionajului israelian, ca să-l ajute să-și găsească fiica răpită.

Rusul a dat drumul mâinii lui Abdullah.

— Am văzut conferința de presă comună cu Lancaster. Trebuie să spun că atmosfera era destul de încordată.

— Era. Ca și ședința dinainte.

— Sunt surprins, a zis Dragunov și s-a uitat la ceasul mare de aur de la încheietură.

— Cât poți să stai?

— O jumătate de oră. Niciun minut mai mult.

— Mergem sus?

— Cum rămâne cu reporterii și fotografii din piață?

— Sunt trase storurile și perdelele.

— Și personalul tău?

— Doar o fată, a zâmbit lupește Dragunov. Stai s-o vezi.

Au urcat două etaje până la salonul spațios. Era mobilat ca un club de gentlemani din Pall Mall și

pe pereți erau tablouri cu cai, câini și bărbați cu peruci albe. O cameristă cu rochie neagră, scurtă, așeza tăvi cu tartine pe o măsuță joasă. Avea vreo treizeci și cinci de ani, frumușică foc. Abdullah s-a întrebat unde le găsește Dragunov.

— Ceva de băut? a întrebat rusul. Suc? Apă minerală? Ceai?

— Suc, a răspuns Abdullah.

— Ce fel de suc?

— Genul de suc făcut din struguri franțuzești și care scoate bule când e turnat într-un pahar înalt și îngust.

— Cred că am în răcitor o sticlă de Louis Roederer Cristal.

Abdullah a zâmbit.

— Presupun că trebuie să mă mulțumesc cu asta.

Femeia a încuviințat din cap și s-a îndepărtat.

Abdullah s-a așezat și a făcut semn cu mâna că nu vrea mâncarea oferită de Dragunov.

— M-au îndopat ca pe o gâscă în Downing Street. Turul doi începe la ora opt.

— Poate că o să fie mai bun decât primul.

— Mă cam îndoiesc.

— Te așteptai la o primire mai călduroasă?

— Mi s-a spus să mă aștept la ea.

— De către cine?

Abdullah s-a simțit ca și cum ar fi fost interogat.

— Canalele obișnuite, Konstantin. Ce importanță are?

A urmat o pauză. Apoi Dragunov a spus încet:

— N-ai fi avut parte de predici dacă veneai la Moscova, și nu la Londra.

— Dacă prima mea călătorie ca prinț moștenitor ar fi fost la Moscova, ar fi transmis un semnal periculos americanilor și rivalilor mei din Casa Regală Saud. E mai bine să așteptăm până ce voi fi rege. Așa, nimeni nu va putea să mă înfrunte.

— Oricum ar fi, prietenul nostru comun din Kremlin ar vrea un semn clar despre ce intenții ai.

Și iată că începe, și-a zis Abdullah. Presiunea să-și îndeplinească partea din înțelegere. A întrebat prudent:

— Ce fel de semn?

— Unul care să arate foarte clar că nu ai de gând să mergi pe drumul tău după ce devii capul unei familii care valorează peste un trilion de dolari. Zâmbetul lui Dragunov era fals. Cu o astfel de bogăție, ai putea fi ispitit să-i uiți pe cei are te-au ajutat când nu se apropia nimeni de tine. Amintește-ți, Abdullah, că președintele meu a investit mult în tine. Se așteaptă la beneficii mari.

— Și o să le aibă, a zis Abdullah. *După* ce devin rege.

— Între timp, i-ar plăcea o dovadă de bunăvoință.

— La ce se gândește?

— Un acord de a investi o sută de miliarde de dolari din fondul de stat al Arabiei Saudite în câteva proiecte rusești care sunt de maximă importanță pentru Kremlin.

— Și pentru tine, bănuiesc. Neprimind niciun răspuns, Abdullah a continuat: Mie îmi sună a șantaj.

— Chiar așa?

Abdullah s-a prefăcut că se gândește.

— Spune-i președintelui că voi trimite o delegație la Moscova săptămâna viitoare.

Dragunov și-a împreunat mâinile, în semn de consens.

— Minunată veste!

Lui Abdullah i s-a făcut, dintr-odată, o poftă imensă de alcool. S-a uitat peste umăr. „Unde mama naibii e fata aia?” Când s-a răsucit la loc, Dragunov înfuleca o tartină cu caviar. Un bob negru i se cuibărise, ca o căpușă, pe buza de jos proeminentă.

Abdullah și-a ferit privirea și a schimbat brusc subiectul.

— De ce nu mi-ai spus că o să încercați să-l omorâți?

— Pe cine?

— Pe Allon.

Rusul s-a șters la gură cu dosul palmei, alungând bobul de caviar.

— Hotărârea a fost luată de Kremlin și SVR. N-am avut nimic de-a face cu ea.

— Ar fi trebuit să-i omorâți pe Khalid și pe copilă așa cum căzurerăm de acord, și să nu-l băgați în asta pe Allon.

— Trebuia să rezolvăm problema cu el.

— Dar n-ați *rezolvat* problema cu el, Konstantin. Allon a supraviețuit acelei nopți.

Dragunov a fluturat disprețuitor din mână.

— De ce te temi?

— De Gabriel Allon.

— N-ai motiv să te temi.

— Zău?

— Noi am fost cei care am încercat să-l omorâm, nu tu.

— Mă îndoiesc că el o să vadă deosebirea.

— Ești prințul moștenitor al Arabiei Saudite, Abdullah. În curând o să fii regele. Nimeni, nici măcar Gabriel Allon, nu te poate atinge acum.

Abdullah a aruncat o privire peste umăr. „Unde mama naibii e fata aia?”

•

SVR o învățase pe Anna Iurasova să folosească toate felurile de arme – de foc, cuțite, explozivi –, dar nu mai exersase niciodată deschiderea unei sticle de șampanie Louis Roederer în condiții de stres operațional.

Când dopul a ieșit, în cele din urmă, din sticlă cu un pocnet tare, câțiva mililitri costisitori de lichid spumos s-au împrăștiat pe blat. Fără să bage în seamă mizeria, Anna a băgat mâna în buzunarul șorțului de cameristă, de unde a scos o pipetă și un flacon subțire. Lichidul limpede dinăuntru era una dintre cele mai periculoase substanțe din lume.

Centrala din Moscova o asigurase pe Anna că nu era periculoasă câtă vreme era în flacon. Însă după ce va scoate capacul, lichidul va emite instantaneu o arteziană invizibilă de radiații alfa ucigătoare. Anna trebuia să lucreze repede, dar cu extrem de mare atenție. Nu trebuia să înghită substanța, să-i inhaleze vaporii sau să o atingă.

Pe blat se afla o tavă cu două pahare de șampanie din cristal. Mâinile Annei tremurau când a deșurubat capacul metalic al flaconului. A scos cu pipeta câțiva mililitri și i-a pus într-unul dintre pahare. Nu avea niciun miros. Centrala din Moscova o asigurase că nici gust nu are.

Anna a înșurubat capacul flaconului și l-a pus în buzunarul de la șorț împreună cu pipeta. Apoi a umplut cu șampanie cele două pahare și a luat tava în mâna stângă. Paharul contaminat era la dreapta. Aproape că putea să simtă radiația ridicându-se din efervescență.

A deschis una dintre ușile batante și a înșfăcat din bar câteva șervete de in. Pe când se apropia de salon l-a auzit pe saudit rostind un nume care i-a făcut inima să se poticnească. A pus în fața lui șervetul și pe el paharul contaminat. Pe Dragunov l-a servit direct, cu mâna dreaptă în mâna lui dreaptă.

Oligarhul a ridicat solemn paharul.

— Pentru viitor, a zis, și a băut.

Sauditul a șovăit.

— Știi, a zis după o clipă, n-am pus în gură picătură de alcool din seara în care m-am întors în Arabia Saudită ca să devin prinț moștenitor.

— Îți poate aduce altceva, dacă preferi.

— Ești nebun? Sauditul a golit dintr-o înghițitură paharul cu șampanie. Mai este? Nu cred că pot face față cinei din Downing Street fără asta.

Anna a luat paharul contaminat și s-a întors în bucătărie. Sauditul tocmai înghițise destulă toxină radioactivă cât să omoare toată populația Londrei. Nu existau medicamente, niciun tratament de

urgență, care să poată împiedica distrugerea inevitabilă a celulelor și organelor lui. Era deja pe moarte.

Cu toate astea, Anna s-a hotărât să-i mai dea o doză.

De data asta nu s-a mai obosit să folosească pipeta. A vărsat restul lichidului toxic direct în pahar, apoi a turnat șampanie. Bulele dansau deasupra buzei paharului. Anna și-a imaginat un Vezuviu de radiații.

În salon i-a înmânat sauditului băutura și, zâmbind, a ieșit în grabă. În bucătărie și-a scos șorțul și l-a pus în coșul de gunoi, alături de flaconul gol și de pipetă. Englezoaica îi ordonase ca atunci când pleca să nu lase în urmă obiectele contaminate. Era un ordin căruia n-avea de gând să i se supună.

Învăluită într-un vălătuc invizibil de ceață radioactivă, s-a uitat la ceasul de pe telefon. Era ora 16.42. Sus, în salon, Alteța Sa Regală prințul Abdullah bin Abdulaziz Al Saud murea deja. Anna, cu mâna tremurând, și-a aprins o țigară și a așteptat ca el să plece.

65.

EATON SQUARE, BELGRAVIA

Konstantin Dragunov a plecat de acasă la ora 17.22. Din cauză că în partea de nord-vest, Eaton Square era închisă, a fost silit să parcurgă pe jos scurta distanță până în Cliveden Place, unde îl aștepta limuzina sa Mercedes Maybach. Cu o servietă diplomat în mână și un pardesiu împăturit pe braț, s-a așezat pe bancheta din spate. Limuzina a pornit repede spre est, urmată de un urmăritor din Birou pe o motocicletă BMW.

Femeia a ieșit după șapte minute. La baza scărilor a cotit spre stânga și a trecut prin dreptul casei în care Alteța Sa prințul Abdullah bin

Abdulaziz Al Saud se presupunea că se odihnește înainte de cina de la ora opt din Downing Street. Cei șase agenți din serviciul de protecție care stăteau în afara reședinței s-au uitat cu atenție la ea când a trecut. La fel și Christopher Keller, care se adăpostea încă în spatele dubei, cu toate că interesul lui Keller față de femeie era de cu totul altă natură.

Ea s-a strecurat prin cordonul poliției și, urmată de Eli Lavon, s-a dus direct la garajul Q-Park de pe Kinnerton Street. Acolo a trebuit să aștepte aproape zece minute Renaultul Clio. Când l-a recuperat, în cele din urmă, s-a îndreptat spre nord, prin aglomerația de la ora de vârf a serii. La câteva minute după ora 18 a trecut de intrarea în stația de metrou Swiss Cottage, pe Finchley Road. Lavon și Mihail Abramov erau pe urmele ei, în Fordul Fiesta. Echipa anglo-israeliană din Hatch End o urmărea cu camerele de supraveghere.

Cei doi șefi ai echipei au rămas despărțiți. Graham Seymour era în Downing Street; Gabriel, în casa conspirativă din Notting Hill. Țineau legătura printr-o linie telefonică securizată care rămânea deschisă. Gabriel telefonase la 15.42, chiar când prințul moștenitor Abdullah ajunsese în casa lui din Eaton Square. De atunci nu-l mai văzuseră. Și nici nu văzuseră nimic care să sugereze că Dragunov sau agenta SVR se întâlniseră cu Abdullah.

— Și atunci, de ce fug? a întrebat Gabriel.

— Se pare că au hotărât să renunțe.

— De ce să facă asta?

— Poate că au observat că-i supraveghem, a zis Seymour. Sau poate că Abdullah le-a tras clapa.

— Sau poate că Abdullah e deja mort, a zis Gabriel, iar cei doi oameni care l-au omorât încearcă să scape.

Pe linie s-a lăsat tăcerea. În cele din urmă, Seymour a zis:

— Dacă Abdullah nu iese pe ușă așa cum a fost programat, la șapte patruzeci și cinci, o să o sun pe șefa Poliției Metropolitane și o să pun să fie arestați Dragunov și femeia.

— Șapte patruzeci și cinci e prea târziu. Trebuie să știm dacă Abdullah mai este în viață.

— Nu prea am cum să-l pun pe prim-ministru să-l sune. L-am implicat deja prea mult.

— Atunci presupun că va trebui să trimitem pe altcineva în casă ca să vadă ce e cu el.

— Pe cine?

Gabriel a închis.

66.

EATON SQUARE, BELGRAVIA

Nigel Whitcombe a ajuns din Notting Hill în Belgravia în fix opt minute. El și Gabriel au rămas în mașină, în vreme ce Khalid se apropia de cordonul de securitate din Eaton Square. Christopher Keller a fost cel care l-a condus la ușa din față a casei cu numărul 71.

La sonerie a răspuns Marwan al-Omari, șeful personalului de la curte. Era îmbrăcat în veșminte tradiționale saudite. A ațintit spre Khalid o privire nimicitoare.

— Ce faci aici?

— Am venit să-mi văd unchiul.

— Te asigur că unchiul tău nu dorește să te vadă.

Al-Omari a încercat să închidă ușa, însă Khalid l-a împiedicat.

— Ascultă, Marwan. Eu sunt un Al Saud, iar tu nu ești decât un majordom care se crede mai grozav decât este. Acum du-mă la unchiul meu, înainte să…

— Înainte să ce? Al-Omari a reușit să zâmbească, încă mai amenințător, Khalid? S-ar fi zis că ți-ai învățat deja lecția.

— Încă sunt fiul unui rege. Iar tu, Marwan, ești balegă de cămilă. Acum piei din calea mea.

Lui al-Omari i-a dispărut zâmbetul de pe buze.

— Unchiul tău a lăsat instrucțiuni stricte să nu fie deranjat înainte de șapte și jumătate.

— Nu m-aș afla aici dacă n-ar fi o urgență.

Al-Omari a rămas pe poziții încă puțin, după care, în cele din urmă, s-a dat deoparte. Khalid s-a repezit în hol, însă servitorul l-a prins pe Keller de braț când a încercat să-l urmeze.

— El nu.

Keller s-a întors, fără o vorbă, în piață, iar Khalid, urmat de al-Omari, a urcat repede în apartamentul lui Abdullah. Ușa era încuiată. Bătaia slabă a lui al-Omari abia dacă s-a auzit.

— Alteța Voastră?

Văzând că nu răspunde nimeni, Khalid l-a împins la o parte și a lovit în ușă cu palma.

— Abdullah? Abdullah? Ești acolo?

Văzând că tăcerea continuă, Khalid a apucat clanța și a zguduit-o. Ușa grea era foarte solidă.

S-a uitat la al-Omari.

— Dă-te deoparte.

— Ce vrei să faci?

Khalid a ridicat piciorul drept și a izbit în ușă cu talpa. S-a auzit crăpând lemnul, dar ușa a rezistat. A doua lovitură a dislocat clanța, iar a treia a spart tocul. I-a rupt și câteva oase de la picior, Khalid era sigur de asta.

Șchiopătând de durere, s-a împleticit în apartamentul magnific. În living nu era nimeni, nici în dormitor. Khalid l-a strigat pe Abdullah, însă tot n-a primit niciun răspuns.

— Probabil se îmbăiază, s-a agitat al-Omari. Nu putem să-l deranjăm.

Ușa băii principale era și ea închisă, însă clanța a cedat sub apăsarea lui Khalid. Abdullah nu era în

cadă sau la duș. Nici nu se spăla la chiuvetă.

Mai era o ultimă ușă. Ușa WC-ului. Khalid nu s-a ostenit să bată la ea.

— Dumnezeule mare, a șoptit al-Omari.

67.

DOWNING STREET NR. 10

Graham Seymour a sunat-o pe Stella McEwan, comisarul-șef al Poliției Metropolitane, la ora 18.24. Mai târziu, în timpul inevitabilei anchete, avea să se facă mare caz de durata scurtă a apelului, care fusese de cinci minute. În niciun moment al convorbirii, Seymour n-a pomenit faptul că se afla în Camera Albă din Downing Street nr. 10, sau că prim-ministrul stătea lângă el, neliniștit.

— O echipă de ucigași a SVR? a întrebat Stella McEwan.

— Încă una, s-a jeluit Seymour.

— Cine este ținta?

— Nu putem fi siguri. Presupunem că e cineva care a căzut în dizgrația Kremlinului – sau poate un fost agent secret rus care trăiește cu o identitate falsă aici, în Marea Britanie. Mă tem că nu pot să intru în detalii.

— Și echipa de ucigași?

— Am identificat trei suspecți. Unul este o femeie în jur de treizeci și cinci de ani. În acest moment se îndreaptă spre est pe M25 într-un Renault Clio. Seymour i-a spus numărul mașinii. Trebuie să fie considerată înarmată și periculoasă. Ai grijă să fie la îndemână polițiști înarmați.

— Numărul doi?

— O așteaptă pe femeie la hotelul Bedford House din Frinton. Presupunem că au de gând să plece din Marea Britanie în această seară.

— Harwich este un pic mai departe.

— Iar ultimul feribot, a adăugat Seymour, pleacă la ora unsprezece.

— Frinton este în Essex, ceea ce înseamnă că e treaba poliției din Essex.

— Aceasta este o problemă de securitate națională, Stella. Exercită-ți autoritatea. Și fii foarte atentă la el. Credem că e și mai periculos decât femeia.

— O să ne ia ceva timp să trimitem oamenii la fața locului. Dacă îl supravegheați…

— O facem.

Stella McEwan a întrebat de al treilea suspect.

— E pe cale să se urce la bordul unui avion particular la aeroportul London City, a răspuns Seymour.

— Spre Moscova?

— Așa credem.

— Îi știi numele?

Seymour i i-a spus.

— Oligarhul?

— Konstantin Dragunov nu-i un oligarh oarecare, dacă există așa ceva.

— Nu-l pot reține fără mandat pe un prieten al președintelui rus.

— Fă-i teste pentru agenți chimici și radiații, Stella. Sunt sigur că vei avea mai mult decât suficiente probe ca să-l reții. Dar fă-o repede. Lui Konstantin Dragunov nu trebuie să i se permită să urce în acel avion.

— Am impresia că nu-mi spui tot, Graham.

— Sunt directorul Serviciului Secret de Informații. De ce naiba ai crede altceva? Seymour a întrerupt convorbirea și s-a uitat la Jonathan Lancaster. Mă tem că lucrurile sunt pe cale să devină și mai interesante.

— Și mai? S-a auzit o bătaie în ușă. Era Geoffrey Sloane. Era mai cenușiu la față decât de obicei. S-a întâmplat ceva, Geoffrey?

— Se pare că prințul moștenitor s-a îmbolnăvit.

— Are nevoie să fie internat?

— Alteța Sa dorește să se întoarcă imediat la Riad. El și delegația pleacă acum din Eaton Square.

Lancaster și-a dus o mână la bărbie, gânditor.

— Pune Biroul de Presă să pregătească o declarație. Aveți grijă ca tonul să fie lejer. Însănătoșire grabnică, abia așteptăm să-l vedem la următorul G20 – chestii de genul acesta.

— Mă ocup de asta, domnule prim-ministru.

Sloane a ieșit. Lancaster s-a uitat la Seymour.

— Hotărârea de a pleca imediat e noroc chior.

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta.

— Cum ai aranjat lucrurile?

— Khalid și-a sfătuit unchiul să se întoarcă acasă să se trateze. Are de gând să-l însoțească.

— Isteață mișcare, a zis Lancaster.

Lui Seymour i-a sunat telefonul.

— Ce mai e?

Seymour i-a arătat ecranul. Apelul era de la Amanda Wallace, directorul general al Mi 5.

— Noroc, a zis Jonathan Lancaster înainte să iasă în liniște din încăpere.

68.

AEROPORTUL LONDON CITY

Konstantin Dragunov a auzit primele sirene când era blocat în trafic pe East India Dock Road. I-a spus lui Vădim, șoferul său, să deschidă radioul. Crainicul de la Radio 4 părea plictisit.

— „Prințul moștenitor Abdullah al Arabiei Saudite s-a îmbolnăvit și nu va participa la cina din această seară în Downing Street, după cum fusese programat. Prim-ministrul Jonathan Lancaster i-a urat însănătoșire grabnică…”

— Ajunge, Vădim.

Șoferul a închis radioul și a virat la dreapta, pe Lower Lea Crossing. Au trecut pe lângă vechiul East India Dock Basin și turnurile noi-nouțe de birouri din Leamouth Peninsula. Aeroportul London City se afla la vreo patru-cinci kilometri spre est, pe North Woolrich Road. Până la aeroport erau două sensuri giratorii. Prin primul traficul se desfășura normal, însă poliția îl blocase pe al doilea.

Un polițist cu veston verde limetă s-a apropiat de Maybach – cu prudență, i s-a părut lui Dragunov – și a bătut în fereastra lui Vădim.

— Scuze pentru întârziere, a zis polițistul, însă mă tem că avem o problemă de securitate.

— Ce fel de problemă? a întrebat Dragunov de pe bancheta din spate.

— O amenințare cu bombă. Probabil că e o farsă, însă în acest moment nu permitem nici unui pasager să intre în terminal. Doar cei care folosesc avioane particulare au voie să intre.

— Arăt eu a unui care călătorește cu o cursă de pasageri?

— Numele, vă rog?

— Dragunov. Konstantin Dragunov.

Polițistul l-a îndrumat pe Vădim spre al doilea sens giratoriu. Imediat a cotit spre stânga, în parcarea London Jet Centre, operatorul aeroportului.

Dragunov a mormăit o înjurătură.

Parcarea era ticsită cu vehicule și personal al Poliției Metropolitane, printre care câțiva agenți de la SCO19, forțele speciale. Patru agenți au înconjurat imediat Maybachul, cu pistoalele scoase din toc. Al cincilea a bătut cu pumnul în geamul lui Dragunov și i-a ordonat să coboare.

— Ce înseamnă asta? a întrebat rusul.

Agentul SCO19 a îndreptat pistolul Heckler & Koch G36 spre capul lui Dragunov.

— Acum!

Dragunov a deblocat portiera. Agentul SCO19 a smucit-o imediat și l-a tras pe Dragunov de pe banchetă.

— Sunt cetățean al Federației Ruse și prieten personal al președintelui rus.

— Îmi pare rău să aud asta.

— N-ai dreptul să mă arestezi.

— Nu te arestez.

Un cort ciudat fusese ridicat în fața Jet Centre. Agentul SCO19 i-a luat lui Dragunov telefonul, apoi l-a îmbrâncit spre intrare. Înăuntru erau patru tehnicieni îmbrăcați în costume de protecție voluminoase. Unul dintre ei l-a examinat pe Dragunov cu un scanner mic, plimbându-l peste trunchi și membre. Când a trecut cu instrumentul peste mâna dreaptă a lui Dragunov, tehnicianul a făcut un pas înapoi, alarmat.

— Care-i problema? a întrebat agentul SCO19.

— Deviere completă.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că e iradiat.

Tehnicianul a plimbat scannerul peste agent.

— La fel și tu.

•

În același moment, Anna Iurasova începea deja să simtă efectul cantității uriașe de radioactivitate la care fusese expusă în casa din Belgravia a lui Konstantin Dragunov. O durea capul, tremura, îi era greață. În două rânduri aproape că a tras pe dreapta pe M25 ca să vomite, însă nevoia de a-și goli stomacul a mai lăsat-o. Acum, când se apropia de ieșirea spre un oraș numit Potters Bar, a apucat-o din nou. Măcar din acest motiv s-a simțit ușurată când a văzut în față ceea ce părea să fie un accident.

Cele trei benzi erau blocate și un polițist cu o lampă de semnalizare dirija tot traficul spre stânga. Când Anna a trecut pe lângă el, ochii li s-au întâlnit în întuneric.

Traficul s-a oprit. A fost cuprinsă de alt val de greață. Și-a dus mâna la frunte. Avea broboane de sudoare.

Din nou, valul s-a retras. Anna se simțea dintr-odată înghețată. A dat drumul radiatorului și apoi a băgat mâna în poșetă, care era pe scaunul pasagerului.

A trecut o vreme până să dea de telefon și apoi încă un pic până să tasteze numărul lui Nikolai.

El a răspuns imediat.

— Unde ești?

I-a spus.

— Ai ascultat știrile?

Nu le ascultase. Fusese prea ocupată să-și stăpânească greața.

— Abdullah a contramandat cina. Se pare că nu se simte prea bine.

— Nici eu.

— Cum adică?

— Probabil că m-am expus.

— Ai băut vreun pic?

— Nu vorbi prostii.

— Atunci o să treacă, a zis Nikolai. Ca guturaiul.

Alt val s-a înălțat. De această dată, Anna a smucit în lături portiera și a vomitat violent. Convulsiile erau atât de puternice, încât i s-au încețoșat ochii. Când i s-a limpezit vederea, a zărit câțiva bărbați în echipament de luptă în jurul mașinii, cu armele scoase din toc.

Și-a pus telefonul pe coapsă și a apăsat pe SPEAKER.

— Nikolai?

— Nu-mi spune așa.

— Nu mai contează, Nikolai.

A băgat mâna sub scaunul pasagerului și a prins patul pistolului Stecikin. A reușit să tragă doar un glonț înainte ca geamurile mașinii să explodeze într-un uragan de împușcături.

„Ești moartă”, și-a zis. „Moartă, moartă, moartă…”

•

Rafala a durat cel mult două-trei secunde. Când s-a încheiat, Mihail Abramov a smucit portiera Fordului Fiesta și a sprintat pe marginea autostrăzii spre Renaultul ciuruit. Femeia atârna pe ușa șoferului, ținută de centura de siguranță, cu un pistol în mână. Stațiile de emisie-recepție ale polițiștilor pârâiau, pasagerii din mașinile din jur țipau îngroziți. Și undeva, și-a zis Mihail, un bărbat striga în limba rusă.

„Ești acolo, Anna? Ce se întâmplă? Mă auzi, Anna?”

Brusc, doi dintre agenții SCO19 s-au răsucit și au îndreptat pușile de asalt HK G36 spre Mihail. Cu mâinile ridicate, el a dat înapoi încet și a intrat în Ford.

— E moartă? a întrebat Eli Lavon.

— Țeapănă. Iar prietenul ei de la hotelul din Frinton știe.

— De unde?

— Vorbea la telefon cu el când s-a întâmplat.

Lavon i-a trimis un mesaj lui Gabriel. Răspunsul a venit pe loc.

— Ce zice?

— I-a spus lui Sarah să plece imediat de la hotel. Vrea să ajungem cât mai repede posibil în Essex.

— Nu, zău?

În spatele lor, s-a înălțat în noapte un cor de claxoane. Traficul era încremenit.

— Mai bine spune-i că o să stăm pe aici o vreme.

69.

FRINTON-ON-SEA, ESSEX

Nikolai Azarov lăsase legătura cu telefonul Annei să rămână activă mai mult timp decât ar fi trebuit – cinci minute și douăsprezece secunde, conform contorului apelurilor de pe propriul telefon. Auzise izbucnirea focului de arme automate, sunetul sticlei sparte, țipetele de durere ale Annei. Ceea ce a urmat au fost cu adevărat primele momente haotice ale investigației unui loc al crimei foarte neobișnuit. Declararea decesului, urmată imediat de un strigăt care anunța ceva numit deviație completă, termen care nu-i era familiar lui Nikolai. Aceeași voce le-a ordonat polițiștilor să se îndepărteze de vehicul până poate fi asigurat. Însă un polițist a rămas totuși destul de aproape ca să zărească telefonul Annei pe podea. A observat și că era un apel în desfășurare. I-a cerut permisiunea unui superior să recupereze aparatul, însă superiorul a refuzat. „Dacă ea a atins telefonul”, a strigat acesta, „chestia aia afurisită cu siguranță e plină de radiații”.

Atunci, la cinci minute după moartea Annei, Nikolai a încheiat apelul. Nu, și-a zis el, mânios. Nu moartea Annei, asasinarea ei. Nikolai cunoștea bine regulile și tacticile Poliției Metropolitane și ale diferitelor forțe districtuale și regionale. Polițiștii obișnuiți nu au arme, doar cei din AFO, agenții autorizați să aibă arme, sau din SFO, agenții specializați, cu înaltă pregătire în mânuirea armelor, din SCO19. Cei din AFO nu au de obicei tipul de pușcă automată de asalt pe care îl auzise Nikolai la telefon. Doar agenții SCO19 sunt echipați cu astfel de arme. Prezența lor pe M25 sugera că o așteptau pe Anna. La fel și prezența echipei pentru materiale periculoase, cu un dispozitiv de detectare a radiațiilor. Dar cum știuse Poliția Metropolitană că Anna avea să fie contaminată? Era evident, a presupus Nikolai, că britanicii o urmăriseră.

Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce n-au încercat să-l aresteze pe el? În acest moment, bea

ceai la masa obișnuită din barul hotelului. Predase camera ceva mai devreme în acea după-amiază. Mașina aștepta lângă bordură, pe Esplanadă. Mica geantă de voiaj cu schimburi pentru o noapte era în grija portarului. Geanta nu conținea nimic cu valoare operațională. Makarovul de 9 mm îi era lipit de șale. În buzunarul din față al pantalonilor avea micuța fiolă de rezervă cu toxina radioactivă pe care Centrala din Moscova insistase să o ia cu el în Marea Britanie. Îl asiguraseră că radiația nu poate să iasă din recipient. După ce auzise vocea tehnicianului specialist în substanțe periculoase, nu mai era sigur că așa stăteau lucrurile.

„O deviație completă…”

A aruncat o privire spre televizorul de deasupra barului. Era pe canalul Sky News. Se părea că Khalid bin Mohammed îi făcuse unchiului său o vizită în casa din Eaton Square puțin înainte ca Downing Street să anunțe contramandarea cinei din acea seară. Evenimentul era demn de interes din alt motiv; era prima apariție în public a lui KBM după abdicare. Sky News obținuse cumva o imagine a sosirii lui. În haine occidentale, cu capul descoperit, Khalid era aproape de nerecunoscut. Însă agentul de securitate care mergea alături de el a fost cel care i-a atras atenția. Nikolai îl mai văzuse undeva, ar fi putut să jure.

A ridicat telefonul. Sky News postase articolul pe site-ul lor, împreună cu clipul. Nikolai s-a uitat de trei ori. Nu se înșela.

„Proaspăt căsătoriți. Se pare că totul a fost dintr-un impuls…”

Și-a închis telefonul și a scos cartela SIM. Apoi s-a dus pe terasa care dădea spre Esplanadă. Era întuneric, vântul încetase. Nu vedea niciun semn de supraveghere, dar știa că e urmărit. Și mașina lui. Era parcată în fața intrării hotelului. Dintr-odată, altă mașină a oprit în spatele ei. Un Jaguar F decapotabil. Roșu aprins.

Nikolai a zâmbit.

•

La etaj, Sarah a vârât Walther PPK-ul în poșetă și a ieșit pe coridor. Telefonul a sunat în timp ce aștepta liftul.

— Unde ești? a întrebat Keller, neliniștit.

I-a spus.

— Cât de mult îți ia ca să pleci din hotel?

— Mă străduiesc.

— Străduiește-te mai mult, Sarah. Și mai repede.

Liftul a venit. A intrat, trăgând trolerul.

— Ești încă acolo? a întrebat ea.

— Sunt.

— Ai ceva planuri pentru seara asta?

— Mă gândeam la o cină târzie.

— Undeva anume?

— Acasă la mine.

— Ai vrea companie?

— Mi-ar plăcea grozav.

Liftul a încetinit și s-a oprit, ușile s-au deschis cu un șuierat. Trecând prin dreptul recepției, Sarah și-a luat rămas-bun de la Margaret, șefa recepției, și de la Evans, administratorul. În barul hotelului l-a zărit pe Keller pe ecranul televizorului, mergând alături de Khalid. Ridicându-se în picioare, ca și cum se grăbea să plece, era asasinul rus.

Sarah s-a întrebat dacă n-ar fi bine să se întoarcă la lift. În loc de asta, a grăbit pasul. Nu erau decât vreo cinci metri până la ușă, însă rusul a ajuns-o și i-a apăsat ceva dur la baza șirei spinării. Nu încăpea îndoială că era un pistol.

A prins-o de braț cu mâna stângă și a zâmbit.

— În afară de cazul în care vrei să-ți petreci restul vieții într-un fotoliu rulant, a zis încet, te-aș sfătui să mergi mai departe.

Sarah a strâns bine telefonul.

— Ești încă acolo?

— Nu-ți face griji, a zis Keller. Sunt.

70.

FRINTON-ON-SEA, ESSEX

Afară, rusul a luat telefonul din mâna lui Sarah și l-a închis. Cele două mașini așteptau pe stradă, supravegheate de valet. Era limpede nedumerit de scena la care asista. Cu patruzeci și opt de ore înainte, Sarah sosise la hotel ca proaspăt căsătorită. Acum pleca brusc cu alt bărbat.

Valetul a luat valiza lui Sarah.

— Care mașină? a întrebat.

— A doamnei Edgerton, a răspuns rusul cu un accent britanic curat.

Sarah a reușit să-și ascundă uimirea. În mod evident, rusul era conștient de ceva timp de prezența ei în hotel. Bărbatul a luat cheile de la valet și i-a spus să pună valiza „doamnei Edgerton" în portbagajul Jaguarului. Sarah a încercat să-și păstreze poșeta, însă rusul i-a luat-o de pe umăr și a aruncat-o în portbagaj. Cu mâna stângă a închis portbagajul și apoi a deschis ușa pasagerului. În timp ce se așeza, privirea lui Sarah s-a plimbat peste Esplanadă. Undeva, în apropiere, erau patru supraveghetori de la MI6, niciunul înarmat. Era obligatoriu să nu-i piardă urma.

Rusul a închis portiera ei și a ocolit mașina prin spate ca să ajungă la locul șoferului, unde valetul își aștepta bacșișul. Rusul i-a dat o bancnotă de zece lire, apoi s-a așezat la volan și a pornit motorul. Pistolul era acum în mâna lui stângă și era îndreptat spre șoldul drept al lui Sarah. Pe când se îndepărtau de bordură, ea s-a uitat peste umăr și a văzut că valetul fuge după ei.

Rusul își uitase geanta.

•

A cotit pe Connaught Avenue și a apăsat pedala de accelerație până la podea. Un șir de magazine a fulgerat prin dreptul ferestrei lui Sarah: Café 19, Allsorts Cookware, Caxton Books & Gallery.

Rusul ținea țeava pistolului înfiptă în șoldul ei. Cu mâna dreaptă ținea strâns volanul. Avea ochii lipiți de oglinda retrovizoare.

— Poate că ar fi bine să te uiți pe unde mergi, a zis Sarah.

— Cine sunt ei?

— Sunt supuși britanici nevinovați care încearcă să se bucure de o seară plăcută în comunitatea de la malul mării.

Rusul a apăsat pistolul în șoldul ei.

— Cei doi din duba din spatele nostru. Îi dispăruse accentul britanic. Poliția din Essex? MI5? MI6?

— Nu știu despre ce vorbești.

El i-a pus pistolul la tâmplă.

— Ți-am spus că nu știu cine sunt.

— Și soțul tău?

— Lucrează în City.

— Unde e acum?

— Înapoi la hotel, întrebându-se unde sunt.

— L-am văzut la televizor acum câteva minute.

— Nu se poate.

— L-a însoțit pe Khalid în casa unchiului lui, în Eaton Square.

— Care Khalid? Sarah a fost luată prin surprindere de lovitură – patul pistolului, la trei centimetri deasupra urechii drepte. Durerea era incredibilă. Tocmai ai făcut a doua dintre cele mai mari greșeli din viața ta.

— Care a fost prima?

— Să legi o bombă de fiica lui Khalid.

— Mă bucur că am lămurit asta. A tras brusc de volan ca să evite un pieton care traversa. Pentru cine lucrează „soțul” tău?

— MI6.

— Și tu?

— CIA.

Era un neadevăr, însă unul mic. Și l-ar face pe rus să se gândească de două ori înainte s-o omoare.

— Și cei doi care mă urmăresc? a întrebat el.

— SCO19.

— Minți, doamnă Edgerton.

— Crezi ce vrei.

— Dacă ar fi SCO19, m-ar fi omorât la hotel. A ieșit de pe Connaught Avenue și a condus periculos de repede printr-o zonă rezidențială liniștită. După o clipă s-a uitat în oglinda retrovizoare. Ce păcat!

— Ai scăpat de ei?

El a zâmbit rece.

— Nu.

•

Au gonit pe Upper Fourth Avenue spre parcarea gării din Frinton. Era o clădire veche din cărămidă netencuită, cu un portic alb, ascuțit, deasupra intrării. Sarah avea să-și amintească întotdeauna florile – cele două ghivece cu mușcate albe și roșii atârnând de cârlige pe fațadă.

Un tren trebuie să fi sosit tocmai atunci, pentru că ieșeau câțiva călători în seara plăcută. Unul sau doi s-au uitat spre bărbatul înalt care a coborât dintr-un Jaguar F bătător la ochi, însă cei mai mulți l-au ignorat.

Bărbatul s-a dus repede la duba Ford albă care îi urmase în spațiul limitat al parcării. Sarah a strigat un avertisment, dar a fost zadarnic. Rusul a tras patru gloanțe prin geamul din dreptul șoferului și încă trei prin parbriz.

— În cazul în care te întrebi, a zis când s-a întors la volan, am păstrat un glonț pentru tine.

•

De la gară a gonit spre nord, pe Elm Tree Avenue. Sarah avea impresia că el știa exact unde merge. A virat la dreapta pe Walton Road și încă o dată pe Coles Lane. Acesta era un drum de pământ mărginit de garduri vii și i-a dus pe un teren mlăștinos. Primul semn al existenței oamenilor era un punct de control albastru, ca un cub, de la intrarea unui debarcader, înăuntru era un singur paznic. În ciuda rugăminților lui Sarah, rusul a tras

în el ultimul glonț. Apoi a reîncărcat pistolul și a mai tras în el trei gloanțe.

Calm, s-a întors la Jaguar și a mers pe drumul de acces spre port. O parte din Sarah era ușurată că locul era pustiu. Rusul tocmai omorâse trei oameni în mai puțin de cinci minute. După ce ieșeau pe mare, nu mai rămânea nimeni de omorât, în afară de ea.

71.

ESSEX – AEROPORTUL LONDON CITY

Unități ale poliției din Essex au răspuns la rapoartele despre focuri de armă la gara din Frinton-on-Sea, la ora 19.26. Acolo au descoperit două victime. Una fusese împușcată de patru ori; cealaltă de trei ori. Doi bărbați în stare de șoc încercau să le reanimeze. Martorii traumatizați l-au descris pe făptaș ca fiind un bărbat înalt, bine îmbrăcat, care conducea o mașină sport, mai exact un Jaguar roșu aprins. Pe locul pasagerului era o femeie. Ea a țipat pe toată durata incidentului.

În SUA, unde sunt multe arme de foc, iar violența este epidemică, poliția ar fi putut să atribuie inițial omorurile unei dispute în trafic. Însă autoritățile din Essex n-au făcut o astfel de presupunere. Cu ajutorul Poliției Metropolitane – și a celor doi bărbați în stare de șoc –, au stabilit că pistolarul era un agent al serviciilor secrete ruse. Femeia nu era complicea, ci ostatica lui. Polițiștilor din Essex nu li s-a spus unde lucra, doar că era americancă.

În ciuda unei căutări frenetice a rusului și a femeii, au trecut mai mult de nouăzeci de minute până când doi polițiști locali au ajuns la debarcaderul de la capătul lui Coles Lane. Paznicul

de la poartă era mort, împușcat de patru ori de aproape, iar Jaguarul roșu era parcat la nimereală în fața biroului portului, care fusese spart și jefuit. Cu ajutorul sistemului video al portului, polițiștii au descoperit că rusul furase un iaht Bavaria 27 Sport, proprietatea unui om de afaceri local. Vasul avea două motoare Volvo-Penta și un rezervor de combustibil de 555 de litri, pe care rusul l-a umplut înainte să iasă din port. Bavaria, de numai nouă metri, era proiectat pentru navigația de-a lungul coastei. Dar cu un marinar iscusit la cârmă, vasul era perfect capabil să ajungă în câteva ore pe continent.

Cu toate că cei doi polițiști nu știau, paznicul mort și iahtul lipsă nu erau decât o parte a unei crize diplomatice și de securitate națională care se desfășura rapid. Printre elementele crizei se numărau un agent de teren rus mort pe autostrada M25 și un oligarh rus care era ținut într-un cort hazmat la aeroportul London City, din cauză că era prea radioactiv ca să fie mutat.

La ora opt seara, prim-ministrul Lancaster a convocat COBRA, grupul care gestionează situațiile de criză. S-au adunat, ca de obicei, în sala de ședințe A a Cabinetului, de unde deriva numele[23]. A fost de la bun început o întrunire furtunoasă. Amanda Wallace, director general al MI5, era indignată că nu fusese informată de prezența unei echipe de asasini ruși pe teritoriul britanic. Graham Seymour, care tocmai pierduse doi agenți, n-avea niciun chef de ciorovăieli interne. MI6 aflase de agenții ruși, a spus el, ca parte a unei operațiuni de contrainformații îndreptate împotriva SVR. Seymour i-a informat pe prim-ministru și Poliția Metropolitană după ce a fost confirmată sosirea lor în Marea Britanie. Pe scurt, procedase ca la carte.

Lucru ciudat, înregistrarea oficială a întrunirii nu conținea nicio referire la prințul moștenitor Abdullah – sau la posibilitatea de a exista o

legătură între îmbolnăvirea lui subită și echipa de asasini ruși. În ce-l privea, Graham Seymour nu le-a dat mură-n gură. Și, dacă-i pe-așa, nici prim-ministrul n-a făcut-o.

Totuși, la ora nouă s-a prezentat din nou camerelor de luat vederi din fața numărului 10, de această dată pentru a aduce la cunoștința publicului britanic evenimentele extraordinare care se petrecuseră în zona Londra Mare și în mica stațiune Frinton-on-Sea din Essex. Puține lucruri din cele spuse de el erau adevărate, dar s-a ferit de minciuni sfruntate. Cele mai multe erau minciuni prin omisiune. De exemplu, n-a pomenit nimic despre un paznic mort în debarcaderul de pe râul Twizzle, despre un iaht Bavaria furat sau despre o ostatică americană care lucrase cândva pentru CIA.

Și lui Lancaster nu i s-a părut necesar să menționeze faptul că îi dăduse lui Gabriel Allon, șeful spionajului israelian, mână liberă s-o găsească pe femeia dispărută. La nouă și un sfert, Gabriel a ajuns la aeroportul London City, însoțit de doi dintre cei mai de încredere agenți ai săi și de un agent MI6, pe nume Christopher Keller. Un Gulfstream G550 aștepta pe pistă. Deocamdată nu avea o destinație.

72.

AEROPORTUL LONDON CITY

Un agent din Poliția Metropolitană stătea de pază la intrarea în London Jet Centre. A tras de mâneca costumului voluminos de protecție împotriva substanțelor periculoase în timp ce Gabriel se apropia.

— Sunteți sigur că nu vreți unul? a întrebat prin masca transparentă.

Gabriel a clătinat din cap.

— Mi-ar putea strica imaginea.

— Mai bine decât alternativă.

— Cât de grav este el?

— Un pic mai la sud de Hiroshima, dar nu mult.

— Cât de mult timp se poate sta în prezența lui fără riscuri?

— Zece minute nu te omoară. Douăzeci ar putea.

Gabriel a intrat. Angajații fuseseră evacuați. În sala de așteptare de la Plecări, un bărbat cărunt într-un costum de om de afaceri stătea la un capăt al mesei dreptunghiulare. Ar fi putut să arate ca un utilizator tipic al avioanelor particulare, dacă n-ar fi fost cei patru agenți SCO19 înarmați până în dinți, în combinezoane de protecție, care făceau un semicerc în jurul lui. Gabriel s-a așezat la capătul opus al mesei, cât mai departe posibil de el, și s-a uitat la ceas. Era 21.22.

„Zece minute nu te omoară. Douăzeci ar putea…”

Bărbatul își privea gânditor mâinile, care erau împreunate pe masă, în fața sa. După un timp, a ridicat privirea. O clipă a părut ușurat că îndrăznise cineva să stea în haine normale în prezența lui. Apoi, brusc, expresia i s-a schimbat. Era aceeași expresie pe care Gabriel o văzuse pe fața Hanifei Khoury în casa conspirativă din Berlin.

— Salut, Konstantin. Să nu mi-o iei în nume de rău, dar arăți ca dracu’.

Gabriel a aruncat o privire spre agenții SCO19 și, cu o mișcare a ochilor, le-a ordonat să plece. A trecut un moment. Apoi toți patru au ieșit.

Konstantin Dragunov a urmărit cu evidentă oroare etalarea autorității lui Gabriel.

— Presupun că tu ești motivul pentru care mă aflu aici.

— Te afli aici pentru că ești un foc de artificii de radiații. Gabriel a tăcut un moment, apoi a

adăugat: La fel și femeia.

— Unde este ea?

— Într-o situație nu deosebită de a ta. Totuși, tu ai probleme mult mai grave.

— N-am făcut nimic.

— Atunci de ce se prelinge radiația din tine? Și de ce e casa ta simandicoasă din Belgravia o zonă de dezastru nuclear? Echipele hazmat lucrează în schimburi de câte cincisprezece minute ca să evite expunerea excesivă. E atât de rău, încât un tehnician a refuzat să se întoarcă înăuntru. Salonul e un coșmar, însă în bucătărie e și mai rău. Blatul pe care a turnat ea șampania e ca Fukushima, iar coșul de gunoi în care a aruncat fiola și pipeta aproape că le-a stricat scanerele. La fel și paharul de șampanie gol al lui Abdullah, dar nici al tău nu-i mult mai breaz. Gabriel și-a luat un ton confidențial. Asta chiar că te pune pe gânduri.

— În ce privință?

— Dacă nu cumva bunul tău prieten, Țarul, încerca să te omoare și pe tine.

— De ce-ar face-o?

— Pentru că ți-a încredințat câteva miliarde de dolari ca să-l transformi pe Abdullah într-o marionetă a Kremlinului. Și tot ce a primit Țarul pentru banii săi a fost un agent al MI6. Gabriel a zâmbit. Cel puțin, asta a crezut.

— Nu e agent britanic?

— Abdullah? a întrebat Gabriel și a clătinat din cap. Nu vorbi prostii.

Fața lui Dragunov s-a făcut roșie de furie.

— Ticălosule!

— N-o să obții nimic cu lingușeala, Konnie.

— Ce ți-am făcut ție?

— I-ai spus Țarului că m-a rugat Khalid să-i găsesc fiica, iar Țarul s-a folosit de ocazie ca să încerce să mă omoare. Dacă în seara aceea n-aș fi observat bomba de sub haina Reemei, aș fi mort.

— Poate că ar fi trebuit să încerci s-o salvezi. Conștiința ta ar putea fi mai curată.

Gabriel s-a ridicat fără grabă, s-a dus în celălalt capăt al mesei și, cu fiecare dram de forță pe care l-a putut găsi în el, și-a înfipt pumnul în fața lui Konstantin Dragunov. Rusul s-a prăbușit într-o parte și a rămas întins pe podeaua sălii de așteptare. Gabriel a fost surprins că nu i s-a desprins capul de pe umeri.

— Cine a făcut planul, Konstantin?

O vreme, Dragunov n-a fost în stare să vorbească, în cele din urmă a gemut:

— Ce plan?

— Uciderea lui Abdullah.

Rusul n-a răspuns.

— E nevoie să-ți reamintesc situația ta actuală, Konstantin? O să-ți petreci restul vieții într-o închisoare britanică. Cred că o s-o găsești mult mai puțin luxoasă decât Eaton Square.

— Președintele nu va permite asta.

— Nu va fi în poziția în care să te poată ajuta. De fapt, dacă ar fi să ghicesc, guvernul britanic o să emită un mandat de arestare pe numele lui.

— Și dacă îți dau numele agentului SVR care a condus operațiunea? Ce va schimba asta?

— Cooperarea ta nu va fi uitată.

— De când vorbești în numele guvernului britanic?

— Vorbesc în numele Reemei. Și dacă nu îmi spui ce vreau să știu, o să te pocnesc din nou.

Gabriel s-a uitat din nou la ceas. 21.26… După spusele poliției din Essex, Sarah și asasinul rus plecaseră din debarcaderul de la nord de Frintom la 19.49. De-acum erau la câțiva kilometri de țărm. Paza de coastă a Maiestății Sale căuta ambarcațiunea, dar încă fără succes.

— Ce ziceai, Konnie?

Dragunov încă zăcea pe podea.

— A fost englezoaica.

— Rebecca Manning?

— Acum folosește numele tatălui ei.

— Ai văzut-o?

— Am avut două întâlniri cu ea.

— Unde?

— La o *dacea* mică din Iasenevo. Avea o firmă afară. Nu-mi amintesc ce scria pe ea.

— Comitetul de Cercetare Intra-Baltic?

— Da, asta era. De unde știi?

Gabriel n-a răspuns.

— În condiții normale, te-aș ajuta să te ridici. Dar o să mă înțelegi dacă n-o fac.

Rusul s-a ridicat cu greu pe scaun. Partea stângă a feței îi era deja foarte umflată, iar ochiul începea să i se închidă. Una peste alta, și-a spus Gabriel, era o ușoară îmbunătățire.

— Zi mai departe, Konnie.

— N-a fost cine știe ce operațiune, de fapt. Nu trebuia decât să-i cerem lui Abdullah să ne acorde câteva minute când se afla la Londra.

— Asta era treaba ta?

Dragunov a încuviințat.

— Așa merg lucrurile astea. Întotdeauna e un prieten.

— A venit prin pasajul din subsol?

— N-a venit pe ușa din față, nu?

— Ce i-ai dat, în afară de un pahar de Louis Roederer?

— De fapt, a băut două.

— Amândouă contaminate?

Dragunov a încuviințat din cap.

— Ce substanță a fost?

— Nu mi s-a spus.

— Poate că ar fi trebuit să întrebi.

Dragunov n-a zis nimic.

— De ce n-a venit femeia împreună cu tine la aeroport?

— De ce n-o întrebi pe *ea?*

— Pentru că am omorât-o, Konstantin. Și o să te omor și pe tine dacă nu continui să vorbești.

— Vrăjeli.

Gabriel și-a deschis BlackBerry-ul și l-a pus pe masă, în fața lui Dragunov. Pe ecran era fotografia

unei femei stropite de sânge care atârna prin portiera deschisă a unui Renault Clio.

— Iisuse!

Gabriel și-a pus telefonul la loc în buzunar.

— Continuă, Konnie.

— Englezoaica voia să plecăm din Marea Britanie separat. Anna ar fi trebuit să plece în seara asta cu feribotul din Harwich spre Hoek van Holland. Cel de ora unsprezece.

— Anna?

— Iurasova. Președintele o cunoaște de când era mică.

— Agentul de la hotel trebuia să plece cu ea?

Dragunov a încuviințat din cap.

— Numele lui este Nikolai.

— Unde aveau de gând să meargă după ce ajungeau în Olanda?

— Dacă era sigur pentru ei să ia un avion, aveau să se ducă direct la Schiphol.

— Și dacă nu?

— Există o casă conspirativă.

— Unde?

— Nu știu.

Când Gabriel s-a ridicat furios de pe scaun, Dragunov și-a ascuns fața în mâini.

— Te rog, Allon, n-o lua de la capăt. Îți spun adevărul. Casa conspirativă e în sudul Olandei, pe undeva prin apropierea coastei. Dar asta e tot ce știu.

— E cineva acum acolo?

— Două gorile și cineva care se ocupă de comunicarea sigură cu Iasenevo.

— De ce-au nevoie de o legătură sigură cu Centrala din Moscova?

— Nu-i doar o ascunzătoare, Allon. E un avanpost de comandă.

— Cine mai e acolo, Konstantin?

Dragunov a șovăit, apoi a spus:

— Englezoaica.

— Rebecca Manning?

— Philby, a zis rusul. Acum folosește numele tatălui său.

73.

MAREA NORDULUI

Nikolai Azarov nu era nici pe departe un marinar iscusit, însă tatăl său fusese un ofițer superior în fosta marină sovietică și știa câte ceva despre nave. Plecând din port, a dus iahtul Bavaria 27 prin apele puțin adânci, afectate de maree, din Canalul Walton până în Marea Nordului. După ce a trecut de promontoriu, a cârmit spre est și a crescut viteza la douăzeci și cinci de noduri. Era mult sub viteza maximă de croazieră a navei. Cu toate acestea, sistemul de navigație Garmin de la bord prevedea sosirea la ora 01.15.

Până la destinație era o linie dreaptă. După ce a stabilit direcția, Nikolai a închis sistemul Garmin, astfel încât să nu poată fi folosit de britanici ca să-l localizeze. Telefonul său – cel la care Anna îl sunase cu câteva clipe înainte să fie omorâtă – era pe fundul Canalului Walton. La fel și telefonul pe care îl luase de la femeie în fața hotelului. Totuși, Nikolai nu era lipsit de mijloace de comunicare. Vasul Bavaria avea un telefon Inmarsat și rețea *wireless.* Închisese sistemul la puțin timp după ieșirea din port. Receptorul era în buzunarul său, acolo unde femeia nu-l putea ajunge.

Valiza ei era încă în portbagajul jaguarului, însă Nikolai îi luase poșeta. În ea găsise câteva produse cosmetice, un flacon de antidepresive, șase sute de lire sterline în numerar și un Walther PPK vechi, o alegere interesantă. Nu erau acolo pașaportul, permisul de conducere sau carduri bancare.

Marea din fața vasului era pustie. Nikolai a scos încărcătorul din Waltherul PPK și glonțul de pe

țeavă. Apoi a cuplat pilotul automat și a dus pistolul și flaconul cu antidepresive în jos pe scara din tambuchi. Intrând în salon, Nikolai a văzut-o pe femeie stând la masă și fulgerându-l cu privirea. O umflătură de un roșu aprins îi apăruse pe obraz, acolo unde o lovise când refuzase să urce pe vas.

Radioul era deschis pe BBC. Semnalul era slab, se auzea cu intermitențe. Prim-ministrul tocmai se adresase reporterilor în fața clădirii de la numărul 10. Cadavrul iradiat al unui agent rus blocase circulația pe M25. Un oligarh rus iradiat blocase aeroportul London City. Un al treilea rus omorâse două persoane în gara Frinton-on-Sea. Se spunea că poliția îl caută cu disperare.

Nikolai a închis radioul.

— N-au pomenit de paznicul din port.

— Probabil nu l-au găsit încă.

— Mă îndoiesc.

Nikolai s-a așezat în fața femeii. Cu toată umflătura, era foarte atrăgătoare. Ar fi fost mai frumoasă dacă n-ar fi avut peruca aceea neagră, caraghioasă.

A pus în fața ei flaconul cu medicamente.

— De ce ești deprimată?

— Mi-am petrecut prea mult timp printre oameni ca tine.

El s-a uitat la flacon.

— Poate ar trebui să iei o pastilă. Te-ai simți mai bine.

Ea l-a privit fără nicio expresie.

— Ce zici de asta?

A pus pe masă flaconul cu lichid limpede.

— Ce este?

— Același element chimic radioactiv pe care Anna i l-a dat lui Abdullah când s-a dus în vila lui Konstantin Dragunov din Belgravia. Și, cine știe din ce motiv, a zis Nikolai, tu și amicii tăi ați permis să se întâmple asta.

Ea a coborât privirea spre sticluță.

— Poate că ar trebui să te descotorosești de ea.

— Cum? S-o vărs în Marea Nordului? S-a prefăcut că e revoltat. Gândește-te la pagubele provocate mediului.

— Și cum rămâne cu pagubele pe care ni le provoacă nouă chiar acum?

— E complet inofensiv dacă nu e înghițit.

— Asta v-a spus Centrala din Moscova?

Nikolai a pus flaconul la loc în buzunarul pantalonilor.

— E locul perfect pentru el.

Nikolai a zâmbit fără să vrea. Trebuia să recunoască, admira tupeul femeii.

— De cât timp îl ai la tine?

— De o săptămână.

— Asta ar explica ciudata ta strălucire verzuie. Probabil că ești mai fierbinte decât Cernobîlul.

— Și acum ești și tu. S-a uitat la umflătura de pe obrazul ei. Doare?

— Nu la fel de tare cât mă doare capul.

— Scoate-ți peruca. O să te examinez.

— Mulțumesc, dar ai făcut destul deja.

— Poate că nu m-ai auzit. Nikolai a coborât vocea. Am zis s-o scoți.

Când ea a șovăit, a întins mâna peste masă și i-a smuls-o de pe cap. Părul ei blond era ciufulit și năclăit de sânge deasupra urechii drepte. Și totuși, Nikolai și-a dat seama că o mai văzuse. Se întâmplase în seara în care îi dăduse o servietă diplomat cu o bombă în ea tâmpitului de șef al securității de la Geneva International School. Femeia era la o masă de sub copertină, lângă bărbatul înalt care arăta a rus și care îl urmărise când plecase din cafenea. Îl urmărise și o mașină. Nikolai nu-l recunoscuse pe bărbatul de la volan, cel cu tâmplele cărunte. Însă în seara următoare Centrala din Moscova reușise să-i confirme identitatea.

Gabriel Allon…

Nikolai a aruncat pe jos peruca. Fără ea, femeia era și mai frumoasă. Își imagina genul de muncă

pe care îl făcuse ea pentru ei. Israelienii foloseau capcanele unse cu miere aproape la fel de mult ca SVR-ul.

— Parcă ziceai că ești americancă.

— Sunt.

— Evreică?

— De fapt, țin de Biserica Episcopală.

— Ai făcut *aliyah*?

— Cu Anglia?

Nikolai a lovit-o a treia oară. Destul de tare ca să-i dea sângele pe nas. Destul de tare ca să o amuțească.

— Eu sunt Nikolai, a zis, după o clipă. Cine ești?

Ea a șovăit, apoi a spus:

— Allison.

— Allison și mai cum?

— Douglas.

— Zău așa, Allison, poți mai mult decât atât.

Ea nu mai arăta chiar așa de vitează.

— Ce-o să faci cu mine? a întrebat.

— Aveam de gând să te omor și să-ți arunc cadavrul peste bord. Nikolai i-a atins obrazul umflat. Din nefericire pentru tine, m-am răzgândit.

74.

ROTTERDAM

Prim-ministrul Jonathan Lancaster a dat permisiunea unui singur avion să decoleze de pe aeroportul London City în seara aceea. Era un Gulfstream G550, care a aterizat la Rotterdam la 12.25 noaptea. Cei de pe bulevardul Regele Saul aranjaseră ca două Audi să aștepte în fața terminalului. Keller și Mihail s-au dus direct în orașul Hellevoetsluis, unde se afla unul dintre cele mai mari porturi de iahturi din sudul Olandei.

Gabriel i-a cerut lui Eli Lavon, care evita navele ori de câte ori putea, să aleagă a doua locație.

— Știi cât de lungă e coasta olandeză?

— Patru sute patruzeci și unu de kilometri.

Lavon a ridicat privirea de pe telefon.

— Cum naiba de știi asta?

— Am verificat când eram în avion.

Lavon a coborât iar privirea spre hartă.

— Dacă aș fi la cârmă…

— Da, Eli?

— N-aș încerca să intru într-un port neluminat.

— Ce-ai face?

— Aș abandona nava pe o plajă, undeva.

— Unde? Lavon studia telefonul de parcă ar fi fost Tora. Unde, Eli? a întrebat Gabriel, exasperat.

— Aici. Lavon a bătut cu degetul în ecran. În Renesse.

*

După ce a făcut un singur apel scurt de pe telefonul Inmarsat, Nikolai a crescut viteza la treizeci de noduri. Ca urmare, a ajuns pe coasta olandeză cu cincisprezece minute înainte de previziunea inițială a sistemului Garmin. Luminile de poziție erau stinse. Le-a aprins și imediat a văzut pe țărm fulgerarea unei lanterne.

A stins din nou luminile, a luat viteza maximă și a așteptat mușcătura fundului nisipos. Când s-a produs, vasul s-a oprit cu o smucitură violentă, înclinat puternic spre tribord. A oprit motorul și și-a băgat capul pe scara tambuchiului. Femeia se străduia să se țină pe picioare pe puntea din lemn de tec înclinată.

— Ai fi putut să mă avertizezi, a zis ea.

— Hai să mergem!

Ea s-a cățărat cu stângăcie pe tambuchi. Nikolai a tras-o în cabină și a îmbrâncit-o spre etravă.

— Jos cu tine! a zis.

— Știi cât de rece e apa?

El a ațintit Makarovul spre capul ei.

— Jos!

După ce s-a descălțat, ea s-a lăsat să alunece de pe treapta pentru înot și a reușit să se țină pe picioare în apă. Îi ajungea până la sâni.

— Mergi! i-a poruncit Nikolai.

— Unde?

El a arătat spre cei doi bărbați care stăteau acum la marginea apei.

— Nu-ți face griji, ei sunt cea mai mică dintre problemele tale.

Dârdâind, ea a pornit spre țărm. Nikolai a intrat în apă fără să scoată niciun sunet și, cu Makarovul deasupra apei, a urmat-o. Mașina, o berlină fabricată în Suedia și înregistrată în Olanda, aștepta în parcarea publică din spatele dunelor. Nikolai s-a așezat împreună cu femeia pe bancheta din spate, cu pistolul înfipt în coastele ei. Când au trecut prin orașul adormit de pe țărm, o singură mașină a venit din direcția opusă și a trecut ca un fulger pe lângă ei.

•

Parcarea fusese lăsată pescărușilor. Gabriel a mers repede pe cărarea spre plajă și a văzut un iaht Bavaria 27 Sport, cu luminile stinse, la vreo treizeci de metri de țărm. S-a repezit spre mare și a luminat cu telefonul nisipul tare, neted, de lângă apă. Peste tot erau urme de pași. Trei bărbați cu pantofi de oraș, o femeie desculță. Urmele erau proaspete. O rataseră cu puțin.

A alergat înapoi în parcare și a urcat în Audi.

— Vreo urmă? a întrebat Lavon.

Gabriel i-a spus.

— N-au putut să ajungă cu mai mult de câteva minute înainte.

— Nu.

— Nu crezi că ea era în mașină, nu?

— Ba da, a zis Gabriel, pe când pornea Audiul în marșarier. Cred că era.

•

Au traversat un istm îngust, cu un golf larg pe dreapta și marea pe stânga. Alăturarea i-a dat lui

Sarah de înțeles că se îndreptau spre nord. În cele din urmă, din întuneric s-a ivit un indicator rutier. Numele orașului, Ouddorp, nu-i spunea nimic.

Mașina a trecut printr-un sens giratoriu și apoi a gonit printre câmpuri netede ca-n palmă. Drumul nepavat îngust pe care au virat în cele din urmă nu era marcat. Ducea la niște cabane de vacanță șindriluite, pitulate printre dune acoperite de iarbă. Una era înconjurată de garduri vii înalte și avea un garaj separat, cu uși batante de modă veche. Nikolai a încuiat înăuntru Volvo-ul, apoi a mânat-o pe Sarah spre cabană.

Era albă ca un tort de nuntă, cu acoperiș de țiglă roșie. Panouri de plexiglas apărau de vânt veranda. O femeie aștepta acolo singură, ca un specimen într-un borcan. Purta o haină impermeabilă și blugi mulați. Avea ochii de un albastru neobișnuit – și arătau obosiți, și-a zis Sarah. Noaptea nu era îngăduitoare cu înfățișarea femeii.

Un cârlionț răzleț îi căzuse pe un ochi. Femeia l-a dat la o parte și s-a uitat cu atenție la Sarah. Ceva din gest îi era cunoscut. Și fața era cunoscută. Dintr-odată, Sarah și-a dat seama unde o mai văzuse.

O conferință de presă la Marele Palat Prezidențial din Moscova…

Femeia de pe verandă era Rebecca Manning.

75.

ROTTERDAM

Mașina fusese un Volvo, ultimul model, de culoare închisă. Asupra acestui lucru Gabriel și Eli Lavon erau perfect de acord. Amândoi văzuseră clar masca radiatorului și observaseră ornamentul circular și diagonala distinctivă de la stânga la

dreapta. Gabriel era sigur că fusese o berlină. Însă Lavon era convins că era un break.

Nu existau neînțelegeri în privința direcției în care mergea, care era nordul. Gabriel și Lavon s-au concentrat pe sătucurile aflate de-a lungul coastei, în vreme ce Mihail și Keller se ocupau de orașele mai mari din interior. La un loc, văzuseră o sută douăsprezece automobile Volvo. În niciunul n-au găsit-o pe Sarah.

Ce-i drept, era o sarcină imposibilă – „un ac într-un car cu fân olandez", cum i-a zis Lavon –, însă au continuat până la șapte și un sfert, când s-au adunat toți patru într-o cafenea dintr-un cartier industrial din partea de sud a Rotterdamului. Erau primii clienți din acea dimineață. Alături era o benzinărie și peste drum, două reprezentanțe auto. Una, desigur, vindea Volvo-uri.

O mașină nepoluantă a poliției olandeze a trecut încet pe stradă.

— Care e problema lor? a întrebat Mihail.

Lavon a fost cel care a răspuns.

— Poate că îi caută pe idioții care au făcut toată noaptea curse de mașini pe drumurile de țară. Sau pe geniul care a pus pe uscat un Bavaria 27 în apropiere de Renesse.

— Crezi că l-au găsit?

— Iahtul? Lavon a încuviințat din cap. E destul de greu să nu-l vezi, mai ales acum, pe lumină.

— Ce se întâmplă apoi?

— Poliția olandeză află cine e proprietarul iahtului și de unde vine. Și nu va trece mult până când toți polițiștii din Olanda vor căuta un asasin rus și o americancă frumușică pe nume Sarah Bancroft.

— Poate că e un lucru bun, a zis Mihail.

— În afară de cazul în care Rebecca și amicul ei Nikolai hotărăsc să-și limiteze pierderile și o omoară.

— Poate că au făcut-o deja, a zis Mihail și s-a uitat la Gabriel. Ești sigur că erau urme de femeie?

— Sunt sigur, Mihail.

— De ce s-au ostenit s-o aducă pe țărm? De ce nu și-au ușurat bagajele și n-au tulit-o spre Moscova?

— Presupun că vor mai întâi să-i pună niște întrebări. Tu n-ai face-o, în locul lor?

— Crezi că o vor brutaliza?

— Asta depinde.

— De ce anume?

— De cine pune întrebările. Gabriel a observat că Keller se apucase brusc să tasteze pe BlackBerry-ul său. Ce se întâmplă?

— Se pare că Dragunov nu se simte bine.

— I-auzi.

— Tocmai le-a mărturisit celor din Poliția Metropolitană că el și femeia l-au otrăvit aseară pe prințul moștenitor. Lancaster face anunțul din Downing Street la ora zece.

— Fă-mi un hatâr, Christopher.

— Ce hatâr?

— Spune-le lui Graham și Lancaster să anunțe acum.

76.

DOWNING STREET NR. 10

Graham Seymour aștepta în holul de la numărul 10 când Jonathan Lancaster a coborât pe scara principală împreună cu Geoffrey Sloane. Acesta din urmă își tot aranja agitat cravata, de parcă el ar fi fost cel pe cale să înfrunte bateria de aparate de filmat și fotografiat de pe Downing Street. Lancaster avea în mână câteva cartonașe bleu cu însemnări. L-a condus pe Seymour în sala de ședințe și a închis ușa, solemn.

— A funcționat perfect. Exact așa cum ați spus tu și Gabriel.

— Cu o problemă, domnule prim-ministru.

— Cele mai bine gândite planuri ale șoarecilor și oamenilor… Lancaster a ridicat cartonașele. Crezi că asta va fi destul ca să-i împiedice pe ruși s-o omoare?

— Gabriel pare să creadă că da.

— Chiar l-a pocnit pe Konstantin Dragunov?

— Mă tem că da.

— I-a tras una îndesată? a întrebat Lancaster, malițios.

— Foarte.

— Sper că Konstantin n-a fost vătămat prea tare.

— În acest moment mă îndoiesc că își mai amintește măcar.

— E bolnav, nu-i așa?

— Cu cât mai repede îl urcăm în avion, cu atât mai bine.

Lancaster a coborât privirea spre primul carton și, mișcând din buze, a exersat prima dintre remarcile pregătite. Era adevărat, și-a zis Seymour. Chiar *funcționase* perfect. El și Gabriel îi învinseseră pe ruși la propriul joc. Țarul mai omorâse și înainte, necugetat, cu arme de distrugere în masă. Însă de această dată a fost prins asupra faptului. Consecințele aveau să fie grave – sancțiuni, expulzări, poate chiar excomunicarea din Grupul celor 8 – și pagubele probabil că vor fi permanente.

— Ea are tupeu, nu glumă, a zis brusc Lancaster.

— Sarah Bancroft?

— Rebecca Manning. Prim-ministrul se uita în continuare la însemnările sale. S-ar fi zis că o să rămână la adăpost, la Moscova. A coborât vocea. La fel ca tatăl ei.

— Am arătat clar că nu vrem să avem nimic de-a face cu ea. Prin urmare, e în siguranță când călătorește în afara Rusiei.

— Poate că ar trebui să ne reevaluăm poziția față de doamna Philby. După chestia asta, merită să fie adusă înapoi în Marea Britanie în lanțuri. De fapt, a zis Lancaster, fluturând cartonașele, mă gândesc să fac o mică revizuire remarcilor pe care le-am pregătit.

— V-aș sfătui să n-o faceți.

Ușa s-a deschis, și Geoffrey Sloane și-a vârât capul în încăpere.

— E timpul, domnule prim-ministru.

Lancaster, actor politic desăvârșit, și-a îndreptat umerii înainte să pășească pe ușa cea mai celebră din lume spre lumina orbitoare. Seymour l-a urmat pe Sloane în biroul lui ca să urmărească anunțurile la televizor. Prim-ministrul părea absolut singur pe lume. Vocea îi era calmă, dar tăioasă de mânie.

— Acest act monstruos și pervers executat de serviciile de spionaj ale Federației Ruse la ordinul direct al președintelui rus nu va rămâne nepedepsit…

Funcționase perfect, și-a zis Seymour. Cu o problemă.

77.

OUDDORP, OLANDA

La câteva minute după sosirea lui Sarah la casa conspirativă, a devenit evident faptul că nu erau pregătiți pentru un ostatic. Nikolai a tăiat în fâșii un cearșaf, i-a legat mâinile și picioarele și i-a pus în gură un căluș, bine strâns. Pivnița cabanei era o mică încăpere cu pereți de piatră. Sarah s-a așezat cu spatele lipit de un zid umed și cu genunchii strânși sub bărbie. Udă până la piele după mersul până la mal, în curând dârdâia incontrolabil. S-a gândit la Reema și la multele nopți pe care le petrecuse în captivitate înainte să fie ucisă brutal.

Dacă un copil de doisprezece ani putea să îndure presiunea, putea și Sarah.

În capătul treptelor de piatră era o ușă. De dincolo de ea, Sarah auzea două voci discutând în limba rusă. Una îi aparținea lui Nikolai, cealaltă Rebeccăi Manning. Judecând după tonul lor, încercau să pună cap la cap o serie de evenimente care duseseră la arestarea prietenului apropiat al președintelui Rusiei și la moartea unei agente de teren. De-acum nu mai aveau nicio îndoială că operațiunea lor fusese compromisă de la bun început – și că Gabriel Allon, bărbatul care o demascase pe Rebecca Manning ca fiind cârtița rușilor, era implicat cumva. Acum Rebecca lupta pentru cariera ei, poate chiar pentru viața ei. În cele din urmă, avea să vină la Sarah.

S-a forțat să adoarmă, fie și numai pentru a pune capăt tremuratului convulsiv. În vis, stătea întinsă pe o plajă din Caraibe împreună cu Nadia al-Bakari, dar s-a trezit sub privirile lui Nikolai și ale celor doi gealați. Au săltat-o de pe podeaua umedă, rece, de parcă ar fi fost făcută din foiță și au cărat-o în sus pe trepte. În centrul livingului fusese așezată o masă din lemn alb nefinisat. Au așezat-o cu de-a sila pe un scaun și i-au scos doar călușul, lăsându-i mâinile și picioarele legate. Nikolai i-a pus mâna peste gură și i-a spus că o omoară dacă țipă sau încearcă să strige după ajutor. Nimic din purtarea lui nu sugera că era o simplă amenințare.

Rebecca Manning părea să nu bage în seamă prezența lui Sarah. Cu brațele încrucișate, se uita la televizor, care era pe canalul BBC. Prim-ministrul Jonathan Lancaster tocmai acuzase Rusia că încercase să-l asasineze pe prințul moștenitor al Arabiei Saudite în timpul vizitei oficiale în Marea Britanie.

„Acest act monstruos și pervers…”

Rebecca a ascultat anunțul lui Lancaster încă un moment, apoi a îndreptat telecomanda spre ecran

și a oprit sonorul. După care s-a răsucit și a fulgerat-o cu privirea pe Sarah.

În cele din urmă, a întrebat:

— Cine ești?

— Allison Douglas.

— Unde lucrezi?

— CIA.

Rebecca i-a aruncat o privire lui Nikolai. Lovitura a fost cu palma, dar zdravănă. Sarah, speriată de avertismentul lui Nikolai, și-a înăbușit un țipăt.

Rebecca Manning s-a apropiat cu un pas și a pus pe masă fiola cu lichid limpede.

— O picătură, a zis, și nici măcar prietenul tău, arhanghelul, nu va putea să te salveze.

Sarah s-a uitat la fiolă în tăcere.

— Mă gândeam că asta ți-ar putea împrospăta amintirile. Acum spune-mi cum te cheamă.

Sarah a așteptat până ce mâna lui Nikolai și-a luat avânt și, în cele din urmă, a răspuns.

— E un nume conspirativ? a întrebat Rebecca.

— Nu, e real.

— Sarah e un nume evreiesc.

— Și Rebecca este.

— Unde lucrezi, Sarah Bancroft?

— Muzeul de Artă Modernă din New York.

— E o muncă de acoperire?

— Nu.

— Și înainte de asta?

— CIA.

— Care este legătura ta cu Gabriel Allon?

— Am lucrat cu el la două operațiuni.

— Numește-o pe una.

— Ivan Harkov.

— A știut Allon de complotul pentru uciderea lui Abdullah?

— Sigur că da.

— Cum?

— A fost ideea lui.

Rebecca a încasat vorbele lui Sarah ca pe o lovitură în plex. A tăcut o vreme. Apoi a întrebat:

— Abdullah a fost *totuși* agent de influență al MI6?

— Nu, a zis Sarah. A fost agent de influență al rușilor. Și tu, Rebecca Manning, tocmai l-ai omorât.

•

Era opt și jumătate când BlackBerry-ul lui Gabriel a vibrat la primirea unui apel. N-a recunoscut numărul. De obicei respingea pe loc astfel de apeluri. Dar nu și pe acesta. Nu apelul pe care l-a primit la Rotterdam la ora opt și jumătate.

A apăsat pe RĂSPUNDE, a ridicat telefonul la ureche și a mormăit un salut.

— Mă temeam că n-o să răspunzi.

— Cine ești?

— Nu-mi recunoști vocea?

Era feminină și un pic răgușită de oboseală și tutun. Accentul era britanic, dar și cu o urmă de accent francez. Și, da, Gabriel a recunoscut-o.

Era vocea Rebeccăi Manning.

78.

OUDDORP, OLANDA

Pavilionul de pe plajă se numea Natural High. Vara era unul dintre localurile cele mai frecventate de pe coasta olandeză. Dar într-o dimineață de aprilie, la ora zece și jumătate, avea aerul unui avanpost colonial abandonat. Vremea era capricioasă, când soare orbitor, când ploaie care te făcea să nu mai vezi nimic. Gabriel privea de la adăpostul cafenelei. „Ce tristă și ce mândră zi-ntre toate”[24]… Brusc, i-a venit în minte o cafenea de la malul mării, pe faleza de la Lizard Point, în West Cornwall. Obișnuia să meargă acolo pe jos pe

cărarea de pe coastă, să bea ceai cu o brioșă cu smântână groasă și apoi să se întoarcă pe jos în căsuța sa din Gunwalloe Cove. Părea că trecuse de atunci o viață întreagă. Poate că într-o zi, după ce i se încheia mandatul, o să meargă din nou acolo. Sau poate că îi va duce pe Chiara și pe copii la Veneția. Ar locui într-un apartament mare în Cannaregio, el ar restaura tablouri pentru Francesco Tiepolo. Lumea cu numeroasele ei probleme ar trece pe lângă el. Și-ar petrece nopțile cu familia și zilele cu vechii săi prieteni Bellini, Tițian, Tintoretto și Veronese. Ar fi din nou anonim, un bărbat cu o pensulă și cu o paletă cocoțat pe o platformă, ascuns îndărătul unei învelitori.

Deocamdată însă, era foarte mult la vedere. Ședea singur la o masă de lângă fereastră. Pe masă, în fața sa, era BlackBerry-ul. Aproape că i se descărnase bateria în încercarea de a pune la locul lor piesele înțelegerii. Rebecca căutase nod în papură la vreo două detalii legate de sincronizare, dar, după un ultim apel la Londra, se rezolvase. Se părea că Downing Street voia cel puțin la fel de mult ca Gabriel să facă schimbul.

Chiar atunci ecranul BlackBerry-ului s-a luminat. Era Eli Lavon. Se afla afară, în parcare.

— A ajuns.

— Singură?

— Așa se pare.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, a zis Lavon, că nu se vede nimeni altcineva în mașină.

— Ce mașină e?

— Un Volvo.

— Berlină sau break?

Convorbirea s-a întrerupt brusc. Era berlină, și-a zis Gabriel.

A aruncat peste umăr o privire spre Mihail și Keller. Stăteau la o masă din colțul din spate al încăperii, la alta, doi mardeiași SVR în haine de

piele. Rușii au privit-o cu atenție pe Rebecca Manning când a intrat în cafenea și s-a așezat în fața lui Gabriel. Arăta ca o englezoaică tipică îmbrăcată cu haina Barbour verde-închis. Și-a pus telefonul pe masă, împreună cu un pachet de L&B și o brichetă veche din argint.

— Îmi dai voie? a zis Gabriel.

Ea a încuviințat din cap.

Gabriel a luat bricheta. Inscripția abia se mai vedea. „Pentru o viață în slujba patriei…”

— N-ar fi putut să-ți cumpere una nouă?

— A fost a tatălui meu.

Gabriel s-a uitat la ceasul de la mâna ei.

— Și acela?

— Se așeza praful pe el într-un muzeu particular al SVR-ului. L-am dus la un bijutier și a înlocuit mecanismul. Merge foarte bine.

— Și atunci de ce ai întârziat zece minute? a întrebat Gabriel și a pus bricheta pe pachetul de țigări. Probabil că ar trebui să pui astea la loc.

— Chiar și într-o cafenea de pe plajă? A pus la loc în poșetă țigările și bricheta. Lucrurile sunt mai puțin stricte în Rusia.

— Și speranța voastră de viață reflectă asta.

— Cred că am ajuns după Coreea de Nord pe cea mai recentă listă. Zâmbetul ei era sincer. Spre deosebire de ultima lor întâlnire, care avusese loc într-un centru secret de detenție al MI6 din nordul Scoției, totul era foarte cordial. Mama a întrebat mai deunăzi de tine, a zis ea brusc.

— Încă mai e în Spania?

Rebecca a încuviințat din cap.

— Speram că poate o să se stabilească la Moscova cu mine.

— Dar?

— Nu i-a plăcut prea tare când a venit în vizită.

— Trebuie să te obișnuiești ca să-ți placă.

Chelnerița aștepta lângă masa lor.

— Ar trebui să comanzi ceva, a zis Gabriel.

— N-aveam de gând să stau mult.

— Care-i graba?

Ea a comandat o *koffie verkeerd*[125]. Apoi, după ce chelnărița a plecat, și-a deblocat telefonul și l-a împins spre Gabriel. Pe ecran era o imagine cu Sarah Bancroft. O parte a feței ei era roșie și umflată.

— Cine i-a făcut asta?

Rebecca a ignorat întrebarea.

— Dă-i drumul.

Gabriel a apăsat pe REDĂ și a ascultat cât de mult a putut să suporte. Apoi a apăsat pe PAUZĂ și a fulgerat-o cu privirea pe Rebecca.

— Te-aș sfătui să nu dai niciodată publicității această înregistrare.

— Am fi îndreptățiți.

— Ar fi o mare greșeală.

— Zău?

— Sarah e americancă, nu israeliană. CIA se va răzbuna dacă va afla că ați brutalizat-o așa.

— Lucra pentru tine când ne-ai vârât pe gât acea dezinformare că Abdullah ar fi agent de influență al MI6. Rebecca și-a luat înapoi telefonul. Nu-ți face griji, înregistrarea este numai pentru uzul meu personal.

— Crezi că va fi destul?

— Pentru ce?

— Ca să-ți salveze cariera în SVR.

Rebecca a tăcut, lăsând-o pe chelneriță să-i pună pe masă un pahar cu cafea olandeză cu lapte.

— Despre asta a fost vorba? Distrugerea mea?

— Nu. A fost despre distrugerea *lui.*

— Președintele nostru? Te lupți cu morile de vânt, Don Quijote.

— Așteaptă câteva ore, ca să fie digerată știrea că Kremlinul a ordonat omorârea viitorului rege al Arabiei Saudite. Rusia va fi cea mai paria dintre toți paria.

— A fost asasinatul vostru, nu al nostru.

— Mă îndoiesc că o să vă creadă cineva. N-aveți decât să încercați.

— Până să-și termine treaba trolii de la Agenția de Cercetare pe Internet, nimeni din lume nu va mai crede că am avut ceva de-a face cu asta. Rebecca și-a pus zahăr în cafea și a amestecat gânditoare. Și cine o să impună acest așa-zis statut de paria despre care vorbești? Voi? Marea Britanie? America? A clătinat lent din cap. Poate că n-ai observat, dar vechile și îndrăgitele instituții din Occident sunt în zdrențe. Noi suntem singurii disponibili. Rusia, China, iranienii…

— Ai uitat Arabia Saudită.

— După ce se încheie retragerea americanilor din Orientul Mijlociu, saudiții își vor da seama că n-au cui să ceară protecție, în afară de noi, cu sau fără Abdullah pe tron.

— Nu, dacă regele este Khalid.

Ea a înălțat o sprânceană.

— Ăsta-i planul tău?

— Consiliul Loialității va alege următorul rege, nu statul Israel. Însă cu pariez pe bărbatul care a rămas alături de unchiul său iubit în vreme ce acesta suferea de efectele cumplite ale unei otrăvi rusești radioactive.

— Vrei să zici asta?

A pus pe masă o fiolă mică de sticlă.

Gabriel s-a tras într-o parte.

— Ce este?

— Încă n-are nume. Sunt sigură că Agenția de Cercetare pe Internet o să-i găsească un nume care prinde la public. A zâmbit. Ceva care să sune foarte israelian.

— E vreo șansă ca Abdullah să supraviețuiască?

— Absolut niciuna.

— Și cum rămâne cu tine, Rebecca?

Ea a pus fiola la loc în poșetă.

— Nu vor mai avea niciodată încredere în tine, a zis Gabriel. Nu după asta. Cine știe? Ar putea chiar să creadă că ai lucrat pentru MI6 din momentul în care ai pus piciorul în Centrala din Moscova. Oricum, ar fi o prostie din partea ta să te întorci.

Cel mai bun lucru la care poți nădăjdui ar fi să te închidă în vreun sătuc prăpădit, soiul de locuri în care ai un număr, în loc de nume. O să sfârșești ca tatăl tău, un bețivan bătrân și ruinat, singur pe lume.

— N-ai dreptul să vorbești așa de tata.

Gabriel a primit în tăcere mustrarea ei.

— Și unde să mă duc? Înapoi în Anglia? Rebecca s-a încruntat. Apreciez sfatul tău prietenesc, dar cred c-o să-mi încerc norocul în Rusia. A întins mâna spre telefon. Terminăm asta?

Gabriel a tastat un mesaj scurt și a apăsat pe TRIMITE. Răspunsul a venit peste zece secunde.

— Avionul lui Dragunov tocmai a primit permisiunea să decoleze. Va ieși din spațiul aerian britanic în circa patruzeci și cinci de minute.

Rebecca a tastat un număr. A spus câteva cuvinte în rusă, apoi a închis.

— E o piață mare în centrul orașului Renesse, cu o biserică în mijloc. Foarte vizitată, multă lume. O s-o lăsăm în dreptul pizzeriei exact peste o oră începând de acum.

S-a uitat la vechiul ceas de mână al tatălui său, ca pentru a porni cronometrul. Apoi a lăsat telefonul să cadă în poșetă și s-a uitat spre masa la care ședeau Mihail și Keller.

— Cel foarte palid îmi pare cunoscut. Era în acel Starbucks din Washington în care m-ai amăgit să mă trădez?

Gabriel a șovăit, apoi a încuviințat din cap.

— Și celălalt?

— El e cel pe care l-ai împușcat pe străduța aceea din Georgetown.

— Ce păcat! Eram sigură că l-am omorât. Rebecca Manning s-a ridicat brusc. Va urma, a zis, și a ieșit.

79.

RENESSE, OLANDA

Biserica era din cărămidă netencuită, austeră și înconjurată de un sens giratoriu pavat cu piatră cubică. Gabriel și Eli Lavon parcaseră în fața unui mic hotel. Mihail și Keller găsiseră un loc în fața unui restaurant cu fructe de mare numit Vischmarkt Renesse. În spatele lor, era pizzeria unde Rebecca Manning promisese că o va lăsa pe Sarah exact la ora 11.43.

Era 11.39. Mihail supraveghea pizzeria în oglinda retrovizoare; Keller, în oglinda laterală. Fuma Marlboro, aprinzând țigară de la țigară. Mihail a coborât geamul câțiva centimetri și s-a uitat prin piață.

— Îți dai seama că suntem ținte sigure. Mihail s-a oprit, apoi a continuat: Și așa este și directorul general al serviciului meu.

— Avem o înțelegere.

— Așa a avut și Khalid. Mihail s-a uitat la Keller, care a strivit țigara și imediat a aprins alta. Știi, chiar trebuie să încetezi.

— De ce?

— Pentru că Sarah urăște asta.

Keller a fumat în tăcere, cu ochii la oglindă.

— Nu crezi că ar trebui să vorbim?

— Despre ce?

— Sentimentele tale evidente pentru Sarah.

Keller i-a aruncat lui Mihail o privire piezișă.

— Ce-i cu voi, oameni buni?

— Voi?

— Tu și Gabriel. N-aveți nimic mai bun de făcut decât să vă amestecați în viața personală a altora?

— Că îți place sau nu, acum ești unul dintre noi, Christopher. Și asta înseamnă că ne rezervăm dreptul de a ne băga nasul în viața ta amoroasă ori de câte ori avem chef. După o scurtă tăcere, Mihail a adăugat, încet: Mai ales când este implicată fosta mea logodnică.

— Nu s-a întâmplat nimic în hotelul acela, dacă asta sugerezi.

— Nu sugerez.

— Și nu sunt îndrăgostit de ea.

— Dacă zici tu. Mihail s-a uitat la ceas. Era 11.41. Nu vreau să fie crispată, asta-i tot.

— Ce să fie?

— Relația noastră.

— Nu mi-am dat seama că avem așa ceva.

Mihail nu și-a putut stăpâni un zâmbet.

— Eu și cu tine am făcut treabă bună în multe ocazii. Și bănuiesc că o să mai lucrăm împreună. N-aș vrea ca Sarah să complice lucrurile.

— De ce să le complice?

— Fă-mi o favoare, Christopher. Poartă-te cu ea mai bine decât am făcut-o eu. Merită. Mihail a ridicat privirea spre oglindă. Mai ales acum.

A trecut o secundă. Apoi alta. Ceasul de la bord arăta 11.44. La fel și cel de pe telefonul lui Keller. A înjurat în șoaptă și a strivit țigara.

— Doar n-ai crezut că Rebecca o să fie punctuală, nu? Mulțumită lui Gabriel, pleacă acasă cu un viitor foarte nesigur.

Keller și-a frecat absent clavicula.

— Nu i se putea întâmpla unei persoane mai drăgălașe.

— Uite, a zis Mihail brusc. Iată mașina.

Oprise în fața pizzeriei, un Volvo berlină, negru, cu doi bărbați în față și două femei în spate. Una era fiica lui Kim Philby. Cealaltă, Sarah Bancroft. Într-un ultim gest de răzvrătire, Sarah a lăsat portiera deschisă după ce a coborât din mașină. Rebecca s-a aplecat peste banchetă și a închis-o. Apoi mașina a țâșnit înainte, trecând la câțiva centimetri de geamul din dreptul lui Mihail.

Sarah a rămas un moment în lumina puternică a soarelui, părând ametită. Dar când l-a zărit pe Keller care alerga spre ea, pe față i-a apărut un zâmbet larg.

— Scuze că ți-am tras clapa la cina de aseară, dar mă tem că n-am avut încotro.

Keller i-a atins obrazul învinețit.

— Prietenul nostru de la hotel a făcut asta. Îl cheamă Nikolai, apropo. Poate că într-o bună zi o să îi poți întoarce favoarea.

Keller a ajutat-o să se așeze pe bancheta din spate. Ea a privit căsuțele frumoase care treceau prin dreptul geamului său, în timp ce Mihail îi urma pe Gabriel și Eli Lavon afară din oraș.

— Îmi plăcea Olanda. Acum abia aștept să plec de aici.

— Avem un avion la Rotterdam.

— Unde ne duce?

— Acasă, a zis Keller.

Sarah și-a lăsat capul pe umărul lui și a închis ochii.

— Eu sunt acasă.

PARTEA A CINCEA

RĂZBUNAREA

80.

LONDRA – IERUSALIM

A început într-o cameră de la hotelul Intercontinental din Budapesta. Apoi a sărit șotronul de pe bancheta din spate a unui taxi pe locul 14A dintr-un Boeing 737 al Ryanair, în sala comună a unui feribot irlandez pe nume *Ulysses,* într-o Toyota Corolla și în hotelul Bedford House din stațiunea Frinton-on-Sea din Essex. Niveluri înalte de radiații au fost găsite și în biroul jefuit al unui port de pe râul Twizzle, într-un Jaguar F abandonat și în salonul unui iaht Bavaria 27 Sport care eșuase în dreptul plajei comunale din Renesse. Mai târziu, autoritățile olandeze aveau să mai depisteze contaminare într-o cabană de vacanță de lângă Ouddorp.

Totuși, epicentrul era în două case învecinate din Eaton Square. Acolo, povestea celor întâmplate era consemnată permanent într-o dâră de radiații care se întindea dintr-o baie aflată la ultimul etaj de la numărul 71 până în salonul și bucătăria de la numărul 70. Poliția a găsit armele crimei – o fiolă goală, o pipetă, un pahar de șampanie de cristal, șorțul unei cameriste. Toate aveau valori de treizeci de mii de impulsuri pe secundă. Prea primejdioase ca să fie depozitate în încăperile cu probe ale Poliției Metropolitane, au fost trimise la Atomic Weapons Establishment din Aldermaston, instalația nucleară a guvernului britanic.

Femeia care folosise armele a fost prima care a murit. Cadavrul ei era atât de radioactiv, încât a fost depozitat într-un coșciug cu izolație

antinucleară – iar scaunul șoferului din mașina ei, un Renault Clio, era așa de plin de radiații, încât a fost trimis la Aldermaston. La fel și un scaun din sala de așteptare din London Jet Centre. Sursa contaminării scaunului, un anume Konstantin Dragunov, a primit permisiunea să plece din Marea Britanie cu avionul particular după ce a manifestat simptome acute de îmbolnăvire prin iradiere. Guvernul rus, în prima declarație oficială, a atribuit starea proastă a sănătății lui Dragunov din seara incidentului unei simple toxiinfecții alimentare. Cât despre contaminarea din casa lui Dragunov, Kremlinul a spus că a fost plantată de Serviciul Secret de Informații Britanic, în încercarea de a discredita Rusia și de a-i prejudicia poziția în lumea arabă.

Linia de apărare a rușilor s-a prăbușit a doua zi, când comisarul Stella McEwan de la Poliția Metropolitană a luat măsura neobișnuită de a da publicității o parte din comentariul înregistrat pe bandă video pe care îl făcuse Dragunov înainte de a se urca în avionul său. Kremlinul a respins înregistrarea ca falsă, așa cum a făcut și Dragunov însuși. Se spunea că era în convalescență în vila sa din cartierul moscovit Rubliovka. În realitate, se afla sub pază strictă la Spitalul Clinic Central din Kunțevo, rezervat oficialilor de rang înalt din guvern și elitelor ruse din domeniul afacerilor. Doctorii care se străduiau să-i salveze viața o făceau în zadar. Nu existau medicamente, nici vreun tratament de urgență care să împiedice distrugerea inevitabilă a celulelor și organelor lui Dragunov. Din toate punctele de vedere, era deja mort.

Însă avea să mai zăbovească trei săptămâni groaznice, în vreme ce statutul în lume al Moscovei plonja la adâncimi nemaivăzute de la doborârea zborului 007 al Korea Air Lines, în 1983. Demonstrații antirusești au avut loc peste tot în lumea arabă și musulmană. O bombă a explodat

în fața ambasadei Rusiei din Cairo. Protestatarii au luat cu asalt ambasada din Pakistan.

În Occident, reacția a fost pașnică, dar devastatoare pentru interesele financiare și diplomatice ale Rusiei. Întâlniri au fost contramandate, conturi bancare au fost blocate, ambasadori au fost rechemați, agenți de teren cunoscuți ai SVR au fost trimiși la plimbare. Londra a fost selectivă cu expulzările, deoarece dorea să transmită un mesaj. Doar Dmitri Mentov și Evgheni Teplov, doi agenți SVR care acționau sub acoperire diplomatică, au fost declarați *persona non grata* și li s-a ordonat să plece. În aceeași seară, un agent MI6 de rang înalt, pe nume Charles Bennett, a fost arestat discret în gara St. Pancras, în vreme ce urca într-un Eurostar spre Paris. Publicul britanic n-avea să afle niciodată de arestare.

Multe alte lucruri n-au fost împărtășite publicului, toate în numele securității naționale. De exemplu, nu i s-a spus cum anume și când a aflat Serviciul Secret de Informații că o echipă de asasini ruși se afla pe teritoriul britanic. Și nu i s-a dat o explicație satisfăcătoare a motivului pentru care lui Konstantin Dragunov i s-a permis că plece din țară după ce și-a recunoscut rolul în această operațiune.

Sub privirea mereu aprigă a presei, curând au apărut fisuri în relatarea oficială. În cele din urmă, Downing Street a recunoscut că ordinul a venit de la însuși prim-ministru, cu toate că nu se spuneau prea multe despre motivele lui. Un respectat reporter de investigații de la *Guardian* a sugerat că Dragunov fusese eliberat în schimbul unui ostatic, după ce fusese supus unui interogatoriu dur. Declarația prudentă a Stellei McEwan, că niciun agent al Poliției Metropolitane nu-l brutalizase pe oligarh, a lăsat deschisă posibilitatea s-o fi făcut altcineva.

Aproape uitat în vârtejul controversei era prințul moștenitor Abdullah bin Abdulaziz Al Saud. Conform postului oficial saudit Al Arabiya, el a murit la nouă zile după întoarcerea de la Londra, la ora 4.37 dimineața. Printre cei aflați la căpătâiul lui se numărase iubitul său nepot, prințul Khalid bin Mohammed.

Dar, mai întâi de toate, de ce-l otrăviseră rușii pe prințul moștenitor? Oare Kremlinul nu le făcea curte insistentă unor noi prieteni din lumea arabă? Oare Rusia nu se afla în procesul înlocuirii ca putere dominantă în regiune a americanilor, care se retrăgeau? De la Riad nu se auzea decât tăcere. De la Moscova, negări și trimiteri pe piste false. Experții invitați de televiziuni făceau speculații. Reporterii de investigații scormoneau și cerneau. Nimeni nu se apropia nici pe departe de adevăr.

Și totuși, existau peste tot indicii – într-un consulat din Istanbul, într-o școală particulară din Geneva și pe un câmp din sud-vestul Franței. Dar, la fel ca urma radiațiilor, dovezile nu se vedeau cu ochiul liber. O jurnalistă știa mai multe decât majoritatea, dar, din motive pe care nu le-a împărtășit colegilor, a preferat să tacă.

În seara în care Kremlinul a anunțat cu întârziere moartea lui Konstantin Dragunov, ea a plecat din biroul său din Berlin și, ca de obicei, a privit strada în amândouă direcțiile, după care s-a dus la o cafenea de pe Friedrichstrasse, de lângă vechiul punct de control Charlie. O urmăreau, era sigură de asta. Într-o zi aveau să o abordeze. Și ea avea să fie pregătită.

•

Mai exista o ultimă pistă a radiației, a cărei existență n-avea să fie dezvăluită niciodată. Se întindea de la aeroportul London City la o cafenea de pe o plajă din Olanda, la un apartament din Ierusalim și la ultimul etaj al unui bloc de birouri din Tel Aviv. Era, a declarat Uzi Navot, încă o piatră de hotar în mandatul deja strălucit al lui

Gabriel la conducere. Era singurul director general care ucisese pe teren și singurul care fusese rănit în explozia unei bombe. Acum își câștigase dubioasa reputație de a fi primul contaminat de radiație, rusească sau de alt fel. Navot s-a plâns, în glumă, de norocul rivalului său.

— Poate, i-a spus lui Gabriel când s-a întors pe bulevardul Regele Saul, ar trebui să ieși din joc cât ești în avantaj.

— Am încercat. De fapt, de mai multe ori.

Cineva îi lipise pe ușa biroului un semn galben cu ATENȚIE ZONĂ DE RADIAȚII și, la prima întrunire cu personalul de conducere, Yossi Gavish i-a dăruit ceremonios un contor Geiger și un combinezon hazmat pe care era brodat numele lui. Așa au sărbătorit. Oricum, operațiunea fusese un succes uriaș. Gabriel își ademenise în mod strălucit rivalul să facă o gafă colosală. Astfel, izbutise să stăvilească influența crescândă a Rusiei în Orientul Mijlociu și, în același timp, să-i elimine marioneta de la Riad. Tronul saudit era din nou la îndemâna lui Khalid. Tot ce mai trebuia să facă era să-și convingă tatăl și Consiliul Loialității să-i mai dea o șansă. În cazul în care Khalid avea să reușească, datoria sa față de Gabriel avea să fie enormă. Împreună, puteau să schimbe Orientul Mijlociu. Posibilitățile pentru Israel – ca și pentru Gabriel și Birou – erau infinite.

Însă prima prioritate era Iranul. În seara aceea a petrecut câteva ore în strada Kaplan, informându-l pe prim-ministru despre conținutul arhivelor nucleare iraniene secrete. Iar în seara următoare stătea puțin în afara cadrului când prim-ministrul a dezvăluit acele descoperiri într-o conferință transmisă în direct la o oră de vârf în întreaga lume. După trei zile, i-a spus lui Uzi Navot să le facă reporterilor de la *Haaretz* și *New York Times* o informare cosmetizată despre operațiunea din Iran. Mesajul articolelor era de neconfundat. Gabriel ajunsese în inima Teheranului și furase cele mai

prețioase secrete ale regimului. Și dacă iranienii mai îndrăzneau vreodată să reînceapă programul de înarmare nucleară, avea să se întoarcă.

Și totuși, cu toate succesele sale, Reema rareori îi părăsea gândurile. În iureșul operațiunii împotriva rușilor avusese parte de un scurt răgaz. Dar acum, că revenise pe bulevardul Regele Saul, Reema nu-i dădea pace. Îi apărea în vise în pardesiul ei cu brandenburguri și cu pantofii de lac. Uneori aducea cu Nadia al-Bakari, iar într-un vis îngrozitor i-a apărut cu înfățișarea fiului lui Gabriel, Daniel. Cadrul nu era undeva, pe coclauri, în Franța, ci o piață înzăpezită din Viena. Copilul cu pardesiu cu brandenburguri și pantofi de lac, fata cu chipul unui băiat, încerca să pornească motorul unui Mercedes. „Nu-i așa că-i frumos?" a zis copila când a explodat bomba. Apoi, în timp ce o cuprindeau flăcările, s-a uitat la Gabriel și a zis: „Un ultim sărut…"

În seara următoare, la o cină liniștită cu *fettuccine* și ciuperci, la măsuța de cafenea din bucătărie, i-a povestit Chiarei exact ce se petrecuse pe câmpul din sud-vestul Franței. Vocea rusoaicei la telefon, glonțul care a spart luneta mașinii, Khalid care aduna membrele Reemei la lumina albă orbitoare a farurilor. Bomba, a zis Gabriel, îi fusese destinată lui. Îi pedepsise pe cei răspunzători, îi învinsese la marele joc al amăgirii care avea să schimbe cursul istoriei în Orientul Mijlociu. Și totuși, Reema dispăruse pe vecie. Mai mult, răpirea și felul brutal cum fusese ucisă nu fuseseră date publicității. Aproape că era ca și cum n-ar fi existat vreodată.

— Atunci, poate, a zis Chiara, ar trebui să faci ceva în această privință.

— Ce anume?

Ea și-a pus mâna peste a lui Gabriel.

— N-am timp, a protestat el.

— Am văzut cât de repede acționezi atunci când îți pui mintea.

Gabriel a cântărit ideea.

— Presupun că i-aș putea cere lui Efraim să mă lase să folosesc laboratorul de restaurare de la muzeu.

— Nu, a zis Chiara. O să lucrezi aici, în apartament.

— Cu copiii acasă?

— Firește. Chiara a zâmbit. E vremea ca ei să-l vadă pe adevăratul Gabriel Allon.

•

Ca întotdeauna, și-a pregătit singur pânza – 180x120 cm, pe cadru de stejar, țesătură de in italiană. Pentru grund a folosit formula pe care o învățase la Veneția de la maestrul restaurator Umberto Conti. Paleta sa era Veronese, cu un strop de Tițian.

N-o văzuse pe Reema decât o dată, în condiții pe care, oricât ar fi încercat, nu le putea uita. De asemenea, văzuse fotografia pe care i-o făcuseră rușii când era în captivitate în Țara Bascilor, în Spania. Și ea rămăsese întipărită în amintirea lui Gabriel. Fata era obosită și slabă, cu părul încâlcit. Dar fotografia îi arăta structura osoasă regală și, mai important, caracterul. Că asta era de bine sau de rău, Reema bint Khalid era fiica tatălui său.

Și-a făcut atelierul improvizat în living, lângă terasă. După cum îi era obiceiul, a fost foarte strict cu spațiul său de lucru. Copiii au primit instrucțiuni să nu se atingă de materialele lui. Totuși, ca măsură de precauție, își lăsa întotdeauna una dintre pensulele Winsor & Newton seria 7 într-un anumit unghi pe cărucior, ca să-și dea seama dacă a fost pe acolo vreun intrus, după cum era, invariabil, cazul. De cele mai multe ori n-au fost accidente, cu toate că o dată, când s-a întors de pe bulevardul Regele Saul, a găsit câteva amprente în colțul din stânga jos al pânzei. Analiza criminalistică a arătat că erau ale lui Irene.

Lucra când putea, în jur de o oră dimineața, câteva minute seara, după cină. Copiii rareori se

dezlipeau de el. N-a făcut schițe preliminare sau eboșe. Și totuși, meșteșugul său era impecabil. A înfățișat-o pe Reema la fel ca pe Nadia, pe un strat de alb pe un fundal de negru în stil Caravaggio. Avea brațele și picioarele în poziții copilărești, însă Gabriel a îmbătrânit-o un pic – șaisprezece – șaptesprezece ani în loc de doisprezece –, astfel încât Khalid să poată s-o aibă mai mult timp.

Treptat, în timp ce ea prindea viață pe pânză, a plecat din visele lui Gabriel. La ultima apariție i-a înmânat o scrisoare pentru tatăl ei. Gabriel a adăugat-o tabloului. După aceea, a stat mult timp în fața pânzei, cu mâna dreaptă la bărbie și cu stânga sprijinindu-i cotul, cu capul un pic aplecat, atât de cufundat în gânduri, încât nu și-a dat seama că Chiara stă lângă el.

— E terminat, signor Delvecchio?

— Nu, a spus el, ștergând vopseaua de pe pensulă. Nu chiar.

81.

LANGLEY – NEW YORK

Morris Payne, directorul CIA, l-a sunat în acea după-amiază pe Gabriel pe linia securizată și i-a cerut să meargă la Washington. Nu era chiar o somație, dar nu era nicio invitație pe care s-o poți refuza. După ce s-a prefăcut că își consultă calendarul, Gabriel a spus că poate să meargă cel mai devreme marțea următoare.

— Am o idee mai bună. Ce-ar fi să vii mâine?

În realitate, Gabriel abia aștepta să facă acea călătorie. Îi datora lui Payne povestea amănunțită a operațiunii de îndepărtare a lui Abdullah de la succesiune. În plus, avea nevoie de Payne și de șeful lui de la Casa Albă ca să pună la cale accederea la tron a lui Khalid. Consiliul Loialității

încă nu desemnase un nou prinț moștenitor. Din nou Arabia Saudită era condusă de un octogenar bolnav care nu avea un succesor desemnat.

Gabriel a prins un zbor de noapte spre Washington și s-a întâlnit cu Payne a doua zi, în biroul lui de la etajul șapte din Langley. S-a dovedit că nu era nevoie ca Gabriel să se confeseze în legătură cu rolul pe care-l jucase în înlăturarea lui Abdullah. Americanul știa tot.

— Cum?

— O sursă din SVR. Se pare că ai creat o harababură pe cinste acolo.

— Ceva despre Rebecca Manning?

— Vrei să zici Philby? Payne a clătinat din cap cu amărăciune. Când aveai de gând să-mi spui?

— N-aveam căderea s-o fac, Morris.

— Se pare că atârnă de un fir de păr.

— I-am spus să nu se întoarcă.

— Ai *văzut-o*?

— În Olanda, a zis Gabriel. A trebuit să aranjăm un schimb de prizonieri.

— Dragunov în schimbul fetei? Payne și-a mângâiat gânditor maxilarul proeminent. Îți amintești cina noastră recentă?

— Cu mult drag.

— Când ți-am spus că poate ai vrea să te gândești să-l dai deoparte pe Abdullah pentru binele regiunii, te-ai uitat la mine de parcă tocmai ți-aș fi spus s-o lichidezi pe Maica Tereza.

Gabriel n-a zis nimic.

— De ce nu ne-ai inclus și pe noi?

— Prea multe moașe.

— Arabia Saudită este aliata *noastră.*

— Și, mulțumită mie, lucrurile stau încă așa. Tot ce trebuie să faceți acum este să trimiteți la Riad un semnal că Washingtonul ar privi favorabil redesemnarea lui Khalid ca prinț moștenitor.

— Din ce auzim noi, nu va fi prinț moștenitor mult timp.

— Probabil nu.

— E pregătit?

— Va fi diferit, Morris.

Payne nu părea așa de sigur. A trecut brusc la altceva, un obicei al său în conversații.

— Aud că rușii i-au tras o scărmăneală zdravănă.

— Lui Sarah?

Payne a încuviințat din cap.

— În acele împrejurări, a zis Gabriel, ar fi putut să fie mai rău.

— Cum a rezistat pe teren?

— Are un talent nativ, Morris.

— Și atunci de ce lucrează la un muzeu din New York?

— Citește-i dosarul.

— Tocmai am făcut-o. Pe biroul lui Payne era o copie. Vreo șansă s-o convingi să se întoarcă la Agenție?

— Mă îndoiesc.

— De ce nu?

— S-ar putea să mă înșel, a zis Gabriel, dar cred că e deja a altcuiva.

•

Gabriel a plecat de la Langley la timp ca să prindă trenul de ora trei spre New York. O mașină de la consulatul Israelului l-a așteptat la Penn Station și l-a dus prin seara caldă de primăvară la colțul dintre Second Avenue și East Sixty-Fourth Street. Restaurantul italian în care a intrat era de modă veche și foarte zgomotos. S-a strecurat cu greu prin mulțimea de la bar și s-a dus la masa la care Sarah, într-un costum negru de femeie de afaceri, sorbea dintr-un martini cu trei măsline. Când Gabriel s-a apropiat, ea i-a zâmbit și și-a ridicat fața ca să fie sărutată. Nu mai avea nicio urmă din călătoria de noapte peste Marea Nordului împreună cu un asasin rus pe nume Nikolai. De fapt, și-a zis Gabriel în timp ce se așeza, Sarah arăta mai radioasă ca oricând.

— Ia și tu unul din astea, a zis, ciocănind cu o unghie lustruită în buza paharului. Îți jur că o să te scape de durerea aia de spate.

Gabriel a comandat *sauvignon blanc* italian și a primit pe dată cel mai mare pahar de vin pe care îl văzuse în viața sa.

Sarah a ridicat puțin paharul.

— Pentru lumea spionilor! S-a uitat în jur, prin sala ticsită. Fără micii prieteni?

— N-am putut să fac rost de rezervare pentru ei.

— Vrei să zici că ești doar al meu? Hai să facem ceva de-a dreptul scandalos. Sarah a zâmbit răutăcios și a sorbit din băutură. Avea vocea și purtarea de altă dată. Ca de obicei, Gabriel a avut impresia că stă de vorbă cu un personaj dintr-un roman de Fitzgerald. Cum a fost la Langley? l-a întrebat ea.

— Morris nu s-a putut abține să nu vorbească despre tine.

— Le e dor de mine?

Gabriel a zâmbit.

— Întregul oraș jelește. Morris ar face orice ca să te ia înapoi.

— Ce s-a făcut făcut rămâne. A coborât vocea până la șoaptă. În afară de cazul în care este vorba despre Khalid. L-ai împiedicat pe eroul nostru tragic să se distrugă singur. A zâmbit. E „restaurat”.

— La propriu, a zis Gabriel.

— Morris a dat undă verde revenirii lui Khalid?

Gabriel a încuviințat din cap.

— La fel și Casa Albă. Sezonul al doilea din serialul lui Khalid e pe cale să înceapă să fie turnat.

— Să sperăm că e ceva mai puțin palpitant decât primul.

Un chelner și-a făcut apariția. Sarah a comandat *insalata Caprese* și soté de vițel. Gabriel a cerut același lucru.

— Cum merge munca? a întrebat-o.

— După cum se pare, colecția Nadia al-Bakari n-a căzut de pe pereții Muzeului de Artă Modernă cât am fost eu plecată. De fapt, angajații mei aproape că n-au observat că lipsesc.

— Ce planuri ai?

— O schimbare de decor, cred.

De această dată, Gabriel a fost cel care s-a uitat prin sală.

— E destul de plăcut aici, Sarah.

— Upper East Side? Are farmecul lui, dar întotdeauna am preferat Londra. Mai ales Kensington.

— Sarah…

— Știu, știu.

— Te-ai dus la Londra să-l vezi?

— În weekendul trecut. A fost aproape la fel de bine pe cât e de bun martiniul ăsta. Trebuie să spun, căsuța lui e divină, chiar și fără mobilă.

— Ți-a spus de unde a avut banii ca s-o cumpere?

— A pomenit de un oarecare Don Orsati din insula Corsica. Are o casă acolo, știi.

— Și un Monet. Gabriel s-a uitat la Sarah cu reproș. E prea bătrân pentru tine.

— E cel mai tânăr bărbat cu care am ieșit în oraș de multă vreme. Și apoi, l-ai văzut vreodată fără haine?

— *Tu* l-ai văzut?

Sarah s-a uitat în altă parte.

— Nu pot să fac nimic ca să te conving să te răzgândești?

— De ce să încerci?

— Pentru că, probabil, nu-i înțelept din partea ta să te legi de un om care obișnuia să-și câștige pâinea omorând.

— Dacă tu poți să treci peste trecutul lui Christopher, de ce n-aș putea și eu?

— Pentru că eu nu m-am gândit niciodată să mă mut la Londra ca să trăiesc cu el. Gabriel a dat

drumul aerului din piept, încet. Unde ai de gând să lucrezi?

— Poate că o să te surprindă, dragul meu, dar banii nu sunt o problemă. Tata mi-a lăsat destui. Acestea fiind spuse, mi-ar plăcea să fac ceva.

— Ce-ai în minte?

— O galerie, probabil.

Gabriel a zâmbit.

— E una frumoasă în Mason's Yard din St. James's. E specializată în vechi maeștri italieni. Proprietarul spune de vreo doi ani că vrea să se retragă. Caută pe cineva care să preia afacerea.

— Care e situația lui financiară? a întrebat Sarah, cu o grijă justificată.

— Mulțumită asocierii lui cu un anumit om de afaceri rus, e foarte bună.

— Christopher mi-a spus totul despre operațiune.

— Nu, zău? a zis Gabriel iritat. Ți-a spus și despre Olivia Watson?

Sarah a încuviințat din cap.

— Și despre Maroc. Îmi pare rău doar că nu am fost invitată.

— Galeria Oliviei e pe Bury Street, a avertizat-o Gabriel. Ai putea să dai nas în nas cu ea.

— Și Christopher ar putea să dea nas în nas cu Mihail data viitoare când noi o să…

Sarah a lăsat ideea neterminată.

— Ar putea să devină cam incestuos.

— Ar putea, dar ne descurcăm noi cumva, a zis Sarah și a zâmbit cu tristețe. Întotdeauna o facem, nu-i așa, Gabriel?

Tocmai atunci BlackBerry-ul lui a vibrat. Pulsația distinctivă i-a semnalat că era un mesaj urgent de pe bulevardul Regele Saul.

— Ceva grav? a întrebat Sarah.

— Consiliul Loialității tocmai l-a numit pe Khalid din nou prinț moștenitor.

— A mers repede.

Dintr-odată, și telefonul lui Sarah a vibrat. A zâmbit când a citit mesajul.

— Dacă e Keller, spune-i că vreau să vorbim.

— Nu-i Keller, e Khalid.

— Ce vrea?

Ea i-a înmânat telefonul.

— Pe tine.

82.

TIBERIAS

Primele gesturi oficiale ale lui Khalid bin Mohammed după redobândirea statutului de prinț moștenitor au fost să rupă relațiile cu Federația Rusă și să-i expulzeze pe toți cetățenii ruși din Regatul Arabiei Saudite. Analiștii regionali i-au aplaudat moderația. Vechiul Khalid, spuneau ei, ar fi putut să acționeze necugetat. Însă noul Khalid a demonstrat perspicacitatea și prudența unui om de stat cu experiență. Era clar, au speculat ei, că o voce mai înțeleaptă îi șoptește la ureche.

Pe plan intern, a acționat repede pentru a îndrepta răul făcut de scurtul regim al unchiului său – precum și o parte din răul făcut de el însuși. A eliberat din închisoare activistele pentru drepturile femeilor și susținătorii reformei democratice. Ba chiar l-a eliberat pe un blogger popular care, la fel ca Omar Nawwaf, îl criticase direct. Pe măsură ce temuții *mutaween* se retrăgeau de pe străzile din Riad, a revenit viața. S-a deschis un cinematograf nou. Tinerii saudiți umpleau cafenelele până noaptea târziu.

Însă în cea mai mare parte, acțiunile lui Khalid erau caracterizate de o nouă prudență. În curtea sa regală, cu toate că era plină de supuși gata să-i îndeplinească poruncile, erau și câțiva tradiționaliști din vechea gardă, sugerându-le

observatorilor din Orientul Mijlociu că intenționează să revină la practica Al Saud de a guverna prin consens. Dacă vechiul Khalid fusese un bărbat grăbit, noul Khalid părea să prefere schimbarea treptată, nu pripa. „Shwaya, shwaya" a devenit un fel de mantră oficială. Și totuși, nu era un lider cu care să te joci, după cum a descoperit un reformator important după ce l-a interpelat pe Khalid în timpul unei apariții în public. Condamnarea la un an de închisoare a arătat limpede care erau limitele toleranței lui KBM față de lipsa de obedientă. Khalid e un despot luminat, au spus observatorii, dar nu mai puțin despot.

Și comportamentul i s-a schimbat. Și-a vândut super-iahtul și castelul din Franța și a returnat câteva miliarde de dolari oamenilor pe care îi luase prizonieri la hotelul Ritz-Carlton. De asemenea, s-a despărțit de o mare parte din colecția sa de artă. A încredințat vânzarea tabloului *Salvator Mundi* firmei Isherwood Fine Arts din Mason's Yard, Londra. Sarah Bancroft, care lucrase la Muzeul de Artă Modernă din New York, a fost înregistrată ca reprezentantă în tranzacție.

Soția lui, Asma, a apărut alături de el în public, însă prințesa Reema, fiica sa, n-a fost văzută nicăieri. Circula zvonul că a fost înscrisă într-o școală la modă din Elveția. Însă a fost curmat curând de un articol exploziv din revista germană *Der Spiegel.* Bazat parțial pe reportajele lui Omar Nawwaf, descria în detaliu seria de evenimente care dusese la spectaculoasa cădere în dizgrație a lui KBM și readucerea lui la putere, în cele din urmă. Khalid, după câteva zile de tăcere, a oferit o confirmare înlăcrimată a autenticității articolului.

Ceea ce a provocat, în special în Occident, încă o mare reevaluare. Poate că rușii, cu toată nesăbuința lor, le făcuseră o favoare. Poate că era vremea să-l ierte pe tânărul prinț și să-l primească înapoi cu brațele deschise. Din Washington până pe Wall Street și din Hollywood până în Silicon

Valley toți cei care îl ocoliseră îl implorau dintr-odată să se întoarcă. Însă un bărbat îi stătuse alături când nimeni altcineva nu dorise s-o facă. Și invitația acestui bărbat a fost cea pe care, într-o seară înăbușitoare de vară din iunie, a acceptat-o Khalid.

•

Noul KBM, la fel ca vechiul, întârzia întotdeauna. Gabriel îl așteptase la ora cinci după-amiaza, dar era aproape șase și jumătate când Gulfstreamul lui a aterizat, în sfârșit, la baza IAF din Ramat David. A coborât singur din cabină, îmbrăcat într-un sacou bine croit și cu ochelari de aviator care sclipeau în soarele de la începutul serii. Gabriel i-a întins mâna, dar din nou a avut parte de o îmbrățișare călduroasă.

Au ieșit din bază și au traversat orașul în care venise pe lume Gabriel. Părinții lui, i-a spus lui Khalid, erau originari din Germania, supraviețuitori ai Holocaustului. La fel ca toți ceilalți din Ramat David, familia Allon trăise într-o căsuță din bolțari. A lor era plină cu fotografiile celor dragi pierduți în focurile din *Shoah.* Ca să scape de jalea din casa alor săi, Gabriel rătăcea prin Valea Jezreel, pământul dat de Iosua tribului Zebulun, unul dintre cele douăsprezece triburi ale vechiului Israel. Își petrecuse o mare parte din viața de adult în străinătate sau în Ierusalim. Însă valea, i-a spus lui Khalid, avea să fie întotdeauna căminul său.

În timp ce mergeau spre est pe autostrada 77, telefonul lui Khalid a sunat și a vibrat fără încetare.

Mesajele erau de la Casa Albă. Khalid a explicat că el și președintele plănuiesc o scurtă întâlnire la New York în timpul ședinței anuale a ONU din septembrie. Dacă totul mergea bine, avea să se întoarcă mai târziu în America, în toamnă, pentru o întâlnire oficială la vârf la Washington.

— Se pare că totul este iertat. S-a uitat la Gabriel. Presupun că n-ai avut nimic de-a face cu asta?

— Americanii n-au avut nevoie de nicio încurajare din partea mea. Abia așteaptă să normalizeze relațiile.

— Dar tu ești cel care m-a făcut din nou frecventabil. A tăcut un pic. Tu și Omar Nawwaf. Articolul din *Der Spiegel* a ridicat norul de deasupra mea o dată pentru totdeauna.

Până la urmă, Khalid și-a închis telefonul. În următoarele treizeci de minute, pe când traversau Galileea de Sus, i-a făcut lui Gabriel o informare absolut remarcabilă – un tur secret al Orientului Mijlociu avându-l drept ghid pe nimeni altcineva decât pe conducătorul *de facto* al Arabiei Saudite. GID saudit auzea lucruri urâte despre șeful Gărzii Revoluționare Iraniene, ceva despre un mișmaș financiar. Curând, informații neprelucrate aveau să pornească spre bulevardul Regele Saul. Khalid și GID erau nerăbdători să joace un rol în Siria acum, când americanii se îndreptau spre ieșire. Poate că GID și Biroul ar putea elabora un program secret pentru a face viața în Siria mai puțin confortabilă pentru iranieni și aliații lor, Hezbollah. Gabriel i-a cerut lui Khalid să intervină pe lângă Hamas ca să oprească rachetele din Gaza. Khalid a spus că va face tot ce-i stă în putință.

— Dar nu te aștepta la prea mult. Smintiții ăia din Hamas mă urăsc aproape la fel de mult cât te urăsc pe tine.

— Ce-ai auzit despre planul de pace în Orientul Mijlociu al administrației?

— Nu prea multe.

— Poate că ar trebui să venim cu planul nostru de pace – tu și cu mine.

— *Shwaya, shwaya,* prietene.

În cele din urmă, au ajuns la câmpia pârjolită pe care, într-o după-amiază toridă de iulie, în 1187, Saladin a învins armatele înnebunite de sete ale

cruciaților într-o bătălie crâncenă care avea să lase din nou Ierusalimul în mâinile musulmanilor. După un moment au zărit Marea Galileii. S-au îndreptat spre nord de-a lungul țărmului, până ce au ajuns la o vilă ca o fortăreață cocoțată pe o coastă stâncoasă. Câteva mașini de oraș și SUV-uri se înșirau pe aleea în pantă abruptă.

— Unde suntem? a întrebat Khalid.

Gabriel a deschis portiera și a coborât.

— Vino cu mine, a zis. O să-ți arăt.

•

Ari Shamron aștepta în hol. S-a uitat o vreme precaut la Khalid înainte să-i întindă o mână cu pete hepatice.

— N-am crezut vreodată că va veni această zi.

— N-a venit, a răspuns Khalid conspirativ. Cel puțin, nu oficial.

Shamron a arătat spre living, unde erau adunați cei mai mulți dintre angajații de rang superior din Birou – Eli Lavon, Yaakov Rossman, Dina Sarid, Rimona Stern, Mihail Abramov și Natalie Mizrahi, Uzi și Bella Navot. Chiara și copiii stăteau lângă un șevalet din lemn de stejar. Pe el era un tablou acoperit cu o țesătură neagră.

Khalid s-a uitat mirat la Gabriel.

— Ce este acolo?

— Ceva care să înlocuiască tabloul acela al tău de Leonardo.

Gabriel a încuviințat din cap spre Rafael și Irene. Cu ajutorul Chiarei, au scos giulgiul negru. Khalid s-a clătinat un pic și și-a dus o mână la inimă.

— Dumnezeule mare! a șoptit.

— Iartă-mă, ar fi trebuit să te previn.

— Arată… Vocea lui Khalid s-a stins. A întins o mână spre fața Reemei, apoi spre scrisoare. Ce este?

— Un mesaj pentru tatăl ei.

— Ce spune?

— Asta e între voi doi.

Khalid a examinat colțul din dreapta jos al pânzei.

— Nu are semnătură.

— Pictorul a dorit să rămână anonim, ca să nu-și eclipseze subiectul.

Khalid a ridicat privirea.

— E celebru pictorul?

Gabriel a zâmbit cu tristețe.

— În unele cercuri.

•

Au mâncat afară, pe terasă, supravegheați de portretul Reemei. Masa a fost somptuoasă, bucătărie israeliană și arabă, printre care faimosul pui condimentat marocan al lui Gilah Shamron, despre care Khalid a spus că era cel mai bun fel de mâncare pe care-l gustase vreodată. În mod discret, a refuzat vinul oferit de Gabriel. Curând, avea să fie custodele celor două moschei sfinte din Meca și Medina, a explicat. Zilele în care bea alcool, fie și cu măsură, apuseseră.

Înconjurat de Gabriel și de șefii de departamente ai acestuia, Khalid nu a vorbit despre trecut, ci despre viitor. Drumul din fața lor, le-a atras atenția, avea să fie greu. Cu toate bogățiile ei, țara era tradițională, înapoiată și, din multe puncte de vedere, barbară. Mai mult, mijea altă Primăvară Arabă. A arătat limpede că nu avea să tolereze o rebeliune fățișă împotriva regimului său. Le-a cerut să aibă răbdare, să aibă așteptări politice realiste și să facă viața suportabilă pentru palestinieni. Cumva, cândva, ocupația teritoriului arab trebuia să se încheie.

Puțin înainte de ora unsprezece s-au auzit sirenele de-a lungul țărmului. O clipă mai târziu, o rachetă Hezbollah s-a arcuit peste Golan, și dintr-o baterie Iron Dome din Galileea s-a înălțat o rachetă ca s-o intercepteze. După aceea, Gabriel și Khalid au stat singuri lângă balustrada terasei, urmărind un vas care plutea pe lac, cu etrava scăldată într-o lumină de poziție verde.

— E cam mic, a zis Khalid.

— Lacul?

— Nu, barca.

— Probabil că n-are discotecă.

— Sau o „snow room”.

Gabriel a râs încet.

— Îi simți lipsa?

Khalid a clătinat din cap.

— Nu simt decât lipsa fiicei mele.

— Sper că portretul e de ajutor.

— Este cea mai frumoasă pictură pe care am văzut-o în viața mea. Dar trebuie să mă lași să ți-o plătesc.

Gabriel a fluturat mâna în semn că nu.

— Atunci îngăduie-mi să-ți dau asta.

Khalid a ridicat un *stick.*

— Ce este?

— Un cont bancar din Elveția cu un milion de dolari.

— Am o idee mai bună. Folosește banii ca să fondezi la Riad Școala de Jurnalism „Omar Nawwaf”. Pregătește următoarea generație de reporteri, jurnaliști și fotografi arabi. Apoi dă-le libertatea să scrie și să publice tot ce vor, indiferent dacă te calcă sau nu pe bătături.

— Asta este cu adevărat tot ce vrei?

— Nu, a zis Gabriel, dar e un bun punct de pornire.

— De fapt, plănuiam să pornesc din alt loc. Khalid a pus la loc stick-ul în buzunarul de la sacou. E ceva ce trebuie să fac înainte să devin rege. Speram că ai vrea să joci rolul de intermediar.

— La ce te-ai gândit?

Khalid i-a explicat.

— Ea nu-i grozav de greu de găsit, a zis Gabriel. Nu trebuie decât să-i trimiți un e-mail.

— I-am trimis. De fapt, mai multe. Nu răspunde. Nu-mi răspunde nici la telefon.

— Nu-mi pot închipui de ce.

— Poate că ai vrea s-o contactezi în numele meu.

— De ce eu?

— Pari să ai un anumit raport cu ea.

— Nu i-aș zice chiar așa.

— Poți să aranjezi?

— O întâlnire? Gabriel a clătinat din cap. E o idee proastă, Khalid.

— Specialitatea mea.

— E prea supărată. Lasă să mai treacă puțin timp. Sau, și mai bine, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— Nu știi multe despre arabi, nu-i așa?

— Învăț tot mai multe pe zi ce trece.

— E o parte esențială a culturii noastre, a zis Khalid. Trebuie să compensezi tu însuți o pierdere.

— Bani însângerați?

— O expresie nefericită. Dar, da, bani însângerați.

— Ce trebuie să faci, a zis Gabriel, este să accepți responsabilitatea deplină pentru ceea ce s-a petrecut la Istanbul și să ai grijă să nu se mai întâmple vreodată.

— N-o să se mai întâmple.

— Spune-i-o ei, nu mie.

— Asta am de gând.

— În acest caz, a zis Gabriel, o s-o fac, dar să cadă pe capul tău dacă merge ceva prost.

— E un proverb evreiesc? a întrebat Khalid și a aruncat o privire la ceasul de la mână. S-a făcut târziu, prietene. Poate că e vremea să plec.

83.

BERLIN

Gabriel i-a telefonat a doua zi dimineață și a lăsat un mesaj vocal. A trecut o săptămână până ca ea să-și dea osteneala să-l sune, ceea ce nu era un început prea promițător. Da, a zis după ce i-a auzit

propunerea, vrea să asculte ce are Khalid de spus. Însă ultimul lucru pe care trebuie să-l aștepte de la ea ar fi garanția iertării. N-o interesau nici banii lui mânjiți cu sânge. Când Gabriel i-a spus ideea sa, a fost sceptică. „Palestinienii vor avea o țară independentă", a zis, „înainte să deschidă Khalid la Riad o școală de jurnalism cu numele lui Omar".

A insistat ca întâlnirea să aibă loc la Berlin. Ambasada, desigur, ieșea din discuție, și nu-i plăcea ideea să meargă la reședința ambasadorului și nici chiar la un hotel. Khalid a fost cel care a propus apartamentul în care ea locuise odinioară împreună cu Omar, în vechiul cartier Mitte din estul Berlinului. Agenții lui trecuseră pe acolo în mod regulat și îl cunoșteau bine. Chiar și așa, avea să fie nevoie de o cercetare amănunțită – de fapt, o scotocire – înainte de sosirea lui. Întâlnirea nu avea să fie înregistrată și ulterior nu aveau să fie făcute declarații publice. Și, nu, nu avea să fie servit cu nimic. Era îngrijorat că rușii complotează să-l omoare în același fel în care îi omorâseră unchiul. Temerile lui, și-a zis Gabriel, erau cu totul justificate.

Așa se face că într-o după-amiază caldă, fără vânt, din Berlin, la începutul lui iulie, când frunzele teilor atârnau fără vlagă, iar norii erau joși și întunecați, un șir de limuzine Mercedes s-a arătat ca o procesiune funerară sub fereastra Hanifei Khoury. Încruntându-se, ea s-a uitat la ceas. Era trei și jumătate. El întârziase o oră și jumătate.

Ora locală KBM…

S-au deschis câteva portiere. Pe una a coborât Khalid. A traversat trotuarul spre intrarea blocului, urmat de un singur bodyguard. Nu se temea, și-a zis Hanifa. Avea încredere în ea, așa cum și ea avusese încredere în el în acea după-amiază din Istanbul. După-amiaza în care îl văzuse pe Omar pentru ultima oară.

S-a îndepărtat de fereastră și s-a uitat prin salonul apartamentului. Erau peste tot fotografii ale lui Omar. Omar la Bagdad. Omar la Cairo. Omar cu Khalid.

Omar la Istanbul…

În acea dimineață, o echipă de la ambasada Arabiei Saudite cercetase cu minuțiozitate tot apartamentul, fără să spună ce căuta. N-au cercetat ghiveciul mare de lut de pe terasa care dădea spre curtea interioară. A, au smotocit mușcatele Hanifei, dar n-au răscolit pământul umed de sub ele.

Obiectul pe care îl ascunsese acolo, învelit într-o pânză cauciucată, închis într-o pungă de plastic etanșă, era acum în mâna sa. Îl cumpărase de la Tariq, un puști cam într-o ureche din comunitatea palestiniană, un găinar, un rapper ratat, un golan. I-a spus lui Tariq că e pentru un articol pe care îl scrie pentru ZDF. N-a crezut-o.

Clădirea sa era veche și liftul făcea nazuri. Au trecut două sau trei minute până ce a auzit, în sfârșit, pe coridor pașii bărbătești apăsați. Și o voce de bărbat. Vocea diavolului. Părea că vorbește la telefon. Ea spera că vorbește cu israelianul. Ce poezie perfectă, și-a zis. Darwish însuși n-ar fi putut s-o scrie mai bine.

În timp ce se îndrepta spre holul de la intrare, îl vedea pe Omar pășind în consulat, la ora 13.14. Nu putea decât să-și închipuie ce se întâmplase după aceea. Existase oare măcar un moment de cordialitate prefăcută ori se năpustiseră numaidecât pe el, ca niște fiare? Așteptaseră să fie mort ca să-l facă bucăți sau era încă viu și conștient când tăișul i s-a înfipt în carne? O astfel de faptă nu poate să fie iertată, doar răzbunată. Khalid știa asta mai bine decât oricine. La urma urmei, era arab. Un fiu al deșertului. Și totuși, venea spre ea cu un singur om care să-l apere. La urma urmei, poate că era încă același KBM necugetat.

În cele din urmă, ciocănitul. Hanifa a întins mâna spre clanță. Bodyguardul a sărit spre ea, diavolul și-a acoperit fața. „Omar”, și-a zis Hanifa în vreme ce ridica pistolul și apăsa pe trăgaci. „Parola este Omar…”

NOTA AUTORULUI

Fata cea nouă este o lucrare de divertisment și trebuie citită strict ca atare. Numele, personajele, locurile și întâmplările prezentate sunt produsul imaginației autorului sau au fost folosite în mod fictiv.

International School din Geneva care este descrisă *în Fata cea nouă* nu există și nu trebuie să fie confundată cu École Internationale de Genève, instituție fondată în 1924 cu sprijinul Ligii Națiunilor. Vizitatorii din Muzeul de Artă Modernă din New York vor vedea nenumărate lucrări de artă extraordinare, printre care și *Noapte înstelată* a lui Van Gogh, însă „Colecția Nadia al-Bakari" nu există. Povestea lui Zizi și cea a Nadiei al-Bakari sunt relatate în *The Messenger,* care a fost publicat în 2006, și în urmarea lui din 2011, *Portrait of a Spy,* în amândouă apărând și Sarah Bancroft. Sarah e prezentă și în *The Secret Servant, Moscow Rules* și *The Defector.* M-am bucurat la fel de mult ca ea că a revenit în lumea secretă.

Am modificat după nevoile poveștii mele orarele avioanelor și trenurilor, precum și momentul producerii unor evenimente din lumea reală. Episodul uluitorului furt al arhivelor nucleare iraniene comis de Mossad *în Fata cea nouă* este cu totul speculativ și nu se bazează pe nicio informație pe care să o fi primit de la surse israeliene sau americane. Sunt sigur că Mossadul n-a planificat sau supravegheat operațiunea reală dintr-o clădire anonimă de pe bulevardul Regele Saul din Tel Aviv, pentru că acolo este doar sediul „Biroului" imaginat de mine. Capitolul 7 din *Fata cea nouă* conține o referire nu prea voalată la amplasamentul real al sediului Mossadului, care, la fel ca locuința lui Gabriel Allon de pe strada

Narkiss, este unul dintre cele mai prost păzite secrete din Israel.

Nu există o unitate franceză de contraterorism numită Grupul Alpha, cel puțin nu una de care să știu eu. Un local minunat, numit Brasserie Saint-Maurice, se află la parterul unei case vechi din Annecy, iar populara cafenea Remor este în Place du Cirque, în Geneva. Prin niciuna din ele nu găsești de obicei picior de agent secret și asasin, și nici în fermecătorul Plein Sud de pe Avenue du Général Leclerc din Carcassonne. Natural High este numele pavilionului de pe plaja din frumoasa stațiune olandeză Renesse. Din câte știu eu, nici Gabriel Allon, nici Rebecca Philby n-au dat vreodată pe acolo.

Nu trebuie să încerce nimeni să rezerve o cameră în hotelul Bedford House sau în East Anglia Inn din Frinton-on-Sea, pentru că nu există. Există, într-adevăr, un debarcader pe malul râului Twizzle din Essex, însă la uciderea brutală a paznicului de către Nikolai Azarov ar fi putut la fel de bine să fie martori clienții din restaurantul Harbour Lights. La puțin timp înainte de a intra în hotelul Dorchester din Londra, Christopher Keller a împrumutat o replică din versiunea cinematografică a Dr. *No* pentru a descrie forța de impact a unui pistol Walther PPK. Fanii lui F. Scott Fitzgerald au observat, cu siguranță, că Gabriel și Sarah au schimbat între ei două replici din *Marele Gatsby* în vreme ce cinau la un restaurant italian aflat aproape de colțul lui Second Avenue cu East Sixty-Fourth Street, în Manhattan. Se zvonește că restaurantul era Primola, preferatul meu din Upper East Side.

Este adevărat că vizitatorii din Downing Street nr. 10 zăresc adesea un motan tigrat maro cu alb dând târcoale în jurul celebrei uși negre. Numele lui este Larry și i-a fost decernat titlul de Guzgănar-șef al Cabinetului. Îi cer scuze proprietarului casei de la numărul 7 de pe St.

Luke's Mews, în Notting Hill, pentru că am transformat locuința într-o casă conspirativă a MI6, precum și ocupanților locuințelor de la numerele 70 și 71 din Eaton Square pentru că am folosit proprietățile lor private ca decor al unui asasinat comis de ruși. Sunt convins că niciun prim-ministru britanic sau șef al MI6, dacă ar fi știut de un astfel de complot, nu ar fi îngăduit să se desfășoare, chiar dacă rezultatul ar fi fost un dezastru strategic și de relații publice pentru președintele rus și serviciile sale secrete.

Am preferat să nu identific otrava radioactivă folosită de asasinii mei ruși fictivi. Însă este limpede că proprietățile ei ucigătoare sunt asemănătoare cu ale poloniului-210, elementul chimic cu grad înalt de radioactivitate folosit în noiembrie 2006 pentru a-l lichida pe Aleksandr Litvinenko, agent secret rus disident care trăia la Londra. Reacția anemică a Marii Britanii la folosirea unei arme de distrugere în masă pe teritoriul său a încurajat, fără îndoială, Kremlinul să atace un al doilea rus care trăia în Marea Britanie, Serghei Skripal, în martie 2018. Skripal, fost agent GRU și agent dublu, a supraviețuit după ce a fost expus unei neurotoxine din epoca sovietică, Noviciok. Însă Dawn Strugess, mama în vârstă de patruzeci și patru de ani a trei copii, care locuia lângă Skripal în Salisbury, orașul cu catedrala celebră, a murit la patru luni după atac, victimă colaterală în războiul cu disidenții președintelui rus, Vladimir Putin. Deloc surprinzător, Putin a ignorat cererea pe care a făcut-o fiul femeii, de a permite autorităților britanice să-i interogheze pe cei doi ruși bănuiți că ar fi asasinii.

Nu există vreun Centru Regal de Date în Riad, însă există ceva care îi seamănă foarte mult, cu denumirea ridicolă de Center for Studies and Media Affairs. Centrul, condus de Saud al-Qahtani, curtean și confident intim al prințului

moștenitor Mohammed bin Salman, și-a procurat arsenalul inițial de arme cibernetice sofisticate de la o firmă italiană numită Hacking Team. După aceea a cumpărat softuri și cunoștințele tehnice de la DarkMatter, cu baza în Emirate, și de la NSO Group, o companie israeliană despre care se spune că angajează veterani din Unitatea de Informații 8200, serviciul care supraveghează telecomunicațiile. Conform *New York Times,* firma DarkMatter a angajat și ea absolvenți ai Unității 8200, alături de câțiva americani care au lucrat la Agenția Centrală de Informații și la Agenția Națională pentru Securitate. De fapt, se spune că unul dintre directorii executivi de la DarkMatters a lucrat la unele dintre cele mai avansate operațiuni cibernetice ale NSA.

Saud al-Qahtani conducea mai mult decât Center for Studies and Media Affairs. De asemenea, conducea Saudi Rapid Intervention Group, unitatea clandestină răspunzătoare de uciderea brutală și dezmembrarea lui Jamal Khashoggi, un jurnalist saudit disident și editorialist la *Washington Post.* Unsprezece saudiți sunt puși sub acuzare în această ucidere, care a avut loc în clădirea consulatului Arabiei Saudite din Istanbul, în octombrie 2018. Oficialii saudiți au declarat, printre altele, că agenții de teren au acționat de capul lor. Cu toate astea, CIA a tras concluzia că asasinatul a fost ordonat de nimeni altul decât prințul moștenitor Mohammed bin Salman.

Nu pentru prima dată, președintele Donald Trump n-a fost de acord cu descoperirile comunității serviciilor secrete din țara sa. Într-o declarație scrisă, a repetat afirmațiile saudiților, că Khashoggi era un „dușman al statului" și un membru al Frăției Musulmane, înainte să pară că îl absolvă pe MBS de complicitate la moartea jurnalistului. „S-ar putea ca prințul moștenitor să fi avut cunoștință de acest eveniment tragic – poate

că a avut, poate că nu”. Președintele a spus în continuare: „În orice caz, relația noastră este cu Regatul Arabiei Saudite”.

Însă Arabia Saudită nu este o democrație cu instituții vechi. Este una dintre ultimele monarhii absolute ale lumii. Și, în afară de cazul în care se face vreo schimbare în succesiunea la tron, va fi condusă, poate pentru decenii întregi, de Mohammed bin Salman cel fără îndoială, nechibzuit. Prințul moștenitor saudit imaginat de mine – KBM cel educat în Occident și vorbitor de limbă engleză – era, în ultimă instanță, un personaj care putea fi mântuit. Dar mă tem că Mohammed bin Salman nu mai are, probabil, vreo șansă de reabilitare. Da, a făcut mici reforme, printre care și dreptul femeilor de a șofa, care mult timp le-a fost refuzat în regatul reacționar. Însă a și impus o înăbușire cu mană de fier a disidenței fără egal în istoria saudită recentă. MBS a promis schimbarea. În loc de asta, a adus instabilitate în regiune și represiune în țara sa.

În prezent, relațiile SUA-Arabia Saudită par să fie înghețate, iar MBS umblă prin lume în căutare de prieteni. Xi Jinping al Chinei l-a primit la Beijing la începutul anului 2019. Iar la un G20 din Buenos Aires, MBS a bătut palma, în mod scandalos, cu Vladimir Putin. O sursă din anturajul prințului moștenitor mi-a spus că salutul exuberant era un mesaj pentru criticii lui MBS din Congresul SUA. Arabia Saudită, a spus sursa, nu mai trebuia să depindă doar de America pentru protecție. Putin al Rusiei aștepta în culise, fără să pună întrebări.

Acum un deceniu, un astfel de avertisment implicit ar fi fost lipsit de forță. Dar nu mai e așa. Intervenția lui Putin în Siria a făcut din nou din Rusia o forță de care trebuie să se țină seama în Orientul Mijlociu, și prietenii tradiționali ai Americii au observat asta. Tatăl lui MBS, regele Salman, a făcut o singură călătorie în străinătate. La Moscova. Emirul Qatarului a sfidat

administrația Trump oprindu-se la Moscova în ajunul unei vizite la Washington. Al-Sisi al Egiptului a fost de patru ori la Moscova. La fel și Benjamin Netanyahu. Până și Israelul, cel mai apropiat aliat al Americii în Orientul Mijlociu, evită să se implice în regiune. Rusia lui Putin este o forță prea mare ca să fie ignorată.

Dar ar rupe vreodată un lider saudit legătura istorică cu America și ar înclina spre Rusia? O versiune a înclinării a început deja, și Mohammed bin Salman este cel care înclină spre Moscova. Relația SUA cu Arabia Saudită nu s-a bazat niciodată pe valori împărtășite, doar pe petrol. MBS știe perfect că SUA, acum producător principal de energie, nu mai are nevoie de petrolul din Arabia Saudită. Însă în Rusia lui Putin a găsit un partener care să-l ajute să controleze furnizarea globală de petrol și prețul lui extrem de important. De asemenea, a găsit, la nevoie, o sursă de arme și o conductă prețioasă spre iranienii șiiți. Și poate că, lucrul cel mai important, MBS poate fi sigur că noul său prieten nu-l va critica pentru că a omorât un jurnalist băgăcios. La urma urmei, și rușii se pricep de minune la asta.

virtual-project.eu

violin

[1] William Shakespeare, *Macbeth,* traducere de Ion Vinea, Editura Litera, București, 2018, p. 120

[2] În original, *Empty Quarter*: Rub' al Khali, deșertul care acoperă cea mai mare parte din treimea sudică a Peninsulei Arabia.

[3] Organizație islamistă sunnită.

[4] (Rămâne) între noi. (în limba franceză în original).

[5] Perciunii lungi purtați de evreii drept-credincioși.

[6] În majoritatea limbilor semitice, „tată".

[7] Autostrada Soarelui (în limba franceză în original).

[8] *Mews* – grajduri (transformate în garaje sau locuințe).

[9] Se pronunță la fel ca *mud* – „noroi".

[10] Capodopera.

[11] „Drag", „iubit" (în limba arabă în original).

[12] *Train à Grande Vitesse* – tren de mare viteză.

[13] Numele arab al Ierusalimului, care se traduce prin „Cel Sfânt".

[14] Grădina zoologică.

[15] Holocaust.

[16] *Drag* are multe sensuri, printre care și „obstacol", „frână", „om enervant", „adunare de homosexuali".

[17] A doua locuință sau casă de vacanță (în limba rusă în original).

[18] Intelligence Officer's New Entry Course.

[19] Inspectorul Rebus, personaj principal în mai multe romane polițiste ale scriitorului scoțian Ian Rankin.

[20] Comitatele din jurul Londrei.

[21] Responsabilul cu prezența la vot și cu disciplina parlamentarilor care fac parte dintr-un partid.

[22] Te rog, spune-mi Konstantin.

[23] *Cabinet Office Briefing Room A.*

[24] William Shakespeare, *Macbeth,* actul 1, scena 3, traducere de Ion Vinea, Editura Litera, București, 2018, p. 14.

[25] Cafea *latte* (în limba olandeză în original).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
1.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
PARTEA A DOUA
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.

PARTEA A TREIA
36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
PARTEA A PATRA
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.

74.
75.
76.
77.
78.
79.
PARTEA A CINCEA
80.
81.
82.
83.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 4
1. 4
1. 11
3. 16
4. 22
5. 27
6. 32
7. 36
8. 40
9. 46
10. 51
11. 55
12. 60
13. 67
14. 70
15. 74
16. 79
17. 84
18. 88
19. 94
PARTEA A DOUA 100
20. 100
21. 104
22. 105
23. 113
24. 116
25. 120
26. 125
27. 130
28. 133
29. 139

30. 141
31. 146
32. 150
33. 155
34. 158
35. 161
PARTEA A TREIA 164
36. 164
37. 171
38. 173
39. 179
40. 182
41. 188
42. 191
43. 195
44. 197
45. 204
46. 208
47. 214
48. 220
49. 225
50. 232
51. 236
52. 239
53. 243
54. 246
PARTEA A PATRA 253
55. 253
56. 258
57. 264
58. 266
59. 269
60. 271
61. 275

62. 280
63. 284
64. 286
65. 292
66. 294
67. 296
68. 298
69. 302
70. 306
71. 309
72. 311
73. 317
74. 320
75. 323
76. 325
77. 327
78. 330
79. 335
PARTEA A CINCEA 339
80. 339
81. 346
82. 352
83. 359